

Giới thiệu Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai

Truyện không có văn án mình mạn phép trích đoạn một đoạn ngắn cho các bạn xem.

Muốn biết chi tiết hơn về câu chuyện mời các bạn nhảy hố.

Trích đoạn:

Màu đỏ tươi của những đám mây lan từ phía đông sang phía tây khiến cho bầu trời trông giống như một bảng màu bị làm đổ, ngày hôm nay là một ngày rất tập nập. Bên dưới nền trời rực rỡ là dòng người đang di chuyển dần về phía cổng trường trung học số 7.

Phạm Nhất Hàng từ bên trong đi ra. Tai cậu đeo tai nghe, tay dắt chiếc xe đạp màu đen, mặt không cảm xúc, sống lưng thẳng tắp, cho dù là mặc bộ đồng phục rộng thùng thình trông cậu vẫn rất đẹp trai.

Khi đến cổng trường, cậu vất chân ngang qua xe đạp, nhưng bánh xe lại chỉ quay một vòng tròn. Cậu giẫm một chân lên bánh xe đằng trước.

"Két----" chiếc xe phát ra một tiếng rồi dừng hẳn lại.

Một chân Phạm Nhất Hàng để xuống đất, chân còn lại vẫn để trên bàn đạp. Cậu cau mày lại, ánh mắt hướng về phía nữ sinh ở trước mặt.

Là cô bạn kỳ quái học cùng lớp với cậu: La Vy Vy.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đây là muốn đánh nhau sao?

Màu đỏ tươi của những đám mây lan từ phía đông sang phía tây khiến cho bầu trời trông giống như một bảng màu bị làm đổ, ngày hôm nay là một ngày rất tập nập. Bên dưới nền trời rực rỡ là dòng người đang di chuyển dần về phía cổng trường trung học số 7.

Phạm Nhất Hàng từ bên trong đi ra. Tai cậu đeo tai nghe, tay dắt chiếc xe đạp màu đen, mặt không cảm xúc, sống lưng thẳng tắp, cho dù là mặc bộ đồng phục rộng thùng thình trông cậu vẫn rất đẹp trai.

Khi đến cổng trường, cậu vất chân ngang qua xe đạp, nhưng bánh xe lại chỉ quay một vòng tròn. Cậu giẫm một chân lên bánh xe đằng trước.

"Két----" chiếc xe phát ra một tiếng rồi dừng hẳn lại.

Một chân Phạm Nhất Hàng để xuống đất, chân còn lại vẫn để trên bàn đạp. Cậu cau mày lại, ánh mắt hướng về phía nữ sinh ở trước mặt.

Là cô bạn kỳ quái học cùng lớp với cậu: La Vy Vy.

La Vy Vy mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, bên dưới là chiếc quần đồng phục và áo khoác đồng phục thì được cô quấn quanh eo, trên trán còn đeo một cái dây hơi nhọn, trông rất kiêu ngạo.

Phạm Nhất Hàng không lên tiếng. Vai trái của La Vy Vy lệch sang một bên vì phải chịu sức nặng gấp đôi. Phía sau, có chàng trai vội vã nhét vào tay cô một phong thư màu hồng.

Thấy là một cái phong thư, La Vy Vy nắm chặt tay lại rồi chuyển cái phong thư kia tới trước mặt Phạm Nhất Hàng.

Nhìn đến vỏ ngoài của phong thư kia, khuôn mặt La Vy Vy có chút thay đổi, nhưng cô rất nhanh đã bình tĩnh lại. Cô trực tiếp từ sau lưng nhét thẳng phong thư vào trong túi áo trước ngực của Phạm Nhất Hàng, nói: "Cho cậu đây! Tám giờ tối chú nhật ở sân vận động của tiểu khu! "

Nhưng vừa nói xong, cô liền nhìn thấy sự tức giận chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt vốn vô cảm của Phạm Nhất Hàng, giống như một giây nữa sẽ xé nát, bầm nhò cô vậy.

La Vy Vy bị sốc, từ trước đến nay cô chưa từng thấy ánh mắt nào đáng sợ như vậy.

Thế nhưng cô rất nhanh ý thức được Phạm Nhất Hàng không phải là đang nhìn cô, mà là từ bỏ vai cô nhìn về người phía sau.

Theo bản năng, La Vy Vy nhìn theo ánh mắt của Phạm Nhất Hàng.

Không xa ở phía trước là bảy tám nam sinh mặc đồng phục trường trung học số 13 đang đứng ở ngã ba, người đứng đầu "phù" một tiếng,

Miệng nhỏ mẩu thuốc lá xuống mặt đường, dùng gót chân đi đi mẩu thuốc.

Mấy nam sinh ở sau lưng cậu đột nhiên đứng thẳng lưng lên, ai cũng trong trạng thái như đã sẵn sàng chiến đấu.

Đây... Đây là muốn đánh nhau sao?

Phạm Nhất Hàng lạnh mặt, cậu nheo mắt lại một cách nguy hiểm.

Những người kia dừng lại, xếp thành một hàng, chặn đường đi của cậu.

"Đại... Ca..... " chàng trai ở phía sau La Vy Vy-Tổng Ninh Viễn run giọng vỗ vai cô: "Hay là chúng ta chạy đi trước đi."

Không đợi La Vy Vy có hành động, Phạm Nhất Hàng đã bình thản nắm lấy tay cô rồi nhét bức thư từ trong túi áo khoác của mình vào đó. Sau đó dừng xe lại bên đường, xắn tay áo lên, cơ bắp cuộn cuộn lộ ra bên ngoài trông rất khỏe khoắn.

"Đề tôi." Cậu nói, một tay đặt lên vai La Vy Vy, rồi bước đến đám người vừa nãy.

La Vy Vy còn đang ngơ ngác thì đã bị Tổng Ninh Viễn kéo vào trong góc tường, tránh bị vạ lây.

Là một trong những người đứng đầu của bảy trường cao trung, La Vy Vy tự cảm thấy mình là một người có ý thức.

Trong trường học thì Phạm Nhất Hàng cũng có một số lần xung đột, cô bình thường đều sẽ tham dự vào, nhưng từ trước đến giờ cũng chưa từng thật sự đánh nhau bao giờ, nhiều nhất cũng chỉ là kéo cổ áo của đối phương rồi giả vờ nắm đầm lên mà thôi.

Thực tế, nề nếp của trường trung học số bảy cũng không tồi. Trường học trước giờ chưa từng xuất hiện sự việc đánh nhau bao giờ, đặc biệt lại là bên ngoài trường học.

Nhưng mà bây giờ ở giao lộ, vài học sinh của trường trung học số 13 kia rõ ràng là đến để gây lộn, mà bây giờ đã là giờ tan trường, bảo vệ đều đã đi ăn cơm hết rồi.

Phạm Nhất Hàng vốc dáng lại nhỏ bé như thế này... Sẽ không bị đánh đến chết đấy chứ?

Muốn đánh người của La Vy Vy cô, tuyệt đối không có khả năng đánh đến chết!

Như sứ giả công lý mang người đến giúp đỡ, Tổng Ninh Viễn hạ thấp giọng xuống nói: "Đại ca, những người khác đều chạy hết rồi, chúng ta không định chạy đi sao? "

Thật, mọi người thật sự đều đi hết rồi sao...?

La Vy Vy nuốt nước bọt, cô quay người lại, liền thấy Tổng Ninh Viễn đang cố gắng kìm nén sự sợ hãi.

"Chạy cái rắm! Cậu yên tĩnh một chút cho tôi! Cậu định thấy rõ tình hình lúc này mà không lên giúp cậu ta hay sao? Tôi trước đây đã dạy cậu như thế nào? " La Vy Vy nói, khiến Tổng Ninh Viễn càng bị dồn vào trong góc hơn.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thật sự là muốn khiêu chiến sao?

Những người mặc đồng phục của trường trung học số 13 kia giống như chuẩn bị ra tay vậy.

Vào lúc này nếu ở công trường mà họ không có biểu hiện gì thì họ đã không còn là chính họ nữa rồi.

Nam sinh đứng gần Phương Trùng nhất cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, bước lên phía trước:" Phạm Nhất Hàng, mày khỏe chứ? "

Phạm Nhất Hàng đứng yên không cử động, nói ra hai chữ: "Có chuyện gì? "*

*Bản gốc là 有是, dịch thành "có chuyện" cũng không sao, nhưng để quen thuộc nhất mình vẫn dịch là vậy, nên có ba chữ nhé.

"Có chút chuyện...sự việc ở nghĩa trang, không phải chúng ta vẫn còn nợ nhau một kết quả hay sao? "

Nam sinh kia hung hăng đi tới, nhìn Phàm Nhất Hàng bằng ánh mắt lạnh nhạt, như kiểu ý cậu ta là không có nguyên do gì mà phải làm một trận ầm ĩ cả.

Mang theo nhiều người như vậy, cậu ta còn không thấy sợ hãi ở trong mắt của Phàm Nhất Hàng hay sao? Tên tiểu tử này chắc chắn là người hung hăng nhất mà cô từng gặp qua!

Nam sinh kia mang theo mùi cơ thể nồng nặc, khuôn mặt u ám đi đến trước mặt Phàm Nhất Hàng. Cậu ta khua nắm đấm của mình lên và kêu: "Tên tiểu tử như mày chính là sao chổi của bố mẹ mày đấy, đi chết đi!"

Phàm Nhất Hàng vẫn đứng yên không động đậy, mắt nhìn Phương Trùng quay trở lại. Cậu cười lạnh một tiếng, thái độ khinh miệt.

"Rắc. " Một tiếng xương cốt va vào nhau vang lên.

La Vy Vy nhìn sang Phàm Nhất Hàng một chút cũng không động đậy. Chẳng lẽ cậu ta định trực tiếp đánh từng người một, lập ra kỷ lục mới à?

Cô sợ hãi che miệng lại, không để bản thân mình phát ra âm thanh nào.

Cái tên này sao không trốn đi hả trời! Còn đứng ở đây nữa là phải chịu đau hơn nữa đấy!

- ----

Phàm Nhất Hàng giơ ngón tay cái lau vết máu ở môi, khuôn mặt vẫn không có biểu hiện gì, cậu chỉ nói: "Cú đấm này tao vẫn sẽ trả lại cho mày."

Vẫn? Vẫn cái gì cơ? Cậu ta định để bị đánh cho đến chết à?!

Khi mà La Vy Vy chuẩn bị tìm người đến giúp đỡ thì Phàm Nhất Hàng đột nhiên di chuyển, tránh được cú đấm thứ hai của Phương Trùng.

Đối phương bị Phàm Nhất Hàng dùng thái độ hời hợt đáp trả lại, trong lòng càng tức giận hơn.

"Mày hại ông đây mất mặt nên phải chịu một cú đấm cho ông hả giận!"

Nam sinh kia nói, lại thêm vài cú đấm hướng đến phía Phàm Nhất Hàng. Mỗi một cú đấm đều dùng rất nhiều sức lực, nhưng Phàm Nhất Hàng mỗi lần đều có thể dễ dàng tránh được, đối phương dù có dốc sức vẫn không thể chạm được vào người cậu.

"Cái tên tiểu tử này..." Nam sinh kia miệng lẩm bẩm, lăm lăm đăm đăm em đều đi lên, ánh mắt đỏ rực như phát điên lên đăm về phía người Phàm Nhất Hàng.

La Vy Vy chỉ thấy Phàm Nhất Hàng nhanh chóng né sang một bên, nhẹ nhàng đưa chân trái ra thành công tránh được cú đấm của đối phương,

cậu khéo léo đổi hướng làm cho lão đại của đối phương ngã mạnh xuống mặt đất.

Nam sinh kia bị ngã không nhẹ, đau đến nỗi lăn qua lăn lại trên mặt đất, thậm chí đau đến nỗi ngay cả chữ "đau" không nói không ra được, chỉ liên tục rên rỉ.

Tên kia thực sự đau, cậu ta đau đến mức la lớn cũng không được.

Chứng kiến một màn như vậy xảy ra trước mắt, La Vy Vy chết lặng, đến cả những người của trường trung học số 13 cũng chết lặng.

Động tác của cậu nhanh đến nỗi mấy người kia hầu như là không nhìn rõ bóng dáng của cậu đâu, dường như ngay cả một chút cũng không nhìn thấy được. Ấy vậy mà cậu ấy lại bị cú đấm đầu tiên đánh vào mặt, có thể dễ dàng nhận thấy là cậu ấy cố đã tình để đối phương đánh được.

La Vy Vy không chút do dự quyết định thu lại lời nói hình dung về Phàm Nhất Hàng của mình: tuy vóc dáng cậu ta nhỏ bé nhưng tốc độ thì lại ngược lại.

Cậu ta cao những một mét tám mươi đấy!!!

Vậy nên vừa nãy cậu ta vì cái gì mà để đối phương đấm cho một cú?

Phàm Nhất Hàng nghiêng mặt sang một bên. La Vy Vy nhìn thấy nét mặt cậu ấy trước sau như một, vẫn lạnh nhạt vô cùng. Giống như vừa rồi không phải là cậu ấy đã đánh bại đối phương vậy, mà chỉ là giải quyết được một bài toán khó thôi, ngay cả cảm thấy tự hào một chút cũng không thấy xuất hiện.

Lão đại của nhóm người trường trung học số 13 bị đánh đến nỗi phải nằm bò trên mặt đất liền bỏ chạy, ngay cả nhìn đối diện vào ánh mắt của Phàm Nhất Hàng cũng không dám.

Bọn chúng đang đùa à? Đại ca đều đã chạy đi rồi, những đàn em này còn muốn mất mạng hay sao?

"Đại...Đại ca." Tống Ninh Viễn

không có tiền đồ run rẩy lên tiếng hỏi: "Bọn chúng thật sự muốn cùng tên tiểu tử Phàm Nhất Hàng kia thách đấu hay sao? "

Nề nếp của trường trung học số 13 nổi tiếng là kém, đánh nhau lại là thế mạnh của họ, vậy mà bây giờ họ lại chạy đi rồi..

La Vy Vy quay đầu lại, một mặt oán giận nhìn về phía Tống Ninh Viễn: "Không thì sao? Làm thì cũng làm rồi, còn có thể rút lui hay sao? "

"Không thể rút lui... Nhưng mà... Có thể lấy lại a. " Tống Ninh Viễn nhếch mép, nụ cười lộ cả hàm răng trắng sáng.

Nhưng nụ cười của cậu ta vẫn chưa duy trì được một giây, sắc mặt cậu ta lập tức thay đổi, chỉ đến hướng phía trước và nói: "Lão đại... Cậu... Cậu ta... "

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chưa chết

La Vy Vy quay đầu lại, thấy Phạm Nhất Hàng đang nhìn cô đi đến chỗ của cậu.

Miệng cậu treo một nụ cười, đôi mắt vừa lãnh đạm vừa uể oải. Khi La Vy Vy định chạy đến, Phạm Nhất Hàng đột nhiên khép mí mắt lại, cả người ngã xuống đất.

La Vy Vy sửng sốt, một giây sau cô cùng Tống Ninh Viễn đồng thời phản ứng được mọi chuyện, cô liền chạy đến chỗ Phạm Nhất Hàng ngã xuống.

Cô học trong phim ảnh, việc đầu tiên là phải kiểm tra hơi thở của Phạm Nhất Hàng. Thấy Phạm Nhất Hàng vẫn còn thở, cô thở dài nhẹ nhõm.

"Chưa chết. "

"Vậy chúng ta tranh thủ chạy ngay đi chứ? " Tống Ninh Viễn thử hỏi.

La Vy Vy nóng nảy: "Chạy con mẹ cậu ấy! Gọi xe cấp cứu mau! "

Bây giờ chưa chết, không nhất định sau đó cũng sẽ không chết.

Người mà cô muốn đánh...tuyệt đối không thể chết trước khi cô động thủ!

Chẳng mấy chốc xe cấp cứu đã đến, La Vy Vy không thể không cùng họ đến bệnh viện, phải có người trả tiền viện phí họ mới có thể cứu người. La lão đại cô là ai cơ chứ? Sao có thể thấy người chết ngay trước mặt mình mà không cứu được?

Khi cô đi đến cửa để thanh toán viện phí, Tống Ninh Viễn nói với cô: "Bố tôi gọi điện hỏi tôi khi nào thì trở về, vậy tôi về trước đây. "

"Cậu đi đi. Nhớ cẩn thận đấy. " La Vy Vy khua khua tay, dù sao cô cũng phải tìm điện thoại của Phạm Nhất Hàng, để gọi cho người nhà của cậu ấy sau đó cô mới rời đi được.

"Nô tài xin cáo lui! " Tống Ninh Viễn phui phui tay áo, sau đó trong nháy mắt liền đi mất.

.....

Khi La Vy Vy quay lại cửa phòng bệnh thì gặp bác sĩ, cô ngạc nhiên hỏi: "Bác sĩ, cậu ấy tại sao vẫn còn hôn mê vậy ạ? "

Rõ ràng khi chịu cú đâm đầu tiên Phạm Nhất Hàng vẫn không sao, sau khi đối mặt với đối phương hoàn toàn không đụng chạm gì đến cậu ta, cho dù có hôn mê đi chăng nữa cũng phải là đối phương hôn mê mới phải chứ.

Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, đáp: "Hiện tại không xác định được nguyên nhân, nhưng mà khẳng định không phải là vì sức khỏe có vấn đề. Tôi nghi ngờ trước đó bệnh nhân có vấn đề về tâm lý, cần phải đợi cậu ấy tỉnh lại, sau đó mới làm kiểm tra kỹ càng hơn được. À đúng rồi, hôm nay cậu ấy có phải chịu cú sốc gì về tâm lý không? "

La Vy Vy ngập ngừng hỏi: "Đánh nhau có tính không ạ? "

"Đương nhiên là tính... " Bác sĩ đẩy kính xuống, nghiêm nghị nói: "Có điều tôi cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, tất thấy vẫn là đợi bản thân bệnh nhân tỉnh lại sau đó lại nói tiếp. "

"Vậy đến khi nào cậu ấy có thể tỉnh lại? "

Bác sĩ lắc đầu: "Điều này khó nói lắm... "

La Vy Vy thật sự muốn đánh người.

Vị bác sĩ này rốt cuộc có gì là có thể trả lời chính xác câu hỏi của cô đây trời?

La Vy Vy không chuẩn bị hỏi lần nữa, mà trực tiếp đi thẳng vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh hết sức yên tĩnh, thoang thoang mùi thuốc khử trùng, rèm cửa sổ được kéo xuống một nửa, ráng chiều hắt lên khuôn mặt của cậu thiếu niên, tất cả như có cảm giác tuần tú lại thanh tao vô cùng.

Tên tiểu tử này...thật sự trông cũng đâu xấu lắm.

La Vy Vy không kiềm chế được ngồi xuống nghiên cứu Phạm Nhất Hàng đang nằm trên giường bệnh.

Thật ra cô cùng Phạm Nhất Hàng quyết định khiêu chiến với nhau lí do rất đơn giản, đó chính là: Phạm Nhất Hàng mới tới trường trung học số bảy không đến hai tuần, liền trở thành người được mọi người trọng vọng nhất trong trường.

Mà cậu ta cái gì cũng đều không làm, mỗi ngày đều tan học lúc bảy giờ, lúc nào cũng dựa vào khuôn mặt một màu để đến trường. Ngay cả cô làm ở căn tin thấy mặt cậu ấy cũng cho thêm nhiều thức ăn, vì vậy La Vy Vy cảm thấy địa vị của mình đang bị lung lay.

Cũng chỉ là một bình hoa mà thôi, cậu ta dựa vào cái gì chứ? Còn không phải là dựa vào khuôn mặt yếu đuối đó hay sao?

Ở trường trung học số 7, thứ được coi trọng là nắm đầm của ai cứng rắn hơn! Trước đó cô đã thắng trong cuộc thi vật tay, vì vậy mà cô trở thành đại ca của Tổng Ninh Viễn... Không sai, tên thai lưu Tổng Ninh Viễn chính là đại ca tiền nhiệm, đó đều là việc đã qua không đáng đề cập đến, trọng điểm chính là, cô bây giờ là lão đại* của trường trung học số 7, bởi vậy cô cần phải có cách để cùng Phạm Nhất Hàng phân cao thấp!

*Trước đó mình có dịch là "đại ca", giờ mình mới để ý đúng ra phải là "lão đại", có gì về sau mình sẽ sửa lại hết nhé. Tại hai từ này cũng tương tự nhau mà.

Mà cô lại là một người có nguyên tắc, không làm việc lén lút, vì vậy cô sẽ quang minh chính đại mà công khai! Khiêu! Chiến!

Chỉ có điều sau buổi chiều khiêu chiến được một phút chiều nay, La Vy Vy biết tên tiểu tử này không chỉ là một bình hoa, mà cậu ta còn là quả bom TVT có sức công phá cực lớn.

Aaa... Cô không muốn bị đánh đến nỗi phải lăn lộn trên mặt đất đâu.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không thừa nhận bức thư tình đã đưa cho tôi hay sao?

La Vy Vy ngấm nhìn khuôn mặt của Phạm Nhất Hàng mà khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà cô đột nhiên nhớ ra, khi Phạm Nhất Hàng còn bận đánh nhau, không có đủ thời gian để nói ra lời khiêu chiến, bây giờ cô lấy lại mọi thứ vẫn còn kịp mà!

La Vy Vy bắt đầu lục lại cặp của Phạm Nhất Hàng, nhưng lục cả nửa ngày vẫn không tìm được. Cô dứt khoát cầm hết mọi thứ trong cặp sách của cậu ấy bỏ ra bên ngoài hết. Từ bên trong rơi ra mấy quyển vở bài tập, một cái bút, một cái thẻ học sinh, duy chỉ không có thư khiêu chiến của cô.

Không có ở trong cặp, chẳng lẽ là ở trên người sao?

La Vy Vy bắt đầu vén chăn trên người Phạm Nhất Hàng lên. Con ngươi không ngừng đảo qua đảo lại, ánh mắt rơi xuống quần của Phạm Nhất Hàng.

Phạm Nhất Hàng mặc một chiếc quần rộng màu xám nhạt, ở giữa có một nơi nhỏ nhỏ lòi lên giống như là đựng một đồ gì đó... Hai mắt La Vy Vy nhìn vào chỗ đấy, tại sao chỗ kỳ quái kia lại lòi lên được nhỉ? Sau khi cô nhận ra đó là cái gì, hai má cô đột nhiên nóng lên, cô buồn phiền nhìn sang chỗ khác.

Chết tiệt!

La Vy Vy ho khan hai tiếng, mắt nhìn sang túi ở ống quần của Phạm Nhất Hàng đang căng ra.

Khi cô chạm vào túi quần của cậu ấy, cổ tay cô đột nhiên bị một bàn tay lớn chụp lấy.

"Cậu đang làm gì đấy? " Âm thanh lạnh lẽo, trầm thấp bên tai vang lên.

Sống lưng La Vy Vy thẳng lên, cô cứng nhắc quay đầu lại, đúng lúc thấy Phạm Nhất Hàng rũ mắt nhìn cô.

Trong mắt của người thiếu niên là một mảnh ánh sáng, trong ánh sáng còn có chiếc cặp đang bao lấy sự sợ hãi của cô.

La Vy Vy: "..."

Một phút sau, Phạm Nhất Hàng từ trên giường ngồi dậy. Trán cậu tỏ sự ghét bỏ rõ ràng, nhưng bàn tay đang chụp lấy tay cô vẫn không buông ra, mà ngược lại nắm càng chặt hơn.

"Đây là đâu? "

La Vy Vy ngoan ngoãn trả lời: "Bệnh viện."

Đại não Phạm Nhất Hàng dần dần có ý thức. Mùi thuốc khử trùng nói cho cậu biết nơi này đích thực là phòng bệnh trong bệnh viện.

Cậu nhớ cậu đã cố hết sức kiềm chế nỗi buồn của mình, sau đó ý thức liền bắt đầu mơ hồ, tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong này.

"Là cậu...? "

La Vy Vy gật mạnh đầu: "Là tôi đã đưa cậu tới bệnh viện đấy! "

Vậy nên cậu có thể buông tay ra được không?

Phạm Nhất Hàng trầm mặc hai giây, rồi đột nhiên mở miệng: "Cậu đừng nghĩ bởi vì cậu đã đưa tôi đến bệnh viện thì tôi sẽ chấp nhận lời bao biện của cậu, mà thư tình thì cậu đã đưa cho tôi rồi, vì vậy tôi có thể cố gắng xem một chút."

Ai cũng biết, trước sự việc lần này, cậu từ trước đến nay chưa từng mở thư của đối phương để xem qua họ đã viết gì.

Lần này là La Vy Vy đã đặc biệt đưa cậu đến bệnh viện...vì vậy cậu sẽ miễn cưỡng xem một chút vậy.

La Vy Vy tròn tròn mắt, suýt chút nữa thì con ngươi rớt ra ngoài.

Phạm Nhất Hàng: "...Cậu biểu hiện như vậy là có ý gì? Tôi chỉ là xem một chút, đâu phải là chấp nhận cậu đâu, đừng có nghĩ sai ý của tôi."

"Không phải... " La Vy Vy cảm thấy Phạm Nhất Hàng có thể là đã hiểu lầm cái gì đó rồi.

Cô đứng lên, cố gắng dùng sức rút tay mình ra khỏi tay của Phạm Nhất Hàng.

"Cậu nói cái gì mà thư tình cơ? "

Phạm Nhất Hàng cau mày, vì ban nãy cậu đã chạm phải những ngón tay của La Vy Vy ở trên giường đang cọ qua cọ lại.

"Vừa mới đưa thư tình cho tôi, bây giờ liền không thừa nhận nữa hả? "

Mặt La Vy Vy mờ mịt "Không phải! Tôi đưa cho cậu lúc nào... "

Khoan!

Khoan đã!!!

Cô đột nhiên nhớ ra bản thân đã đưa cho Phạm Nhất Hàng bức thư khiêu chiến có vỏ ngoài màu hồng, phía trước còn in một hình trái tim trông cực kỳ ngu ngốc... Ngay cả bản thân cô khi thấy cái bức thư ngu ngốc kia cũng có chút sững sờ, nếu như Phạm Nhất Hàng hiểu lầm thành thư tình cũng có thể.

Vậy nên nói...

La Vy Vy gật mạnh một cái: "Đúng đúng đúng, là thư tình. Cậu xem nào tôi này, tôi đưa cho cậu mà quên mất.... "

Phạm Nhất Hàng: "..."

"Bỗng nhiên tôi lại nhớ ra, tôi viết bức thư tình kia có sai mấy từ, hay là cậu đưa cho tôi trước đi. Tôi sẽ mang nó về để sửa lại rồi lại mang cho cậu xem ha."

"Không cần đâu. " Một tay Phàm Nhất Hàng chống lên mép giường, từ trên giường bệnh xuống.

"Nhìn xem, cậu đã cắt công đưa tôi đến bệnh viện, cho dù là có vài từ sai thì tôi cũng sẽ xem. "

Xem một chút thôi mà, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Hết chương 4

Bạn trẻ La Vy Vy đầu gối vạy chứ còn ngáy thò lăm=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Muốn giữ lấy cuộc sống thảm hại này

"Không không không, sao có thể để cậu đọc được bức thư tình có từ viết sai được! Hay là cậu cứ đưa cho tôi đi! Tôi xin cậu đấy! " La Vy Vy lo lắng đến nỗi nước mắt đều muốn chảy ra.

Phàm Nhất Hàng cao hơn La Vy Vy một cái đầu, khi thấy cô rú lông mày xuống, vẻ mặt càng lạnh nhạt hơn.

Con người đều có một tâm lý thuận nghịch, Phàm Nhất Hàng thấy La Vy Vy lo lắng như vậy thì lại càng không có ý định đưa thư tình cho cô.

Dù sao cậu cũng không xem nó kỹ càng, những từ viết sai là từ nào cũng không quá quan trọng.

"Tôi nói rồi.... Không cần sửa. " Cậu nói ra vài từ như vậy rồi đi giày vào, bước ra ngoài.

"Này... Cậu đi đâu đấy? " La Vy Vy muốn đuổi theo, nhưng lại sợ hành động của mình khiến cậu ta càng tò mò về bức thư tình kia hơn, đành phải ép buộc bản thân kiềm chế lại.

Có cách nào ngăn cậu ta lại để cô lấy lại bức thư tình được không đây!!

La Vy Vy cùng Phàm Nhất Hàng đi ra làm thủ tục. Bác sĩ nhiều lần nhấn mạnh rằng tốt nhất nên ở lại bệnh viện để theo dõi thêm, nhưng Phàm Nhất Hàng vẫn khẳng định muốn xuất viện.

Điều quan trọng là sức khỏe của cậu không có vấn đề gì, đối với cậu mà nói ở lại bệnh viện cũng không cần thiết.

Bác sĩ có thể là thấy Phàm Nhất Hàng tinh thần rất tốt, nhìn có vẻ không giống như người vừa mới bất tỉnh đến nỗi phải nhập viện, đành phải cho phép cậu xuất viện.

Làm xong thủ tục xuất viện, Phàm Nhất Hàng đề xuất muốn đưa cô về, đồng thời nhấn mạnh rằng: "Tôi chỉ là vì để cảm ơn cậu thôi, không có ý gì khác cả, cậu đừng hiểu lầm. "

La Vy Vy gật đầu, bên trong cười nhưng bên ngoài thì không.

Thật sự là cảm ơn tôi hay sao...

Cô đi theo sau Phàm Nhất Hàng, nhìn chăm chăm vào cặp trên người của cậu, Phàm Nhất Hàng vừa mới tiện tay bỏ thư tình vào trong cặp.

Khi cậu vẫn còn hôn mê, cô đã tự mình treo cặp lên cho cậu.

Sớm biết trước thì khi đó cô sẽ lấy bức thư tình kia ra trước rồi, chỉ có điều là khi đó mọi chuyện quá hỗn loạn, khiến cô quên mất vụ này.

La Vy Vy hối hận đến nỗi muốn cắn chết mình.

Hay là...xông lên cướp lấy cái cặp?

Nói cái liền làm ngay, La Vy Vy hùng hổ xông lên phía trước. Khi cô bỏ nhào về phía cặp của Phàm Nhất Hàng thì đúng lúc cậu lại nghe thấy tiếng động, cậu nghiêng người lại...

"Bang!! "

La Vy Vy vỗ trượt. Cô ngã như chó ăn phân vậy.

Ngày gì vậy trời?!

Phạm Nhất Hàng thấy La Vy Vy nằm bò trên mặt đất thì mặt đầy kinh ngạc: "Cậu... "

La Vy Vy kiên cường từ trên mặt đất bò dậy, cố gắng kéo ra một nụ cười.

"Chỗ này trơn quá..."

Phạm Nhất Hàng "ừ" một tiếng, cũng không nghĩ nhiều, vẫy tay gọi taxi.

Cậu đưa thẳng cho tài xế một trăm đồng rồi quay đầu ý bảo cô lên xe.

Ở cái thành phố đầy rẫy xe taxi này, một trăm đồng là quá nhiều rồi, cậu ta không định đưa cô về nhà hay sao?

La Vy Vy bị ép nhét vào trong xe taxi, cô nhìn cặp của Phạm Nhất Hàng với con mắt trông chờ mòn mỏi... Thử tình của cô!!! Tuyệt đối không thể để Phạm Nhất Hàng đọc được!!!

Cô vẫn còn muốn giữ lại cái cuộc sống nhọc như chó này đây!!!

Ánh mắt Phạm Nhất Hàng nhìn thấy sắc mặt của La Vy Vy, tuyệt tình không để ý đến, không nhìn La Vy Vy dù chỉ một chút.

Trong suốt thời gian qua, cậu không biết làm thế nào để từ chối con gái sao cho thích hợp, nhưng cậu biết, đau dài chỉ bằng đau ngắn.

Không cho nữ sinh một chút hy vọng nào, mới là cách từ chối tốt nhất đối với họ.

Khi La Vy Vy trở về nhà, bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Vì so với con gái của bố dượng - Tần Thiên Thiên, cô hai giờ sáng mới về nhà, nên bị bố mẹ kéo vào phòng bếp trách mắng: "Con mỗi ngày đều ở bên ngoài làm gì hả? Có ngày nào mà con về sớm được hay không? Con có thể hay không học tập theo Thiên Thiên một chút? Bố con mặc dù không nói gì, nhưng không có nghĩa là trong lòng ông ấy không có ý kiến gì! "

Thực chất La Vy Vy chỉ nghe thấy Nguyễn Ngọc Quyên đang tụng kinh, tụng kinh xong rồi thì thôi. Nhưng khi nghe tiếng "bố", vẻ mặt cô lạnh đi, chăm biếm nhìn về phía Nguyễn Ngọc Quyên.

"Bố? Mẹ dựa vào đâu mà nói vậy? Là người đã sinh ra con nhưng ngày nào cũng đánh con, hay là người không cam lòng nuôi dưỡng con? "

Nguyễn Ngọc Quyên sững sờ, sau đó giận tím mặt.

"La Vy Vy! Con nói hồ đồ cái gì đấy hả? "

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phong cho cậu làm đàn em đầu tiên của tôi

La Vy Vy không có ý định nghe tiếp, cô xoay người đi ra khỏi phòng bếp, không nhìn đến Nguyễn Ngọc Quyên còn đang chửi ầm lên mà quay về phòng của mình.

À không, phải là phòng của Tần Thiên Thiên mới đúng.

Em gái "thông minh hiểu chuyện" kia đã chủ động nhường cho cô căn phòng lớn hơn, vậy thì cô liền không khách khí, trực tiếp đồng ý luôn.

La Vy Vy đóng cửa phòng "bang" một tiếng, rồi khóa trái cửa phòng lại, ngăn cách với âm thanh ầm ĩ ở bên ngoài.

Thông minh hiểu chuyện?

Cô không quên rằng sau khi mà Tần Thiên Thiên nói "Hay là lấy phòng của con cho chị ở đi.", và cô đã nói "Được thôi", thì trên khuôn mặt của em gái hiểu chuyện kia lập tức biểu hiện...có thể nói là cực kỳ khó coi.

Đã không thích thì vì sao lại còn muốn làm ra vẻ thích?

Rõ ràng là không thể, vì sao lại còn muốn tạo ra bầu không khí giả dối này?

Học tập Tàn Thiên Thiên?

Có cho cô tám kiếp cô cũng học không nổi cái đạo đức giả của Tàn Thiên Thiên.

La Vy Vy đang nằm trên giường thì nhận được điện thoại của Tống Ninh Viễn. Vừa mở miệng cô đã hỏi ngay: "Bức thư tình kia đã lấy lại được chưa? Ai mua hả? "

Rốt cuộc kết quả cuối cùng của cuộc trả thù này là thế nào đây?

Ở đầu bên kia, cổ họng của Tống Ninh Viễn nuốt nước bọt một cách lợi hại.

Cậu ta bắt chập khó khăn trả lời: "Là tôi mua... Nhưng mà, lão đại, việc này không thể trách tôi được! Tất cả đều do tên Phạm Nhất Hàng kia! Sau khi mà cậu ta đến, trường chúng ta ngày nào cũng có nữ sinh viết thư tình cho cậu ta, làm cho cửa hàng văn phòng phẩm của trường đều chỉ có bán những loại phong thư kiểu này thôi... Vì vậy tôi tìm mãi cũng không thấy loại nào khác cả..."

La Vy Vu gật đầu: "Quá vụng về! "

Cô vốn nghĩ bản thân mình đã bị Tống Ninh Viễn chơi một vỏ rồi cơ.

La Vy Vy dựa vào đầu giường, hai chân vắt chéo lên nhau: "Tôi quyết định rồi, tôi sẽ phong cậu làm đàn em đầu tiên! "

Đầu bên kia, Tống Ninh Viễn nhắc nhở: "Lão đại, cậu đã phong cho tôi một lần rồi, đó là lần tôi giúp cậu trục nhật đấy. "

La Vy Vy: "Vậy bây giờ phong thêm một lần nữa. "

Tống Ninh Viễn: "...Cảm ơn lão đại!"

La Vy Vy "hừm hừm" hai tiếng, cô nói: "Tân quan thượng nhậm*", cậu dù sao cũng đã thật sự làm việc, không phải hay sao? "

*Tân quan thượng nhậm. Câu này có nghĩa là các chính sách, cải cách của quan mới nhậm chức. Mình chưa hiểu hàm ý của La đại ca trong câu này lắm, bạn nào hiểu ý nghĩa của câu này báo với mình nhé, mình sẽ sửa sau. (có thể là yêu cậu Tống nhất gan kia làm thêm nhiệm vụ mới.)

"...Là...sao?"

"Tôi cho cậu thời gian một tiếng, gửi cho tôi địa chỉ nhà của Phạm Nhất Hàng."

Nửa tiếng sau, điện thoại La Vy Vy vang lên âm thanh "leng keng".

"La đại ca thiên thu vạn tải"*, một mẫu thông báo nhảy ra, là địa chỉ nhà của Phạm Nhất Hàng.

(Bên Việt mình thường nói là "thiên thu vạn đại"nhưng mình lấy đúng câu gốc bên Trung nhé. Câu này ý chỉ thời gian rất dài rất dài, chắc chỉ sự bất tử, mình không rành về mấy câu thành ngữ, tục ngữ này lắm)

La Vy Vy nhìn lướt qua thông báo kia, thỏa mãn xoa môi.

Rất tốt, tên Tống Ninh Viễn đại đầu heo này mặc dù lúc bình thường đến cái quần quá rộng ra cũng phải để người nhà lo, nhưng nhìn chung cậu ta vẫn là có chút hữu dụng.

La Vy Vy đợi đến hơn chín giờ. Bên ngoài phòng khách không có tiếng động nữa mới mở cửa phòng ra, lặng lẽ chuồn ra khỏi nhà. Cô muốn đi lấy trộm bức thư tình kia để mang nó về!

Có điều, cũng không biết Phạm Nhất Hàng đã từng xem qua hay chưa nữa.

.....

Hơn chín giờ tối mới chỉ là bắt đầu thôi.

Cô không nhớ ra rằng nhà của Phạm Nhất Hàng ở ngay gần tiểu khu nhà cô. Có lẽ là do ý trời, ông trời đã khiến cô kiên cường sống tiếp cuộc đời đang dần đi xuống này đây mà.

Ông trời sẽ giáng xuống cho con người những thử thách to lớn. Đầu tiên phải chịu đựng những đắng cay, khổ đau trong ý chí rồi mới đến nỗi đau về gân cốt, không phải sao?

La Vy Vy cả ngày ở bệnh viện đến nỗi đau hết cả mông. Cô đến cửa hàng ở hai bên đường mua một suất cơm, sau đó mới chậm rì rì đi đến nhà của Phạm Nhất Hàng.

Sau khi tìm được biển số nhà rồi, La Vy Vy đứng phía trước một tòa nhà nhỏ theo kiểu phương Tây.

Xung quanh nhà của họ đều là những căn phong theo kiểu xưa cũ, duy chỉ có căn nhà theo kiểu phương Tây này trông mới hơn hẳn, không nghĩ tới chỗ này lại là nhà của Phạm Nhất Hàng.

Tiểu tử xấu xa này... Trong nhà lại rất có tiền đấy chứ!

Thật đáng ghét!

Phát hiện ra kẻ thù lại giàu có như vậy, trong lòng La Vy Vy bỗng chốc càng không thích Phạm Nhất Hàng hơn.

La Vy Vy xem xét hai bên căn nhà phương Tây một chút... Cô xem xét hết một phòng, cuối cùng cô khẳng định duy chỉ có... Căn phòng kia là có ánh sáng, đó chính là phòng của Phạm Nhất Hàng.

- ---Chỉ có người trẻ tuổi mới không ngủ sớm như lúc này thôi.

La Vy Vy hướng về lòng bàn tay thổi một hơi, hai tay xoa vào nhau, sau đó giẫm lên điều hòa, trèo lên tầng hai mà có một căn phòng có ánh sáng kia một cách dễ như trở bàn tay.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sao lại là La Vy Vy?

Phải tốn sức của ba bò chín trâu, La Vy Vy cuối cùng mới leo lên được.

Cửa sổ ở phòng trên tầng hai không tắt. Từ bên trong truyền tới mùi của tàn hương, lẫn với những mùi tạp nham khác.

Phòng của nam sinh, tại sao lại có mùi như thế này?

La Vy Vy tò mò ngó đầu vào bên trong xem. Khi cô nhìn vào trong suốt chút nữa thì bị hù dọa đến chết... Phạm Nhất Hàng đang quỳ trên mặt đất, hướng tới chỗ cô và cúi đầu. Mà cái bàn ở trước mặt cô thì bày nến và trái cây, trong phòng còn có tàn tro bay lên.

Đây là... Phạm Nhất Hàng tham gia đạo phái nào đó hay sao?

La Vy Vy bịt chặt miệng lại để không phát ra âm thanh, nhưng đối phương giống như nhận ra điều gì, ngẩng đầu ra cửa sổ và nhìn sang bên này.

Cô cúi đầu xuống và nhanh chóng đưa ra quyết định. Cũng không biết đối phương đã phát hiện ra hay chưa, chỉ nghe thấy bên trong một âm thanh cứng cỏi: "Chơi xong rồi thì ra đây đi."

Ngoài Phạm Nhất Hàng ra, ở bên ngoài rõ ràng là còn có người khác, nôm sẽ không phải là Đầu Đầu (con chó) nhà họ đâu nhỉ? Một giọng nói cứng cỏi nhưng lại không phải là âm thanh trầm mạnh như thường ngày, cô liền biết tình hình không đơn giản.

La Vy Vy trốn trên điều hòa không khí đầy bụi bặm. Nghe thấy tiếng bước chân ngày càng đến gần, cô đã kết luận được rằng: nơi này không thích hợp ở lại lâu được nữa.

Cô thò chân ra trước cửa sổ để thăm dò đối phương. Mất cả chân mảnh khảnh đưa lên đưa xuống, cuối cùng tìm đến điểm tựa, tay cô vịn vào máy điều hòa, đồng thời chân cũng duỗi xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ầm", điểm tựa kia vỡ rồi! La Vy Vy trực tiếp từ phía trên ngã xuống dưới.

Vì điều này quá khủng khiếp nên La Vy Vy không thể kiềm chế bản thân mình không hét lên thành tiếng.

Phía dưới cô là bãi cỏ, cô ngã lên đó vẫn rất đau nhưng cũng không có gãy tay gãy chân, chỉ là cái mông nhỏ già yếu của cô bị thương còn chưa khỏi bệnh lại thêm vết thương mới...

Đúng là trong hạnh phúc có bất hạnh mà.

Hai tay La Vy Vy chống lên bãi cỏ, nhếch nhác, không ổn một chút nào, nhưng cô vẫn cố chỉnh đốn lại mình rồi ngay sau đó chịu đựng cơn đau chạy đi.

Phạm Nhất Hàng đứng bên giường nhìn xuống, qua ánh trăng cậu nhìn thấy một bóng hình trắng đang cong mình, khắp khiêng chạy xa khỏi chỗ này.

Chứng kiến một màn như vậy, mặt cậu rú xuống, mắt hơi híp lại, so với mọi ngày càng lạnh nhạt hơn.

La Vy Vy, sao lại là cô ấy?

Phạm Nhất Hàng có chút đau đầu, cậu đưa tay xoa xoa thái dương.

Làm thế nào cậu mới có thể đoạn tuyệt tâm lòng của La Vy Vy đây?

.....

Tối nay, La Vy Vy không tài nào ngủ ngon được.

Khó khăn lắm mới ngủ được, thì cô lại mơ thấy cây nến trắng trong căn phòng tối đen đó. Cô mơ thấy Phạm Nhất Hàng biến thành một người đàn ông không có đầu....

Nói chung, nguyên một buổi tối cô bị con ác mộng quấy rầy, giống như là bị nguyên rủa vậy.

Với lại mộng bị ngã vẫn âm ỉ đau, đều không thể nằm ngủ một cách yên ổn được, chỉ có thể nằm nghiêng người mà thôi. Mà cánh tay trái của cô cũng bị thương nữa, vậy nên chỉ có thể ngủ quay về bên phải.

Chỉ có điều là so với những điều này, cô càng xoắn xuýt một điều rằng Phạm Nhất Hàng rốt cuộc đã xem bức thư tình chưa... Aiiii! Khiêu chiến.

Nếu như đã xem rồi, cô có cần phải khiêu khích Phạm Nhất Hàng nữa không nhỉ?

Dựa vào tình hình hiện tại, việc khiêu chiến cũng chỉ là cô đơn phương đầu với Phạm Nhất Hàng mà thôi.

Cô đường đường là La Vy Vy không sợ trời không sợ đất, chính là sợ khó có thể giữ lại cuộc sống thảm hại của mình a!!!

Nếu như không khiêu chiến, vậy uy nghiêm của lão đại cô làm nên ở trường Trung học số 7 đặt ở đâu đây?

Cái cuộc sống thảm hại này, tham sống sợ chết còn có ý nghĩa gì nữa?

Khi phía chân trời hiện ra màu trắng bạc. Đại não cô cuối cùng cũng từ sợ hãi chậm chạp khôi phục lại trạng thái ban đầu. Tối qua, cô đã có một giấc ngủ rất nặng nề....

Sau một vài giờ, La Vy Vy ngủ không đủ giấc liền bị bà Nguyễn Ngọc Quyên thẳng thừng lôi từ trên giường xuống.

"Con mà còn không dậy, mẹ liền báo Thiên Thiên đi trước đây! Để tránh con lại hại nó cùng con đi đến muộn. "

Tối qua La Vy Vy ngủ không ngon, toàn mơ thấy những giấc mơ quái gở. Cô bị bà Nguyễn Ngọc Quyên ép buộc kéo dậy, người vẫn còn có chút mơ hồ, tóc rối bù xù, giống như một món ăn của chú mèo Tiểu Nãi vậy.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chạy không thoát rồi

Khi La Vy Vy thức dậy, cô mới trút bỏ vẻ mặt mà cô cố ý tỏ ra sắc sảo lúc thường ngày, để lộ ra khuôn mặt yếu ớt, rất thân thiện của mình.

Cô dùng dằng không muốn tỉnh liền bị Nguyễn Ngọc Quyên đẩy vào đánh răng rửa mặt. Đợi cô thay xong bộ quần áo, Nguyễn Ngọc Quyên nhét vào trong tay cô một túi sữa, khi đó cô mới hoàn toàn tỉnh.

"Chị, đi thôi. " Tần Thiên Thiên đưa cho cô một cái sandwich.

La Vy Vy nhìn một chút, không cầm lấy, trực tiếp từ bên người Tần Thiên Thiên đi qua.

Nụ cười trên mặt Tần Thiên Thiên trong giây lát liền cứng đờ lại. Nhưng cô ta rất nhanh khôi phục lại nụ cười thường ngày, đi theo sau La Vy Vy.

Tần Thiên Thiên, La Vy Vy, tên của hai người nghe thì rất hòa hợp, nhưng tướng mạo, tính cách thì khác nhau một trời một vực.

Tính nết La Vy Vy quá kém, trong khi đó Tần Thiên Thiên lại dịu dàng, ân cần, thành tích học tập rất tốt.

La Vy Vy đẹp đến mức lão xược, nhưng Tần Thiên Thiên Chỉ lại có thể dùng từ "tướng mạo đoan trang" để hình dung. Dùng từ đúng một chút thì chính là tính tình tốt, chung quy cũng chỉ là một người của vũ trường mà thôi.

Đại đa số nữ sinh đều thân thiết với Tần Thiên Thiên và chán ghét La Vy Vy.

Hai người thường hay đi bộ đến trường, có khi vội thì đợi xe buýt, ngồi hai trạm là đến được trường.

Hôm nay, hai người một trước một sau đi đến trường. Quan sát một cách kỹ lưỡng mới phát hiện ra tư thế đi của La Vy Vy hôm nay có chút không đúng.

La Vy Vy lòng không thoải mái hút sữa đầu nành, chịu đựng cơn đau ở mông. Một đôi giày vải màu trắng của cô cứ lần theo dấu của những chỗ ẩm ướt, từng bước từng bước. Trước mắt là chỗ rẽ, cô đột nhiên phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Bước chân La Vy Vy dừng lại, đôi mắt to tròn, long lanh của cô nhất thời hiện, tối qua cô đã nhìn thấy tình cảnh vô cùng đáng sợ kia.

Lần đầu tiên, La Vy Vy nảy sinh một loại cảm giác lâm trận muốn chạy trốn.

Nhưng mà không đợi cô quay đầu chạy trốn, Tần Thiên Thiên ở phía sau mắt sáng lên, thẳng thừng mở miệng hô to: "Bạn học Phàm! "

Chạy không thoát rồi...

La Vy Vy nhắm mắt lại, cam chịu trước số phận.

Người thiếu niên đi phía trước mí mắt rũ xuống, nghe thấy tiếng gọi thu dừng bước chân lại, từ từ quay lại nhìn người ở phía sau.

Trong ngõ nhỏ của Thanh Thạch Bản, hai bóng hình một đen một trắng.

Hôm nay La Vy Vy mặc một chiếc váy trắng. Từ lúc Phàm Nhất Hàng lần đầu tiên thấy La Vy Vy, cô đã mặc chiếc váy trắng đó, trông giống như một âm hồn xinh đẹp, quái gở vậy.

Cô dường như không quá thích trò chuyện với cậu, tuy nhiên cậu cũng không chủ động tìm cô. Có đôi khi sẽ bỗng nhiên kéo cậu để nói những lời nhảm nhí cả nửa ngày.

Khi lên lớp cô cảm thấy buồn ngủ thì đều sẽ nói với cậu "Thầy giáo đang tìm cậu đấy", nhưng mỗi lần cậu đều không quan tâm đến cô, cho dù La Vy Vy mỗi lần vẫn đều sẽ nghiêm túc dặn đi dặn lại cậu như vậy, như thể cậu muốn nhắc nhở cô làm vậy.

Chuyện này vô cùng quái gở, trí nhớ người này đúng là không quá tốt mà.

Ban đầu Phàm Nhất Hàng nghĩ La Vy Vy với các nữ sinh khác không phải giống nhau hoàn toàn, thế nhưng bức thư tình màu hồng vào lúc tan trường hôm qua vẫn là chứng minh cậu đã sai rồi.

La Vy Vy với những nữ sinh khác không có gì là không giống nhau cả.

Lúc đầu Phàm Nhất Hàng gặp phải loại tình huống này sẽ thẳng thừng bỏ đi, thế nhưng nghĩ tới La Vy Vy tối qua len lén lút lút xuất hiện ở nhà của cậu và biết hết sự tình, cậu cũng sờ một chút, mất thẩm lại, mỗi từ từ nhếch lên.

Chỉ ngừng lại có mấy giây, hai người liền tiến lên phía trước.

Mặc áo váy màu đen là Tần Thiên Thiên, cũng là lớp trưởng của lớp họ. Phàm Nhất Hàng đối với người trong lớp vẫn luôn thờ ơ, nhưng lần này cậu vẫn là có biết đến.

Mặt Tần Thiên Thiên treo một nụ cười thẹn thùng và ảm áp, cô ta nhìn Phàm Nhất Hàng và nói: "Bạn học Phàm, trưa nay tan trường chúng ta hai người cùng nhau trạch nhật nhé. Thầy giáo nói rồi, để chúng ta mua mấy cái khăn lau. Chúng ta cùng nhau đi tới chợ phía Đông mua nhé, ở đó đồ rẻ hơn."

Khuôn mặt Phàm Nhất Hàng không biểu hiện gì đáp lại. Tâm mắt hạ xuống hướng tới La Vy Vy ở bên cạnh.

"Tôi biết rồi. "

Lần này là có ý đáp lại, Tần Thiên Thiên cố gắng che giấu cảm xúc trong mắt mình nhưng vẫn là để lộ ra niềm vui ra bên ngoài.

Mà La Vy Vy ở bên cạnh lại không mở miệng, trực tiếp đi lên phía trước, giống như không thấy Phàm Nhất Hàng vậy, nhưng trong lòng lại niệm chú: "Đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi..."

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hoàn toàn là một người con hư hỏng

Phạm Nhất Hàng từ phía sau đi lên trước, nhìn thấy hình bóng của La Vy Vy ở bên cạnh.

Bước đi khắp khiêng, rõ ràng tối hôm qua hình bóng màu đen kia cậu đã không nhìn nhầm.

La Vy Vy phải đi tới hỏi cậu ta kết quả, nhưng cậu ta đều đã nói hết rồi, chỉ là thấy bức thư tình kia thôi là bất luận như thế nào thì cô cũng không muốn biết kết quả nữa.

Có điều, ngày hôm qua có quá nhiều sự việc xảy ra, chắc cậu ta không có kịp để xem bức thư tình đâu.

"A---" Tần Thiên Thiên ở bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng, buồn phiền nói: "Em quên mang theo thẻ học sinh rồi..."

Yêu cầu của trường Trung học số 7 đối với đồng phục cũng không cao, nhưng không mang theo thẻ học sinh thì sẽ bị xử phạt.

Bóng dáng màu trắng đi lên mấy mét rồi lại quay về. Cô bỏ thẻ học sinh ở trên chiếc cổ trắng ngần xuống, để vào trong tay Tần Thiên Thiên.

"Hai người đi mua đồ đi, tôi sẽ đi từ khu phía Tây."

Đi từ khu phía Tây so với từ phía Đông thì sẽ nhanh đến trường hơn. La Vy Vy nói xong, không đợi Tần Thiên Thiên và Phạm Nhất Hàng có phản ứng gì, cô liền bỏ đi.

Cô đang cố gắng bình tĩnh hơn, không để cho bản thân biểu hiện ra bên ngoài rằng mình đang có dáng đi khắp khiêng, vậy nên dáng vẻ cuat cô có chút vội vàng/hoảng loạn.

Bình thường La Vy Vy lúc đi đứng sẽ vô thức nhón ngón chân cái lên một chút, trông giống như đang nhảy múa vậy. Hôm nay, điệu bộ của cô rất bình thường. Chỉ một lúc sau, cô liền biến mất dần trong tầm mắt của hai người họ.

Phạm Nhất Hàng thấy cô ấy không ý thức được rằng bản thân mình có thể vì quan tâm tới bóng dáng trắng kia mà cũng sẽ bị phạt.

Cô ấy giống như đang tránh cậu vậy.

Nhưng Phạm Nhất Hàng không khó hiểu quá lâu liền nhận ra: La Vy Vy có thể là đang xấu hổ, dấu sao ngày hôm qua cô ấy cũng mới đưa thư tình cho cậu cơ mà.

Quả nhiên, La Vy Vy cùng những nữ sinh bên cạnh cậu đều giống nhau, không có gì là khác biệt cả.

Tần Thiên Thiên cầm thẻ học sinh của La Vy Vy ở trên tay mình, cùng Phạm Nhất Hàng trao đổi một chút sẽ mua vài thứ tốt tốt.

"Phải dùng thời gian của chiều chủ nhật để làm một cuộc tổng vệ sinh, tổng vệ sinh sẽ phân công cho tám bạn nữ*", còn chúng ta sẽ đi mua vài món đồ, được không?"

* Ở đây hình như tác giả viết sai từ, nên mình sửa thành phân công cho hợp lý. Từ gốc là 分八, bạn nào biết nghĩa thì nhắc mình nhé, mình sẽ sửa sau.

Nói là trao đổi nhưng thật sự từ đầu đến cuối đều là Tần Thiên Thiên nói.

Tần Thiên Thiên ngẩng đầu lên, từ góc độ này của cô nhìn thấy Phạm Nhất Hàng. Đường cong của cằm người thiếu niên rất thu hút người khác, khiến nhiều người thấy liền sẽ nảy sinh một loại ý muốn kích động muốn hôn lên nó.

Da của cậu so với cô vẫn trắng hơn, khuôn mặt thon gầy, toàn thân toát ra khí lạnh. Tần Thiên Thiên nhìn mà tim đập liên hồi như đánh trống, ngay cả hít thở thôi cũng lỡ một nhịp rồi.

"Tùy cậu. "

Phạm Nhất Hàng đối với loại chuyện như thế này không có hứng thú, lạnh nhạt nói một tiếng. Mà sau đó lại đột nhiên dừng bước, ánh mắt rơi vào người Tần Thiên Thiên.

Cảm nhận được ánh mắt của Phạm Nhất Hàng, khuôn mặt Tần Thiên Thiên không khỏi nóng lên.

Bởi vì ánh mắt của người thiếu niên, mà cô vô cùng lúng túng, tay đều không biết nên đặt ở đâu, tim đập liên hồi. Cô hỏi: "Có chuyện gì vậy? "

"Cậu dùng thẻ học sinh của cô ấy, vậy cô ấy làm thế nào? "

"Hả? " Tần Thiên Thiên không kịp phản ứng.

"Tôi nói thẻ học sinh. "

Ở Thất trung*, có một quy định bất thành văn, đó là "chỉ nhìn thẻ học sinh không nhìn người".

*Vì trường Trung học số 7 dài quá nên mình đổi thành Thất trung nhé!

Không mang theo thẻ học sinh thì cho dù là có mặc cả bộ đồng phục cũng sẽ bị từ chối, coi như là người ngoài, và phải bị xử phạt. Phạm Nhất Hàng ngày đầu tiên đến trường học báo cáo trình diện thì đã được nghe hiệu trưởng nhấn mạnh qua quy định này.

Tần Thiên Thiên ngây người một lúc, sau đó cô giải thích.

"Chị ấy với người trong hội học sinh quan hệ rất tốt, họ sẽ chỉ ngăn chặn tới thôi, sẽ không ngăn chị ấy lại đâu. Vậy nên chị ấy có đeo thẻ học sinh hay không đều không có vấn đề gì cả. "

Cả trong và ngoài lời nói của nữ sinh đều là giải thích cho chính mình. Không hề nghĩ đến La Vy Vy cho dù là không đeo theo học sinh cũng không có vấn đề gì hết, nhưng đưa thẻ học sinh cho cô ta cũng không phải là nghĩa vụ của La Vy Vy.

Cô ta hoàn toàn không có một chút cảm kích nào cả.

Phạm Nhất Hàng không thêm đề ý đến nữ sinh này, sau đó "ờ" một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Sắc mặt Tần Thiên Thiên có chút khó coi. Cô không biết tiếng "ờ" này của Phạm Nhất Hàng là có ý gì, nhưng tuyệt đối không phải là có ý tốt đẹp gì cả.

Không tới hai tuần ngắn ngủi, lại chỉ vì ngồi cùng bàn với La Vy Vy mà cậu đã bắt đầu thiên vị cô ấy hơn rồi sao?

La Vy Vy đúng là xấu xa như vậy... Hoàn toàn là một người con hư hỏng!

Con người đáng ghét như vậy, vì cớ gì Phạm Nhất Hàng lại muốn thiên vị cô ấy chứ!

Tần Thiên Thiên đè nén nỗi buồn đang cuộn trào mãnh liệt tận đáy lòng. Trên mặt vẫn duy trì nụ cười âm ỉ như cũ. Tay trái nắm chặt lại nhưng cũng không có nản lòng.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cậu muốn làm gì?

La Vy Vy đứng ở cổng trường Thất trung, tiếp nhận những ánh mắt "kiểm duyệt" của học sinh và giáo viên đi qua.

Cô cảm thấy cô thật sự có thể chịu bị Phạm Nhất Hàng nói ra những lời nguyên rủa, nhưng lại không thể chịu được cảm giác bị thầy chủ nhiệm răn dạy vì hôm nay cô không đeo thẻ học sinh---- bạn bè trong hội học sinh muốn giúp cô cũng không giúp được nữa rồi.

Nhưng trông thấy phản ứng của Phạm Nhất Hàng cao sáng sớm, có phải là tối qua cậu ấy đã không phát hiện ra cô?

La Vy Vy có chút mơ hồ, không chắc chắn. Bởi vì trên người Phạm Nhất Hàng này, cô không thấy cậu ấy biểu lộ ra biểu cảm gì.

Khi Phạm Nhất Hàng và Tần Thiên Thiên đến cổng trường, La Vy Vy đang cúi đầu nghe những lời giáo huấn của thầy chủ nhiệm.

Không biết có phải là do ngủ không đủ giấc hay không mà cô ấy trông có vẻ mù mờ, cứ ngây người chịu giáo huấn như vậy.

Thậm chí...có hơi ngoan ngoãn.

Tần Thiên Thiên kinh ngạc đến há hốc miệng, cô cũng không nghĩ tới La Vy Vy hôm nay sẽ bị bắt. Cô vừa định giải thích cho Phạm Nhất Hàng, cậu ta đã

từ bên cạnh La Vy Vy đi qua, mắt không liếc tới, giống như là tưng đầu đến cuối không nhìn thấy cô vậy.

Cũng may, La Vy Vy cũng không quan tâm gì tới Phạm Nhất Hàng.

Tần Thiên Thiên thở phào một hơi.

Cô quay đầu nhìn mắt của La Vy Vy, lại cúi đầu nhìn thẻ học sinh ở trước ngực mình. Trong lòng bỗng nhiên nghĩ ra một cách.

"Chủ nhiệm " Tần Thiên Thiên đi tới: "Em không có mang theo thẻ học sinh. "

Chủ nhiệm đang dạy dỗ La Vy Vy thì thấy Tần Thiên Thiên, người đã lấy được học bổng vào năm ngoái chứ à!

Ông vô cùng ngạc nhiên nhìn thẻ học sinh trước ngực Tần Thiên Thiên: "Cái này, em không có thẻ học sinh sao? "

Cái này là đang đùa ông hay sao?

Tần Thiên Thiên cứ cắn môi mãi, giống như là vừa mới ra một quyết định rất trọng đại.

"Đây là chị gái của em, người quên mang theo thẻ học sinh là em, chị ấy đã đưa thẻ học sinh của mình cho em ạ."

Chủ nhiệm nhìn kỹ một lúc, quả nhiên tên trên thẻ học sinh không phải là Tần Thiên Thiên, ánh tỏ ra khó xử, mở miệng nói: "Đã như thế thì.. "

"Vậy em cứ đi vào đi. " La Vy Vy tiếp nhận lời nói của chủ nhiệm, cô chia tay cầm lấy thẻ học sinh từ trong tay Tần Thiên Thiên rồi đi thẳng vào trong cổng trường Thất trung. Không nhìn Tần Thiên Thiên dù chỉ một cái.

Tần Thiên Thiên kinh ngạc nhìn "chị gái" đi thẳng vào trong cổng trường, trong lòng bỗng nhiên hối hận.

Nhưng cô cũng đã lỡ làm mất rồi, chỉ có thể cắn răng nhận sai mà thôi!

.....

Khi La Vy Vy đi vào lớp học, Phạm Nhất Hàng đã ngồi vào vị trí, đợi cô đi đến thì kéo ghế ra rồi ngồi xuống. Đối phương ngay cả mí mắt cũng không thèm ngước lên, giống như cô không hề tồn tại vậy.

La Vy Vy sớm đã quen với thái độ như chó này của Phạm Nhất Hàng, dù là ai đi chăng nữa cậu ta cũng đều dùng thái độ như vậy, cũng không phải là cố ý coi thường cô mà chính là tính khí vốn lạnh nhạt như vậy rồi.

Sự lạnh nhạt của Phạm Nhất Hàng, bình thường La Vy Vy cho dù đã quen cũng là sẽ tức giận một chút. Thế nhưng trái lại hôm nay cô lại rất vui.

Tính khí này của Phạm Nhất Hàng có phải chăng là chứng minh rằng hôm qua cậu ta vẫn chưa xem bức thư tình?

La Vy Vy thở phào nhẹ nhõm, Phạm Nhất Hàng bỗng đứng lên.

Âm thanh kéo ghế "rít" lên một tiếng khiến La Vy Vy hoảng sợ đến nỗi nhảy hẫng lên, hai tay che trước ngực, vẻ mặt đầy cảnh giác.

"Cậu muốn làm gì hả?!"

Phạm Nhất Hàng mắt rũ xuống nhìn về phía cô, đáy mắt giống như là ẩn chứa một ngọn núi băng. La Vy Vy phút chốc rơi vào sự trầm mặc đó.

Cái này...là muốn khiêu chiến với cô sao?

La Vy Vy ra sức nuốt nước bọt, hai tay đặt vào hai bên váy, vô thức siết chặt váy lại.

"Này. " Phạm Nhất Hàng mặt không biểu cảm nhìn cô.

Tầm mắt La Vy Vy hạ xuống.

Trong tay cậu cầm vài quyển vở bài tập, hóa ra chỉ là muốn nộp bài tập mà thôi.

La Vy Vy: "Ồ... Ha.... Haha, cậu đưa đây."

Cô ho khan hai tiếng, ngồi xuống ghế, hai tay kéo ghế lên phía trước, ngực dán vào mép bàn làm dư một vị trí ở phía sau.

Vốn dĩ sau chỗ của hai người họ là một cái bàn, nhưng trong lớp học có để một cái bàn đen, phía sau lại có hai cái bàn trống, vì vậy Phạm Nhất Hàng ra vào đều cần phải đi qua bên chỗ La Vy Vy.

Khi Phạm Nhất Hàng đi đến, La Vy Vy ngửi thấy mùi thơm hoa quả trên người cậu ta, ký ức đáng sợ tới qua lại hiện ra.

La Vy Vy chán nản nằm bò lên bàn, giống như một con thỏ con bị suy nhược vậy.

Đây là muốn khiêu chiến hay không muốn khiêu chiến đây? Điều này chính là một vấn đề đấy.

Nhưng trong lòng cô sớm đã thiên về việc thương lượng đăng yên thân rồi.

Có chuyện gì là không thể giải quyết ổn thỏa được cơ chứ, đặc biệt lại là đánh nhau nữa chứ. Bạn nói có đúng hay không?

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đừng có nhân cơ hội để chạm vào tôi

Phạm Nhất Hàng rất nhanh đã quay trở lại.

La Vy Vy đi ra khỏi chỗ ngồi đi Phạm Nhất Hàng đi vào. Cô dùng ánh mắt triu mến nhìn một bên mặt của Phạm Nhất Hàng, cuối cùng cô hạ quyết tâm mở miệng hỏi: "Bức thư ngày hôm qua... Cậu đã xem chưa? "

Phạm Nhất Hàng dừng động tác mở sách lại, yết hầu lên xuống liên tục, nói ra mấy tiếng: "Tạm thời vẫn chưa... Để tôi quay về sẽ xem sau. "

Vẫn chưa xem!

La Vy Vy hít một hơi thật sâu.

Cảm ơn trời đất, cô vẫn còn có thể cứu vớt!

La Vy Vy vội vàng nói: "Không cần xem, không cần xem! Tôi cảm thấy bức thư đây thật sự viết không tốt lắm. Như vậy sẽ tốt hơn này, cậu đưa bức thư đó lại cho tôi, tôi sửa lại rồi đưa lại cho cậu. "

Lúc này Phạm Nhất Hàng mới nhìn thẳng vào La Vy Vy. Cậu có hơi không hiểu La Vy Vy.

Bức thư tình này lại không phải đồ để mang đến giành phần thưởng, cô ấy cần gì phải sửa lại?

Thấy Phạm Nhất Hàng lộ ra sự ngạc nhiên, không thể hiểu nổi biểu cảm này của cậu có ý gì. La Vy Vy lập tức có một loại cảm giác nhục nhã.

Cô cũng cảm thấy bản thân mình ừ ừ cạc cạc. Thế nhưng hành động nhìn trộm Phạm Nhất Hàng vào ngày hôm qua của cô không phải là đáng đánh.

Và lại khi cô bắt đầu khiêu chiến cũng không muốn thật sự đánh nhau, chỉ là muốn mang người đi hù dọa cậu ta một chút thôi.

Mà bây giờ, cô chỉ muốn cùng bạn học mới này hòa bình chung sống.

Nghĩ tới cô đường đường là La Vy Vy vậy mà hiện tại lại có thể đi đến bước đường này. Bản thân La Vy Vy thật sự muốn khóc mà.

"Bạn học Phạm à." La Vy Vy chân thành đưa tay ra giữ lấy tay Phạm Nhất Hàng, nghiêm túc nói: "Cậu cứ đưa bức thư cho tôi sửa lại đi, có được không? Hãy cho tôi một cơ hội đi ha? Hà?"

Những người khác thấy trước bàn học diễn ra một màn như vậy thì lên tiếng: "La Vy Vy lại giờ trò với bạn học mới ở đây nữa hả?

Tổng Ninh Viễn: "Lão đại quả nhiên không giống mọi khi cho lắm."

Lùi một bước, Phạm Nhất Hàng liền rút tay mình từ trong tay La Vy Vy ra, cách xa La Vy Vy một chút.

Cậu hơi cau mày: "La Vy Vy, đừng có nhân cơ hội để chạm vào tôi."

Nhân cơ hội...chạm vào cậu ta???

Máu trong tim La Vy Vy dâng cao tới tám mét.

Cô đang định nói thì bên ngoài vang lên tiếng cô chủ nhiệm.

"La Vy Vy, em ra đây cho tôi! "

La Vy Vy sững sờ, cô ngẩng đầu lên nhìn ra cửa.

"Bà Lư" chủ nhiệm đứng ở trước cửa lớp học, phía sau cô ấy còn có Tần Thiên Thiên. Tần Thiên Thiên cúi đầu, vẻ mặt oan ức.

Ồ, em gái hiểu chuyện như vậy là có chuyện gì rồi sao?

La Vy Vy liếc môi, định đi ra ngoài, cô nghĩ đến điều gì đó lại đi lùi lại. Cô quay đầu nhìn về phía Phạm Nhất Hàng: "Tôi không có nhân cơ hội để chạm vào cậu đâu! "

Mí mắt Phạm Nhất Hàng cũng không nâng lên, khi cậu đang chuẩn bị quay về chỗ ngồi thì "bà Lư" trước cửa lớp học lại bổ sung thêm một câu.

"Phạm Nhất Hàng, em cũng ra đây đi. "

Đề ý sẽ thấy trong lời nói này của bà ngoại Lư không được ảm áp như mọi khi, làm La Vy Vy nghĩ rằng bà Lư bị dính phải kẻo mạch nha cơ.

Trong lòng cô kìm nén suy nghĩ muốn nhắm Phạm Nhất Hàng một cái. Cô cảm thấy gương mặt thon gầy này cuat cậu ta thật sự là mê hoặc chúng sinh, "ăn" sạch cả già lẫn trẻ mà.

Sau đó, La Vy Vy càng ghét cậu ta hơn, cũng không đợi Phạm Nhất Hàng mà tăng tốc độ đi ra khỏi lớp học.

Hai người cộng thêm Tần Thiên Thiên đi cùng bà Lư ra khỏi lớp học. Chẳng bao lâu nữa là bắt đầu giờ học rồi, trên hành lang rất ít người. Ba người đi cùng nhau đã thu hút không ít ánh mắt của những người ngồi trong lớp học ở tầng này.

Văn phòng của bà Lư nằm ở tầng 1. Tần Thiên Thiên nhìn thấy La Vy Vy liền dục ngôn hữu chí*.

*Nói như không hề có chuyện gì xảy ra, nói không ngừng.

La Vy Vy không thể không nhìn về phía cô ta, mang theo sự mất kiên nhẫn rõ ràng, cô hỏi: "Làm gì vậy hả? "

Viên mắt Tần Thiên Thiên đỏ ửng, túi thân cắn môi: "Chị, em ăn ngay nói thật nên đã nói mọi chuyện cho cô Lư, thế nhưng cô ấy lại cảm thấy là chị làm sai. Chị, em có phải hay không lại làm sai rồi không? Em xin lỗi..."

La Vy Vy cau mày: "Cái gì mà ăn ngay nói thật? "

"Chính là..."

Trong khi nói chuyện, ba người đã đến văn phòng ở tầng 1. Tần Thiên Thiên đứng lúc lại im lặng.

Trong văn phòng không có giáo viên, đại khái đều đã lên lớp cô rồi.

Bà Lư ngồi xuống, chỉ tay về phía La Vy Vy.

"Em qua đây, em cho tôi một lời giải thích đi. Em hại Tần Thiên Thiên không mang theo thẻ học sinh để rồi bị trừ điểm phải không hả? Em có biết em ấy sắp giành học bổng của trường hay không? "

"Hại cô ta không mang theo thẻ học sinh? " La Vy Vy chớp mắt, quay đầu nhìn đôi mắt đỏ rực kia, cả khuôn mặt Tần Thiên Thiên đều là một vẻ oan ức vô cùng.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Có bắt cô leo cũng phải leo cho xong

Tần Thiên Thiên bị nhìn đến run cầm cập, sau đó vội vàng nói với giáo viên chủ nhiệm: "Cô Lư, cô hiểu lầm chị ấy rồi, không phải chị ấy hại em không mang theo thẻ học sinh đâu, mà là bản thân em quên thôi ạ, đều là lỗi của em."

"Em Tần à, em đừng sợ, chị của em là người mà cô hiểu rất rõ. Nếu như không phải em ấy, em có thể nhiều lần suýt chút nữa đi học muộn hay sao? Hôm nay em quên mang theo thẻ học sinh, nhất định cũng không thể không liên quan đến em ấy! " Bà Lư một miệng chắc chắn, La Vy Vy nghe xong

liền cười "ha ha" hai tiếng.

Đối diện với tầm mắt của bà Lư, La Vy Vy gật đầu, cười híp mắt lại.

"Dạ thưa cô, là em lại lại lại đi muộn, hại em ấy vì thúc giục em nên mới quên mang theo thẻ học sinh ạ. Như vậy cũng được thôi, em tự mình đi đến sân thể dục chạy mười vòng, là do em sai rồi. Cô đại nhân đại lượng, tha thứ cho em một lần này đi, được không? "

Giọng điệu của La Vy Vy mang vẻ vô cùng là thành khẩn. Khuôn mặt Tần Thiên Thiên chứng kiến La Vy Vy như vậy thì vô cùng ngạc nhiên.

Tần Thiên Thiên không thể tin được La Vy Vy lại có một dáng vẻ như vậy. Vì với tính cách của La Vy Vy, cô ấy phải cùng với bà Lư tranh cãi, sau đó làm to sự việc này ra mới đúng.

Hôm nay tại sao cô ấy...lại khôn ngoan như vậy?

Bà Lư "hừ" một tiếng. Sự tức giận trên khuôn mặt cũng vơi đi chút ít, dù sao cũng không nên đánh người đang mỉm cười*. La Vy Vy đã biết nhận lỗi rồi thì bà cũng không nói thêm gì nữa.

*Ý câu này gần giống như câu "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại" vậy đó.

"Chạy xong 10 vòng thì quay trở lại lớp."

"Vâng ạ! " La Vy Vy sáng khoái đáp lại. Có thể cách xa Phạm Nhất Hàng, đừng nói là 10 vòng, cho dù là 100 vòng...muốn cô leo cô cũng sẽ leo cho xong!

Bà Lư khua khua tay, biểu thị cô có thể cùng với Tần Thiên Thiên đi được rồi.

Trong suốt cuộc trò chuyện, Phạm Nhất Hàng không hề lên tiếng, nhưng ánh mắt cậu vẫn rơi xuống người La Vy Vy.

Cậu không hiểu.

Vì sao La Vy Vy lại không thanh minh cho bản thân?

Suy cho cùng đây cũng không phải là việc của cậu, cậu cũng không có quyền lên tiếng. Dù sao đương sự cũng đều đã tự mình nhận hình phạt rồi.

"Em Phạm." Bà Lư vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Hai tuần học rồi em đã quen chưa? Ngồi cùng bàn với La Vy Vy thật sự là vất vả cho em rồi. Đợi sau khi có kết quả của kỳ thi, cô sẽ giúp em chuyển chỗ. Cô đã đọc trước bảng điểm của em rồi, em không muốn chuyển trường thì liền buông lời rồi đấy nhé!"

Phạm Nhất Hàng "vâng" một tiếng, cingx không nói nhiều.

Bà Lư lại nói thêm mấy câu, tiếng chuông vào lớp vang lên, bà khua tay: "Em mau quay về để bắt đầu tiết học đi."

Phạm Nhất Hàng quay trở về lớp học, tiết đầu tiên là vật lý, cậu nhìn thẳng lên bảng nghe giảng.

Giáo viên vật lý hỏi tới La Vy Vy. Cậu đang định nói thì Tần Thiên Thiên đã giành trước: "Cô Lư đã phạt chị ấy đi chạy bộ rồi ạ."

Giáo viên vật lý "hừ" một tiếng: "Từ sáng đến tối, biết ngay là lại phạm lỗi mà! "

Tần Thiên Thiên không nói tiếp nữa.

Giáo viên vật lý bắt đầu giảng bài lại lần nữa. Ánh mắt Phạm Nhất Hàng không kiên nhẫn chăm chú nhìn vào vị trí trống không ở bên cạnh.

Trên mặt bàn La Vy Vy trống không, thứ gì cũng không có.

Cậu vẫn là không hiểu nổi, tại sao La Vy Vy lại không thanh minh con chứ?

Suốt hai tiết học, La Vy Vy đều không quay về. Mãi cho đến khi kết thúc giờ giải lao, khi Phạm Nhất Hàng đi mua nước mới chạm mặt La Vy Vy.

Cô ấy ngồi xổm trên bậc tam cấp cuat một cửa hàng nhỏ. Xung quanh cô là một đồng nam xinh quây lại, họ đều là loại người nhìn là biết học hành không ra gì cả.

Phạm Nhất Hàng vô thức nhíu mày lại.

Vừa mới đưa thư tình cho cậu xong mà quay đầu một cái liền cùng nam sinh khác ngồi một chỗ nói nói cười cười. Đây thật sự mới là phong cách của La Vy Vy.

Thiếu chút nữa...cậu đã nghĩ La Vy Vy một mình chạy trên sân thể dục liệu có chóng mặt hay không, rồi chạy trong giờ giải lao có nhiều người liếc nhìn cô ấy trên đường chạy hay không?

Từ đầu mũi Phàm Nhất Hàng phát ra một tiếng "hừ", có chút tự giễu rồi đi. Mắt không nhìn tới bên cạnh cửa hàng kia nữa rồi bỏ đi.

La Vy Vy đang cùng vài nam sinh nói về kế hoạch chiến đấu cho cuộc thu tuần sau. Cô ngẩng đầu lên thấy Phàm Nhất Hàng từ bên cạnh cửa hàng gần mình bỏ đi.

Trên người thiếu niên vẫn còn mang theo mùi vị trái cây. Cô vô thức cảm thấy rung mình.

Trong lòng lại nhớ tới tối hôm qua.

Không được! La Vy Vy hạ quyết tâm, cô nhất định phải làm rõ mọi chuyện. Con người Phàm Nhất Hàng này đến cùng là đã làm ra chuyện gì.

"Tôi đi vào trước đây, chuyện này bàn bạc sau! "

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiểu Ca ca, có thể đưa cho tôi được hay không?

La Vy Vy nói một tiếng dặn dò anh em, sau đó cô uống một nửa chai nước trong tay rồi ném vào tay của người tiểu đệ ở bên cạnh. Cô phui mông đứng dậy, khom lưng như một con mèo, khắp khiêng đi vào bên trong cửa hàng nhỏ.

Tại sao lại là đi khắp khiêng ư? Bởi vì tối qua cái mông nhỏ của cô ngã bị thương vẫn còn chưa khỏi hoàn toàn nữa.

Giờ giải lao của Thất trung so với vẻ ngoài diêm dúa của ngôi trường là hoàn toàn khác biệt. Giữa giờ không hề có hoạt động thể dục thể thao nào hết mà mỗi lớp phải xây dựng một đội ngũ để chạy năm vòng quanh sân.

Vừa kết thúc giờ giải lao, rất nhiều người liền chạy đến cửa hàng nhỏ này. Hôm nay người vẫn được tính là ít, nhưng cửa hàng lại chỉ có một cái cửa, vậy nên La Vy Vy vẫn bị đám đông dồn ép dứ dội.

La Vy Vy cũng được coi là một nữ sinh khá cao, vậy nên việc tìm Phàm Nhất Hàng cũng dễ dàng hơn.

Một lúc sau cô đã nhìn thấy Phàm Nhất Hàng. Cậu ta đang ở nơi bán đồ uống ở bên kia. Hình như là cậu đang chọn mua một loại đồ uống nào đó.

Phàm Nhất Hàng vốn dĩ là muốn mua chai nước khoáng, không nghĩ tới nước khoáng lại đột nhiên bán hết rồi.

Cậu không thích uống đồ uống có ga, vậy nên cậu đành phải mua thứ khác. Cậu phân vân không biết nên mua sữa chua hay sữa bò.

Cuối cùng, cậu chọn trên giá----một lọ sữa chua.

Cậu mới đưa tay chạm vào lọ sữa chua thì một đôi tay nhỏ nhắn phủ lên mu bàn tay cậu.

"Tiểu Ca ca, có thể cho tôi cái này không?" La Vy Vy cười híp mắt. Lòng bàn tay như có ý lại như không cọ vào mu bàn tay cậu, giống như những con ma đang câu dẫn người trong bộ phim kinh dị vậy.

Nhưng Phàm Nhất Hàng lại không phải loại thư sinh không am hiểu sự đời.

Trong suy nghĩ của cậu lại hiện ra hình ảnh La Vy Vy cùng những nam sinh khác cười nói. Mặt không biểu cảm gạt tay La Vy Vy ra, cầm lấy lọ sữa chua kia từ trên giá xuống.

"Ê, tôi là đang nói chuyện với cậu đấy!" La Vy Vy tức giận chống nạnh.

"Tránh ra." Cậu nói (让让)

"Không tránh! (不让)" La Vy Vy cúi đầu xuống, đường cong của gáy hoàn toàn lộ ra trước tầm mắt của cậu.

Phàm Nhất Hàng chỉ cảm thấy khó chịu, sắc mặt trong phút chốc trở nên lạnh lùng. Cậu trực tiếp kéo tay áo của cô ra, đẩy cô ra xa một chút. Sau đó từ bên người cô bỏ đi.

Phong thái giống như một thân sĩ đỉnh đạc.

"Đáng ghét..." La Vy Vy nghiêng rặng, hai tay cuộn thành nắm đấm.

Nếu như không phải là cô có tính thận trọng thì ở nơi mà cô nắm rõ trong lòng bàn tay như vậy, thằng cha ở phía trước đã nói mà không suy nghĩ, chắc chắn cô đã sớm đánh cậu ta thành đầu heo luôn rồi!

Không sai, cô không phải là sợ Phạm Nhất Hàng, cô là người có tính thận trọng.

Thân làm một đại ca, cô phải thận trọng một chút mới có thể ổn định hòa bình lâu dài được.

La Vy Vy không mua cái gì cả, cùng Phạm Nhất Hàng đi ra khỏi cửa tiệm nhỏ, cảnh này đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

"La Vy Vy đây là đã nhìn trúng Phạm Nhất Hàng rồi sao?"

"Phạm Nhất Hàng? Cậu ta tên là Phạm Nhất Hàng sao? Sao cậu biết được? "

Số người biết tên cậu ta còn ít nữa hay sao...lại còn đẹp trai như vậy... "

La Vy Vy có tiếng là xấu xa nên mọi người đều không dám nói to tiếng. Nhưng có vài lời nói ngòi lê đôi mách vẫn lọt vào lỗ tai La Vy Vy.

Cô bước đi thẳng, lướt nhanh qua đám người kia, sau đó rất khinh thường cười hẩy một tiếng.

Cô thích Phạm Nhất Hàng? Não của đám người này chứa bã đậu ầu? Cô như thế nào lại không vừa ý cái tên này, nhìn thấy Phạm Nhất Hàng là lại thấy cậu ta kỳ quái. Bình thường cô có thể không đặt thẳng cha này vào trong tầm mắt nguyên một ngày.

Cho dù không nói tới một màn kỳ dị tới qua thì cô cũng không thích Phạm Nhất Hàng, loại người đã bạo lực lại còn khó hiểu nữa.

La Vy Vy lướt nhanh qua, không ít người đều không dám đối mặt với cô. Cả đám người chen chúc trong cửa hàng nhỏ vội vàng giả vờ cúi đầu xuống.

Có nhiều kẻ nhiều chuyện như thế, cô không thừa quá nhiều thời gian để mà đi tính sổ từng người từng người một, đành phải thu tầm mắt lại.

Nhưng khi cô quay đầu lại cười thì Phạm Nhất Hàng đã đi không ngoảnh lại rồi.

"Người này..." Bộ bàn chân mọc cánh rồi sao? Cô vẫn còn muốn hỏi về sự việc ở nhà cậu ta đấy!

Những người anh em đã tán đi cả rồi, La Vy Vy vốn muốn nhân việc chạy phạt này để trốn một tiết vào buổi trưa. Nhưng mà vì tìm hiểu nội tình bên phía quân địch nên cô quyết định hy sinh thời gian chôn học vậy, đành phải quay trở về lớp V nghiêm túc học tập thôi.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đánh đi!

Quạt trần trong lớp học phát ra những tiếng "phần phật". Có lẽ bởi vì tuổi thọ của nó cũng đã nhiều rồi nên mới phát ra âm thanh kéo cà kệt kệt như vậy, khiến cho mọi người rất lo lắng có khi nào thì nó sẽ rơi xuống hay không? Lúc đó chắc chắn là máu bắn tung tóe, chết ngay tại chỗ.

La Vy Vy đi vào cửa lớp học thì nhìn thấy một nữ sinh đang ngồi ở chỗ của cô, Phạm Nhất Hàng ở bên cạnh đang nói gì đó.

Không hiểu sao trong lòng cô lại bốc lên một trận lửa giận.

Được lắm tên thôi tha, hóa ra không đợi cô là vì bạn nói chuyện với nữ sinh khác hay sao?

Cô đành định tiến lên thì Tống Ninh Viễn đi lên nghênh đón cô, cậu ta cúi người xuống nói thầm với cô: "Lão đại, cuối cùng cậu cũng quay lại rồi, không là tôi không biết làm thế nào để ngăn nữ sinh kia ngồi vào chỗ của cậu mất, là cô gái kia...là Lâm Kỳ Hân đấy. "

Lâm Kỳ Hân...cô nói nhầm, cô gái kia chưa được sự cho phép mà đã dám ngồi vào chỗ của cô rồi sao?

"Được lắm "

La Vy Vy híp mắt lại, gật đầu, khoe miệng cong lên, trông cực kỳ nguy hiểm.

Ở trường Thất trung này có hai người đáng ghét mà cô cần phải chinh đốn lại.

Một là Phạm Nhất Hàng, người còn lại chính là Lâm Kỳ Hân.

Lâm Kỳ Hân là con gái của hiệu trưởng, cô ta tự cho mình là hoa khôi của Thất trung. Bởi vì bố là hiệu trưởng nên cô ta luôn dựa vào điều đó để ức hiếp người khác. Động một tí là lấy quyền thế ra dọa dẫm cho đối phương thôi học. La Vy Vy sớm đã nhìn không vừa mắt cô ta lâu rồi.

Tổng Ninh Viễn quan sát biểu cảm của La Vy Vy, cậu ta kéo góc áo cô: "Lão đại, cậu đừng xông lên.."

Một giây sau, La Vy Vy đã đẩy Tổng Ninh Viễn ra xa, bỏ tay cậu ta ra khỏi góc áo của mình, bước nhanh về phía hai người kia.

.....

Lâm Kỳ Hân để lộ ra dáng điệu tươi cười đẹp nhất của mình để nói chuyện với Phạm Nhất Hàng.

"Cậu quay về mà không nói với tôi một tiếng. May là sáng nay tôi đã hỏi qua bà cậu mới biết được đấy. "

Trong tay Phạm Nhất Hàng cầm lọ sữa chua, cậu ngẩn người, cũng không biết có nghe thấy lời Lâm Kỳ Hân nói nữa hay không.

"Có điều, cậu so với lúc nhỏ thì thật sự đã thay đổi nhiều lắm đấy! " Lâm Kỳ Hân nói xong, đang định điều chỉnh tư thế một chút, trên mặt bàn tròn bóng đột nhiên xuất hiện một cái bóng.

Có người đang đứng ở sau cô ta.

Lâm Kỳ Hân vừa mới ngẩng đầu lên, một cái tay đã kéo người cô từ trên ghế xách ra xa.

Giống như là xách một con gà con vậy, dáng vẻ tuyệt đối là không phải tốt lành gì.

"Ai? Có bệnh sao? "

Lâm Kỳ Hân đang muốn thể hiện vẻ mặt đẹp nhất của mình trước mặt Phạm Nhất Hàng thì lại bị xách ra. Cô ta tức giận mở miệng mắng người, quay đầu lại nhìn. Nhưng đối mặt với cô ta là đôi mắt và khuôn mặt u ám của La Vy Vy.

La Vy Vy bỗng nhiên nhếch mép cười một cái, để lộ ra khuôn mặt hưng dữ và âm u của mình.... Ôi không..

"Hai người nói đủ chưa? "

Khoe miệng La Vy Vy cong lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Lâm Kỳ Hân.

"Cậu buông tay ra! " Lâm Kỳ Hân dùng sức kéo tay La Vy Vy ra. Sau khi chỉnh lại quần áo xong cô ta mới mở miệng.

"La Vy Vy, cậu có bệnh hả? Đang yên đang lành lại kéo tôi ra làm gì hả? "

Nếu Phạm Nhất Hàng không có ở đây, đoán chừng Lâm Kỳ Hân có thể trực tiếp sỉ nhục cô. Nhưng Phạm Nhất Hàng lại đang ở trước mặt, cô ta chỉ có thể giữ hình tượng của mình mà thôi.

Không có nam sinh nào lại thích một cô gái điên điên khùng khùng, cả ngày chỉ biết đánh nhau cả.

La Vy Vy cao hơn Lâm Kỳ Hân một cái đầu, hai tay cô khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Lâm Kỳ Hân, hỏi ngược trở lại:

"Tôi đang yên đang lành lại kéo cậu ra ư? Vậy tôi xin hỏi lại cậu, đang khi không cậu ngồi lên ghế của tôi làm gì? Không thấy trên mặt mặt ghế viết chữ đồ riêng của La Vy Vy hay sao? "

"Cái gì mà đồ riêng của La Vy Vy..." Lâm Kỳ Hân cúi đầu xuống nhìn, phát hiện ra trên ghế thật sự có dòng mực ghi mấy chữ rất lớn, xiên xiên vẹo vẹo: "Vương phủ của riêng La Vy Vy".

Trong lớp học vốn rất ồn ào, bây giờ lại đột nhiên trở nên yên tĩnh. Mọi người đều đang đợi xem náo nhiệt, suýt chút nữa thì thật sự hô lên "đánh đi!".

La Vy Vy nhìn thấy biểu cảm của Lâm Kỳ Hân mờ mịt, cũng không muốn nói lại những lời vô ích. Cô dẫn giọng cảnh báo.

"Lần sau mà lại để tôi thấy cậu đến ngồi vào ghế của tôi thì cẩn thận tôi thẳng tay đánh cậu ngã từ tầng ba rơi xuống đấy! Tôi nói được làm được, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc cậu trước! "

La Vy Vy quăng ra mấy tiếng, cũng không chừa mặt mũi cho Lâm Kỳ Hân.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lão đại, cậu bình tĩnh đã!

Cô nhìn Phàm Nhất Hàng như không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Kỳ Hân cứng cỏi ngẩng đầu lên: "Cậu dám! "

Cô ta vừa định lấy danh "con gái hiệu trưởng" ra để đe ép La Vy Vy, thì bỗng nhiên lại cảm thấy điều gì đó. Trong nháy mắt cô ta liền lộ ra một bộ mặt tủi thân, biểu cảm giống như một em bé vậy. Phía sau, Phàm Nhất Hàng vốn đứng xem ở một bên liền đi tới.

Lâm Kỳ Hân nghĩ Phàm Nhất Hàng đang quan sát họ, không ngờ là người kia vẫn nhìn chăm chăm vào lọ sữa chua như cũ, không biết cậu ấy đang nghĩ gì nữa.

Dường như từ lúc cô mới bước vào rồi ngồi xuống, cho đến khi nói chuyện, cậu ấy vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào lọ sữa chua kia vậy.

Lâm Kỳ Hân nghĩ không ra, một lọ sữa chua thì có thể nhìn thành một đóa hoa hay sao?

Cô ta cố ý ho mấy tiếng rồi gọi tên Phàm Nhất Hàng: "Anh Nhất Hàng.."

Tiếng này vừa yếu đuối lại vừa oan ức, nam sinh bình thường tuyệt đối sẽ không chống cự được. La Vy Vy đứng một bên cực kỳ khinh bỉ hành động của cô ta.

Không ngờ Phàm Nhất Hàng dường như không giống như những nam sinh khác, cậu chỉ nhìn lướt qua Lâm Kỳ Hân rồi thu tầm mắt lại. Giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, cuối cùng đưa tay mở lọ sữa chua kia ra.

Lâm Kỳ Hân đang định mở miệng thì Phàm Nhất Hàng cầm lọ sữa cho đã mở nắp kia ra đi tới.

Vì vậy mà tầm mắt của mọi người đều tập trung vào lọ sữa chua kia.

Lâm Kỳ Hân ngây người một lúc, sau đó cười định đưa tay ra đón lấy lọ sữa chua.

Nhưng mà tay cô ta vẫn còn chưa chạm đến lọ sữa chua kia thì Phàm Nhất Hàng đã cầm nó ra xa một chút. Cậu đi tới chỗ La Vy Vy đang còn mờ mịt.

Nụ cười trên mặt Lâm Kỳ Hân cứng đờ.

Vậy nên, lọ sữa chua không phải là cho cô ta sao?

Mọi người trong lớp đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

La Vy Vy nhú mồm, không nhận lấy lọ sữa chua, trên mặt viết đầy mấy chữ "không hiểu sao cả". Cô hỏi lại Phàm Nhất Hàng: "Cậu đây là có ý gì? "

Phàm Nhất Hàng dứt khoát đứng ở đây, thẳng thừng cầm lọ sữa chua nhét vào trong tay La Vy Vy, lạnh nhạt nói: "Cho cậu uống, coi như tôi thay cô ấy xin nhận lỗi với cậu."

Thì ra lọ sữa chua này được dùng để thay Lâm Kỳ Hân nhận lỗi.

Nghe Phàm Nhất Hàng nói vậy, trong lòng Lâm Kỳ Hân rất vui, cô ta ra vẻ bản thân rất ân hận vậy.

"Xin lỗi nha La Vy Vy, sau này tôi sẽ không ngồi vào chỗ của cậu khi chưa được sự đồng ý của cậu nữa. Cậu đừng tức giận như vậy nữa, tha thứ cho tôi nhé?"

La Vy Vy nhìn hai người trước mặt, trong đầu phút chốc nhảy ra ba chữ.

- ---cậu nam nữ.

Cô nhắm mắt lại, kiểm chế con thịnh nộ ở trong ngực. Cô thiết nghĩ có nên đi mua một cây gậy đánh chó hay không nữa.

"Lão đại, cậu bình tĩnh đã." Tống Ninh Viễn ở phía sau cô cúi đầu nói.

"Cậu về lớp đi." Phàm Nhất Hàng nói, cậu không nhìn La Vy Vy cũng không để ý đến khuôn mặt đắc ý của Lâm Kỳ Hân. Cậu khom lưng kéo ghế đang dựa vào bàn ra sau rồi ngồi vào vị trí.

Khi thời gian đã gần vào học, tâm trạng Lâm Kỳ Hân đã được cân bằng. Cô ta cảm thấy lần này, ván cờ giữa cô ta với La Vy Vy, cô ta đã thắng rồi.

Thắng cho đến thời điểm hiện tại.

Lâm Kỳ Hân cảm thấy tính cách Phàm Nhất Hàng bây giờ so với lúc nhỏ đã hoàn toàn thay đổi rồi. Lần này cô ta cũng không cần phải gấp gáp nữa, cô ta gọi cậu một tiếng rồi rời đi.

Khi đi qua La Vy Vy, cô ta cười lạnh, vênh vào tự đắc nhìn La Vy Vy.

La Vy Vy phát cáu, nhưng cô cũng không suy nghĩ. Lần này nếu cô vẫn còn xoắn xuýt vì loại chuyện nhỏ như "vị trí" này thì lại quá nhỏ mọn với chính mình rồi, lúc đó cô lại càng thua thảm hại hơn.

Vậy nên cô không thể không nghe Tống Ninh Viễn, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại. Để Lâm Kỳ Hân hoàn toàn ra khỏi lớp học.

Chân trước Lâm Kỳ Hân vừa ra khỏi lớp học, chân sau tiếng chuông vào học đã vang lên, chỉ có điều giáo viên vẫn chưa đến.

Mọi người vốn đang đứng bên ngoài liền trở về chỗ ngồi của mình.

La Vy Vy mạnh tay kéo ghế ra, nhận ra trong tay mình vẫn còn lọ sữa chua Phàm Nhất Hàng đưa. Cô duỗi tay ra "bang" một tiếng, đặt mạnh lọ sữa chua kia lên bàn của Phàm Nhất Hàng.

Phàm Nhất Hàng giật mình nhìn cô, đôi mắt lạnh nhạt xuất hiện sự nghi hoặc, dường như không hiểu cô lại tức giận vì chuyện gì nữa.

Hết chương 15

Dịch đến đây không thể không cao phím, tại sao tôi lại gặp một người ngu ngốc chưa hiểu sự đòi như tên Phàm Phọt này nữa cơ chứ=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không muốn nói chuyện với cậu nữa

Nữ sinh đúng là loài vật khó hiểu nhất trên đời.

Trong tâm trí Phàm Nhất Hàng sương mù giăng kín.

Cô ấy không phải là muốn lọ sữa chua kia của cậu hay sao? Cậu cũng đã đưa nó cho cô ấy rồi, thế nhưng vì sao cô ấy vẫn còn giận nữa?

Sau khi La Vy Vy cầm lấy lọ sữa chua của Phàm Nhất Hàng, cô không nhìn lại cậu lần nào nữa mà đặt mông ngồi lên ghế, mặt không biểu cảm lấy sách vở từ trong ngăn bàn ra.

Phàm Nhất Hàng do dự một lúc, cậu mở miệng nhắc nhở: "Tiết này là Ngữ Văn."

La Vy Vy cúi đầu, nhìn sách Tiếng Anh trên mặt bàn, trong lòng xuất hiện một loại ý nghĩ kích động muốn giết người.

"Ai cần cậu quản?" Cô hung dữ nhìn Phàm Nhất Hàng cảnh cáo: "Hôm nay cậu tốt nhất đừng nói chuyện với tôi! Không đúng, sau này tôi đều không muốn nói chuyện với cậu nữa!"

Nói xong, cô đẩy bàn của mình lên một chút, hai cái bàn cách nhau khoảng năm mét.

Phàm Nhất Hàng: "?"

Cuối cùng, cậu vẫn không hiểu cô ấy vừa nói gì. Cậu tìm sách Ngữ Văn để chuẩn bị cho tiết học.

Giáo viên Ngữ Văn rất nhanh đã đến. Vừa đi vào cửa cô ấy đã nói luôn: "Hôm nay chúng ta sẽ học một bài thơ thuộc thể văn ngôn*."

*Thể văn ngôn: tác phẩm viết bằng ngôn ngữ sách vở cổ của Trung Quốc.

Nếu nói La Vy Vy giờ nào chịu nghe giảng thì giờ Ngữ Văn là đứng đầu.

Bởi vì các môn học khác của cô đều không tốt, ngoại trừ thành tích môn Ngữ Văn là rất tốt ra. Mỗi lần có bảng điểm thi, Ngữ Văn của cô đều có thể đứng vững ở trước vị trí thứ ba của lớp. Vì vậy mà giáo viên dạy Ngữ Văn rất thích cô.

La Vy Vy ngang ngược muốn lấy sách Tiếng Anh từ tiết một lên trên bàn nhưng cuối cùng cô vẫn đổi lại thành sách Ngữ Văn, bắt đầu tiết học thể văn ngôn ngày hôm nay.

Số trang của bài thơ thể văn ngôn này rất ngắn. Nhưng số từ ít gặp và đồng nghĩa lại rất nhiều, nếu không để ý sẽ rất dễ đọc sai.

La Vy Vy tay trái nắm lại, khuỷu tay chống trên bàn, nắm tay dựa vào thái dương bên trái, che tầm mắt của mình lại, cúi đầu đọc bài văn. Tất cả những hành động này chỉ vì để không phải nhìn thấy Phạm Nhất Hàng.

Chỉ cần nhìn cậu ta một chút thôi thì lửa giận đã bốc lên trong suy nghĩ cô rồi.

Rốt cuộc cô cũng đã biết rồi, Phạm Nhất Hàng không hề biết đến đầu đuôi câu chuyện. Nếu biết thì khả năng đầu tiên chính là tức giận.

Lọ sữa chua? Một lọ sữa chua liền có thể thay con tiện nhân bí ổi Lâm Kỳ Hân kia nhận lỗi sao?

Không! Thế! Nào!

Vội lại, cậu ta dựa vào cái gì mà thay Lâm Kỳ Hân xin lỗi?

Mọi ý nghĩ trong não cô bây giờ toàn là con quỷ đáng ghét Phạm Nhất Hàng này. Giáo viên Ngữ Văn gọi cô mấy tiếng liền mà cô đều không nghe thấy. Vẫn là Phạm Nhất Hàng nhắc nhở cô: "Cô giáo gọi cậu kìa."

"La Vy Vy? "

Giáo viên Ngữ Văn ở trên bục giảng gọi tên La Vy Vy lần thứ hai, trong lòng có hơi khó hiểu. Tại sao hôm nay La Vy Vy làm không chú ý nghe giảng?

Mặc dù giáo viên khác đều nhận ra rằng La Vy Vy trong giờ học cơ bản đều không nghe giảng, nhưng giáo viên Ngữ Văn của cô lại không nghĩ như vậy.

La Vy Vy nghe thấy lời nhắc nhở của Phạm Nhất Hàng, cô không cam lòng chậm rì rì đứng dậy. Mắt cô không nhìn lên bảng mà lại cùng với giáo viên Ngữ Văn mắt to tròn trừng nhìn mắt bé.

Phạm Nhất Hàng lại một lần nữa mở miệng: "Cô yêu cầu cậu đọc một lần bài văn. "

"Tôi biết rồi! " Cô hung dữ tròn mắt nhìn Phạm Nhất Hàng, sau đó cầm sách Ngữ Văn đọc một lần bài thơ cổ khó hiểu kia.

Nền tảng Ngữ Văn của La Vy Vy rất tốt, vậy nên cho dù cô không dùng toàn bộ sức lực tập trung luyện tập, nhưng khi đọc cả bài thơ kia, một chữ cô cũng không đọc sai.

"Em ngồi xuống đi. " Giáo viên Ngữ Văn nói, bà bỗng nhiên nhìn bàn La Vy Vy, thấy nó cách quá xa bà liền nhắc nhở: "Em kéo lại bàn đi. "

La Vy Vy mặt không biến sắc mở miệng: "Không được. Thưa cô, nếu kéo về vị trí cũ cậu ta sẽ làm phiền em học."

Phạm Nhất Hàng...

Giáo viên Ngữ Văn sốt ruột như che chở cho con cái. Bà không biết tình huống của Phạm Nhất Hàng, bà nhủ mảy dặt bảo: "Bạn học mới à, em không nên làm phiền bạn cùng bàn của em học bài."

Phạm Nhất Hàng lại một lần nữa: "..."

Giáo viên Ngữ Văn tiếp tục nói: "La Vy Vy, em vẫn cứ kéo bàn về vị trí cũ đi, để như vậy thì bên ngoài trông thấy sẽ ra thể thống gì nữa? "

Không có cách khác, La Vy Vy chỉ đành kéo bàn về vị trí cũ mang tính tượng trưng, nhưng hai cái bàn vẫn còn cách nhau một khe hở.

Hết chương 16

Hóa ra La đại ca nhà ta cũng biết ghen==)) vì anh ghen ghen ghen ghen mà==))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Kiểm tra đột xuất

Trong một tiết Ngữ Văn, hai người không có trao đổi với nhau bất cứ điều gì.

Vốn dĩ Phạm Nhất Hàng nói ít đến nỗi nếu có thể dùng một từ để biểu đạt thì cậu sẽ tuyệt đối không nói ra câu thứ hai. Bây giờ lại xảy ra chuyện này trong tiết Ngữ Văn, cậu ngay cả nửa chữ cũng không nói.

Hiện tại La Vy Vy có thái độ như thế này, cậu càng cảm thấy khó hiểu hơn nhưng vẫn phần nhiều là cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cậu tự cảm thấy rằng cậu vẫn thích một người yên tĩnh hơn.

Hiện tại La Vy Vy không còn yêu thích, đếm xỉa đến cậu nữa, thậm chí còn có thái độ ghét bỏ thì cũng rất tốt.

Chỉ có điều, cậu suy nghĩ của cậu thỉnh thoảng sẽ xuất hiện hình ảnh tay La Vy Vy đè lên cánh tay cậu, nét mặt tươi cười ngọt ngào hỏi: "Tiểu Ca ca, có thể cho tôi được không?"

Cái cảnh kia giống như trong Thiện Nữ U Hồn*. Ma nữ xinh đẹp hỏi thư sinh phải chăng có thể cho cô ấy ngủ lại một đêm hay không vậy...

*Thiện Nữ U Hồn: tên một loại game của Trung Quốc.

Nhưng bỏ đi những điều này, cậu vẫn không tài nào hiểu nổi. Rõ ràng câu đã đưa cho cô lọ sữa chua rồi, vì sao cô ấy vẫn tức giận?

Kết thúc tiết Ngữ Văn, La Vy Vy lại kéo bàn ra khỏi vị trí, cách bàn cậu một đoạn dài. Phạm Nhất Hàng thấy cô hành động như vậy cũng không nói gì, vẫn là nên làm cái gì thối làm cái đó mà thôi.

Thấy Phạm Nhất Hàng có thái độ như không sao cả như vậy, La Vy Vy càng tức giận hơn. Nhưng cô vẫn không dám phát tiết lên người Phạm Nhất Hàng. đành phải gọi tiểu đệ Tống Ninh Viễn ra ngoài hành lang.

"Tôi giao cho cậu đi điều tra Phạm Nhất Hàng, các cậu đã tra ra được gì rồi? "

Tống Ninh Viễn gãi tay: "Lão đại, tôi đã điều tra rồi. Lâm Kỳ Hân với Phạm Nhất Hàng là thanh mai trúc mã, hai người họ là hàng xóm của nhau. "

Nghe Tống Ninh Viễn nói như vậy, bỗng nhiên La Vy Vy nghĩ tới việc đi vào nhà Phạm Nhất Hàng tối qua. Quả thực là có đi qua nhà Lâm Kỳ Hân thật.

Chỉ là khi đó trời không có trăng, gió lại to, cô lại không có thời gian nên không nghĩ được nhiều như thế.

Thì ra là thanh mai trúc mã, khó trách Phạm Nhất Hàng lại bảo vệ Lâm Kỳ Hân như thế. Căn bản không thể đưa cho cô lọ sữa chua kia đều là vì để cầm đến để giúp Lâm Kỳ Hân nhận lỗi.

Cô khua khua tay: "Ngoài điều này ra còn gì khác nữa không? "

Tống Ninh Viễn cúi đầu.

"Tạm thời...vẫn chưa có tra được gì khác."

"Đi điều tra ngay cho tôi! " La Vy Vy giậm chân, nhấn mạnh: "Nhất là phương diện tín ngưỡng tôn giáo."

"Tín ngưỡng tôn giáo? " Tống Ninh Viễn đầu đầy nghi vấn.

La Vy Vy không muốn nhắc lại điều này nhiều, cô khua khua tay quay trở lại lớp học.

Vừa quay lại chưa được bao lâu, học sinh thuộc bộ phận kiểm tra kỷ luật đã đi đến.

"Kiểm tra đột xuất, mọi người phối hợp một chút. " Người đứng đầu nói một câu như vậy. Khi đó, trong phòng học lập tức náo động.

La Vy Vy sững sờ. Cô đột nhiên cái thấp đầu, nhìn vào thứ ở trong ngăn bàn.

Phạm Nhất Hàng chỉ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của cô. Hai tay để trong ngăn bàn không biết là đang tìm cái gì.

Cậu tiếp tục nhìn, chỉ thấy La Vy Vy từ trong ngăn bàn lấy ra một bao thuốc vẫn còn chưa bóc. Dáng vẻ như vừa mới định làm gì đó thì người của bộ phận kiểm tra kỷ luật đã đi tới.

La Vy Vy mặc quần dài, lại không có túi, cô hoàn toàn không có chỗ để có thể cất giấu. Mà mấy người của bộ phận kỷ luật phụ trách kiểm tra lớp bọn họ cô lại không biết ai cả.

Cô lo lắng đến nỗi trên cái trán trơn nhẵn đều chảy mồ hôi.

Vậy mà một giây sau, bao thuốc trong tay cô bỗng bị một bàn tay khác rút ra.

Khi cô quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy Phạm Nhất Hàng cầm bao thuốc trong tay cô ném ra ngoài cửa sổ.

"Kiểm tra, làm phiền đứng sang bên này." Người của bộ phận kiểm tra kỷ luật đi đến trước mặt hai người, ngữ khí cứng nhắc nói.

Mọi người đều biết con người La Vy Vy này không dễ đối phó. Nên việc kiểm tra chỗ ngồi của cô tạo cho tâm lý người của bộ phận kiểm tra kỷ luật áp lực rất lớn.

Vậy mà La Vy Vy lại rất phối hợp đi ra, cùng Phạm Nhất Hàng, hai người đi lên phía trước.

Tầm mắt của Phạm Nhất Hàng trước sau như một, vẫn lạnh nhạt như vậy, cũng không nhìn cô mà lại nhìn chăm chăm vào bảng đen, cũng không biết trên bảng có cái gì hấp dẫn cậu ta nữa.

La Vy Vy nhìn các bạn học của bộ phận kỷ luật đang kiểm tra vị trí của cô, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt người bên cạnh, buồn rầu cắn môi dưới.

Vậy là cô lại phải nói với tên Phạm Nhất Hàng đáng ghét quái quỷ này lời cảm ơn. Cô thật là nói không ra lời mà!

Nhưng nếu như không phải là cậu ta, cô có thể phải gọi phụ huynh đến rồi. Bởi vì là một người con gái, trong ngăn bàn lại bị phát hiện ra có thuốc lá. Loại sự việc này vẫn là rất nghiêm trọng.

Phải làm thế nào ư?

La Vy Vy cảm thấy đầu của cô đau dữ dội.

Hết chương 17

Hôm nay Phạm Phọt biết lấy công chuộc tội rồi=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Miễn cưỡng tha thứ cho cậu

La Vy Vy vẫn xoắt xuyết không biết có nên cảm ơn hay không. Người cuat bộ phận kiểm tra kỷ luật đã kiểm tra xong, đang ghi chép tên của những học sinh mang theo đồ bị cấm.

7788 đồ vật bị cấm thứ nào cũng có. Nào là truyện tranh, son móng tay, đều là những đồ vật nhỏ. Nặng nhất thì là bị lóp kỷ luật, bị bà Lưu mắng mấy câu mà thôi.

"Lão đại, lão đại! " Tống Ninh Viễn hót ha hót hải chạy vào, trên mặt viết đầy hai chữ lo lắng, suýt chút nữa đã va vào người của bộ phận kiểm tra kỷ luật.

Cậu ta chạy đến trước mặt La Vy Vy, đè thấp giọng nói xuống.

"Thuốc lá của tôi...không bị phát hiện sao? "

Tống Ninh Viễn thật sự không phải quá ngoan ngoãn. Đó chính là cậu ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã nghiện thuốc lá.

Bà Lưu đã báo cho người nhà Tống Ninh Viễn biết rằng dưới ngăn bàn của cậu ta thường hay có thuốc lá. La Vy Vy với tư cách là đại ca, thấy trong ngăn bàn của tiểu đệ có thuốc lá gì đó thì vẫn nên giúp đỡ.

Khi Tống Ninh Viễn nói những lời như vậy, tầm mắt La Vy Vy liền chú ý tới sắc mặt bất ngờ của Phạm Nhất Hàng.

Cô không nghĩ nhiều nữa, nghĩ lại mà sợ, cô đuổi chân trái ra đá vào cẳng chân của Tống Ninh Viễn.

"Lão tử suýt chút nữa thì bị cậu hại chết rồi!! "

"Suýt chút nữa" thì chính là không có.

Có lời này của La Vy Vy, Tống Ninh Viễn đi lên tâm rồi.

Hai tay cậu ta chấp trước ngực: "Cảm ơn lão đại, đại ân đại đức của cậu tôi sẽ không bao giờ quên!"

"Được rồi, cậu xéo đi! " La Vy Vy buồn bực nói.

Cô không phải là sợ bị gọi phụ huynh, nhưng khi xảy ra loại tình huống này, cô hiểu sao lại có chút hoảng sợ.

Nếu vụ thuốc lá thực sự bị lộ ra thì cũng tốt. La Vy Vy cô là người dám làm dám chịu. Dù sao thuốc lá cũng không phải của cô, cô dựa vào đâu mà vì chuyện này để bị mắng?

Hơn nữa dựa theo tính cách của cho, cô tuyệt đối sẽ không để Tống Ninh Viễn thú nhận đâu.

Đều là tiểu đệ phản bội đại ca, nào có chuyện đại ca đi phản bội tiểu đệ?

Nói chung là La Vy Vy vẫn cảm thấy áy náy với Phạm Nhất Hàng.

Đâu nhất định cứ phải nói lời cảm ơn đâu! Chẳng qua là lại phải bỏ ra chút rượu thịt thôi.

La Vy Vy hít sâu một hơi, hai tay nắm lại. Cô vừa mới nghiêng người qua, Phạm Nhất Hàng đã mở miệng: "Không cần phải cảm thấy có lỗi. "

La Vy Vy: "..."

Hả? Hình như có gì đó không đúng?

Phạm Nhất Hàng nói xong lời nói kia, có lẽ cũng cảm thấy lời nói của mình hơi khó hiểu, thế là cậu liền giải thích: "Bởi vì tôi...biết thuốc lá kia là của cậu."

Trong lòng La Vy Vy càng thêm khinh bỉ.

Cô đâu có bắt cậu ta phải làm đâu, cũng không nghĩ rằng vì loại chuyện nhỏ như thế này mà sẽ cảm thấy áy náy.

"So với chuyện này... " Cô nói: "Tôi càng đề ý đến chuyện cậu để cho người khác ngồi vào chỗ của tôi hơn. "

Phạm Nhất Hàng có hơi sững sờ. Cậu bỗng nhiên hiểu ra tại sao La Vy Vy lại làm ra hành động nóng nảy như vậy rồi.

La Vy Vy ăn phải dấm* rồi.

*Dấm: ghen

Cậu nghiêm túc giải thích: "Không phải là tôi để cho cô ta ngồi đâu."

La Vy Vy: "Thật sao? "

Phạm Nhất Hàng gật đầu.

Cậu đã thông suốt rồi, cảm thấy đích thực cũng là lỗi của cậu. Cậu cũng không thích người khác ngồi vào chỗ của mình. Thế là cậu bổ sung: "Sau này tôi sẽ không lại để người khác ngồi vào chỗ của cậu nữa đâu."

Trong lòng La Vy Vy cảm thấy thoải mái, nhưng miệng vẫn có tình "lắm bầm" hai tiếng, miệng nói: "Tôi miễn cưỡng tha thứ cho cậu đấy! "

Phạm Nhất Hàng thở phào một hơi.

Không sai, cậu chính là thích người yên tĩnh một chút, nhưng cậu lại không thích La Vy Vy loại trạng thái không hiểu gì kiểu này của La Vy Vy. Nó khiến cậu cảm thấy...cảm thấy khó chịu.

Mà bây giờ, cậu cảm thấy hít thở đều dễ dàng hơn rồi.

La Vy Vy thấy Phạm Nhất Hàng đặt lọ sữa chua lên bàn, cô hướng về phía Phạm Nhất Hàng phát tay: "Vẫn là cho tôi đi."

Đã cho cô rồi thì chính là sữa chua của cô.

Lưng Phạm Nhất Hàng dựa vào thành ghế, tay phải quay bút: "Có uống không? "

La Vy Vy: "Bây giờ tôi muốn ổng rồi."

Cô nói rồi trực tiếp nghiêng người qua, duỗi cánh tay dài đặt lên bên cạnh tay trái của cậu cầm lấy lọ sữa chua.

Đuôi tóc cô lướt qua cánh tay Phạm Nhất Hàng, ngửa ngửa, mang theo hương hoa nhài.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Phàm Nhất Hàng đích thực là một tâm cơ boy*!

*Mình để tên chương đúng theo văn bản gốc, ý là người có tâm cơ thôi.

La Vy Vy cứ nghĩ Phàm Nhất Hàng sẽ ngăn cản, không cho cô lấy lọ sữa chua. Cuối cùng, ở trước mặt cả lớp La Vy Vy đã lấy được lọ sữa chua ở trên bàn của cậu. Cô không nghĩ tới Phàm Nhất Hàng lại bất động, giống như một bức tượng vậy.

Cô ngẩng đầu lên đồ sữa chua vào miệng, lác lác đầu.

Làm xong rồi, cô vẫn trông chờ tên mặt liệt Phàm Nhất Hàng này sẽ trêu chọc cô.

Đội đã.

Trêu chọc?

La Vy Vy bỗng nhiên nhận ra, cô dường như bị quân địch "mê hoặc" rồi. Bởi vì cô lại có thể dùng từ "trêu chọc" với Phàm Nhất Hàng?

Hay là, đây chính là mưu kế của Phàm Nhất Hàng, không tốn một tí một ti sức lực nào rồi khiến cô "bại trận".

Đáng ghét...

Phàm Nhất Hàng đích thực là một tâm cơ boy!

La Vy Vy nắm chặt lọ sữa chua kia lại, lọ sữa chua bị bóp phát ra tiếng "lộp độp lộp độp".

Cô nhú chấth lông mày lại, cố gắng bình tĩnh lại.

Phía quân địch có chỉ số IQ quá cao, cô không thể lấy trộm chọi đá được. Vẫn là nên biết người biết ta thì hơn. Cô sẽ giả vờ bản thân bị cậu ta "mê hoặc" trước, sau đó lại nhân cơ hội phản lại quân địch!

Thông minh! La Vy Vy, sao mày lại có thể thông minh như vậy cơ chứ?

Nếu không phải ở bên cạnh Phàm Nhất Hàng, La Vy Vy chắc chắn sẽ ngẩng mặt lên trời mà cười lớn rồi.

Phàm Nhất Hàng thấy La Vy Vy biểu cảm biến hóa liên tục, hết cau mày lại cong môi lên cười. Mặt cậu đầy sự khó hiểu.

Bạn cùng bàn của cậu, chính là kỳ lạ như vậy đấy.

"Ây, bạn cùng bàn."

La Vy Vy để lọ sữa chua xuống, kéo bàn về vị trí cũ một cách kín đáo. Làm xong những việc này cô mới đến gần Phàm Nhất Hàng, để lộ ra nụ cười vô hại, cô cười híp mắt lại: "Cậu tin vào Pháth hay tin vào Chúa Giê-su vậy? "

Phàm Nhất Hàng không biết vì sao La Vy Vy lại hỏi một vấn đề vô vị và không có ý nghĩa gì như vậy. Nhưng cô nói ra lời này cũng không nghĩ qua là nó không có ý nghĩa.

Trước câu hỏi này, cậu có thể sẽ trực tiếp không đếm xỉa đến, để cô tự mình nói cho đủ, sau đó khi cô nói mệt rồi thì cũng sẽ dừng lại thôi.

Nhưng bây giờ vấn đề giữa hai người mới được làm dịu một chút, cậu quyết định vẫn sẽ trả lời cô một chút.

"Cả hai tôi đều không tin." Loại tín ngưỡng kiểu này, người có nội tâm không đủ mạnh mẽ mới cần đến. Mà nội tâm của cậu không phải là yếu đuối, vậy nên càng khỏi phải nói đến tín ngưỡng.

Nghe câu trả lời của Phàm Nhất Hàng, sắc mặt La Vy Vy liền thay đổi.

Quả nhiên! Phàm Nhất Hàng quả nhiên là theo tà giáo mà!

Mắt La Vy Vy nhìn lông tơ trên cánh tay mình đã dựng thẳng đứng lên, cô lặng lẽ ngồi thẳng xuống, không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhẹ nhàng kéo bàn sang bên phía hành lang kia một chút.

Đúng là vận chó ám lên chỗ ngồi cuat lão đại Thất trung rồi mà! Ai yêu thương nỗi chỗ ngồi này cơ chứ!

"La Vy Về. " Phàm Nhất Hàng bỗng nhiên mở miệng.

La Vy Vy giật mình, run lấy bầy nhìn về phía Phàm Nhất Hàng. Cô cố gắng gượng cười, bởi vì cô không thể để tên tin đồ liệt cơ mặt Phàm Nhất Hàng này phát hiện ra manh mối gì được.

Biểu cảm trên mặt cô cứng đờ: "Có, có chuyện gì vậy? "

Phàm Nhất Hàng dùng giọng điệu lạnh nhạt như cũ nói: "Tôi đã đồng ý với cậu sau này sẽ không để người khác ngồi vào chỗ của cậu nữa, vậy thì cậu cũng phải đồng ý với tôi một chuyện. "

Cổ họng La Vy Vy ra sức nuốt nước bọt, phát ra tiếng "ừng ực".

Cô hỏi lại: "Chuyện... Chuyện gì? "

Ánh mắt của Phàm Nhất Hàng dần dần quét qua mặt La Vy Vy, cuối cùng nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt cậu không được tự nhiên cho lắm: "Sau này cậu cũng không được cùng với đám người kia ngồi ở cửa tiệm tạp hóa nữa. "

La Vy Vy vô thức hỏi: "Vì sao? "

"Bởi vì... " Phàm Nhất Hàng rút trong chồng sách từ trên bàn quyển sách giáo khoa. Một bên lật tới lật lui quyển sách, một bên ghét bỏ trả lời: "Bởi vì sẽ chần chừ đi của người khác."

La Vy Vy :“.....”

Có câu gọi là khảo cầu bất đáng đạo*, vì vậy Phàm Nhất Hàng đây là đang chửi cô hay sao?

*Hảo cầu bất đáng đạo: (好狗不挡道): câu này liên quan đến cách chủ nhân dạy dỗ cún cưng của mình. Các bé cún nếu được chủ nhân dạy bảo kỹ lưỡng thì đối với người lạ sẽ không xông ra “cướp đường”. Còn thông thường thì khi các bé cún trông thấy người thân quen với mình thì thường nhảy ra chặn trước mặt người đó, “Gâu gâu” mấy tiếng, gần như để chào hỏi đó. Chắc ý của Phàm Phọt ở đây là La đại ca không được dạy dỗ đáng hoàng.
Nguồn: google

Được lắm, món nợ này...cô sẽ nhớ cả đời?!

La Vy Vy nén giận "hừ" một tiếng, cô cảm thấy rất oan ức.

La Vy Vy cô từ khi nào lại phải chịu khuất phục như vậy?

Không được, cô phải để Tống Ninh Viễn đi điều tra tà giáo của Phàm Nhất Hàng cho đến cùng là có lợi hại hay không. Nếu không lợi hại, cô liền mang người đi đến hang ổ của cậu ta! Vì dân trừ hại!

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ông ấy chỉ là không yêu quý cô như vậy

Quả nhiên là bọn chúng đã lập một kế hoạch để tính việc lâu dài. Là một người nổi nghiệp của chủ nghĩa cộng sản, La Vy Vy bỗng nhiên giác ngộ ra trách nhiệm lớn lao của mình.

Sau khi hỏi xong vấn đề kia, cô không trao đổi bất kỳ điều gì với Phàm Nhất Hàng nữa, mà bản thân Phàm Nhất Hàng cũng là một người cực kỳ ít nói. Sau cuộc trò chuyện kia, hai người không có trao đổi gì với nhau nữa.

Tiếng chuông tan học vang lên, La Vy Vy cũng cầm cặp sách cùng Tần Thiên Thiên đi về. Cô thậm chí đã nghe được Phàm Nhất Hàng gọi tên của cô, nhưng cô lại không dám quay đầu lại.

Thử hỏi nửa đêm nghe được có người gọi bạn ở phía sau, bạn có dám quay đầu lại không? Không phải là vội vàng chạy đi sao?! Ai biết thứ gọi bạn kia

là người hay là ma?

"Chị, chị chạy nhanh như vậy làm gì? " Tần Thiên Thiên hầu như không theo nổi bước chân của La Vy Vy. Nhưng tay của cô bị La Vy Vy nắm chặt, không thể không chạy cùng La Vy Vy được.

La Vy Vy không để ý đến cô, một mực chạy đến cổng trường. Đến khi nhìn thấy xe của Tần Lạc Viễn mới buông tay cô ra, còn không quên nhìn về phía sau.

Nhìn thấy trong đám người không có Phạm Nhất Hàng, cô mới bình tĩnh hơn. Xe của Tần Lạc Viễn chậm lại rồi dừng ở trong bãi đậu xe.

Tần Thiên Thiên càng cảm thấy khó hiểu hơn. Cô nhìn về phía sau theo La Vy Vy, không thấy gì đặc biệt cả. Cô lại truy hỏi: "Chị, chị đang tránh ai vậy?"

La Vy Vy thần sắc không đổi lúc đầu: "Không ai cả. "

"Nhưng chị... "

Tần Thiên Thiên vẫn muốn hỏi thêm nhưng ở bên kia, Tần Lạc Viễn đã bấm còi xe về phía này. Rõ ràng là đã ông ấy nhìn thấy bọn cô, đang thúc giục bọn cô lên xe.

Tần Thiên Thiên chỉ có thể coi như không có gì, đi đến bên xe, mở cửa xe ở ghế lái phụ ra rồi ngồi vào. La Vy Vy theo phép tắc ngồi vào ghế ở phía sau. Trước đó cô vẫn chạm mặt vài nam sinh mà cô quen biết nên đã chào hỏi mấy tiếng.

Tần Lạc Viễn chậm chạp khởi động xe, tránh được dòng người đang tràn ra đường quốc lộ. Đến khi tình hình tốt hơn một chút, ông nhìn vào khuôn mặt lạnh nhạt của La Vy Vy phản chiếu lại trong kính quan sát. Thấy sắc mặt cô không được tốt lắm, ông liền nói: "Con gái à, đừng quá gần gũi với nam sinh. Các con bây giờ ấy, quan trọng nhất chính là học tập. "

Rất dễ nhận thấy, ông đã nhìn thấy La Vy Vy cùng với mấy nam sinh trên đùa.

Thật ra cũng không hẳn là trên đùa đùa, đơn thuần là bàn bạc về cuộc chiến với họ thôi. Họ đã trên chọc sự việc của cô với Lâm Kỳ Hân ngày hôm nay, nói cô với Lâm Kỳ Hân tranh đoạt tình nhân.

La Vy Vy nghe đã thấy phiền, cô nổi cáu lên liền đã vào mòng mỗi người một phát.

Chỉ thế mà thôi.

Nghe những lời này của Tần Lạc Viễn, La Vy Vy vô cùng kinh ngạc nhìn vào ghế lái xe.

Tay trái Tần Lạc Viễn giữ vô-lăng, tay phải dựa vào trên vô-lăng, giữa hai ngón tay kẹp điều thuốc lá. Khói thuốc vẩn vút xung quanh ông, dáng vẻ lái xe đúng tiêu chuẩn của người đàn ông trưởng thành, cực kỳ cuốn hút.

Cô có một chút ngoài ý muốn. Bởi vì Tần Lạc Viễn ở phía trước thật sự không biết tại sao lại dạy dỗ cô như vậy. Gần đây cũng không biết là đã trúng phải gió gì nữa.

Khi ông nói những lời này ra, liền khiến Tần Thiên Thiên kinh ngạc nhìn bố ruột của mình bằng một con mắt khác.

Ánh mắt của La Vy Vy ở trong gương chiếu sau đối diện với Tần Lạc Viễn.

Mẹ ruột của La Vy Vy, Nguyễn Ngọc Quyên, là một bác sĩ tâm lý, vì vậy từ khi còn nhỏ cô đã chịu ảnh hưởng rất nhiều từ bà ấy. Cô đã có bản lĩnh hơn rất nhiều người cùng tuổi khác, đó chính là thông qua sắc mặt có thể đoán được suy nghĩ của họ. Tính ra nhìn người cũng rất khó.

Cô rõ ràng biết Tần Lạc Viễn với Nguyễn Ngọc Quyên bất đồng ở chỗ: Nguyễn Ngọc Quyên khi mắng cô, cô thường coi thường, giả dúi giả điếc. Chi cần không cãi lại, cô liền có thể bình an vô sự. Nhưng khi Tần Lạc Viễn mắng cô, cũng có lẽ là dạy bảo cô, ông nhất định phải có được một câu trả lời.

Chủ nghĩa trọng nam của đàn ông đại khái luôn là như vậy.

La Vy Vy thu lại vẻ mặt sừng sốt của mình, cô nhanh trí giả vờ "Vâng" một tiếng. Tần Lạc Viễn liền không nhắc lại nữa, sắc mặt cũng ôn hòa hơn.

Đáy mắt Tần Thiên Thiên thoáng qua biểu tình phức tạp, cô nằm bò lên cửa xe, nhìn một cửa hàng không xa phía trước, cô ý niệm nộ: "Bố! Con muốn ăn Haagen-Dazs*!"

*Haagen Dazs: một loại kem của Mỹ.

"Bố biết rồi, nhưng con đang học khiêu vũ, loại đồ này nên hạn chế ăn một chút. Con có biết không..." Tần Lạc Viễn vừa mở miệng ra liền nói một tràng. Ông ở trước mặt La Vy Vy là một người cha nghiêm khắc, ít nói. Nhưng ở trước mặt Tần Thiên Thiên, ông lại là người cha hiền lành, hết mực yêu thương con gái.

Ông cũng không kiêng kỵ gì khi ở trước mặt La Vy Vy mà đối xử với Tần Thiên Thiên như vậy.

Cuối cùng xe vẫn dừng lại ở trước cửa hàng kem Haagen Dazs. Trong giây phút đó, La Vy Vy bỗng nhiên có một loại cảm giác chán nản.

Cô không thích Tần Lạc Viễn, nhưng cũng không ghét ông ấy.

Bởi vì cô biết, Tần Lạc Viễn không phải là không tốt, ông ấy chỉ là không yêu quý cô như vậy mà thôi.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phàm Nhất Hàng tới rồi

Thời gian mà Tần Lạc Viễn tan làm sớm hơn giờ tan học của Thất trung một chút. Chỉ cần ông không tăng ca, bình thường đều sẽ dừng xe ở cổng trường, thuận đường đưa hai người bọn cô về nhà.

La Vy Vy cầm cây kem Tần Lạc Viễn đã mua cho cô. Cô không thích ăn vị này của Haagen Dazs nên đã đi thẳng về phòng, sau đó cầm cây kem ném vào trong thùng rác.

Nếu không phải là hương vị cô thích ăn thì cô thà rằng không ăn còn hơn.

La Vy Vy thật sự là một người cố chấp như vậy đấy.

.....

Hôm nay Tần Thiên Thiên không có tiết học múa nghệ thuật, vì vậy bữa tối nay được làm thiên về những món ăn dễ tiêu hơn.

Bởi vì Tần Thiên Thiên với La Vy Vy thuộc tuýp người ăn nhiều hay ít đều bị sự thù hận của thịt đối với cơ thể phản ánh lại, là điển hình cho kiểu người dễ béo. Mà cô lại vừa muốn khiêu vũ, vậy nên sẽ để Nguyễn Ngọc Quyên làm đồ ăn dễ tiêu một chút.

La Vy Vy không có khẩu vị với món com cháy này. Khi cô đang định nói ăn no rồi thì Tần Lạc Viễn bỗng nhiên mở miệng: "Các con có quen nam sinh nào tên Phàm Nhất Hàng trong trường không? "

Động tác của La Vy Vy ngừng lại.

Không đợi cô đáp lại, Tần Thiên Thiên gần như ngay lập tức nói: "Cậu ấy với con học cùng lớp với nhau, tuần trước cậu ấy mới chuyển đến xong. Có chuyện gì sao bố? "

Nghe thấy lời Tần Thiên Thiên nói, mắt Tần Lạc Viễn liền sáng lên.

"Bang" một tiếng, ông đặt đôi đũa xuống, tỏ ra vô cùng kích động hỏi: "Con nói con với Phàm Nhất Hàng học cùng lớp sao? Là "Nhất" trong một hai ba bốn, "Hàng" trong vận chuyển hàng không sao? "

Tần Thiên Thiên liên tục gật đầu, cô nhanh chóng hỏi lại: "Vâng ạ. Bố, bố biết cậu ấy sao? "

Tại La Vy Vy cũng vênh lên nghe ngóng.

Liên quan đến Phàm Nhất Hàng cô vẫn có chút hứng thú.

"Cũng không được coi là quen biết." Tần Lạc Viễn thờ dài, lưng dựa vào ghế, trong mắt mang theo ý cười: "Thật ra là bố luôn muốn ông nội của cậu ấy đầu tư cho ngân hàng của bố, vốn bố vẫn không biết nên nói sao với ông ấy nữa. Không ngờ các con lại là bạn cùng lớp, đã thế thì chuyện này có thể dễ giải quyết hơn rồi. "

La Vy Vy mất hứng đứng dậy: "Con ăn no rồi. "

Tần Lạc Viễn không để ý đến cô, tiếp tục nói với Tần Thiên Thiên: "Tiền của nhà họ nếu có thể đầu tư cho ngân hàng của bố thì chúng ta có thể mua một căn nhà ở Tân Khu* rồi! "

Tên đầy đủ là Phố Đông Tân Khu (浦东新区, pinyin: Pūdōng Xīn Qū) hay "Quận mới Phố Đông" là một quận của thành phố Thượng Hải, Trung Quốc. Kể từ khi bắt đầu được phát triển năm 1990 - thời điểm công bố quy hoạch lần đầu tiên, Phố Đông đã nổi lên như là trung tâm tài chính và thương mại của Trung Quốc. Phố Đông nổi bật với Tháp Minh Châu Phương Đông, Tháp Kim Mậu - biểu tượng của Thượng Hải và của sự phát triển kinh tế Trung Quốc. Nguồn: Wikipedia.

"Tân Khu? " Tân Thiên Thiên vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ: "Nhà họ có nhiều tiền lắm sao? Nhưng nếu đã có tiền như vậy thì tại sao vẫn ở khu dân cư cũ chứ? "

Thị trấn mà họ nhắc đến là "Thành Úc". Thành Úc được chia làm khu mới và khu cũ, hay thường được mọi người gọi là "khu dành cho người nghèo" và "khu dành cho người giàu". Đơn giản chỉ là dựa vào việc nhà họ Phàm chịu gửi tiền để trích phần trăm là có thể đủ cho nhà họ mua một căn nhà tại khu của người giàu rồi. Có thể nói rằng Nhà họ Phàm chắc chắn được xem là "cường hào".

La Vy Vy nghe không nổi nữa, cô đi thẳng về phòng rồi đóng cửa lại.

Một bố một con gái này...họ đúng là cha con ruột mà.

Nghe đến người nhà họ Phàm có tiền, mắt đều sáng cả lên. Lẽ nào họ không biết số tiền đó có được là không chính đáng hay sao?

Ví dụ như...tiền của tà giáo.

Mặc cho La Vy Vy nghe không nổi phải bỏ đi thì Tân Lạc Viễn vẫn tự mình tìm đến cửa.

"Vy Vy à. " Tân Lạc Viễn gõ cửa phòng: "Con ra đây đi, bố có chuyện này cần nói với con. "

La Vy Vy tìm nửa ngày cũng không tìm thấy điện thoại của mình, không biết nó đã chạy đi đâu rồi nữa.

Nghe thấy tiếng của Tân Lạc Viễn, cô từ trên giường đi xuống, ném cặp sách sang một phía rồi đi ra mở cửa.

"Có chuyện gì ạ?

"Con đi thau đồ đi, tí nữa cùng với bố đi ra ngoài một chuyến. " Giọng nói của Tân Lạc Viễn chân thật đến đáng tin.

La Vy Vy nhăn mũi hỏi: "Đi đâu? "

"Phàm gia. " Tân Lạc Viễn nhắc tới "Phàm gia" liền phải cố gắng không để khóe miệng vênh lên. Ông cười híp mắt lại: "Thiên Thiên đều đã nói với bố cả rồi. Có phải là con ngồi cùng bàn với Phàm Nhất Hàng không? Đúng lúc bố định đến nhà cậu ấy một chuyến, hay là con đi cùng bố đi. Nghe nói con có thành tích rất tốt, vậy con mang theo cả bài tập đi đi. "

La Vy Vy :“.....”

Nguyễn Ngọc Quyên ở ngoài tiếp lời: "Vy Vy à, con mau đi đi. "

Nụ cười trên mặt Tân Lạc Viễn càng đậm hơn. Không hiểu sao cô lại cảm thấy buồn bực.

"Con không đi. "

Khi hai chữ "không đi" phát ra, nụ cười trên mặt Tân Lạc Viễn liền tan biến.

“

Sắc mặt ông khó coi đến nỗi đen cả lại.

"Con nói gì? " Giọng nói của Tân Lạc Viễn có chút run rẩy.

La Vy Vy lùi về sau hai bước, cô đưa tay đóng cửa lại, vừa đóng vừa nói: "Quan hệ giữa con với cậu ta không tốt, đi rồi ngược lại sẽ mang thêm phiền phức cho bố. "

Con giận dữ của Tân Lạc Viễn giảm đi một chút. Ông ngập ngừng hỏi: "Thật sao? Vậy sao Thiên Thiên lại nói quan hệ của hai người bọn con không tồi?"

"Nó ngồi ở hàng thứ hai, sao có thể biết tình hình của dãy sau cùng như con được chứ? " Tay La Vy Vy chạm vào cửa, cô không muốn nói nhiều nên liền chuẩn bị đóng cửa lại luôn.

Lúc này, chuông cửa nhà bỗng nhiên vang lên.

Nguyễn Ngọc Quyên đang đi đến phòng La Vy Vy nên không có thời gian đi mở cửa, vậy nên người mở cửa là Tân Thiên Thiên.

La Vy Vy chỉ nghe thấy Tân Thiên Thiên kinh ngạc "A" lên một tiếng, sau đó cô ta nói: "Phàm Nhất Hàng? Sao cậu lại đến đây? "

Ba người trong này đồng thời ngây người.

Phàm Nhất Hàng tới rồi?

.....

Chín phút sau.

Nguyễn Ngọc Quyên đem hết nước hoa quả trong tủ lạnh dọn ra hết, dùng những cái đĩa mới nhất để bày hoa quả. Từng đĩa, từng đĩa một đều được đặt trong bàn uống trà nhỏ trước mặt Phạm Nhất Hàng.

"Cháu ăn nhiều một chút ha, đều là nước hoa quả tươi cả đấy. " Trên mặt Nguyễn Ngọc Quyên tràn ngập ý cười.

So với Nguyễn Ngọc Quyên, Tần Lạc Viễn càng không kém là bao. Ông cầm thẳng một quả quýt đặt vào trong tay Phạm Nhất Hàng, xoa xoa tay nói: "Cái đĩa Vy Vy này đúng là cầu thả, điện thoại cũng quên ở trên bàn. May là cháu cầm giúp nó, vẫn là tận tâm mang đến tận nhà trả lại.. Quả thật làm phiền cháu quá rồi."

Trên mặt Phạm Nhất Hàng không có biểu cảm gì. Nghe Tần Lạc Viễn nói, cậu có chút không biết nên đáp lại thế nào nên liền cầm lấy quả quýt kia rồi bóc vỏ nó ra.

La Vy Vy với Tần Thiên Thiên đứng ở hai bên ghế sa-lông, giống như bảo vệ vị thần cao quý vậy.

Bầu không khí trong chốc lát trở nên lúng túng.

Tần Lạc Viễn chỉ đành nhìn về phía La Vy Vẻ, đánh mắt về bên cạnh bên Phạm Nhất Hàng, tỏ ý bảo cô nói một câu.

Nhưng La Vy Vy căn bản là chưa từng nhìn đến ông. Tần Lạc Viễn không thể không mở miệng nói: "Vy Vy à, bạn học Phạm Nhất Hàng cũng là lần đầu tiên tới nhà, con không định đưa cậu ấy đi xem phòng của con chút hay sao? "

Phạm Nhất Hàng hơi kinh ngạc, không đợi cậu từ chối, La Vy Vy đã nói trước: "Chú*, việc này không hợp cho lắm thì phải? "

****Lúc trước tác giả không viết rõ cách xưng hô của Vy Vy với Tần Lạc Viễn nên mình vẫn dịch bố-con. Đến đây tác giả viết là chú, đoạn trước đó mình có thời gian sẽ sửa sau, mong các bạn thông cảm.***

Nam nữ khác biệt, nào có nam sinh nào lại đi tham quan phòng của nữ sinh cơ chứ?

Tần Lạc Viễn chỉ muốn rút ngắn khoảng cách giữa họ nên không suy nghĩ đến chuyện này. Nghe La Vy Vy nói vậy ông cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

"Cũng đúng a.... " Ông lúng túng gãi đầu.

La Vy Vy nhìn Phạm Nhất Hàng trước, cô hỏi thẳng: "Cậu khi nào thì đi đây?"

Phạm Nhất Hàng cũng sớm nghĩ là nên đến lúc đi rồi, sự thật là, cậu không muốn vào trong này.

Vốn dĩ là cậu định đi dạo đêm, nghĩ tới điện thoại kia liền thuận đường mang theo. Không nghĩ tới lại bị kéo thẳng vào trong nhà La Vy Vy. Hơn nữa lại không tìm được cơ hội bỏ đi.

Lúc này, khi La Vy Vy hỏi vậy, cậu lập tức nói: "Bây giờ. "

"Vậy để tôi tiễn cậu. " La Vy Vy nói, quay người đi ra ngoài.

Phạm Nhất Hàng vội vã đứng dậy đi theo cô ra ngoài. Chỉ sợ một phút sau lại sẽ bị kéo ngồi lại lên ghế sa-lông.

Tần Lạc Viễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cắn răng, nụ cười treo trên miệng cứng đờ. Ông chỉ ra ngoài cửa, hỏi: "Như vậy liền đi rồi?"

Phạm Nhất Hàng gật đầu: "Vâng. "

Cậu từ trong cửa đi ra, ngoài ra còn nói: "Cô chú ngủ ngon. "

Tần Lạc Viễn cũng nhìn Phạm Nhất Hàng. Con người này tính cách có chút lạnh nhạt cũng khó mà giữ cậu ta ở lại. Ông chỉ đành nói với La Vy Vy: "Vy Vy à, con nhớ tiễn bạn học Phạm về đến tận nhà nhé, cậu ấy đối với nơi này không quá quen thuộc, đừng để lạc đường nhé. "

La Vy Vy chỉ muốn trốn mất lên.

Nhà họ cách tiểu khu kia có hai con đường, có lạc cũng sẽ không lạc đi đâu được.

Nhưng bây giờ cô quả thật là có chút không muốn ở lại trong nhà nên con thẳng thừng gật đầu, đáp: "Con biết rồi. "

Nói xong, cô kéo tay áo Phạm Nhất Hàng, giống như chạy trốn khỏi nhà vậy.

Mà từ đầu đến cuối, Tần Thiên Thiên luôn nhìn theo hình bóng hai người họ rời xa khỏi nhà. Cô âm thầm nắm chặt đầu ngón tay lại.

Hết chương 21

Lần đầu dịch một chương hơn 2000 chữ, dịch muốn lòi con mắt=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiễn cậu về

Trong con ngõ nhỏ, những ngọn đèn đường cách nhau vài mét phát ra ánh sáng vàng cam ấm áp, chiếu sáng cả một khoảng không gian. Ngẩng đầu lên còn có thể nhìn thấy những con bướm trắng mù quáng, cứ một lần lại một lần thử bay vào ngọn lửa nóng rực.

Sau khi hai người rời đi khỏi tầm mắt của Tần Lạc Viễn thì gần như là đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhờ ánh sáng vàng cam ấm áp, Phàm Nhất Hàng nhìn thấy La Vy Vy trong đêm đen vẫn có ánh sáng trắng phát ra ở cổ tay. Đại khái là bởi vì có liên quan đến ánh sáng của đèn. Ở giữa sắc trắng còn mang theo một chút ấm áp.

Mà cái tay kia lại đang kéo vạt áo cậu, làm cho mép áo xuất hiện vài nếp nhăn.

"Tay. "

Phàm Nhất Hàng di chuyển tầm mắt, lạnh lùng nhắc nhở.

La Vy Vy nhận ra bản thân mình vẫn đang kéo vạt áo của Phàm Nhất Hàng. Ngay lập tức cô buông tay ra như ném củ khoai lang nóng, đứng sang bên cạnh nửa mét rồi đứng cách ra một đoạn mà cô cho rằng đó là khoảng cách an toàn.

Cô dừng bước chân, phía trước là chỗ rẽ ở giao lộ. Đó cũng là nơi họ gặp lại.

Nhìn bên cạnh người Phàm Nhất Hàng, La Vy Vy rất muốn hỏi cậu ta có còn như bức thư khiêu chiến hay không. Nhưng lại sợ vì có thể sẽ nhắc cậu nhớ lại mọi chuyện, vì vậy chỉ đành kìm nén lại không hỏi nữa.

"Cậu đi đến con ngõ kia, rẽ trái sau đó lại rẽ trái tiếp liền đến rồi. Tôi đi trước đây." La Vy Vy quyết định đi đến nhà Tống Ninh Viễn chơi một lúc rồi mới về. Cô không muốn tốn quá nhiều thời gian ở bên cạnh Phàm Nhất Hàng.

Đương nhiên, cô cũng không dám đến nhà cậu ta một lần nữa.

"Đội đã. " Phàm Nhất Hàng gọi cô, mắt cậu hơi híp lại: "Làm sao mà cậu lại biết nhà tôi là đi như vậy? "

Trong lòng La Vy Vy dường như là trong chốc lát "lộp bộp" một tiếng, tim đập lỡ một nhịp.

"La Vy Vy. "

Phàm Nhất Hàng bước về phía trước hai bước, La Vy Vy liền ý thức lùi về sau hai bước. Cho đến khi không thể lùi được nữa, cô bị cậu dồn về bên tường. Cô đành phải nhìn vào cậu.

"Cậu... " Khi cậu nói, hơi thở phả vào trán cô. Vừa ngửa ngửa, lại vừa mang theo chút áp bức, khiến cô muốn đưa tay ra gỡ ngửa.

Ánh mắt Phàm Nhất Hàng rất lạnh.

Trong cuộc đời La Vy Vy, đây là lần đầu tiên, một người khác giới, cùng tuổi ở trước mặt khiến cô cảm nhận được cái gì gọi là bị thần khí áp bức.

Cô chợt dạ di chuyển tầm mắt. Cô biết vào tối ngày hôm đó, Phàm Nhất Hàng chắc đã nhìn thấy cô rồi, chỉ là cậu ta không quá chắc chắn mà thôi.

Mà hiện tại, cậu ta đã xác định được rồi.

Đều trách cô nhanh mồm nhanh miệng. Bây giờ cô có hối hận thì ruột cũng đã xanh rồi. Chẳng lẽ lại nói nhờ người nhà chỉ đường cho sao? Cậu ta lại chẳng phải trẻ em thiếu năng!

Con người La Vy Vy xoay vòng vòng, bỗng nhiên cô nhìn thấy cột điện ở phía đối diện có chấm màu đỏ/hồng hơi sáng lên.

Cô đột nhiên có dũng khí.

Đã bị phát hiện rồi, thay vì đối đầu phương chất vấn, thì cô thà dứt khoát tự mình thừa nhận còn hơn.

"Không sai!" Cô gật đầu: "Tối hôm qua là tôi đã vaod trong nhà cậu! Phàm Nhất Hàng, bí mật của cậu bị tôi biết rồi. Vậy nên bây giờ cậu muốn giết người diệt khẩu sao? Tôi nói cho cậu biết! Ở bên kia có người giám sát đấy! Cậu mà dám làm như vậy với tôi, thì cậu cũng chạy không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật đâu! "

Thái dương Phàm Nhất Hàng giật lên mãnh liệt.

Cái gì mà sự trừng phạt của pháp luật cơ chứ, cậu nghe không hiểu. Nhưng cậu nghe thấy cô đã nói: "Bí mật của cậu bị tôi biết rồi. "

Bố mẹ vì tai nạn giao thông mà qua đời, cậu cũng ở trong xe hơi, nhưng lại may mắn sống sót trong sự việc này. Cái này cũng không được coi là bí mật gì, nhưng cậu không muốn nó trở thành đề tài nói chuyện sau bữa ăn hay trong lúc uống trà.

Nhưng mà bây giờ, sự việc này bị La Vy Vy biết rồi.

Sắc mặt Phàm Nhất Hàng hơi lạnh. Vốn dĩ đường nét trên mặt cậu đã lạnh rồi, nay lại càng lộ rõ sự lạnh lùng hơn. Dường như nó đã kết băng lại cả rồi, có thể khiến người khác chết vì lạnh cóng mất.

La Vy Vy ra sức nuốt nước bọt, không dám đối diện với Phàm Nhất Hàng.

Vén vén chỉ là trăm mặc có hai giây, mà La Vy Vy đã cảm thấy thời gian trôi chậm như hai thế kỷ.

Mà hai thế kỷ sau, Phàm Nhất Hàng đột nhiên đưa tay ra, dùng ngón trỏ nâng cằm cô, ngón cái giữ chặt, ép buộc cô phải ngẩng đầu lên.

"Cái đó cũng không được xem là bí mật, nếu cậu muốn nói ra thì cứ tự nhiên! Nhưng tôi nhắc cho cậu nhớ, hai người chúng ta đều giống nhau cả, ai cũng đều không có tư cách nói ra bí mật của ai cả! " Nói xong, cậu buông tay ra, nghiêng người đi về phía nhà của mình.

Hai người họ, đều là gia đình không không trọn vẹn.

Không phải La Vy Vy vừa mới gọi người đàn ông ở trong căn phòng kia là "chú" hay sao?

Phàm Nhất Hàng đi rất nhanh, bóng dáng chẳng mấy chốc đã biến mất trong tầm mắt của La Vy Vy.

La Vy Vy đứng thẳng lên, biểu cảm có hơi sững sờ.

Cô...nghe không hiểu lời nói của Phàm Nhất Hàng.

Cái gì gọi là "Hai người chúng ta đều giống nhau"?

La Vy Vy cảm thấy hơi tức giận.

Tại sao cô lại giống với Phàm Nhất Hàng? Cô là người theo Phật giáo chân chính, sao có thể giống với tín đồ tà giáo như Phàm Nhất Hàng được?

Hay là cô đã hiểu lầm ý nghĩa của câu nói này?

Thế nhưng lời nói này còn có thể có ý nghĩa nào khác nữa cơ chứ?

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu La Vy Vy. Cô cảm thấy não của mình rất có thể cần phải phân tích lại một lần nữa mới có thể hiểu được lời nói của Phàm Nhất Hàng.

Nhưng cô bỗng nhiên nhớ tới lúc Phàm Nhất Hàng nói những lời đó, trong đáy mắt ẩn chứa một cái gì đó giống như là nỗi buồn bi thương?

Từ trước tới giờ, cô chưa từng thấy nỗi buồn như vậy trong mắt của Phàm Nhất Hàng. Nhưng qua tấm kính đó, cô lại nhìn thấy quá khứ.

Mấy năm trước, bố mẹ cô đã ly hôn. Khi đó, họ đã cãi nhau về chuyện nuôi dưỡng cô. Ai cũng đều không muốn mang theo cô. Cô qua tấm kính nhìn thấy bản thân mình đã lộ ra nét mặt như thế.

Cô gần như tuyệt vọng nhưng cũng không dám chết. Vì vậy cô lại càng tuyệt vọng hơn.

Nhưng, có lẽ là cô đã nhìn nhầm rồi. Tần Lạc Viễn đã nói, nhà cậu ta có rất nhiều tiền, mà nhiều tiền thì con cái của nhà sao có thể có nỗi buồn như vậy được cơ chứ?

Bỗng nhiên, La Vy Vy cảm thấy rất khó chịu.

Có thể nói, một người như Phàm Nhất Hàng luôn khiến cô cảm thấy khó chịu.

Chuyện này bị Phàm Nhất Hàng làm âm ỉ lên như vậy, La Vy Vy cũng không có tâm tình gì để đi chơi nữa. Cô chuẩn bị đi thẳng về nhà.

Đang định quay đầu đi về, bỗng nhiên, cô nhìn thấy Phạm Nhất Hàng vốn đã biến mất trong con ngõ lại xuất hiện trở lại.

Bên trong người thiếu niên là một chiếc áo ba lỗ, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi trắng làm bằng chất liệu rất tốt. Bên dưới mặc một chiếc quần âu, hai bên mép quần là hoa văn màu trắng càng khiến cho chân cậu trông dài hơn.

Cậu ta...sao lại quay lại rồi?

Bỗng nhiên La Vy Vy cảm thấy sợ hãi.

Con người này không phải là cảm thấy không cam tâm, lại muốn quay lại để giết người diệt khẩu đấy chứ?

La Vy Vy còn chưa kịp chạy thì Phạm Nhất Hàng đã đi đến trước mặt cô, mở miệng trước: "Đi thôi. "

La Vy Vy nuốt nước bọt "ừm ừc" một tiếng, rồi hỏi: "Đi đâu? "

Âm thanh của cô đều mang theo sự run rẩy.

Phạm Nhất Hàng không cả nói lí lẽ, vượt qua mặt cô. Phương hướng chính là hướng về nhà cô.

La Vy Vy ngây người. Ý của cậu ta là muốn đưa cô quay về hay sao?

Bởi vậy, tên ngốc này, sau khi bí mật cuat mình bị phát hiện, vẫn còn muốn đưa cô về ư?

Đây là người gì vậy trời....

La Vy Vy lại một lần nữa cảm thấy não của mình thật sự cần phải phân tích thêm một chút nữa rồi.

"Đợi, đợi đã! " La Vy Vy gọi cậu ta. Cô do dự nói: "Không phải là tôi đưa cậu về hay sao? "

Thế nào lại biến thành cậu ta đưa cô về rồi?

Phạm Nhất Hàng nghiêng người quay đầu lại. Biểu cảm trên mặt cậu vẫn lạnh nhạt như cũ. Mỗi cậu đã mong, nay lại nhếch lên, liền biến thành một đường thẳng. Nhưng dường như đã nỗ lực kiềm chế một chút rồi. Bởi vì cậu thấy như vậy mới không quá dọa người nữa.

Phạm Nhất Hàng không kiên nhẫn dùng ngón trỏ tay trái men theo hai mép quần, thúc giục: "Có đi hay không? "

La Vy Vy tham sống sợ chết. Cô sợ bản thân mình không đi thì cũng không xong rồi. Vậy nên cô vội vã đi theo.

"Đi đi đi! "

Như vậy, Phạm Nhất Hàng mới tiếp tục đi về phía trước.

Hai người không cách nhau mấy bước. Phía sau vang lên âm thanh của những bước chân.

La Vy Vy từ trong không khí ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Mùi đó không quá dễ ngửi chút nào. Cô nhận ra được gì đó, liền quay lại nhìn phía sau.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nói chuyện yêu đương với cậu ta là cơn ác mộng đấy

Khi Phạm Nhất Hàng vừa mới đi ra, trong lối rẽ xuất hiện một người đàn ông lang thang trong bộ quần áo rách rưới. Trong tay ông ta còn cầm một chai rượu trống không, miệng lẩm bẩm, không biết là ông ta đang nói những gì nữa.

Đột nhiên La Vy Vy đã biết vì sao Phạm Nhất Hàng quay trở lại rồi. Chắc là câu chuyện nhìn thấy người đàn ông lang thang đang đi tới bên này.

Trong lòng cô nảy sinh một loại cảm giác phức tạp, ánh mắt không cảm được mà rơi xuống phía sau lưng cậu.

Sống lưng người thiếu niên thẳng tắp, chắc cậu cũng đã nghe thấy âm thanh ở phía sau. Cậu quay đầu lại nhìn về phía sau, vừa đúng lúc chạm phải tầm mắt La Vy Vy.

"Cậu đi trước đi." Cậu nói.

Đêm nay là một đêm có trăng, nhưng lại có một ánh sáng còn sáng hơn cả ánh trăng. Đó chính là đôi mắt của Phạm Nhất Hàng.

Trong giây phút ấy, La Vy Vy chợt cảm thấy, Phạm Nhất Hàng rất có thể, phải là, có lẽ, có thể không phải là người của tà giáo?

Người đàn ông lang thang đang ngà ngà say kia đã đi về một hướng khác rồi nhưng Phạm Nhất Hàng vẫn đưa cô về tận đến cửa nhà.

La Vy Vy thấp hơn Phạm Nhất Hàng một cái đầu. Đợi cô khi cô đứng lên bậc tam cấp may ra mới ngang tầm với Phạm Nhất Hàng.

Khuôn mặt người thiếu niên rù xuống, trong mắt không có cảm xúc nào khác. Nhưng con ngươi đen lại sáng lên quá mức. Cậu quay người định đi về, La Vy Vy vội đưa tay ra kéo lấy góc áo cậu.

Góc áo bị kéo lại, Phạm Nhất Hàng dừng động tác, quay lại nhìn cô, giống như là muốn hỏi "Còn có chuyện gì nữa sao? ".

"Ồ... Cảm ơn cậu nha." La Vy Vy cắn môi dưới. Trước cửa nhà, ánh sáng vàng cam áp áp của ngọn đèn hắt lên hai người họ. Cô cho rằng rất khó để có thể nói ra từ "cảm ơn".

Cảm ơn cậu vì đã giúp cô vứt thuốc lá.

Cảm ơn cậu vì đã đưa lại điện thoại cho cô.

Cảm ơn cậu vì sau khi nổi giận vẫn còn quay đầu lại để đưa cô về tận nhà...

Trong màn đêm đen của con ngõ nhỏ, sắc vàng ảm áp dường như có ma lực xuyên qua thời không.

Rõ ràng chỉ là hai chữ "cảm ơn" rất đơn giản, nhưng sự ngần ngại và khó khăn trong giọng nói của La Vy Vy lại dễ nghe đến lạ. Nó như một là một sự mê hoặc đến trí mạng.

Yết hầu của Phạm Nhất Hàng di chuyển lên xuống. Cậu nhìn sang chỗ khác, lạnh nhạt "Ừ" một tiếng, quay người định đi.

La Vy Vy kinh ngạc một giây, bỗng nhiên đuối theo. Cô tức giận hướng về phía sau gáy Phạm Nhất Hàng nói: "Tôi đã nói cảm ơn với cậu rồi, cậu lại "Ừ" với tôi một tiếng thôi sao? Phạm Nhất Hàng! Có phải là cậu có ý kiến với tôi không hả?! "

La Vy Vy tức giận giậm chân.

Cô phải cố gắng lắm, lấy hết dũng khí mới nói ra được hai chữ "Cảm ơn", kết quả đổi lại là cậu ta lại đáp lại một tiếng "Ừ"?!!! Đây là có ý gì sao?!

Phạm Nhất Hàng nghe thấy lời La Vy Vy nói ở phía sau liền cúi đầu xuống, mà sau đó đầu cũng không ngẩng lên mà bỏ đi.

.....

Mỗi một con người có tính tình kỳ quặc đều có một bí mật, Phạm Nhất Hàng là một người kỳ quặc không có nội tâm. Bí mật của cậu là di ảnh của bố mẹ trong căn phòng tối đen kia.

Mà bí mật kia, bây giờ đã bị bạn cùng bàn kỳ quái của cậu thăm dò rồi. Sau đó sẽ ngày càng có nhiều người biết bí mật này hơn.

Cậu nghĩ bản thân mình sẽ rất tức giận, không có ai có thể thờ ơ khi bí mật của mình lại bị người khác phát hiện.

Nhưng cuối cùng cậu đã nhận ra, so với tức giận, cậu lại càng lo lắng cô gái nhỏ này đi về trong đêm tối liệu có gặp phải điều gì nguy hiểm hay không. Vì như tên say rượu lang thang kia chẳng hạn, hay ví như những mối nguy hiểm đang ẩn náu khác.

Câu chuyện cảm thấy, bản thân mình rất có thể đã thay đổi rồi. Cậu dần trở nên có hơi kỳ quái rồi.

Mà cậu lại không muốn trở nên như vậy.

Sắc mặt Phạm Nhất Hàng sa sầm lại, thần sắc trong ánh mắt nặng nề, trông trái đen vô cùng vô tận.

Mà sau khi về đến nhà, La Vy Vy đi vào cửa liền bị Tần Lạc Viễn đang ngồi chờ trên ghế sa-lông gọi lại.

La Vy Vy cảm thấy hơi phiền, sớm biết như vậy thì cô thả đến nhà Tống Ninh Viễn chơi một chút cho lành. Đợi sau khi Tần Lạc Viễn đi ngủ rồi thì hẵng về có phải hơn không.

Tần Thiên Thiên bị Tần Lạc Viễn kêu về phòng, không cho phép ở bên cạnh nghe. Nguyễn Ngọc Quyên ngồi ngay ngắn bên cạnh Tần Lạc Viễn.

Hai người họ trông giống như đứng cùng một phe. Họ là cảnh sát hình sự đang thẩm vấn phạm nhân là La Vy Vy vậy.

"Vy Vy à. " Biểu tình trên mặt Tần Lạc Viễn có chút phức tạp, sắc mặt trong không tốt lắm. Nhưng lại không thật nói là khó coi, giống như là đang xoắn xuýt điều gì đó.

La Vy Vy làm ra bộ dạng mệt mỏi, cô gật gật đầu: "Có chuyện gì sao? Con rất mệt, muốn đi ngủ sớm một chút, ngày mai con còn phải đi học nữa. "

"Chuyện này chú biết rồi, bây giờ vẫn còn sớm mà." Tần Lạc Viễn bày ra dáng dấp của một người cha nghiêm khắc, ông hỏi: "Chú và mẹ con đều muốn biết, con với Phạm Nhất Hàng rốt cuộc là có quan hệ gì? "

La Vy Vy quét mắt về phía Nguyễn Ngọc Quyên. Nguyễn Ngọc Quyên đang nhìn chăm chăm vào mặt cô, không may may đến sự biến hóa tâm trạng trên gương mặt cô.

Nguyễn Ngọc Quyên là một bác sĩ tâm lý gà mờ. Bởi vì không thể xin vào bệnh viện chính quy nên hiện giờ bà đang làm giáo viên hướng dẫn tâm lý tại một trường đại học.

Cô có sở trường là hiểu được ngôn ngữ hình thể. La Vy Vy từ nhỏ đã chịu nhiều ảnh hưởng nên cũng học được không ít, cũng biết như thế nào mới có thể che giấu cảm xúc của bản thân mình. Từ đó sẽ không để nội tâm của bản thân bị nhìn thấu nữa.

La Vy Vy nhướn mày, lộ ra dáng vẻ vô cùng buồn bực: "Không phải là con đã nói rồi sao? Con với cậu ta quan hệ không được tốt lắm, hôm nay trong tiết Ngủ Vãn, hai người bọn con còn suýt chút nữa đã đánh nhau rồi đấy. "

Đúng ra phải nói là cô suýt chút nữa đã đánh Phạm Nhất Hàng.

Tần Lạc Viễn nhíu mày, bày ra một bộ dạng không thể tin vào lời cô nói.

"Con nói quan hệ không tốt, vậy tại sao cậu ta vẫn còn mang điện thoại đến trả cho con? Con với cậu ta quan hệ không tốt, vậy tại sao cậu ta lại biết nhà chúng ta ở trong này?"

Khi Tần Lạc Viễn hỏi La Vy Vy mấy vấn đề này, đến cô cũng ngẩn ngơ.

Ồ nhỉ! Tại sao Phạm Nhất Hàng lại biết nhà cô ở trong này?

Nguyễn Ngọc Quyên kịp thời mở miệng: "Vy Vy, vậy cậu nam sinh kia có phải là thích con hay không? "

La Vy Vy: "...Hả ? "

Tần Lạc Viễn tiếp lời Nguyễn Ngọc Quyên: "Con còn trẻ như vậy, việc quan trọng nhất là phải đọc sách. Nhưng nếu như hai đứa các con có thể giúp đỡ lẫn nhau, không vượt quá giới hạn thì chú và mẹ con cũng sẽ không phản đối. Vậy nên, con nói thật cho chúng ta biết, có phải con với cậu nam sinh kia đang nói chuyện yêu đương phải không? "

La Vy Vy: ? ? ?

Hai cái đầu to tướng này thì ra lại có cảm nghĩ như vậy.

"Chú, mẹ. " La Vy Vy nhấp môi dưới, trịnh trọng đề nghị: "Con cảm thấy, hai người có thể hợp tác với nhau để rồi viết kịch bản phim điện ảnh rồi đấy. Trí óc hai người lại lớn đến như vậy, nói không chừng lại có thể viết ra một cuốn tiểu thuyết "Mơ ước vượt thời không", thật đấy! Còn một người bình thường như con, vẫn là nên xéo đi ngủ đây, ngủ ngon. "

Nói xong, La Vy Vy nhấc chân đi về phòng, đóng cửa lại "Bang" một tiếng, đồng thời khóa cửa lại.

Nói chuyện yêu đương với Phạm Nhất Hàng?

Cô bị thần kinh chắc?!

Bình thường La Vy Vy đều không dám ra ngoài đánh răng, mà cô dùng nước súc miệng ở trong phòng súc miệng rồi nằm lên giường ngủ.

Cô đã mơ rất nhiều.

Đại khái là bởi vì lời nói kia của Tần Lạc Viễn. Ở trong giấc mơ cô mơ thấy Phạm Nhất Hàng đã quỳ gối cầu hôn cô. Sau đó, khi cậu ta cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, bỗng nhiên để lộ ra bộ mặt hung dữ. Cậu ta tức giận cắn đứt chiếc nhẫn đang đeo trên tay cô. Chuyện này đã dọa La Vy Vy giật mình tỉnh giấc, cô ngồi thẳng dậy.

Trước mặt là một màn đen kịt, chỉ có ánh trắng trước cửa sổ là xuyên qua khung cửa, mang theo chút ánh sáng.

Gió vào rạo sáng mang theo khí lạnh ủa vào, khiến La Vy Vy cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Cái gì mà cùng Phạm Nhất Hàng nói chuyện yêu đương, quả thật là ác mộng đáng sợ nhất trên thế giới này!!

Cả buổi tối hôm đó, La Vy Vy đều không ngủ ngon. Dẫn đến ngày thứ hai cô liền xuất hiện hai quầng thâm đen to tướng ở mắt.

Lời nói tồi qua, chắc Tần Lạc Viễn và Nguyễn Ngọc Quyên cũng cảm thấy nói những lời nói đó không hề thích hợp chút nào. Vậy nên hai người họ không có nhắc lại chuyện này nữa. La Vy Vy thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì cô lo họ sẽ lại nói đến chuyện này vậy thì ngày hôm nay sẽ trở thành cơn ác mộng của cô mất.

La Vy Vy cô cho dù phải nhảy từ trên lầu xuống, chết sớm thì cô cũng không muốn bị Phàm Nhất Hàng cầu hôn đâu!!

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bữa trưa cậu đã có kế hoạch gì chưa?

Nhà họ Phàm

Bát sứ men xanh để dầu ở trước mặt Phàm Nhất Hàng, được ánh đèn âm đạm soi sáng, ánh sáng lan tỏa ra khắp mọi nơi.

Cậu vừa mới định gạt tàn hương ở trong bát ra thì bỗng nhiên vang lên một tiếng "hắt xì", suýt chút nữa nước miếng bị phun đã ra làm phụt tắt ngọn đèn.

"Cẩn thận một chút! " Ông Phàm vội vàng đi lên trước để ngăn cháu trai. Ông nói với hai tấm đi ảnh đối diện: "Tiểu tử này chắc là cảm rồi, hai người các con đừng quá lo lắng nha. "

Thành Úc có một tập tục đó chính là: ngọn nến phía trước bài vị của người đã qua đời một năm không được để tắt, nếu không thì linh hồn của người đã khuất sẽ không có cách gì để đầu thai.

Vậy nên ở thành Úc, trước di ảnh của người đã khuất đều sẽ đặt một hai bát sứ men xanh dùng để đựng dầu hạt cải* để thắp nến. Một bát dầu hạt cải có thể dùng trong vài ngày. Mà loại dầu này không dễ dàng tắt giống như những ngọn nến.

*Dầu hạt cải: Được dịch từ tiếng Anh-Dầu canola, hay gọi tắt là cải dầu, là một loại dầu thực vật có nguồn gốc từ nhiều loại hạt cải dầu có hàm lượng axit erucic thấp, trái ngược với dầu colza. Wikipedia (tiếng Anh)

"Đi đi, đi đi. Con đi học đi. Bên này để ông thu dọn được rồi." Chắc ông Phàm chỉ lo Phàm Nhất Hàng lại hắt xì làm dập tắt ngọn nến nên đã thẳng thừng đuổi cậu ra ngoài. Chính những việc này đã khiến La Vy Vy bị hù dọa, cô thật sự run sợ căn phòng tối đen này.

Luồng không khí lượn vào trong căn phòng tối, ngọn lửa đỏ đung đưa chiếu sáng hai tấm ảnh lớn đặt trên bàn bát tiên*. Trong hai tấm ảnh là một nam một nữ, vùng trán của hai người họ cực kỳ giống với Phàm Nhất Hàng. Phía trước tấm ảnh đặt rất nhiều đĩa trái cây và một vài viên đường, bên trên còn có hai bát chè.

*Bàn bát tiên hay còn được gọi là bàn vuông. Bàn to, mỗi phía ngồi được hai người.

Phàm Nhất Hàng nhìn kỹ hai tấm ảnh một lúc rồi quay người rời đi. Cậu sắp xếp lại cặp sách một chút sau đó ra khỏi cửa.

Hôm nay là một ngày âm u, cả đất trời đều mờ mịt, khiến con người không thể tự kiểm chế được tâm tình của mình. Cậu đi thẳng đến đầu đoạn đường rẽ thì nhìn thấy phía trước xuất hiện một vùng màu sắc chiếu sáng cả con đường.

Hôm nay La Vy Vy mặc một chiếc váy màu đỏ rất ngắn, vừa vặn có thể che đi bắp đùi.

Chiếc váy màu đỏ càng tôn lên đôi chân trắng mịn, làm cho người khác phải chú ý.

Trong ấn tượng của cậu, từ trước đến giờ La Vy Vy đều mặc quần mang màu thuần sắc, hoặc là màu đỏ như máu, hoặc là màu trắng như tuyết. Cô không bao giờ mặc quần áo có xen lẫn với những màu khác.

Không phải ai cũng giống như cô, trong lòng nghĩ gì miệng đều nói ra hết. Bởi vì những người mà cậu đã gặp qua, rất ít người thực sự có thể trở thành một người có lời nói đi đôi với việc làm.

Có lẽ cũng là do nguyên nhân này nữa, cậu từ ngày đầu tiên bắt đầu nhìn thấy La Vy Vy đã cảm thấy cô là một người bạn cùng bàn kỳ quặc rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy La Vy Vy...là tình cảnh gì nhỉ?

Phàm Nhất Hàng hồi tưởng lại một lúc, bỗng nhiên cảm thấy đau đầu. Không kìm lại được mà nhéo lông mày của mình.

Đó quả thực không phải là một hồi ức tốt đẹp gì.

Hôm đó, trước khi đi gặp mặt thầy chủ nhiệm, cậu đã đi đến lớp học mới. Cậu đưa tay đẩy một nửa cửa lớp ra, vừa mới bước được một bước cậu liền cảm thấy bất thường.

Một giây sau, một đồng nước trong thùng nước liền hắt lên đầu cậu. Nước không nhiều, nhưng đã vẩy hết lên người khiến chiếc áo sơ mi của cậu hầu như đã ướt một nửa.

Điều chết tiệt nhất là, thùng nước kia đã chụp lên cả đầu cậu.

"Ha ha ha----". Đột nhiên trong phòng học phát ra một tràng tiếng cười ồn ào náo động.

Sau đó, cậu bỗng nhiên nghe thấy tiếng thầy chủ nhiệm giận dữ gầm lên ở sau lưng: "La Vy Vy! Sao lại là em nữa hả?!! "

Thầy chủ nhiệm khiến La Vy Vy phải đi ra. Cậu ngược mắt lên liền nhìn thấy một nữ sinh rất đẹp trong chiếc quần trắng. Trên mặt cô ấy đầy vẻ buồn phiền. Cô ấy từ trên ghế nhảy xuống.

Sự thật là, cậu rất ít khi dùng từ "xinh đẹp" để miêu tả một nữ sinh. Bởi vì cậu không hề biết một nữ sinh như thế nào thì được gọi là đẹp, cậu cũng sẽ không bao giờ đánh giá diện mạo của nữ sinh.

Nhưng lần đầu nhìn thấy La Vy Vy, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ, cũng chỉ nhảy ra được hai chữ này mà thôi.

Nhưng nhìn lại lần thứ hai, trong đầu cậu bật ra hai chữ khác: du côn.

La Vy Vy là một người đẹp, là một nữ sinh cả người đều đậm chất du côn.

Thậm chí bị thầy chủ nhiệm gọi ra, cô vẫn có thể chạy trốn được. Đợi đến khi thầy chủ nhiệm hỗn hển đi tìm cô thì cô đã từ sau cánh cửa chạy đi rồi. Nhưng sau đó, cô lại nảy ra một suy nghĩ nhỏ.

Cô có ý phát ra âm thanh, điều đó đã thu hút cậu, khiến cậu quay đầu lại về phía cô.

Khi cậu nghe thấy âm thanh kỳ lạ liền quay đầu lại. Chỉ thấy La Vy Vy ngồi xỏm ở sau cánh cửa, biểu tình xinh đẹp. Đôi mắt cô cổ tình nháy hai cái, trong mắt lóe lên một tia sáng, gian xảo dùng khẩu hình hỏi cậu thầy chủ nhiệm đã đi chưa.

Tính cách cậu lạnh nhạt nên không quen giao tiếp cùng với người vừa mới gặp qua một lần. Thế là cậu dứt khoát không chú ý đến. Sau đó, cô bỗng nhiên quay trở lại chỗ ngồi rồi phát hỏa lên với cậu.

Và kết quả của khi đó chính là, La Vy Vy không thích cậu. Cậu có thể cảm nhận được điều đó, nhưng cậu vẫn vui vẻ, thông dong như thường. Bởi vì mỗi một bạn cùng bàn khác giới của cậu đều không thích cậu.

Tính cậu rất lạnh lùng, không biết như thế nào mới có thể dùng phương thức khéo léo nhất để từ chối người khác. Vậy nên cậu luôn thương hại đối phương, có khi cậu sẽ bởi vì vậy mà trong lòng xuất hiện một loại cảm giác tự trách mình, thậm chí là cảm thấy tội lỗi.

Nhưng nếu đối phương không thích cậu, cậu liền không cần phải lo lắng như vậy nữa rồi. Vì vậy xảy ra việc này với bạn cùng bàn La Vy Vy, cậu không chỉ không cam tâm, mà còn cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ là, cậu ngần lẩn không nghĩ tới hai ngày sau đó, La Vy Vy lại đưa thư tình cho cậu.

Đương nhiên, cậu cũng sẽ lại quên sự việc thư tình này. Lâu không nhìn thấy nó nữa, thậm chí cậu còn không nhớ là đã đặt nó ở đâu rồi nữa.

Nhưng cậu đã đồng ý với La Vy Vy là sẽ xem nó một chút. Hôm nay, sau khi tan học về, cậu liền lập tức đi tìm bức thư tình đã vứt xó kia.

Nghĩ tới chuyện này, lòng mày Phàm Nhất Hàng lại nhúchặt lại lần nữa.

Cậu nhìn thấy hai người La Vy Vy và Tần Thiên đang đi ở phía trước, sau khi suy nghĩ trong chốc lát, cậu liền tiến lên hai bước, gọi: "La Vy Vy. "

La Vy Vy và Tần Thiên Thiên đồng thời dừng bước chân, hai người quay lại nhìn phía sau. Trước tiên là bị dọa đến hoảng sợ cực điểm, sau khi bị hoảng sợ trong giây lát, hai người liền để lộ ra biểu tình phức tạp.

Phàm Nhất Hàng không quan tâm đến sự tồn tại của Tần Thiên Thiên, tầm mắt của cậu trong suốt khoảng thời gian đó đều rơi xuống người La Vy Vy.

La Vy Vy ra sức nuốt nước bọt, theo phản xạ nắm chặt hai tay lại.

Cô vẫn nhớ việc xảy ra trong cơn ác mộng kia, vậy nên cô thậm chí còn có chút lo lắng. Cô lo Phàm Nhất Hàng sẽ thẳng thừng bỏ nhào về phía này rồi cắn đứt cổ cô.

"Có, có chuyện gì?" Cô hást cầm lên, cố gắng không để lộ ra sự sợ hãi của mình, hỏi.

Phàm Nhất Hàng bước lên phía trước, đến khi cách La Vy Vy khoảng nửa mét thì dừng lại. Cậu nhìn thẳng vào mắt cô: "Bữa trưa cậu đã có kế hoạch gì

chưa? "

"Kế hoạch? " La Vy Vy chớp hai mắt. Suy nghĩ của cô không vì câu hỏi của cậu mà bị trì hoãn, ngược lại cô hỏi: "Cái gì mà kế hoạch ở đây? "

Phạm Nhất Hàng nín nhịn, giải thích: "Bữa trưa. Bữa trưa cậu có kế hoạch gì chưa? "

La Vy Vy lại một lần nữa vang lên tiếng nuốt nước bọt "ừm ừc".

"Kế hoạch... Đến giờ vẫn chưa có kế hoạch gì cả. "

Phạm Nhất Hàng cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp: "Vậy thì tốt. Buổi trưa cậu cùng tôi ăn đi. "

Nói xong, cậu cũng không đợi La Vy Vy nói tiếp mà bước từ bên cạnh cô đi về phía trước. Về mặt trước sau như một đều là lạnh nhạt.

Bước chân của Phạm Nhất Hàng dài nên không tốn mấy bước đã đi đến trước chỗ quẹo, rồi dần dần mất hẳn.

Hai mắt La Vy Vy chột bùng tỉnh, sau đó cô chột nhận ra mọi chuyện.

Dựa vào đâu cơ chứ?! Nhất định là tối qua Phạm Nhất Hàng đã xem bức thư tình của cô rồi nên bây giờ mới muốn khiêu chiến với cô!

Nhưng cô vẫn chưa tìm ra cách để dạy dỗ Phạm Nhất Hàng. Nếu cô mà không suy nghĩ kỹ càng thì sẽ chịu thiệt mất!

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

La Vy Vy lo không ổn. Ban đầu cô buồn bực giậm chân, về mặt nôn nóng của cô rơi vào trong mắt Tần Thiên Thiên liền biến thành e thẹn không biết phải làm sao.

Tần Thiên Thiên âm thầm nắm chặt lòng bàn tay lại, cảm giác trong lòng khó mà nói rõ được.

Là đồ kị? Là ngưỡng mộ? Là căm ghét?

Cô không nói rõ được, nhưng trong phút chốc cô quả thực đã nảy sinh ra một loại ý nghĩ, cô muốn La Vy Vy biến mất. Và cô lại có hứng thú với việc này. Trong đầu cô, những từ ngữ kia đều thay đổi thành ba chữ: Dựa vào đâu?

Dựa vào cái gì mà chị ta có thể gần bó với nam sinh như Phạm Nhất Hàng? Dựa vào đâu mà Phạm Nhất Hàng lại nhìn chị ta bằng con mắt khác?

Thành tích của La Vy Vy rất kém, tính tình cũng kém, còn có một người cha nát rượu. Chị ta đúng là một con người tập hợp đủ mọi thứ tồi tệ, xấu xa.

Người như vậy, dựa vào đâu mà có thể cướp đi ánh hào quang vốn có của cô?

Nếu không có La Vy Về, mỗi ngày cô đều có thể cùng Phạm Nhất Hàng đến trường, tan học. Chỉ có thể là một mình cô thôi...

Tần Thiên Thiên nắm chặt tay. Nếu không bởi vì cô có thói quen cắt móng tay thì móng tay nhất định đều đã khảm vào trong thịt rồi.

Hết chương 24

Bà Thiên linh linh này thật sự mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh rồi, lại còn mẫn tính nữa. =))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đùng nhân cơ hội để chạm vào tôi

"Tần Thiên Thiên, em ngăn người làm gì đấy? Đi thôi! "

Giọng nói của La Vy Vy vang đến trước mặt, Tần Thiên Thiên bỗng nhiên bị gọi liền thoát khỏi suy nghĩ của mình.

La Vy Vy ở trước mặt lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn, cô thúc giục: "Đi nhanh lên một chút đi, tôi có việc cần phải đến trường gấp."

Cô phải đi tìm mấy người Tổng Ninh Viễn để bàn bạc về sự việc khiêu chiến vào bữa trưa.

Tần Thiên Thiên thu lại nét buồn trong đáy mắt, nhanh chóng đuổi theo bước chân của La Vy Vy.

Về mặt La Vy Vy nhăn nhó, trông giống như tâm tình không được tốt cho lắm. Nhưng cũng có thể là bởi vì phải đi ăn với Phạm Nhất Hàng nên mới trên nên khuôn mặt như vậy.

Tần Thiên Thiên đoán một hồi, cuối cùng cô vẫn mở miệng hỏi: "Chị, chị với Phạm Nhất Hàng...thật sự là đang nói chuyện yêu đương sao? "

La Vy Vy dừng bước, quay đầu lại trợn trừng mắt nhìn Tần Thiên Thiên.

"Mới có sáng sớm thôi đây, tại sao em lại nói những chuyện dọa người như vậy hả?! Chị vừa trêu chọc em ở đâu sao?!" La Vy Vy tức giận nhắc chân đi nhanh về phía trước, cách Tần Thiên Thiên một đoạn dài.

Đột nhiên bị La Vy Vy gào lên một trận như vậy, về mặt Tần Thiên Thiên lơ mơ không hiểu gì. Ánh mắt cô nhìn vào La Vy Vy thờ hồng hộc bỏ đi xa.

Cô không hiểu La Vy Vy tức giận cái gì chứ?

Con giận dữ của La Vy Vy duy trì tới tận cửa lớp học.

Hôm nay, trên tất cả các đoạn đường, cô gần như đều là đi nhanh để đến Thất trung. Khi đến lớp học, đám người Tống Ninh Viễn vẫn chưa tới. Còn Phạm Nhất Hàng thì đã đến và ngồi vào chỗ ngồi gần cửa sổ của mình ở hàng cuối cùng.

Vốn dĩ chỗ đấy là ngai vàng của cô, nhưng bởi vì lão bà cô muốn tiện đi ra đi vào nên đã dứt khoát đổi chỗ với Phạm Nhất Hàng.

La Vy Vy một tiếng cũng không nói đi tới chỗ ngồi, khoé mắt nhìn chăm chăm Phạm Nhất Hàng ở trước bàn. Cô phát hiện ra cái người này sao lại có thể đến sớm như vậy để xem sách toán chứ???

Cho dù là cậu ta có xem sách tiếng Anh thì cô cũng sẽ không cảm thấy Phạm Nhất Hàng không phải là người bình thường, thế nhưng cái tên này lại....

Có lẽ là nhận ra ánh mắt của La Vy Vy, Phạm Nhất Hàng ngược đôi mắt đen láy lên nhìn về phía cô. Cậu ném cho cô ánh mắt ngờ vực vì không hiểu tại sao cô lại nhìn cậu như vậy.

La Vy Vy không muốn đối mặt với con ác mộng kia nữa, vậy là cô lập tức di chuyển tầm mắt trước khi Phạm Nhất Hàng nhìn qua. Cô nhét cặp sách vào ngăn bàn rồi quay người đi ra ngoài.

Giống như đang bỏ trốn vậy.

Ồ, không đúng, cô chính là đang bỏ trốn mà.

Phạm Nhất Hàng nhìn hình bóng La Vy Vy như máy bay phi ra khỏi lớp học như vậy, hồi lâu vẫn chưa thu tầm mắt lại.

Cô như vậy là lại bị bệnh gì nữa hay sao?

La Vy Vy một đường chạy ra khỏi lớp học rồi trực tiếp đi ra chỗ cửa lớp đợi đám người Tống Ninh Viễn.

Tống Ninh Viễn thì như tên tử thai* vì cậu suýt nữa bị bố mẹ đuổi thẳng ra khỏi nhà. Ngay cả thời gian để dậy cũng không có. Thời gian ở trường hoàn toàn dựa vào thời gian đi chơi mấy tiếng của cậu ta vào tối qua. Vậy nên La Vy Vy đợi một lúc không thấy cậu ta đâu liền bỏ đi.

**tử thai: thai chết lưu.*

Bình lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm*. Cô là người hành động theo chủ nghĩa duy vật, cô cũng luôn ủng hộ những người đi theo chủ nghĩa này. Cô tin Phạm Nhất Hàng cho dù có là người của tà giáo thì cậu ta cũng sẽ không sử dụng tà thuật hay giờ trò giết chết cô đâu.

**Bình lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm: quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Ý nói bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào thì cũng đều có cách để đối phó.*

Nhưng nói thì nói như vậy, chứ cuối cùng cô vẫn đi đến văn phòng của thầy chủ nhiệm và Lưu lão lão.

Sáng hôm nay không có tiết của Lưu lão lão, vì vậy lúc này Lưu lão lão khẳng định là không có tới văn phòng rồi.

La Vy Vy nhanh chóng đi đến văn phòng, cô đi tới vị trí của Lưu lão lão tìm đồ. Giáo viên ở bàn bên cạnh hoài nghi đưa ánh mắt sang bên này. La Vy Vy một bên tìm đồ một bên cố ý nói nhỏ: "Ồ? Vở bài tập của mình đâu rồi nhỉ... "

Nghe cô nói như vậy, giáo viên kia liền thu ánh mắt lại tiếp tục chuẩn bị giáo án.

La Vy Vy rất nhanh đã tìm được thứ mà cô muốn: đơn xin nghỉ phép.

Sau khi xé xong tờ giấy kia, cô nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng. Cô đi đến lớp học nhìn xem Tống Ninh Viễn đi đến hay chưa.

Cái tên Tống Ninh Viễn này tứ chi phát triển, đầu óc lại quá đơn giản. Nhưng có một điều mà ai ai cũng phải công nhận, đó chính là vẽ tranh.

Cậu ta về tranh rất lợi hại, ngay cả giả mạo chữ ký cũng là cao thủ nữa. Ví dụ như cậu ta đã học được chữ ký của Luru lão lão.

.....

"Đơn xin phép nghỉ một buổi sáng?" Lôi Tống Ninh Viễn vừa nói ra khỏi miệng liền nhận lại ánh mắt lờm nguýt của La Vy Vy.

Vì chỗ Tống Ninh Viễn ngồi là bục giảng bên cạnh "chỗ ngồi đặc địa", nên cô không biết âm thanh cậu ta nói có to quá hay truyền đến tai Phàm Nhất Hàng hay không nữa.

Cô đề thấp âm thanh nói: "Đúng, cậu ký tên của Luru lão lão cho tôi đi. "

Tống Ninh Viễn khua tay viết chữ rồng bay phượng múa. Viết viết viết liền viết ra tên của Luru lão lão: "Luru Lạc Lạc. "

Ba chữ "Luru Lạc Lạc" giống như do chính Luru lão lão tự viết. Rất khó để nhận ra đây có phải là nét chữ của bản thân bà ấy hay không nữa.

Tống Ninh Viễn ký xong, cậu nghỉ ngơi hỏi: "Lão đại, sáng nay không có tiết của Luru lão lão, cũng không có tiết Ngữ Văn, cậu không muốn nghe giảng thì có thể trực tiếp hiên ngang bỏ giờ mà. Dù sao thì cậu cũng không bị giáo viên để ý tới. Tại sao cậu vẫn làm đơn xin nghỉ phép nữa?"

"Cần cậu quản à? Cậu nói nhiều quá rồi đấy! " La Vy Vy trừng mắt. Sau khi lấy ra đơn nghỉ phép, cô đề thấp âm thanh: "Lát nữa vào giờ học cậu, việc cậu phải làm là đi tìm tôi, nhớ chưa."

Tống Ninh Viễn: "Được thôi! "

La Vy Vy xoay người đi ra cửa sau lớp học. Cô vừa đi vừa dùng đơn nghỉ học làm quạt, quath lên trên mặt mình.

Muốn bịa chuyện đúng là có hơi căng thẳng aaaa!

La Vy Vy tin rằng cái miệng này của cô nói dối rất chi là lợi hại. Nhưng mỗi lần cô bịa chuyện thường dễ dàng lòi đuôi ra hết.

Chu dù là con gái của bác sỹ tâm lý cũng không thể nào quản được nội tâm của mình đâu.

"Khụ khụ khụ! " La Vy Vy ngồi xuống ghế, cố ý đặt đơn xin nghỉ ở bên trái của bàn.

Thế mà, Phàm Nhất Hàng đang làm đề toán, cảm thấy động tĩnh bên cạnh, ngay cả một cái ngẩng đầu lên xem cũng không có.

Không có cách nào khác, La Vy Vy chỉ đành dùng khuỷu tay khẽ huych vào cánh tay Phàm Nhất Hàng.

Lúc này Phàm Nhất Hàng mới ngẩng đầu lên, nhúu mày nhìn về phía cô.

"Có chuyện gì sao? " Có lẽ bởi vì trong thời gian dài không nói, giọng Phàm Nhất Hàng nghe có hơi khàn, nhưng lại vô cùng trầm thấp, lạnh nhạt.

La Vy Vy ý thức được, cô lắc đầu. Nhưng vẫn cố gắng lấy can đảm, cầm đơn xin nghỉ học của mình đưa qua.

"Cái này..." Bởi vì hồi hộp, nên La Vy Vy bỗng nhiên không biết nên nói gì, đại não hoàn toàn trống rỗng.

Phàm Nhất Hàng lại nhúu mày, cậu không hiểu gì, thu lại tầm mắt.

La Vy Vy thấy Phàm Nhất Hàng lại định tiếp tục làm bài tập nữa, cô vội vã đưa tay kéo tay áo cậu.

Phàm Nhất Hàng giống như đã sớm đề phòng việc này, cánh tay phải thu về bên trái, tránh khỏi "hạnh vuốt ma quỷ" của La Vy Vy.

La Vy Vy nhìn khuôn mặt cậu tỏ đầy vẻ "đừng chạm vào tôi" đấy, cô hận không thể cắn chết cậu.

Cô đường đường là người đứng đầu Thất trung, từ khi nào lại bị tên chết bầm này liên tục nói "đừng nhân cơ hội chạm vào người tôi" cơ chứ?!!

Nhưng vẫn còn có chuyện phải làm, nên La Vy Vy chỉ đành chịu khổ cầm lấy đơn xin nghỉ kia qua: "Cơ thể tôi không thoải mái, buổi chiều lại phải đi học. Vậy nên cuộc hẹn với cậu kia...để lần sau nha? "

Phàm Nhất Hàng cúi đầu liếc đơn xin phép nghỉ học kia. Cậu không nghĩ nhiều, "Ừm" một tiếng, nói: "Vậy buổi chiều tan học cũng được."

La Vy Vy sống lưng thẳng tắp, biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp, có hơi khó coi không thể tả.

Vậy nên ý của tên tiểu tử này là, bất kể lúc nào cậu ta cũng đều muốn đánh nhau với cô một trận hay sao?

La Vy Vy thật sự muốn khóc.

Nhưng bản thân cô là người đã đưa ra thư khiếu chiến trước, có muốn chạy cũng phải ứng chiến mới được.

Cô nắm chặt tay, cuối cùng đi đến bước đường cùng nhìn về phía Phàm Nhất Hàng.

"Biểu chiều không thể được! Để buổi trưa luôn đi! Cậu nói địa điểm đi. "

Khi nói xong những lời này, La Vy Vy cảm thấy cái chết của cô đến rồi.

Nhưng khiến cô không khiêu chiến mà muốn đầu hàng chính là loại sự tình này. Cô tuyệt đối làm không được. La Vy Vy có thể thua, cũng có thể bị đánh chết, nhưng cô phải dứt khoát! Phải dứt khoát! Không thể nhận thua được.

Phàm Nhất Hàng: “.....”

Cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy La Vy Vy tự nhiên lộ ra biểu cảm như vậy. Cậu không có cách nào hiểu được biểu cảm trên gương mặt của cô.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cô giống như lại tức giận nữa rồi

Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, La Vy Vy sao lại phản ứng dữ dội như vậy?

Chẳng lẽ cô đoán được cậu mời cô đi ăn bữa trưa là để thật sự từ chối cô hay sao?

Cũng đúng, con gái luôn nhạy cảm, nhất là trước mặt người mà bản thân mình thích.

Phàm Nhất Hàng có hơi do dự. Cậu không ghét La Vy Vy, vậy nên càng không muốn tổn thương cô.

Nhưng quả thực là cậu không có cách nào cho để đáp lại cảm tình của cô ấy. Bất luận là về việc phải suy xét tuổi tác của bọn họ, hay là bởi vì cậu không thể đáp lại tình cảm của cứ ai cả. Vậy nên cậu đều không thể đồng ý với cô được.

Cậu nhìn La Vy Vy, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Được, vậy gặp ở bên ngoài nhà ăn của trường đi."

Cậu chọn địa điểm là nhà ăn bởi vì giá ở nơi này cao hơn trong trường, học sinh đến đây rất ít, vậy nên khách không nhiều. Nhưng nơi này cũng không thích hợp để đánh một trận.

Vì cái gì mà cậu ta lại hẹn đánh nhau ở đây?

La Vy Vy có chút nghi ngờ. Nhưng đến cuối cùng cô vẫn không thắc mắc lại điều gì. Cô lặng lẽ vo tròn đơn xin phép nghỉ học kia lại.

Reng... Reng... Reng...

Khi chuông vào học vang lên, Phàm Nhất Hàng nhìn thấy La Vy Vy lấy sức Ngữ Văn ra, bụng đầy hồ nghi hỏi: "Cậu không đi sao? "

La Vy Vy không trả lời mà hỏi lại một câu: "Đi đâu? "

Phàm Nhất Hàng liếc nhìn cô, hỏi: "Không phải là cơ thể cậu không được thoải mái sao? "

Mặt La Vy Vy đen lại. Cô nảy ra một loại ý nghĩ muốn cầm quyển sách Ngữ Văn ném vào mặt của Phàm Nhất Hàng.

Cô nghiêng rằng: "Đúng.... Cơ thể tôi không thoải mái. Tôi đi đây, cô giáo Ngữ Văn có hỏi đến tôi thì làm phiền cậu đưa đơn xin nghỉ này cho cô ấy nhé.... "

Trong khi nói, La Vy Vy cầm đơn xin nghỉ đã bị vo tròn để xả cơn giận kia ném lên mặt bàn Phàm Nhất Hàng. Cô thuận tay mang quyển sách Ngữ Văn ném lại vào trong ngăn bàn rồi nhấc chân đi ra ngoài.

Cô có hơi nghi ngờ tên Phàm Nhất Hàng này là một kẻ đại ngốc.

Cô đã lấy có rõ ràng như vậy rồi mai cậu ta không nhìn ra hay sao? Như vậy không phải là ngốc thì là gì nữa?

Có điều, ngốc một chút cũng tốt, cô đỡ phải quá mất mặt.

La Vy Vy tức giận bỏ đi trước khi giáo viên Ngữ Văn vào lớp. Càng để ý Phạm Nhất Hàng lại càng cảm thấy lờ mờ hơn.

Cô ấy giống như lại tức giận vậy?

Vậy nên lần này cô ấy là đang tức giận cái gì đây?

Phạm Nhất Hàng một tay quay bút, mắt không kịp để nhìn vào đề toán ở trước mặt. Cậu đã hiểu sâu sắc hóa ra để hiểu rõ nguyên nhân con gái tức giận còn khó hơn rất nhiều so với bất kỳ đề toán nào.

Vì vậy cậu đã từ bỏ việc đi tìm hiểu nguyên nhân La Vy Vy tức giận.

Hiểu rõ được La Vy Vy tức giận vì cái gì là điều hoàn toàn không có chút ý nghĩa gì cả. Không bằng dùng thời gian đó để hiểu thêm nhiều đề toán còn hơn.

.....

Phòng đa chức năng.

Phòng đa chức năng nằm cùng tầng với lớp của La Vy Vy. Nhưng nó nằm ở phía Tây, mà cầu thang lại nằm ở phía đông. Vậy nên nếu không có hội nghị gì thì cho dù nó có mở cũng hầu như không có người đi đến. Bởi thế, La Vy Vy trốn ở trong này là cực kỳ an toàn.

La Vy Vy vừa tới không lâu, Tổng Ninh Viễn đi đi đến.

"Giáo viên Ngữ Văn đứng lúc có chuyện nên không dạy, để cho chúng tôi tự mình ôn tập. Lão đại, cậu tìm tôi có chuyện gì à?"

Khuôn mặt La Vy Vy chán chường, cô dựa vào ghế của phòng đa chức năng. Đầu đau nhức. Cô lấy tay ấn lên huyệt thái dương, thở dài một hơi: "Mập à, tôi cảm thấy tôi sắp chết rồi."

Tổng Ninh Viễn vô cùng kinh ngạc tròn to mắt. Cậu ta dường như bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, miệng ra sức nuốt nước bọt, phỏng đoán: "Không phải là...Phạm Nhất Hàng đã xem thư khiếu chiến rồi đấy chứ? Không phải là cậu đã nói với tôi là cậu đã lừa cậu ta đó là thư tình rồi hay sao? "

"Đấy không phải là trọng điểm." La Vy Vy khua khua tay, cam chịu số phận: "Trưa nay, cậu ta đã hẹn tôi đến nhà ăn."

"Nhà ăn? " Tổng Ninh Viễn ngờ vực nói: "Chỗ đó không hợp để đánh nhau đâu, chẳng nhẽ muốn đấu vật tay để phân thắng bại? Không khí ở đấy cũng không thích hợp nha."

"Tôi không biết." La Vy Vy lắc đầu: "Có thể là cậu ta đánh với tôi xong sẽ thuận tiện vào đó ăn cơm.... "

Giọng nói của La Vy Vy đầy vẻ sinh vô khả luyện*.

* sinh vô khả luyện: nguyên văn là 生无可恋, là một thuật ngữ mạng của Trung Quốc, ý chỉ cuộc sống này quá nhàm chán, không còn bất cứ điều gì hay người nào để lưu luyến.

Phạm Nhất Hàng chọn nhà ăn, không chỉ là muốn đánh lên xác thịt của cô, mà còn muốn hành hạ cả tinh thần cô nữa.

Đúng là vô cùng đáng ghét mà!

Sắc mặt Tổng Ninh Viễn trở nên nghiêm trọng.

Cậu ta không nhận được nói: "Lão đại, không phải là cậu đã dao động rồi đấy chứ? Hôm nọ tôi cũng đã thấy cả rồi, tốc độ của tên tiểu tử kia đúng là biến thái. Nhưng cậu đầu sao cũng là con gái, cho dù có nhận thua thì cậu ta cũng sẽ không động tay với cậu đâu."

"Không được! " La Vy Vy nghiêng răng: "Trong từ điển của tôi không hề có hai chữ "nhận thua" này. Đến lúc đó, tôi sẽ đưa tay lên trước để vật tay phân thắng bại. Nếu cậu ta thật sự muốn đánh nhau với tôi, cậu...nhớ giúp tôi gọi 120* nhé."

*120: số điện thoại xe cấp cứu bên Trung Quốc.

Tổng Ninh Viễn trầm mặc ngậm miệng lại.

Tính cách La Vy Vy bướng bỉnh, giống như đầu lừa vậy. Một khi cô đã quyết định chuyện gì thì cho dù người khác có tốn bao nhiêu lời nói đi chăng nữa cũng sẽ không có tác dụng.

"Cậu quay về lớp đi." La Vy Vy liếc qua Tổng Ninh Viễn: "Tôi là nói với cậu một tiếng, nếu tôi phải nằm viện, cậu nhớ giúp tôi tưới nước cho nhím Ấu đấy. Một tuần một lần, đừng có quên."

"Nhím Ấu" là cây xanh thứ sáu mà La Vy Vy trồng. Nó là một cây tiên nhân cầu hình tròn, cũng là cây La Vy Vy chăm sóc lâu nhất cho đến bây giờ.

Cậu ta cho là La Vy Vy muốn khi cậu ta đến sẽ gọi người của Tổng Ninh Viễn này tới để giúp đỡ, nên nói: ".....Ừ."

Tổng Ninh Viễn đang định đi, bỗng nhiên câu ta quay lại: "Lão đại, cậu không quay về sao? Tiết buổi chiều vẫn là tiết Ngữ Văn, giáo viên Ngữ Văn sẽ đến đây."

"Tôi không đi đâu." Sắc mặt La Vy Vy đen lại: "Cơ thể tôi không được thoải mái! "

Tổng Ninh Viễn liếc nhìn khuôn mặt hồng hào, tron nhẵn của La Vy Vy, lại "ừ" một tiếng nữa.

Khi bước tới cửa chính của phòng đa chức năng, cậu ta quay đầu lại nhìn.

La Vy Vy uể oải, lười biếng nằm bò lên dãy ban. Sau lưng cô là rèm cửa sổ lớn màu trắng tung bay theo ngọn gió. Ánh nắng theo rèm cửa khẽ len lỏi vào trong phòng, nhảy múa trên khuôn mặt La Vy Vy.

Vào thời khắc đó, nhịp tim của Tổng Ninh Viễn bỗng nhiên nhanh đến đáng sợ. P

Cậu ta éo mình phải thu tầm mắt lại, nhấc chân rời đi.

Trong phòng học, Phàm Nhất Hàng tốn mất mười phút để viết xong bài tập ôn tập mà giáo viên Ngữ Văn đã giao cho. Cậu dùng tay trái bẻ các khớp ngón tay đã mỏi nhừ vì viết.

Cậu vô tình liếc qua đơn xin nghỉ phép mà La Vy Vy đã ném ở trong góc bàn.

Phàm Nhất Hàng quét mắt qua chỗ ngồi ở bên cạnh.

Trên chỗ ngồi kia trống không.

Thường ngày, vào lúc này La Vy Vy hay nằm bò lên mặt bàn ngủ. Cô có thói quen ngủ ngoảnh mặt về phía cậu. Cậu chỉ cần nghiêng đầu một chút là có thể nhìn thấy môi của La Vy Vy.

Cậu tò mò không biết liệu có phải đã mấy đêm La Vy Vy không ngủ rồi hay không, vậy nên ban ngày mới có thể ngủ nhiều đến như thế.

Mà bây giờ, chỗ ngồi đó trống không khiến người khác cảm thấy không quen.

Phàm Nhất Hàng xoa ấn đường, đưa tay cảm lấy món đồ đã bị vo tròn kia, từ tốn mở ra xem.

Cho dù có mở ra xem thì đơn xin nghỉ kia vẫn có dấu vết nhăn nhúm như cũ, không có cách nào xem được đầy đủ. Nhìn là đủ để thấy chủ nhân của nó bạo lực như thế nào.

Phàm Nhất Hàng liếc nhìn tới chữ ký, trên đó quả thực là chữ ký của giáo viên chủ nhiệm, không khác lắm so với chữ ký của chủ nhiệm lớp trong trí nhớ của cậu.

"Bang.... " Cửa phòng lớp bỗng nhiên bị người đẩy ra, khiến không ít bạn học phải giật mình.

Tổng Ninh Viễn lạch bạch đi vào lớp, bóng hình to lớn hất xuống nền nhà.

Khi cậu ta đi vào cửa liền tìm đến chỗ ngồi của Phàm Nhất Hàng, phát hiện ra Phàm Nhất Hàng cũng đang nhìn đến chỗ cậu ta. Tổng Ninh Viễn cố gắng khếch lệ bên thân đứng cảm hơn, trừng mắt đi tới. Sau đó nhân chong di chuyển tầm mắt, đi đến chỗ ngồi của cậu ta, rồi ngồi xuống.

Tổng Ninh Viễn khác với mọi người, hoàn cảnh gia đình không tệ, phụ huynh đã nhờ giáo viên trong trường giúp đỡ, chăm sóc cậu ta nhiều hơn. Vì vậy cậu ta thành công từ hàng ghế cuối cùng chuyển lên vị trí phong thủy ở gần bục giảng.

Tự xưng bị người khác trừng mắt, Phàm Nhất Hàng liền nhú mày. Cậu cho rằng khóe mắt Tổng Ninh Viễn bị co giật. Cậu cúi đầu lật tới lật lui quyển sách hướng dẫn phụ đạo mà cậu đã mua, tiếp tục đánh dấu các câu hỏi. Trái lại, cậu lại không để ý đến Tổng Ninh Viễn ở trước mặt.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tìm cậu

Tổng Ninh Viễn dừng cảm trùng mắt với Phàm Nhất Hàng. Nhưng sau đó, trong lòng cậu liền trở nên bồn chồn.

Hôm đó, sau khi quay về cậu đã hỏi người cầm đầu nhóm người của Trung học số 13 đã đến tìm Phạm Nhất Hàng gây sự là ai. Kết quả là hỏi được rằng, đám người kia bị Phạm Nhất Hàng tứ lạng bạt thiên cân*. Tay cậu ta cũng không cần nhắc lên đã đánh cho mấy thằng cha kia nằm bò dưới đất. Thực sự, sau khi nghe được chuyện Phạm Nhất Hàng đánh bại được những học sinh tốt nhất của Trung học 13, cậu đối với cậu ta có thể nói là có thể tránh càng xa thì càng tốt.

*Tứ lạng bạt thiên cân: bốn lượng tiền đánh bại ngàn lượng vàng. Ý nói Phạm Nhất Hàng một mình cũng đánh thắng được cả một đám người.

- ----Nếu như không phải là sau đó còn có chuyện của La Vy Vy thì cậu đã tranh Phạm Nhất Hàng cả chục mét rồi.

Vậy nên Tống Ninh Viễn sau khi quay lại chỗ ngồi chỉ cảm thấy sau lưng như mọc gai, kiểu gì cũng không ngồi xuống chỗ của mình được. Cuối cùng, cậu cố gắng không quay đầu lại nhìn về phía sau.

Phạm Nhất Hàng vẫn ngồi yên như cũ, trong tay vẫn cứ cầm chiếc bút, dường như một chút cũng không quan tâm tới việc cậu trừng mắt với cậu ta vậy. Tống Ninh Viễn thở phào một hơi, tự mình lại đi dọa mình làm gì không biết nữa!

Ở bên này Phạm Nhất Hàng đang làm bài hình học không gian. Cậu lục tìm trong hộp đựng đồ dùng của mình, đột nhiên nghĩ tới hôm nay vội vàng đi ra cửa nên đã quên mang theo thước kẻ rồi.

Cậu gần như là theo phản xạ, khi cậu biết mình không mang theo thước kẻ liền đưa tay sang chỗ La Vy Vy bên kia: "Thước..."

Chỉ nói có một từ, cậu liền dừng lại ngay.

La Vy Vy không có ở đây, cậu suyt chút nữa thì quên mất.

La Vy Vy là một nữ sinh rất kỳ quặc.

Có nhiều tiết học cô đều không nghe giảng, sách ở trong ngăn bàn của cô được xếp thành từng chồng ngay ngắn. Trong đó còn có một chỗ trống chuyên để đồ dùng học tập, cũng được xếp thành từng chồng ngay ngắn theo kích thước lớn nhỏ, dài ngắn.

Trong chỗ đó đồ dùng nào cũng có, gần như là mọi thứ đều có ở đấy. Có khi cậu quên mang theo đồ dùng gì, hỏi mượn La Vy Vy thì cô chắc chắn đều có cả.

Nghĩ như thế thì La Vy Vy thật sự là một người bạn cùng bàn đạt tiêu chuẩn.

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Phạm Nhất Hàng dùng bút gõ lên lưng ghế của bạn học phía trước. Cậu hạ thấp giọng hỏi: "Cậu có mang theo thước không?"

Người ngồi ở bàn trước là một nam sinh rất thích học tập nhưng thành tích thật sự là không nên nhắc tới. Cậu ta rất tôn sùng Phạm Nhất Hàng. Cậu ta coi cậu như là một loại người điển hình cho hai chữ học bá vậy.

Nghe thấy Phạm Nhất Hàng hỏi mượn thước của mình, cậu ta lập tức đưa cho cậu ba cái thước, lần lượt là: thước kẻ tam giác vuông, thước kẻ tam giác cân, còn có một cái thước kẻ góc vuông nữa.

"Đều cho cậu hết đấy! "

Khóe miệng Phạm Nhất Hàng vô thức giật giật. Cậu đưa tay cầm lấy một cái thước kẻ góc vuông.

"Một cái là đủ rồi. "

"Ờ...Ờ..." Cậu ta nói, vẫn vui vẻ đặt hai cái thước kia lên bàn cậu: "Không sao, đều cho cậu hết đấy, tặng cho cậu hết luôn. Sau này cậu có thể nói chuyện với tôi được không? Chỉ cần nói về Toán là được rồi."

Phạm Nhất Hàng trầm mặc trong ít phút. Cậu cầm thước kẻ đẩy về phía trước: "Tôi không mượn nữa."

Bàn trước: "...."

Phạm Nhất Hàng nhìn qua mặt bàn La Vy Vy. Dưới ngăn bàn vẫn là từng món đồ dùng được xếp ngăn nắp, ở giữa có thước kẻ tam giác vuông mà cậu cần.

Hai giây sau, cậu lại dùng bút gõ lên lưng ghế của bàn trước.

Bàn trước cứ tưởng Phạm Nhất Hàng đổi ý rồi, cậu ta vui vẻ quay người lại. Nhưng đầu vừa mới quay sang bên cạnh thì cậu ta đã nghe thấy Phạm Nhất Hàng hỏi: "Bên phải cũng có nhà vệ sinh đúng không?"

Bàn trước ngậy người: "Cái gì?"

Phạm Nhất Hàng chỉ ngón tay ra phía cửa sau, lại hỏi lại một lần nữa: "Bên kia. Bên kia cũng có nhà vệ sinh phải không?"

"Không có, chỉ có ở cầu thang bên kia mới có. Còn bên kia thì chỉ có phòng đa chức năng thôi."

"Ồ." Phàm Nhất Hàng gật đầu.

Bàn trước vẫn đợi Phàm Nhất Hàng nói tiếp, nhưng cậu ta phát hiện ra Phàm Nhất Hàng đã kết thúc cuộc trò chuyện với cậu ta rồi. Trong lòng cậu ta rất phiền muộn, nhưng cậu ta lại không thể vì loại chuyện nhỏ như thế này mà nổi giận với hành động của Phàm Nhất Hàng được. Không phải là cậu chỉ không muốn mang tiếng là keo kiệt thôi sao?

Nghĩ đến đây, cậu buồn bực gãi đầu quay người lại lên trên.

Không phải chỉ là học giỏi thôi hay sao? Có gì giỏi cơ chứ?!

Phàm Nhất Hàng do dự mất mấy giây, sau đó cậu đứng lên, đẩy ghế của La Vy Vy ra, đi đến cửa sau, rồi đi.

Cậu ngồi ở hàng cuối cùng, vì vậy đi ra cửa sau cũng không có ai chú ý đến cả.

Bên cạnh lớp bọn họ còn có một lớp học nữa. Đi qua lớp học đó mới đến được phòng đa chức năng.

Khi Phàm Nhất Hàng đi ra khỏi lớp, cậu vẫn còn nghe thấy giáo viên tiếng Anh đang dạy học. Cô tiếng Anh giảng bài rất hài hước, từ trong lớp truyền ra một trận tiếng cười.

Phàm Nhất Hàng chỉ lặng lẽ đi từ hành lang ra bên ngoài, nhưng vẫn thu hút không ít ánh nhìn của nữ sinh ở bên trong lớp.

Trong phòng đa chức năng rất yên tĩnh. Khi Phàm Nhất Hàng lần đầu tiên đi vào, cậu lại không thể tìm thấy người cậu đang tìm, La Vy Vy.

Khi cậu nghĩ suy đoán của mình sai rồi thì sau cánh cửa đột nhiên hiện ra một bóng người.

Thấy La Vy Vy đột ngột xuất hiện, Phàm Nhất Hàng cũng bị hù dọa đến nhảy cả lên, cậu không kim được mà nuốt nước bọt, yểu hầu trượt lên trượt xuống một lúc.

La Vy Vy vỗ ngực, thái độ không thân thiện gì trùng mắt với Phàm Nhất Hàng ở trước mặt.

Hiển nhiên, so với Phàm Nhất Hàng, cô bị hù dọa nghiêm trọng hơn nhiều.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, cô vẫn cứ nghĩ là lãnh đạo nhà trường mới cuộc họp nào đó cơ, không nghĩ đến là cái tên Phàm Nhất Hàng này!

"Sao cậu lại ở trong này? "

"Sao cậu lại ở trong này? "

Hai người gần như là đồng thời mở miệng, nhưng ý nghĩa của câu hỏi lại có chút không giống nhau.

Phàm Nhất Hàng là hướng về việc tại sao cô lại ở sau cánh cửa.

Chuyện xảy ra như này, cậu lần đầu tiên trông thấy thấy La Vy Vy xuất hiện sau cánh cửa, cậu đã không kim được mà nhìn thoáng qua phía sau cánh cửa kia. Cậu nghĩ, liệu có phải sau bức tường kia có hang động gì đó hay không?

La Vy Vy nhún mày, hỏi lại một lần nữa: "Sao cậu lại ở trong này? "

Ánh mắt Phàm Nhất Hàng từ sau cánh cửa kia thu lại. Cậu di chuyển tầm mắt nhìn về phía La Vy Vy, lạnh nhạt nói ra hai chữ: "Tìm cậu. "

"Tìm tôi? Cậu tìm tôi làm gì? Còn nữa, tại sao cậu lại biết tôi ở trong này? " Khuôn mặt La Vy Vy đầy nghi vấn.

Phàm Nhất Hàng chọn ra một lý do để đáp trả: "Tôi nhìn thấy một người bạn của cậu từ bên kia đi ra."

Cậu hỏi bàn trước rằng bên này có phải là cũng có nhà vệ sinh hay không, thực chất là để khẳng định xem liệu Tống Ninh Viễn có phải vừa mới từ chỗ La Vy Vy quay về. Suy cho cùng thì trong mắt cậu, Tống Ninh Viễn với La Vy Vy giống như cặp song sinh luôn dính lấy nhau vậy. Tống Ninh Viễn có hành động kỳ lạ thì gần như đều không thoát khỏi việc liên quan đến La Vy Vy.

Ví dụ như tiết học này mới bắt đầu, Tống Ninh Viễn đã nói với Tần Thiên Thiên là muốn đi vệ sinh, nhưng thực chất là đi về phía cửa sau.

Nghe được câu trả lời của Phàm Nhất Hàng, La Vy Vy vô cùng kinh ngạc.

"Cậu chỉ nhìn thấy Tống Ninh Viễn từ bên này đi ra liền đoán tôi ở trong này sao? "

"Không phải. " Cậu còn phát hiện ra một điều nữa. Đơn xin nghỉ học kia có hơi không thích hợp cho lắm.

Giáo viên chủ nhiệm bắt kẻ là viết cái gì thế sau cùng đều sẽ thêm một nét chấm nhỏ bên cạnh nữa. Nhưng đơn xin nghỉ học kia lại chỉ có ba chữ Luru Lạc Lạc, chữ "Lạc" cuối cùng không có thêm nét chấm nhỏ nào cả.

Chuyện này có thể dùng mẫs chữ sau để giải thích. Đó chính là "chữ ký giả".

Hơn nữa, buổi sáng cũng không có tiết của giáo viên chủ nhiệm. Dựa theo sự hiểu biết của cậu với giáo viên chủ nhiệm trong hai tuần vừa qua thì buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm sừ không đến trường dạy.

Vậy nên, La Vy Vy không phải là đã xin nghỉ, mà là trốn tiết.

La Vy Vy vẫn còn nghĩ sẽ truy hỏi đến cùng, nhưng khi nhìn thấy Phàm Nhất Hàng cả nửa ngày không kiệms lời mà nói ra có ba chữ, cô liền dứt khoát không hỏi nữa. Cô ngồi lên cái ghế ở bên cạnh, co người, nằm sấp xuống như muốn ngủ tiếp.

Cô muốn hồi phục lại tinh thần, nên chỉ có vào buổi trưa mới có thể là thời gian tốt nhất để cô nghỉ ngơi.

Phàm Nhất Hàng thấy La Vy Vy lại muốn ngủ nữa, cậu liền nhấc chân lên, đi đến kéo vạt áo cô.

La Vy Vy cảm thấy vạt áo bị kéo căng, cô nhú mảy, ngẩng đầu nhìn Phàm Nhất Hàng.

"Cậu làm cái gì đấy? "

Cô đang dướn cổ lên, Phàm Nhất Hàng có thể nhìn thấy rõ được hình ảnh phản chiếu của cậu trong đáy mắt cô. Còn có cả sự tức giận của cô vì không được ngủ đủ nữa.

Cậu di chuyển tầm mắt ra chỗ khác, nhìn ra bên ngoài. Cậu cúi đầu một lúc rồi mới mở miệng: "Đừng có trốn tiết nữa, quay về học đi."

Hết chương 27

Phàm Phọt nhớ La đại ca rồi=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tàn Thiên Thiên tức giận

"Đừng trốn tiết nữa, quay về lớp học đi." Câu nói này khiến La Vy Vy cứ nghĩ Phàm Nhất Hàng bị Luru lão lão nhập vào rồi.

Lần này, cậu ta biết bản thân sẽ đánh thắng cô và sẽ trở thành lão đại của Thất trung, nên mới ở trước mặt cô để ra oai hay sao? Nhưng mà cậu ta ra chiều kiêu quái gì vậy?

La Vy Vy quyết định không quan tâm đến cậu ta nữa. Kết quả là Phàm Nhất Hàng lại nói ra một câu: "Tôi không mang thước kẻ."

La Vy Vy:

Phàm Nhất Hàng đưa tay ấn vào thái dương, cậu có hơi đau đầu nói: "Đi về đi. Cái đề kia tôi cần phải vẽ hình."

La Vy Vy lại một lần nữa:....

Hết nửa ngày cô mới tiêu hóa được lời nói của Phàm Nhất Hàng.

Vì cái chuyện vật vãnh này mà cậu ta mới bỏ ra nhiều thì giờ như vậy để đi đến phòng đa chức năng bắt cô về hay sao? Chỉ để vì muốn mượn thước của cô?

Cô thật muốn đập não của Phàm Nhất Hàng ra xem cấu tạo bên trong của nó có phải toàn là đồ chơi hay không nữa.

Vậy nên mới nói, học giỏi để làm gì cơ chứ? Não của cậu ta không định thường chút nào!!

Bụng La Vy Vy nhão thành bùn, kêu lên âm ỉ. Cô lập tức hỏi cậu ta: "Cậu sao không mượn của Lâm Thiên Viễn? "

Lâm Thiên Viễn chính là người ngồi ở bàn trước cửa Phàm Nhất Hàng. Mà bạn cùng bàn của Lâm Thiên Viễn bởi vì trong nhà có chuyện nên tuần cũng xin nghỉ rồi.

Phàm Nhất Hàng trả lời đúng sự thật: "Cậu ta yêu cầu tôi làm đề với cậu ta."

Vậy nên, cậu ta vì không muốn làm đề với Lâm Thiên Viễn nên mới đến tìm cô ở trong này?

La Vy Vy dờ khóc dờ cười đứng dậy.

"Cậu không muốn mượn thước kẻ của cậu ta là bởi vì cậu ta muốn làm đề với cậu? Cậu là một nam tử hán, có thể vô tư một chút được hay không? Cho dù cậu làm đề cho cậu ta thì thành tích của cậu ta cũng không thể vượt qua cậu được, sao cậu lại có thể nhỏ mọn như vậy được cơ chứ? "

Phạm Nhất Hàng trầm mặc nhìn La Vy Vy, cậu không nói một lời nào.

Không phải cậu ích kỷ không đồng ý làm đề cho đối phương. Cậu đã giảng người này đề này rồi. Rõ ràng cậu đã dùng bước giải tỉ mỉ nhất để giảng cho đối phương, nhưng mà đối phương vẫn không hiểu được. Vậy thì việc giảng đề này còn có ý nghĩa gì nữa hay không? (Lâm Thiên Viễn: Đối với cậu là cách làm tỉ mỉ nhất, nhưng đối với tôi thì nó không khác gì "sơ lược" đáp án tham khảo đâu...)

Cậu luôn có yêu cầu cao với mọi chuyện. Đối phương có thể nghe hiểu được cũng coi như là có ý nghĩa, nhưng đối phương căn bản là...không có nền tảng toán học. Về vấn đề cơ bản, nên bắt đầu tìm từ sách, mà không lấy được sách ra thì đừng hỏi người khác nữa.

Và lại, giải thích chuyện này cho La Vy Vy cũng không có ý nghĩa gì nữa, cô có tức giận thì cứ tức giận đi. Cậu không quan tâm đến việc người khác đánh giá như thế nào về cậu cả.

Trong lòng La Vy Vy thầm chửi Phạm Nhất Hàng một vạn lần là "tên nhỏ mọn", cuối cùng cô vẫn quyết định cùng Phạm Nhất Hàng quay về.

Trong chuyện này cũng không có gì là khó khăn cả, mà trọng điểm chính là: độ cao của bàn ghế trong này vô cùng thích hợp cho việc ngủ nghỉ.

.....

La Vy Vy cùng Phạm Nhất Hàng quay về lớp học, hai người một trước một sau đi vào cửa. Điều này khiến không ít người trong lớp đồng loạt quay lại nhìn.

"Hai người này...sao lại cùng nhau đi vào, rồi lại cùng nhau đi ra vậy? Họ cùng nhau đi làm gì sao? "

"Ai mà biết được, con người La Vy Vy này có rất nhiều thủ đoạn. Bình thường toàn ở cùng với một đồng nam sinh, bây giờ lại đi quyến rũ bạn học mới. Đúng là mặt dày! "

"Thật ra tôi còn nghe được một chuyện, có người nói hình như đã nhìn thấy La Vy Vy ở trong tiệm tạp hóa nắm tay Phạm Nhất Hàng đấy."

"Thật hay giả đấy? "

"Cũng không biết là thật hay giả nữa, nhưng theo tôi thì không có lửa làm sao có khói. Tôi không nghĩ tới con người Phạm Nhất Hàng này trông thì lạnh nhạt nhạt thế, không ngờ cũng nóng cạn như vậy!"

Ở cao trung, quan hệ giữa nam nữ sinh vẫn là một vấn đề nhạy cảm. Mọi người đều có hơi khao khát được nếm thử hương vị tình yêu, nhưng ai cũng không dám chạm vào nó. Thỉnh thoảng có ai đó dấy vào loại chuyện này rồi, người đó liền trở thành khác loài. Thậm chí còn bị gắn mác là "không đứng đắn".

Mà La Vy Vy là kiểu con gái bình thường đều không hay chơi với nữ sinh, nghiêm nhiên cô đã trở thành đối tượng công kích của nữ sinh, đã kích ngấm hay công khai, muốn cái nào thì liền có cái đó.

Tiếng thảo luận truyền đến tai Tần Thiên Thiên. Sắc mặt cô ta không biến đổi nhưng sớm đã cầm bút vẽ cho giấy nháp trở thành một màu đen rồi.

"Thiên Thiên. "

Nữ sinh ở bàn sau dùng nắp bút chọc vào lưng Tần Thiên Thiên, lúc ấy, Tần Thiên Thiên mới hồi hồn. Cô ta cầm bút bỏ ra khỏi tờ giấy nháp, âm thầm điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó quay người lại hỏi: "Có chuyện gì sao? "

Khuôn mặt nữ sinh đầy vẻ bất quái: "Chúng tôi đang nói về chuyện tình của chị cậu với Phạm Nhất Hàng. Hai người họ có phải thật sự là một đôi hai không? "

Câu hỏi này vừa được nói ra, mấy người xung quanh đều nhìn về phía Tần Thiên Thiên.

Tần Thiên Thiên chần chờ một lúc, một bên chân vẩy ngón đã sớm nhả lại, nhưng trên khuôn mặt cô ta vẫn không có biểu hiện gì dữ dội. Cô ta lắc đầu phủ nhận: "Không phải. Các cậu đừng nói bậy nữa. Mặc dù chị tôi thích chơi với nam sinh thật, nhưng chị ấy không phải là kiểu nữ sinh tùy tiện như mấy cậu nói đâu."

"Cái gì cơ...Tôi thấy cậu ta chính là kiểu người như vậy đấy. Thiên Thiên, cậu đúng là người quá lương thiện rồi, cẩn thận đến khí phân chia tài sản, La Vy Vy sẽ tranh giành hết tài sản trong nhà với cậu đấy. Cậu ấy à, cậu rảnh rồi thì đừng có xem phim truyền hình nữa, không có lợi ích gì đâu! "

Tần Thiên Thiên đưa mắt nhìn về phía sau.

La Vy Vy đang cảm thước đưa cho Phàm Nhất Hàng.

Rõ ràng chỉ đơn giản là hành động đưa thuốc, nhưng trong mắt Tần Thiên Thiên nó lại trở nên hết sức hạnh phúc. Cô ta cảm thấy chói mắt vô cùng.

Nữ sinh ở phía sau vẫn còn đang nói điều gì đó, Tần Thiên Thiên chỉ cảm thấy ồn ào. Cô ta không suy nghĩ gì mà miệng liền bật ra hai chữ: "Đủ rồi! "

Âm thanh vừa phát ra, không chỉ có nữ sinh ở bàn sau ngẩn người, mà ngay cả bản thân Tần Thiên Thiên cũng sửng sốt.

Cô ta từ trước đến giờ đều là nói chuyện dịu dàng, nhỏ nhẹ, đừng nói là quát người khác, ngay cả to tiếng cũng chưa từng có nữa. Vậy mà vừa nãy, giọng nói lớn tiếng của cô ta đã để khiến người trong lớp đều nghe thấy.

"Xin lỗi..." Đôi mắt Tần Thiên Thiên tỏ ra áy náy. Cô ta nhỏ giọng nói: "Tôi chỉ là không muốn nghe các cậu nói về chị của tôi thôi. Không cần biết chị ấy là người như thế nào, nhưng chị ấy vẫn là chị của tôi mà."

Nữ sinh ở bàn sau gật đầu, cùng với bạn cùng bàn trao đổi ánh mắt "đồng tình", đặt tay lên tay Tần Thiên Thiên: "Không sao đâu, cậu không cần phải xin lỗi, người phải xin lỗi là bọn tôi."

Đợi đến khi Tần Thiên Thiên quay trở lại chỗ ngồi, nữ sinh ở phía sau mới thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Người như Thiên Thiên quá tốt rồi, sao lại gặp phải một người chị như La Vy Vy chứ? "

"Đúng a. Con người Thiên Thiên đúng là quá tốt rồi, vậy mà vô phúc gặp phải người chị như vậy... Quên đi, quên đi, sau này chúng ta vẫn là đừng nói đến La Vy Vy trước mặt cậu ấy nữa."

"Ừ..."

La Vy Vy ngồi ở hàng sau cùng đầy kinh ngạc nhìn về chỗ ngồi của Tần Thiên Thiên.

Từ khi cô cùng Nguyễn Ngọc Quyên tới Tần gia đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Tần Thiên Thiên quát người. Cũng không biết đám người kia đã nói gì nữa, mà lại có thể khiến Tần Thiên Thiên tỏ ra vẻ mặt tức giận như vậy. Quả thật là trâu bò nha! Nếu biết thế thì nếu cô kích động Tần Thiên Thiên nhiều lần, liệu có thể làm Tần Thiên Thiên kích động không nhỉ?

"Cảm ơn."

Phàm Nhất Hàng ở bên cạnh nói. Cậu dùng tay trái cảm thước chuyển sang chỗ La Vy Vy. Tay phải vẫn còn đang viết lời giải. Khi cậu viết xong hết lời giải, La Vy Vy cũng không cảm thước kẻ đi.

Ánh mắt cậu hoài nghi nhìn La Vy Vy ở bên cạnh đang phồng miệng nhìn về một hướng nào đó.

Theo tiềm thức, cậu cũng theo ánh mắt của La Vy Vy, nhìn qua bên đó nhưng cậu nhìn mãi cũng không thấy cái gì đáng chú ý cả.

"Này..."

Phàm Nhất Hàng nhú mày, cậu dùng thước chạm vào cánh tay La Vy Vy.

La Vy Vy tỉnh ra khỏi suy nghĩ của mình, cô đưa tay cầm lấy thước kẻ.

Cô vẫn còn đang nghĩ đến việc Tần Thiên Thiên quát người vừa nãy, cô không nhìn được mà đến gần Phàm Nhất Hàng, hỏi: "Cậu nói xem, khi mà cậu kiểm chế vẻ mặt của mình trong một thời gian dài, hay nói cách khác là con người khi mà giấu đi vẻ mặt của bản thân, rồi có một ngày người đó bùng nổ, liệu có thể đâm chết người bên cạnh hay không?"

Nếu Tần Thiên Thiên thật sự có một ngày như thế, đoán rằng người đầu tiên bị đâm không phải chính là cô hay sao?

Phàm Nhất Hàng nhìn cô, trầm mặc quay đầu lại, tiếp tục giải đề.

La Vy Vy bĩu môi, cô đã biết trước bản thân mình sẽ không có được đáp án từ trong miệng Phàm Nhất Hàng. Nhưng cô chỉ là trong lòng nghĩ gì thì nói ra thôi mà.

Nhưng cô không hề chú ý đến Phàm Nhất Hàng sau khi nghe câu hỏi của cô thì vờ vờ một tiết học, cậu đều không giải xong được một đề nào nữa.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Là bạn gái của cậu sao?

Một buổi sáng qua đi, tiếng chuông tan học buổi trưa cuối cùng cũng vang lên.

Phạm Nhất Hàng nhìn ra được vào buổi sáng nay, La Vy Vy có một chút khác thường.

Biểu hiện cụ thể của sự khác thường đó chính là, nguyên một buổi sáng, La Vy Vy đều không ngủ trong giờ. Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn duy trì trạng thái tỉnh táo thì không nói, mà cô còn ghi chép bài ở trong lớp nữa.

Khi tiếng chuông vang lên, La Vy Vy liền đứng dậy rời đi.

"Cậu đi trước đi. Mười phút nữa tôi sẽ quay lại." Nói xong, cô cầm lấy cặp sách bỏ đi. Cô là người đầu tiên rời khỏi lớp học.

Phạm Nhất Hàng thấy La Vy Vy hùng hùm hỏ hỏ biến mất dần sau cửa lớp. Những lời cậu định nói ngay cả một chữ cũng không kịp để nói ra.

Hôm nay, trạng thái tinh thần của cậu không được đúng cho lắm, cậu vốn dĩ là muốn thay đổi thời gian một chút.

Nhưng mà cô đã đi rồi, cậu cũng chỉ đành rời đi mà thôi.

Khí hậu vào buổi trưa không tốt lắm, trời rất nhiều mây, thậm chí còn có hơi mù mịt, khiến mọi người nghi ngờ liệu có phải chỉ một giây nữa thôi trời sẽ mưa hay không.

Khi Phạm Nhất Hàng đến nhà ăn, bên trong chỉ có một cặp tình nhân. Trộm họ giống như là từ học sinh tốt nghiệp Thất trung, mới quay lại về thăm trường cũ.

"Trong này vẫn không có gì thay đổi. Anh nhớ trước đây chúng ta chỉ có khi thi xong mới dám đến đây chúc mừng. Bây giờ giá món ăn ở đây cũng không quá cao nữa rồi."

"Đúng vậy. Lúc đó, em cũng cảm thấy việc học thật buồn chán. Bây giờ, chợt nhận ra, học tập là tốt nhất."

Phạm Nhất Hàng từ chỗ bọn họ đi qua, người con gái kia thấy cậu liền gọi lại: "Bạn học! "

Phạm Nhất Hàng dừng bước chân, để lộ ánh mắt thăm dò.

Người con gái vội vàng hỏi: "Tôi muốn hỏi cậu một chút, các cậu có phải là đã tan học rồi không? "

Phạm Nhất Hàng gật đầu: "Ừ."

"Được, cảm ơn cậu nhé! " Người con gái vui vẻ đứng dậy, nói với người đàn ông: "Anh mau đi thanh toán đi. Lúc này vào trường là thời cơ tốt nhất đấy! "

Biểu cảm khoa trương và hành động của cô gái khiến Phạm Nhất Hàng nghĩ đến La Vy Vy.

Cậu không cần di chuyển tầm mắt liền tìm được một chỗ ngồi ở góc tường. Rất nhanh sau đó, một nhân viên phục vụ đã mang thực đơn lên.

"Lần đầu tiên đến sao bạn học? Trang đầu tiên của thực đơn đều là tên các món ăn ngon nhất đấy." Nhân viên phục vụ vừa nói vừa nhìn khuôn mặt Phạm Nhất Hàng, trong lòng cảm khái, từ khi nào Thất trung lại có nam sinh có giá trị nhan sắc cao đến như vậy?

Nếu không phải là Phạm Nhất Hàng mặc đồng phục của Thất trung thì cô ta vẫn cứ tưởng là minh tinh nào đó đến cơ.

Phạm Nhất Hàng nhìn lướt qua thực đơn, cậu gọi ba món mặn hai món chay ở trang đầu tiên.

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên hỏi: "Còn có người nữa đến hay sao? "

Phạm Nhất Hàng "ừ" một tiếng. Cậu khép thực đơn lại đưa cho nhân viên phục vụ. Một tay cậu buông thõng, một tay chống cằm, ngón trỏ tùy ý để trên mặt bàn.

Cậu suy nghĩ một lúc sẽ nên mở miệng như thế nào.

Nhân viên phục vụ mang hai cốc nước ra trước, nhiều chuyện hỏi: "Là đang đợi bạn gái sao? "

Phạm Nhất Hàng ngước mắt lên nhìn thoáng qua nhân viên phục vụ kia, ánh mắt có hơi lạnh.

"Không phải."

Giọng điệu khi nói ra hai chữ này cũng rất lạnh lẽo.

Nhân viên phục vụ kia vội vàng nói lời xin lỗi, rồi cầm đĩa thức ăn bỏ đi.

Đẹp trai như vậy để làm gì cơ chứ? Đôi mắt kia có thể khiến người khác chết cứng vì lạnh đấy!

Nhân viên phục vụ vừa mới định mở miệng nói tiếp thì chuông ở cửa thủy tinh vang lên một tiếng "leng keng". Có một đôi tay mảnh dẻ đẩy cửa ra, để lộ ra khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Phạm Nhất Hàng sững sờ. Sao hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ như vậy? Khách đến tiệm đều có chiều cao lý tưởng đến như vậy.

"Kính chào quý khách." Nhân viên phục vụ tràn đầy ý cười đi đến tiếp đón: "Xin hỏi quý khách ngồi chỗ nào ạ? "

La Vy Vy đi vào, nhìn thoáng qua liền thấy Phạm Nhất Hàng đang ngồi ở góc tường. Không biết là cậu đang nghĩ gì mà không để ý đến xung quanh.

"Có thể người đến rồi." La Vy Vy từ bên cạnh nhân viên phục vụ đi qua, tiến thẳng tới trước mặt Phạm Nhất Hàng.

Phạm Nhất Hàng chỉ thấy trên bàn trước mắt đổ xuống một bóng hình. Cậu ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi mắt long lanh của La Vy Vy.

Đôi mắt cô vừa to vừa sáng. Đôi mắt ấy rất có hồn lại sinh động, là ánh mắt rất thu hút người khác. Chỉ có điều, La Vy Vy không biết từ đâu moi ra một cái quần dài rộng, tự quần mình như một cái bánh chưng.

"Ngồi đi." Cậu di chuyển tầm mắt, hướng về phía vị trí đối diện với chỗ của mình.

La Vy Vy tự thấy hôm nay cô trốn không được nữa rồi, đành phải kéo ghế ra ngồi xuống trước mặt Phạm Nhất Hàng. Hai chân cô bắt chéo lên nhau, mở miệng ra liền hỏi: "Nói đi! Là vật tay hai là thật sự muốn động thủ! "

Mặc dù trong lòng cô đang kinh hãi đến chết, nhưng cô không thể thua về khí thế được!

Khi La Vy Vy nói những lời như vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đều căng thẳng, hai tay cuộn thành nắm đấm, toàn thân đều viết đầy hai chữ sợ hãi.

Phạm Nhất Hàng ngạc nhiên nhìn cô, cậu không hiểu gì hỏi lại: "Cậu nói như vậy là có ý gì? "

Cậu thật sự nghe không hiểu lời La Vy Vy nói là có ý gì nữa.

Cái gì mà đầu vật tay chứ?

Cái gì mà động thủ chứ?

Mỗi một từ cậu đều không biết nó có ý nghĩa gì, thậm chí cậu cũng không biết La Vy Vy đang nói cái gì nữa.

La Vy Vy ngây người. Cô ngồi xuống, cả người đều cẩn trọng đánh giá Phạm Nhất Hàng. Cô phát hiện ra tên này thật sự là không biết lời cô nói ám chỉ điều gì.

Bỗng nhiên La Vy Vy nhận ra bản thân cô rất có thể là đã hiểu lầm mục đích mà Phạm Nhất Hàng hẹn cô ra đây ngày hôm nay. Cô nghi ngờ căn bản là Phạm Nhất Hàng còn chưa xem đến bức thư tình kia.... Hừ! Thư khiêu chiến!

Lời còn đang định nói ra thì bỗng nhiên chuông ở ngoài cửa vang lên một tràng loảng xoảng. Tiếp đó là một đám học sinh Thất trung đi vào. Người đứng đầu chính là Tống Ninh Viễn.

Vừa đi vào, Tống Ninh Viễn đã hô lên: "Lão đại, chúng tôi tới cứu cậu đây! "

Trong tay cậu ta còn cầm một cái chổi, mà trong tay cậu ta vẫn còn 7788 món đồ linh tinh khác nữa. Nhân viên của tiệm bị dọa đến sặc sụa.

Đây là...ăn cướp sao?

La Vy Vy cảm thấy đầu của mình đều đang đau nhức.

Không sợ đối thủ thần thông quảng đại, chỉ sợ những người đồng đội như Tống Ninh Viễn!

Cô đứng lên "xoạt" một cái, nói với Phạm Nhất Hàng một câu "đội tôi một chút". Sau đó cô quay người đi ra cửa, túm cổ áo Tống Ninh Viễn kéo cậu ta ra ngoài.

"Các cậu cũng đi ra ngoài cùng tôi đi! "

Bên ngoài, trời đang mưa rào rích.

Một nhóm người đứng dựa vào tường, không dám nhìn khuôn mặt đen sì giống như Quan Vũ* của La Vy Vy.

**Quan Vũ: Quan Vũ, cũng được gọi là Quan Công, biểu tự Vân Trường hoặc Trường Sinh là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời*

Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị. Wikipedia

La Vy Vy đi xung quanh hàng người ở trước mặt, cuối cùng dừng lại ở chỗ Tống Ninh Viễn.

Tống Ninh Viễn cúi đầu xuống, cậu ta nhìn thấy bàn chân của La Vy Vy dừng lại trước chỗ cậu đang đứng, dọa cậu đến nỗi phải nuốt nước bọt "ừm ừc" một tiếng.

Tay La Vy Vy để ở sau lưng, lực bắt tông tâm hỏi: "Tống Ninh Viễn, cậu có biết là cậu vừa mới suýt chút nữa hại chết tôi không hả? Phàm Nhất Hàng cậu ta căn bản là không định khiêu chiến với tôi... Bỏ đi bỏ đi, tôi cũng lười nói với cậu. Cậu mang người đi đi, đừng quay lại đây nữa."

Cô biết sở dĩ Tống Ninh Viễn mang người đến là có lòng tốt, nhưng lòng tốt này lại làm cho mọi chuyện xấu đi thì chính là ngu xuẩn.

Tống Ninh Viễn không để tâm, nói: "Nhưng vạn nhất cậu ta thật sự đánh muốn đánh cậu... Nếu không chúng tôi vẫn là nên ở bên ngoài đợi cậu, được không? Nếu cậu không chống đỡ được thì vẫn có thể gọi chúng tôi một tiếng."

Cả đám người gật đầu tới tấp.

"Tôi đã nói là không cần rồi." Ngón tay La Vy Vy chỉ vào cổng trường, cô nói: "Tôi đếm đến mười. Khi đếm đến mười các cậu phải đi vào trường cho tôi, bằng không tôi sẽ chặt đứt cái chân giò của các cậu! Một, hai..."

Chưa cần đếm đến năm, cả hàng người đều đã biến mất hút.

La Vy Vy thở phào một hơi. Cô xắn tay áo dài lên, để lộ ra cánh tay trắng nõn.

Sớm biết như vậy cô đã không đổi quần dài, áo dài rồi. Bộ đồ này là cô mượn của một người bạn sống gần nhà cô. Để khi Phàm Nhất Hàng nói gì cô đều vẫn có thể hỏi lại cho rõ ràng.

Còn về bức thư khiêu chiến kia, bất kể thế nào cô cũng nhất định phải tiêu hủy được nó!

Ở trước cửa nhà ăn, La Vy Vy hít thở sâu mấy cái, sau đó treo một nụ cười tươi rói, đẩy cửa đi vào.

Hết chương 29

Hiện tại truyện đã có tới chương 182. Trước khi chọn chuyển ngữ truyện này, mình cứ tưởng nó chỉ có hơn 150 chương một xíu thôi. Ai ngờ.... Buồn quá mà!!!! *khóc ròng một dòng sông*. Á bật mí cho các bạn biết, phải gần chương 150, hai bạn trẻ nhà mình mới qua lại với nhau đây.=)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chúng ta sẽ không có kết quả đâu

"Phàm Phàm, tôi tới đây! "

La Vy Vy đẩy cửa nhà ăn ra, đúng lúc Phàm Nhất Hàng đang uống nước, nghe được câu này liền "phụt" một tiếng. Nước bị phun ra bắn hết lên mặt bàn.

La Vy Vy: "..."

Một tiếng "Phàm Phàm" của cô có gì dọa người lắm sao?

Nhân viên phục vụ cầm khăn lau đi tới, đưa ra đề xuất: "Hai người có muốn đổi chỗ không ạ? "

Phàm Nhất Hàng không nói gì đứng dậy, đổi sang một vị trí ở bên cạnh.

Cũng may món ăn còn chưa mang lên, vì vậy chỉ cần đổi bàn là xong.

La Vy Vy không dám gọi loạn lên nữa, cô kéo ghế ra ngồi xuống đối diện Phàm Nhất Hàng. Cô vừa ngồi xuống liền không kiềm chế được mà hỏi: "Phàm Nhất Hàng, trưa nay cậu gọi tôi đi ăn cơm, rốt cuộc là muốn làm gì hả? "

Cô rất tò mò.

Nếu không phải là bởi vì muốn đánh với cô một trận thì Phàm Nhất Hàng kia gọi cô đến nhà ăn để làm gì? Chỉ là để ăn cơm thôi sao?

Cô vừa nghĩ xong, Phàm Nhất Hàng liền mở miệng: "Ăn cơm."

La Vy Vy: "..."

Phàm Nhất Hàng thoáng nhìn cô, quyết định những lời kia vẫn nên ăn cơm xong thì nói vẫn tốt hơn.

"Sau khi ăn cơm xong, tôi có mấy lời muốn nói với cậu."

La Vy Vy "ờ" một tiếng. Cô biết chắc không chỉ đơn giản là ăn cơm đâu mà. Có điều Phàm Nhất Hàng muốn nói với cô chuyện gì?

Ghế của La Vy Vy bị nhân viên phục vụ mang món ăn lên đẩy cho lên tới tận chín tầng mây.

Món ăn mang lên đầu tiên là sườn xào chua ngọt. Trước khi đến phía Bắc, La Vy Vy và Nguyễn Ngọc Quyên là những cô gái đã lớn lên ở nơi đầy gió Nam, sở thích chính là ăn đồ chua ngọt. Sườn xào chua ngọt này được xem là rất hợp với khẩu vị của cô.

Và điều khiến cô thỏa mãn nhất chính là, có cả một đĩa to là món ăn ở phương Bắc, căn bản là không cần phải lo lắng liệu có đủ ăn hay không.

La Vy Vy thuần thục ăn hết hơn một nửa đĩa thức ăn, sau đó lại hài lòng mà ợ một tiếng.

Cô nhìn về phía Phàm Nhất Hàng ở đối diện vẫn chưa động đũa, ngạc nhiên hỏi: "Sao cậu lại không ăn vậy?"

Phàm Nhất Hàng kinh ngạc khi chứng kiến người con gái ăn cơm lại có thể thô lỗ đến như vậy. Nghe lời La Vy Vy nhắc, cậu mới nhớ là mình còn chưa động đũa qua. Cậu đề nấn sự chần chừ ở đây lòng, cầm đũa lên gấp thức ăn vào miệng.

La Vy Vy thấy Phàm Nhất Hàng nhả nhặn gấp một miếng sườn xào chua ngọt nhỏ, lại nhả nhặn nhai ở trong miệng, cô không kim lòng được mà khinh bỉ trong lòng.

Con trai ăn cơm lại cần nhả nhặn như vậy hay sao? Giống y như con gái vậy!

Nhưng những lời này cô chỉ dám nghĩ ở trong lòng. Bởi vì cô từng thấy đáng vẻ khi không nhả nhặn của Phàm Nhất Hàng rồi... Đương nhiên chính là... cô tí mị nhớ lại Phàm Nhất Hàng lúc đó, khi mà cậu đưa chân quặt ngã người khác cũng rất nhả nhặn nha.

Đợi đến khi gần ăn cơm xong, La Vy Vy cuối cùng cũng không kiềm chế được mà hỏi: "Rốt cuộc là cậu muốn nói gì với tôi?"

Trên đỉnh đầu bọn họ có một ngọn đèn. Anh đèn hắt lên người Phàm Nhất Hàng, khiến cho góc mặt vốn đã lạnh lùng của cậu nay lại càng nghiêm nghị hơn.

Phàm Nhất Hàng đặt đũa xuống. Cậu rút một tờ khăn giấy ra lau khóe miệng. Đợi đến khi La Vy Vy trông mòng con mắt cậu mới mở miệng: "La Vy Vy."

"Tôi đây!" La Vy Vy ngồi thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp.

Phàm Nhất Hàng nhìn kỹ vào cô: "Ồ trên lớp, cậu đã hỏi tôi, người kiềm chế tình cảm trong thời gian dài có phải sẽ có một ngày đột nhiên bộc phát hay không. Đáp án của tôi là, "có"."

"Hả?"

La Vy Vy có hơi lơ mơ. Cô căn bản là không nhớ bản thân đã từng hỏi Phàm Nhất Hàng câu này. Nhưng một câu nhắc nhở này của Phàm Nhất Hàng đã khiến cô nhớ ra.

Phàm Nhất Hàng không quan tâm đến phản ứng của La Vy Vy, cậu tiếp tục nói: "Tôi không biết người đã kiềm chế cảm xúc của mình trong thời gian dài mà cậu hỏi là ai, nhưng, tôi chính là kiểu người như vậy. Tôi là kiểu...sẽ khiến cậu cảm thấy đáng sợ."

La Vy Vy lập tức gạt đầu. Đối với lời nói thâm sâu của Phàm Nhất Hàng cô cho là đúng.

Lời Phàm Nhất Hàng nói không nhiều nhưng những lời này cô giờ cả hai tay hai chân tán thành!

"Vì vậy..." Phàm Nhất Hàng ngừng lại. Cậu di chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đôi tình nhân về thăm trường cũ kia đang đứng ở cổng trường. Có lẽ họ vẫn không thể đi vào trường học được. Người con gái đang khiển trách người đàn ông, mà người đàn ông vẫn ôm vai người phụ nữ để xin lỗi.

La Vy Vy vừa mới nhìn theo tầm mắt của Phàm Nhất Hàng thì một giây sau cô đã nghe được Phàm Nhất Hàng nói: "Vậy nên... La Vy Vy, chúng ta không có khả năng có kết quả đầu. Tôi hy vọng cậu có thể hiểu rõ lời này một chút."

Phản ứng đầu tiên của La Vy Vy là:....

Sau đó là: "...."

Phạm Nhất Hàng mà không nhắc thì suốt chút nữa cô đã quên bản thân "thích" cậu ta rồi!

La Vy Vy kiểm chế suy nghĩ muốn đập bàn, cô ra sức nuốt nước bọt, hỏi: "Lời cậu muốn nói chính là những lời này sao? "

Biểu cảm của cô trông như kiểu vừa ăn phải phân vậy. Cô nhìn qua Phạm Nhất Hàng, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Trong lòng Phạm Nhất Hàng tự trách mình một lúc. Sau đó cậu nói: "Còn có một câu nữa."

Thái dương cô giật giật.

"Cậu nói đi."

"Đừng đau khổ quá, cho dù không thể làm người yêu nhưng tôi vẫn còn là bạn cùng bàn của cậu cơ mà."

Câu nói này là câu nói mà Phạm Nhất Hàng cho là tốt nhất để an ủi La Vy Vy. Cậu ta nói ra được câu này cũng không dễ dàng gì, La Vy Vy cảm thấy bản thân cần phải cảm động, nên khóc một chút.

Cô thay đổi bầu không khí một chút, cố gắng nở nụ cười nhưng trông còn khó coi hơn cả khóc.

"Cảm ơn cậu nha."

Phạm Nhất Hàng: "Không cần cảm ơn."

Sau khi trầm mặc nhất thời, La Vy Vy phá vỡ cục diện lúng túng: "Cái đó...cậu cũng đã từ chối tôi rồi, cái... cái bức thư tình đã cậu có thể vẫn trả lại cho tôi không? "

Phạm Nhất Hàng nghĩ cũng không cần nghĩ đã lắc đầu: "Không thể."

La Vy Vy tròn trừng mắt: "Tại sao!?!"

Vị đại ca này không phải đã từ chối "tình ý" của cô rồi hay sao? Giờ vẫn còn giữ lại "thư tình" của cô làm cái quái gì? Muốn đánh vào chỗ hiểm của cô sao? Đồ đàn ông cặn bã!

Phạm Nhất Hàng trình trọng giải thích: "Tôi đã đồng ý với cậu rồi. Tôi sẽ nghiêm túc xem hết thư tình của cậu, coi như là tôi tạ ơn cậu vì cậu đã đưa tôi đến bệnh viện đi. Chỉ là mấy ngày này tôi có nhiều chuyện phải làm qua, nên quên không xem. Nhưng cậu yên tâm, tối nay tôi nhất định sẽ xem nó."

"Đừng xem..." La Vy Vy đột nhiên đứng dậy. Cái ghế bị động tác bất ngờ của cô đẩy ra xa về phía sau. "Bang" một tiếng trên sàn nhà.

Phạm Nhất Hàng ngầy người nhìn cô.

La Vy Vy lúng túng ho khan hai tiếng, cúi người nâng ghế lên.

Cô sợ Phạm Nhất Hàng bởi vì xảy ra chạn động của mình mà sẽ nghi ngờ về "bức thư tình" kia. Con người cô đảo một vòng, nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy cậu cũng đã cự tuyệt tôi rồi, bức thư tình không cần xem nữa đâu. Sau này hai chúng ta đỡ phải lúng túng, cậu nói xem đúng không? "

Phạm Nhất Hàng suy nghĩ một chút, gật đầu: "Cậu nói không sai, nhưng tôi đã đồng ý với cậu rồi."

Từ trước đến giờ, cậu không bao giờ hứa với ai việc gì cả, nhưng một khi đã hứa hẹn, cậu nhất định phải làm cho bằng được. Cậu chính là một người làm việc có nguyên tắc.

"Nếu nhue cậu muốn cầm nó về, ngày mai khi đến trường, tôi sẽ mang nó cho cậu." Phạm Nhất Hàng vừa nói vừa đứng dậy: "Tôi đi thanh toán, cậu có thể đi trước cũng được."

"Đợi đã! " La Vy Vy ôm lấy cánh tay Phạm Nhất Hàng. Cô không quan tâm, không cần biết gì hết mà cầu xin: "Xin cậu đấy. Đối với con gái mà nói, điều quan trọng nhất chính là thể diện. Cậu muốn từ chối tôi cũng không sao nhưng vẫn muốn xem thư tình của tôi thì không được. Cậu làm như vậy chính là không cho tôi thể diện. Phạm Nhất Hàng, tôi đã đưa cậu đến bệnh viện rồi, là người đã cứu mạng cậu đấy! Cậu sao lại có thể để La Vy Vy tôi mất mặt được cơ chứ?!"

Phạm Nhất Hàng im lặng trong mấy giây. Tầm mắt cậu ta xuống, nhìn vào chỗ cánh tay mà La Vy Vy đang ôm.

La Vy Vy phản ứng được mọi chuyện liền lập tức buông móng heo đại bác của mình ra giữa không trung.

"Được rồi." Phạm Nhất Hàng gật đầu: "Có điều, cậu phải đồng ý với tôi một chuyện."

Hết chương 30

Hai bạn trẻ đang diễn một bộ phim vô cùng là cầu huyết, xứng đáng được nhận giải Oscar. Cứ cảm thấy Phạm Phọt nhà ta như cừu non bị

lừa vào móng vuốt của sói ấy nhỉ? =)))

À đúng rồi, các bạn dọn nhà đến đâu rồi? Trong những ngày Tết sắp tới, có hai trường hợp có thể xảy ra. Một là mình sẽ ngừng dịch, hai là mình sẽ cố gắng dịch, nhưng thời gian sẽ chậm hơn.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Sau này không được phép thích tôi nữa

Nghe Phạm Nhất Hàng nói "nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện", La Vy Vy buột miệng nói: "Đừng nói là một chuyện, cho dù có là mười chuyện tôi cũng đồng ý!"

Lời này vừa nói ra La Vy Vy liền ân hận. Vạn nhất Phạm Nhất Hàng bắt cô gia nhập "tổ chức" của bọn họ thì sao? Đây là chuyện vi phạm pháp luật đấy! La Vy Vy cô không làm được chuyện này đâu!

Mặc dù tính cô nóng nảy, khó mà sửa được nhưng cô là dân lành nha!

Mà một câu sau đó của Phạm Nhất Hàng khiến La Vy Vy càng hối hận hơn: "Được thôi, cậu đã nói là mười chuyện thì là mười chuyện đi."

La Vy Vy: "...."

Phạm Nhất Hàng không chú ý đến biểu cảm hóa đá trên khuôn mặt La Vy Vy, cậu tiếp tục nói: Chuyện thứ nhất. Cậu đã biết được bí mật của tôi... Đương nhiên, nó cũng không được coi là chuyện bí mật gì. Tôi chỉ không mong muốn người khác bàn tán về chuyện của tôi."

La Vy Vy cố gắng phân khởi hơn, khuôn mặt than khóc thảm thiết, gật đầu. Trong lòng cô nghĩ: sự tình tà giáo mà không được coi là bí mật, vậy thì cái gì mới được gọi là bí mật? Bây giờ, cô sẽ ngậm miệng, nhưng đợi đến khi cô lấy lại bức thư tình thì cô sẽ đi báo cáo. Để cho các chú cảnh sát bắt giữ cái thứ đáng sợ này!

Thấy La Vy Vy gật đầu, Phạm Nhất Hàng cũng gật đầu, cậu tiếp tục mở miệng: "Chuyện thứ hai. Sau này đừng lại thích tôi nữa. Tôi hy vọng cậu có thể chuyên tâm học tập, thay vì nghĩ tới những chuyện vớ vẩn như thế này."

La Vy Vy lập tức gật đầu như con gà nhỏ mổ thóc: "Được, được, được!"

Không cần phải lại "thích" Phạm Nhất Hàng nữa thật là quá hạnh phúc rồi không phải sao? Cuối cùng cô cũng có thể có danh dự rồi!

Phạm Nhất Hàng thấy biểu cảm gần như là hưng phấn muốn nhảy lên của La Vy Vy, trong não cậu xuất hiện một dấu chấm hỏi.

Cô vui như thế làm gì? Không phải là đóng kịch đấy chứ? Cũng là làm khó cho cô ấy rồi.

Phạm Nhất Hàng thông cảm nhìn thoáng qua La Vy Vy. Chiếc ghế trước mặt bị đẩy ra: "Vẫn còn tám chuyện nữa tôi tạm thời chưa nghĩ ra. Đợi tôi nghĩ xong rồi sẽ lại nói với cậu. Tôi đi thanh toán đây, cậu có thể trực tiếp đi được rồi."

Nói xong, Phạm Nhất Hàng đi đến quầy tính tiền.

Trên khuôn mặt La Vy Vy hiện lên lúm đồng tiền như hoa. Trong nhà ăn, cô ngậm nga một điệu hát dân ca.

Thời tiết hôm nay rất đẹp nha. Trời trong xanh a, khắp nơi đều là gió nồm tươi đẹp a ~~~

Tâm tình của La Vy Vy rất tốt. Khi cô quay về trường liền bị đám người Tống Ninh Viễn vây quanh. Họ quan sát từ trên xuống dưới, kiểm tra xem cô có bị thương ở tay hay gãy chân không.

Sau khi xác nhận cô không bị thương, Tống Ninh Viễn không dám tin: "Lão đại, cậu đánh thắng Phạm Nhất Hàng rồi sao?"

La Vy Vy vừa mới định phủ nhận, nhưng vì để giữ tự tôn của lão đại nên cô đã gật đầu. Cô chột dạ nuốt nước bọt: "Đúng..."

Tống Ninh Viễn đối với lời nói của La Vy Vy không bao giờ dám bán tín bán nghi. Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì chỉ số thông minh của cậu ta không cao.

Cậu ta tròn trĩnh mắt, trên mặt đầy sự sùng bái.

"Lão đại, cậu quá trâu bò rồi! "

Vì chột dạ nên La Vy Vy không dám mở mắt. Cô ho khan hai tiếng: "Đừng hiểu lầm. Tôi cũng không động tay với cậu ta. Tôi chỉ là....chỉ là vật tay với cậu ta thôi."

"Vậy thì cậu cũng thắng rồi nha! Cuối cùng thì sau này tôi có thể ở trước mặt tên tiểu tử đó nở mà mày nở mặt rồi! " Tống Ninh Viễn ưỡn ngực thẳng lưng, dáng vẻ giống như đã vùng lên làm chủ nhân vậy.

"Đừng..." La Vy Vy vừa mới nói được một chữ, Phạm Nhất Hàng đã đi vào cửa rồi. Cô lập tức nuốt lại lời định nói ra vào trong.

Nhưng Tống Ninh Viễn đã thật sự đi qua trước mặt cô, bước nhanh đến trước mặt Phạm Nhất Hàng, chặn đường cậu ta.

Phạm Nhất Hàng dừng bước chân. Cậu muốn đi sang chỗ bên cạnh, nhưng Tống Ninh Viễn lại di chuyển, bước sang bên cạnh, khiến cậu không thể đi được nữa. La Vy Vy thấy đầu to ra, cô cuống quýt chạy tới trước mặt Tống Ninh Viễn, kéo cậu ta ra. Cô không quên nói với Phạm Nhất Hàng: "Tên này không hiểu chuyện, cậu đừng để bụng."

Phạm Nhất Hàng không hiểu tình huống đang xảy ra. Cậu nghiêng đầu nhìn La Vy Vy đang kéo tay Tống Ninh Viễn đi ra cửa, nhú mày đến nỗi trán cũng xuất hiện nếp nhăn.

Tay cô thật sự là ai cũng chạm vào được.

Phạm Nhất Hàng sa sầm mặt. Cậu phui cánh tay mà trước đó La Vy Vy đã ôm, giống như là trên đó có chất dơ bẩn vậy bám vào vậy. Làm xong những việc này cậu mới bước về chỗ ngồi. Khuôn mặt tuấn tú so với bình thường càng lạnh lẽo hơn.

.....

La Vy Vy kéo Tống Ninh Viễn ra tới hành lang. Cô quay người lại thấy Phạm Nhất Hàng không có đi theo ra, trong lòng mới nhẹ nhõm thờ phào một hơi.

"Lão đại, cậu sao vậy? " Tống Ninh Viễn không hiểu gì, hỏi.

La Vy Vy không vui về gì quay đầu lại, hung hăng róc xương lóc thịt nhìn Tống Ninh Viễn, hai tay chống hông: "Cậu có thể biến mất một ngày không hả? "

"Hả? " Tống Ninh Viễn không phản ứng kịp chuyện vừa mới xảy ra, khó hiểu hỏi: "Không phải. Vừa nãy tôi là muốn giúp cậu lấy lại thể diện thôi mà. Trước đây cậu ta hại cậu phải kiêng dè như vậy, bây giờ chúng ta thắng rồi, đương nhiên tôi phải..."

"Câm miệng! " La Vy Vy cắt lời cậu ta, cảnh cáo: "Người khác thì tôi không quan tâm, nhưng cậu không được đụng đến Phạm Nhất Hàng. Việc trước đây là việc trước đây, từ hôm nay trở đi đều không quan tâm đến việc đó nữa, cậu không được nhớ lại chuyện này nữa."

"Nhưng mà cậu ta hung hăng càn quấy như vậy..."

"Muốn ném thử mùi vị quả đấm của tôi hả? " La Vy Vy giờ nắm đấm lên, cộng thêm biểu cảm hung ác trên khuôn mặt, thật sự trông rất tàn độc.

Mặc dù Tống Ninh Viễn không hiểu tại sao La Vy Vy thắng được tên Phạm Nhất Hàng hung hăng ấy, nhưng trước thái độ này La Vy Vy, cậu ta chỉ đành cúi đầu bỏ đi.

"Tôi biết rồi..."

"Nói cho những người khác cũng đừng đến gây chuyện với cậu ta, bằng không tôi không thể giúp các cậu được đâu." La Vy Vy để lại một câu này rồi quay người trở lại lớp học.

Giúp đỡ đàn độn này, cô liền mất đi một tri ki nha! Cô chỉ cần đóng kịch một lần, mọi người phối hợp một chút là được mà, thực sự đi nghiệm chứng làm cái gì cơ chứ? Thật là!

Khi La Vy Vy bước vào cửa, Phạm Nhất Hàng đã ngồi giải đề rồi. Ánh sáng mặt trời chiếu xuống người cậu, bóng cậu hắt lên mặt bàn cô.

Vành tai của người thiếu niên được ánh nắng chiếu vào khiến nó hơi hồng lên. Tỉ mỉ nhìn còn có thể thấy được tơ máu trên tai cậu. Dừng hai từ sạch sẽ và trắng muốt dường như cũng không đủ để miêu tả cậu.

La Vy Vy bĩu môi. Cô đi qua cậu ta, đi đến kéo ghế mình ra, ngồi xuống. Cô cảm thấy Phạm Nhất Hàng cũng là một cái xác hợp mắt mà thôi. Mà cái xác này sẽ là mồi ăn thịt người đấy.

Mà đôi mắt của cô chính là kính chiếu yêu của Phạm Nhất Hàng!

Cô sẽ không bị vẻ đẹp ma quỷ của Phạm Nhất Hàng mê hoặc đâu.

La Vy Vy vừa mới muốn nằm bò lên mặt bàn ngủ bù thì em gái Tần Thiên Thiên đã cầm một quyển sách đi tới. Cô ta chào La Vy Vy một tiếng, nhưng

ánh mắt lại nhìn về hướng Phạm Nhất Hàng ở bên trái.

Trong lòng La Vy Vy nghĩ: Được lắm, lại một người nữa bị ma quỷ mê hoặc rồi.

Tần Thiên Thiên cầm sách toán đứng ở bên cạnh bàn La Vy Vy, cắn môi, giống như là quyết tâm lớn lắm mới mở miệng: "Bạn học Phạm."

Quả nhiên là tôi để tìm ma quỷ xinh đẹp. La Vy Vy không thèm bấu môi. Những tiểu cô nương như thế này á, chính là tu luyện chưa đủ, nhìn người không thấu!

La Vy Vy liếc mắt nhìn. Cô phát hiện ra Phạm Nhất Hàng dường như là không nghe thấy tiếng nói của Tần Thiên Thiên. Cậu ta vẫn tiếp tục làm đề.

Cô híp mắt lại nhìn một cách chăm chú, thấy quyển sách của cậu ta khá giống sách cao khảo*.

**Cao khảo: thi vào trường cao đẳng.*

Cái quái gì vậy? Bây giờ bọn họ mới năm nhất, tên này đã đi làm đề cao khảo rồi sao?

Tần Thiên Thiên bị coi thường, đáng về cô ta lộ rõ ra sự khó xử. Bởi vì theo tiếng cô ta gọi Phạm Nhất Hàng, không ít nữ sinh trong lớp đều nhìn qua.

Vào độ tuổi này, con gái đều có lòng tự kiêu hơn. Khi quan tâm đến một nam sinh, ngoài miệng sẽ không bao giờ nói ra, thậm chí còn cố ý nói không thèm. Nhưng khi tiếp cận được nam sinh mà mình thích, ánh mắt của nữ sinh đó không không chế được mà nhìn người ấy.

Nhìn thấy Tần Thiên Thiên bị coi thường, nữ sinh trong lớp đều cố gắng đè nén nụ cười trong mắt.

La Vy Vy thấy vậy, bỗng nhiên khó chịu nhú mày.

Hết chương 31

Hôm nay rảnh nên có chương mới cho mọi người. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cậu thật sự là một tên một sách

Đôi mày thanh tú của La Vy Vy nhíu lại, trong lòng khó chịu vô cùng.

Đúng là cô chán ghét Tần Thiên Thiên, thậm chí đến nỗi phiền chán. Thế nhưng thấy người khác chế giễu, cười cợt Tần Thiên Thiên, trong lòng cô lại cảm thấy không thể chịu nổi.

Em gái của La Vy Vy cô, mặc dù không phải ruột thịt của cô, nhưng cô cũng không để người khác chế giễu cô ta được.

La Vy Vy cong năm ngón tay lại, tạo thành nắm đấm. Khuyết tay bên trái đột nhiên bị đẩy, chạm vào tay phải Phạm Nhất Hàng. Động tác của Phạm Nhất Hàng dừng lại. Cuối cùng, cậu ngẩng đầu từ trong đồng đề thi lên, khuôn mặt thuận theo đó nhìn về phía La Vy Vy.

La Vy Vy giả vờ không nhìn thấy gì, cúi xuống ngủ.

Tần Thiên Thiên nhân cơ hội đó, lại mở miệng lần nữa: "Bạn học Phạm."

Tầm mắt Phạm Nhất Hàng từ trên người La Vy Vy chuyển tới Tần Thiên Thiên đang đứng bên cạnh, ném tới một ánh mắt hoài nghi.

Tần Thiên Thiên vội vàng nói: "Tôi có một đề bài không làm được, cậu có thể giống cho tôi một chút được không?"

Phạm Nhất Hàng nhìn La Vy Vy đang ngủ gật, cậu không biết làm thế nào nên đành "ừ" một tiếng, hỏi: "Đề nào?"

Tần Thiên Thiên vui mừng, cô ta vội đưa sách từ trên đỉnh đầu La Vy Vy qua.

"Chính là cái này. Chỗ mà tôi đã khoanh tròn đấy."

Phạm Nhất Hàng đưa tay phải ra, khi tay cậu chạm vào tay Tần Thiên Thiên, cậu đột nhiên khom tay lại. Quyển sách "bộp" lên một tiếng, đập vào đỉnh đầu La Vy Vy.

Trong khoảnh khắc đó, cả lớp học bỗng nhiên yên lặng.

Tần Thiên Thiên mở to mắt. Cô ta không nghĩ đến Phạm Nhất Hàng lại không đón lấy, quyền sách cứ thế đập vào đỉnh đầu La Vy Vy.

Một giây sau, La Vy Vy ngẩng đầu lên, quyền sách từ trên đầu cô trượt xuống mặt đất.

Cô lạnh lùng nhìn về phía Tần Thiên Thiên. Ánh mắt ấy đã hù dọa Tần Thiên Thiên, cô ta lùi về sau một bước, sợ hãi giải thích: "Xin lỗi chị, em không cố ý..."

La Vy Vy tâm tình không tốt chút nào. Cô tức giận gào lên: "Đừng có ở chỗ này mà hỏi đề, hỏi đề nữa! Cán bộ môn Toán không phải là bạn cùng bàn của cô hay sao? Còn chạy đến đây làm gì nữa hả?"

Sắc mặt La Vy Vy cứng đờ, biểu cảm có chút không tự nhiên. Cô ta cố gắng giải thích: "Lý Đạt Minh vẫn chưa tới..."

"Vậy sao cô không đợi cậu ta tới rồi hỏi, không phải vẫn còn một lát nữa mới vào lớp hay sao?" La Vy Vy cau mày, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tần Thiên Thiên nắm chặt tay lại. Cuối cùng cô ta nhìn qua Phạm Nhất Hàng, trong lòng vẫn hy vọng Phạm Nhất Hàng nói một câu. Nhưng khi cô ta nhìn qua, Phạm Nhất Hàng lại có thể cúi đầu làm đề của chính cậu ấy. Không thèm nhìn cô ta lấy một cái.

Một lúc sau, Tần Thiên Thiên chỉ cảm thấy ngực vừa chua chát vừa bức bối. Cuối cùng, cô ta vẫn đề ép toàn bộ cảm xúc đó. Cô ta cúi người xuống nhặt lấy quyền sách, quay người quay trở lại chỗ ngồi. Khi đi về phía trước được một đoạn, cô ta vẫn còn không quên nói lời xin lỗi với La Vy Vy.

Tần Thiên Thiên thật sự là có hình tượng như vậy. Không quan tâm La Vy Vy có quá đáng nhiều như thế nào, đến cuối cùng cô ta vẫn luôn có thể nhẫn nại. Đồng thời, La Vy Vy cũng rất chán ghét cô ta, thật sự mà nói, cô cũng khâm phục cô ta vô cùng.

Không phải ai cũng đều có thể chịu đựng được như Tần Thiên Thiên đâu.

Nếu không phải là cô phát hiện ra "bí mật" của Tần Thiên Thiên, thì rất có thể cô cũng nghĩ rằng Tần Thiên Thiên quả thật là một người "độ lượng" rồi.

Tần Thiên Thiên quay về chỗ ngồi. Cả đám nữ sinh ở xung quanh đều đi đến quan tâm cô ta.

"Thiên Thiên, cậu không có chuyện gì chứ? Vừa nãy khi quyền sách đập vào La Vy Vy, tôi đã lo rằng cậu bị đánh đấy."

"Sau này ấy, cậu vẫn đừng nên tìm Phạm Nhất Hàng hỏi đề nữa đi. La Vy Vy cũng quá đáng sợ rồi."

Tần Thiên Thiên yên lặng không nói gì. Cô ta chỉ rút một tờ khăn giấy ra, cứ thế lau chỗ bị bụi bẩn bám vào của quyền sách khi nó rơi xuống đất.

Nghe thấy những lời nói nhảm của những người nhân rồi ở trong lớp, La Vy Vy bức bối xoa xoa thái dương, cảm giác buồn ngủ cũng không còn nữa rồi.

Cô lại có thể nảy ra suy nghĩ muốn giúp Tần Thiên Thiên, cô bị ngốc rồi hay sao? Sau này lại giúp Tần Thiên Thiên nữa thì cô thật sự là một con ngốc, còn ngốc hơn cả tên ngốc Tống Ninh Viễn!

Tống Ninh Viễn ngồi ở bàn trước đột nhiên hắt xì.

La Vy Vy không có ý định ngủ tiếp, dứt khoát cũng không gục xuống bàn nữa. Cô dùng một tay xoa đầu, nhìn về phía Phạm Nhất Hàng.

Cái tên này thật sự có mắt, có mũi, quá đáng tiếc rồi mà. Sao ông trời lại ưu ái hẳn đến vậy chứ?

Phạm Nhất Hàng đang làm đề, cậu cảm thấy bên cạnh có ánh mắt đang chăm chú quan sát cậu. Ngón tay cậu dừng viết, cậu thu lại suy nghĩ lan man của mình, tiếp tục chuyển tâm hồn trí giải đề.

La Vy Vy thấy cậu ta cả nửa ngày cũng không có ý gì. Cái tên chết tiệt này lại thờ ơ với một đấng mỹ nữ ở bên cạnh như cô đây... Hừ... Mặc cho cô có dán cả mắt vào, cậu ta vẫn không có chút phản ứng nào. Đúng là một tên một sách mà!

Đổi lại là cô, nếu tên đại đầu heo Tống Ninh Viễn mà nhìn chòng chọc vào cô, cô ngay cả viết đề cũng không viết được nữa nha!

Đợi Phạm Nhất Hàng giải xong một tờ đề, La Vy Vy không kim lòng được mà hỏi: "Sao cậu lại thích học đến như vậy nhỉ?"

Phạm Nhất Hàng nâng lông mày, nhìn về phía khuôn mặt đầy vẻ hiếu kỳ của La Vy Vy. Mối dưới mấp máy, cậu đang định giải thích thì bỗng nhiên cảm thấy có nói cũng chỉ là đàn gảy tai trâu. Vậy nên cậu thẳng thừng "ừ" một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về đồng hồ gần bảng đen ở phía trước.

Còn năm giây nữa là vào lớp, cậu có thể nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Thế là cậu dùng hai ngón tay cái ấn vào huyệt thái dương. Cứ một vòng lại một vòng. La Vy Vy nhìn mãi, trong lòng lại càng buồn bức hơn.

Cô lẩm bầm hai tiếng, nhắc ghế sang bên phải một chút, giống như là cố ý muốn cách Phạm Nhất Hàng một khoảng cách nhất định. Nhưng mí mắt của Phạm Nhất Hàng cũng không nhắc lên được một chút. Cậu ta vẫn tiếp tục xoa huyệt thái dương.

La Vy Vy buồn chán vô cùng. Cô dứt khoát gục xuống bàn, ngủ.

Dù sao thì vào giờ toán cô cũng đều không nghe giảng.

Khi tiếng chuông vào lớp vang lên, La Vy Vy vừa định ngủ thì khuỷu tay bên trái bị đẩy một cái. Không cần đoán cô cũng biết là Phạm Nhất Hàng.

La Vy Vy cử động khuỷu tay, nằm sang tay bên phải, tiếp tục ngủ.

Nhưng Phạm Nhất Hàng hình như là không có ý định từ bỏ. Cậu lại đẩy cô thêm cái nữa.

La Vy Vy bực bội ngẩng đầu lên, cả người phát cáu. Nhưng nghĩ tới Phạm Nhất Hàng cũng chỉ là có ý tốt nên cô cố đè nén cơn giận dữ, nói: "Giờ toán thì không cần gọi tôi."

Giáo viên dạy toán khi lên lớp rất rộng rãi. Thấy có học sinh ngủ cũng sẽ không nói gì.

Phạm Nhất Hàng lạnh nhạt nói: "Tôi mượn thước."

La Vy Vy ngừng lại một chút.

Vậy nên tên tiểu tử này căn bản không phải là cố lòng tốt gọi cô, mà là để mượn thước!

Tĩnh mạch trên trán cô nổi lên rõ ràng.

Cô bị chọc tức rồi đấy!

Nhưng đối phương là Phạm Nhất Hàng, được, cô nhịn!

La Vy Vy nghiêng rặng xoay người, từ trong ngăn bàn lấy thước kẻ ra, ném lên mặt bàn cậu. "Bang" một tiếng, mang theo rõ sự tức giận.

Phạm Nhất Hàng cũng không nghĩ gì. Cậu cầm lấy thước đặt trên đồng sách trước mặt.

La Vy Vy lại nằm bò lên bàn lần nữa. Cô định ngủ thêm một giấc ngon nữa, nhưng đột nhiên sau đó không lâu, khuỷu tay trái lại bị đẩy một lần nữa. Tiếng nói của Phạm Nhất Hàng vang lên: "Cho tôi mượn bút xóa một chút."

La Vy Vy suyết chút nữa nghiêng đến nứt răng. Nhưng cuối cùng cô vẫn lấy một chiếc bút xóa từ trong ngăn bàn ra, ném cho Phạm Nhất Hàng.

Vừa mới định nằm bò xuống lần nữa, cô nghĩ một chút rồi dứt khoát lấy toàn bộ đồ dùng học tập từ trong ngăn bàn ra, để hết lên mặt bàn: "Nếu còn mượn gì nữa thì cậu tự mình lấy đi, không cần nói với tôi."

Phạm Nhất Hàng trầm mặc hai giây rồi "ờ" một tiếng.

Sau đó, cậu quả nhiên không hỏi cô mượn đồ dùng thêm nữa. Nhưng khuỷu tay cô vẫn bị đẩy thêm lần nữa.

Tĩnh La Vy Vy vốn đã dễ nổi cáu, giờ lại cộng thêm cơn buồn ngủ đang làm phiền. Cô không vui vẻ gào lên: "Cậu lại muốn mượn gì nữa hả?! "

"Bang...."

Một viên phấn đập vào đỉnh đầu La Vy Vy. Giọng của giáo viên dạy toán không vui vẻ gì, nói: "La Vy Vy, gọi em đấy! Tĩnh ngủ chưa hả? "

Trong lớp vang lên một tràng tiếng cười.

La Vy Vy nhận ra lần này không phải là Phạm Nhất Hàng gọi cô, mà là giáo viên dạy toán đang gọi cô.

Cô ý thức được mọi chuyện liền đứng dậy.

Đều tại tên Phạm Nhất Hàng quái dị cả! Trước đó cậu ta nói mượn đồ của cô quá nhiều mà!

"Đề này, em lên làm đi." Giáo viên dạy toán chỉ lên bảng đen. Sau đó hướng tới đề bài khác ở bên cạnh: "Đề này, Phạm Nhất Hàng, em lên làm."

Hết chương 32

Cố gắng dịch nốt một chương cho các bạn trước giao thừa. Chúc mọi người năm mới vui vẻ, bình an, may mắn, và đặc biệt sẽ tìm thêm thật nhiều truyện hay để đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngoan nào~~

La Vy Vy và Phạm Nhất Hàng một trước một sau đi lên bục giảng.

Giáo viên dạy toán không quá quan tâm tới học sinh ngồi trong giờ, nhưng không có nghĩa là sẽ dễ thương lượng. La Vy Vy vừa cầm viên phấn liền nghe thấy ông ấy nói: "Không làm được thì đừng về chỗ nữa."

La Vy Vy sò môi, cô biết câu nói này của giáo viên toán chính là không cho phép cô lên tiếng nữa mà.

Tên Phạm Nhất Hàng biến thái đến nỗi giải cả đề cao khảo, thi làm sao có thể không làm được một đề bài nâng cao được cơ chứ?

La Vy Vy cảm nhận được điều gì đó. Thì ra Tống Ninh Viễn ngồi ở gần bục giảng đang lén lút làm động tác "cố lên" với cô. Cô giả vờ như không nhìn thấy gì, đi đến chọn một viên phấn mới rồi quay người vào bảng đen.

Vừa mới quay lại vào bảng, một đôi tay thon dài đã vỗ vào vai cô. Cậu kéo cô lại gần rồi, hạ thấp giọng nói: "Đề của cậu ở bên kia. "

La Vy Vy ngẩng đầu nhìn lên, cô phát hiện ra đề bài trước mặt mình được đánh dấu là "2" là đầu dòng.

Bình thường khi giáo viên toán ra đề thì đề đầu tiên luôn dễ hơn, đề thứ hai có độ khó tăng dần lên.

Cô thấy Phạm Nhất Hàng dường như là trời sinh đã có dung mạo lạnh nhạt như thế rồi. Trong lòng nảy sinh một chút cảm giác không chịu khuất phục. Tính bướng bỉnh của cô lại tái phát, cô mở miệng nói: "Tôi muốn làm đề này! "

Dù sao thì đề nào cô cũng không làm được, thì nói thế nào cũng giống nhau cả.

Phạm Nhất Hàng quét mắt nhìn cô, cậu không nói gì, đi tới đề bài ở trước mặt cô.

Giáo viên dạy toán nhìn thấy vậy, ông đi đến nhắc nhở: "Phạm Nhất Hàng, đề của em là đề này."

Phạm Nhất Hàng là học sinh mới chuyển đến, vẫn chưa tham gia kỳ kiểm tra nào, các kỳ thi lớn nhỏ càng chưa thi qua. Vì vậy cho dù ở trong văn phòng giáo viên chủ nhiệm có nói rằng thành tích của em này không tồi, thì giáo viên toán vẫn phải duy trì thái độ xem xét.

Bởi vì có rất nhiều học sinh có thành tích tổng hợp không tệ, điểm môn toán cũng rất khá. Vậy nên ông cố tình ra một đề khó hơn cho Phạm Nhất Hàng làm.

Còn gọi La Vy Vy lên, đơn thuần chỉ là nhìn thấy cô nằm bò ra ngủ, thuần túy chỉ là việc ngoài ý muốn.

La Vy Vy bị giáo viên toán đuổi ra làm đề "1" ở trước mặt. Cô cầm lấy viên phấn nghiêm túc viết chữ "giải". Sau đó cô liền bắt đầu ngẩng cổ lên nhìn đề bài.

Cô vẫn chưa đọc xong đề bài thì đã nghe thấy tiếng viết phấn "tâng tâng tâng*" ở bên cạnh. Vừa mới ngoảnh đầu nhìn sang, Phạm Nhất Hàng đã nhanh chóng viết xong lời giải rồi.

*Chẳng biết tiếng viết phấn là gì nữa nên dựa theo pinyin luôn. Có gì mọi người đóng góp nhé!

Người này...không cần phải nhìn đề bài sao?

La Vy Vy hận, hận không thể lườm chết Phạm Nhất Hàng.

Nhưng Phạm Nhất Hàng luôn có thể bảo vệ chính mình trước các tác động bên ngoài mà người khác gây ra. Cậu lưu loát viết xong đáp án.

Khi Phạm Nhất Hàng đặt phấn xuống, giáo viên toán vẫn chưa đi đến bàn thứ tư. Bình thường, ông ấy đi được một vòng sẽ quay lại, học sinh bị gọi lên bảng lúc đó mới viết xong đề bài, hoặc tình hình thậm chí còn tệ hơn nữa.

La Vy Vy từ mũi phát ra tiếng "hừm", ý là bản thân cô không phục.

Học tốt là giỏi lắm sao hả?!

Phạm Nhất Hàng đặt phấn xuống, muốn đi xuống thì phải vượt qua La Vy Vy mới đi về chỗ được. Khi đi qua cô, cậu để lại một câu: "Bất chúc một ý nhỏ mà tôi viết."

La Vy Vy nghĩ bản thân mình nghe nhầm rồi. Người này đáng ghét như vậy, lại có thể dạy mình hay sao?

Cô lùi về sau một bước, nhìn qua đáp án của Phạm Nhất Hàng.

Đề bài của Phạm Nhất Hàng có hai ý nhỏ, đáp án của ý thứ nhất là " $x=3$ ".

La Vy Vy còn phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Đó là on buồn ngủ khiến cô không còn danh dự nào nữa mà dựa vào đáp án của cậu ta, viết lên bảng một từ "x=3".

Viết xong, cô vút viên phấn, phúi phúi tay rồi đi xuống.

Vừa đi xuống bục giảng, còn chưa kịp ngồi vào chỗ thì ở phía dưới đã vang lên một trận cười ầm.

Phạm Nhất Hàng ngồi ở bàn trước quay đầu lại, tốt bụng nhắc nhở La Vy Vy: "Đề bài của cậu yêu cầu tìm "y"! "

La Vy Vy: "..."

Cô vẫn chưa nói gì thì đã cảm thấy Phạm Nhất Hàng ở bên cạnh ném tới ánh mắt giống như bảo cô im lặng.

La Vy Vy dựa vào da mặt dày bịch của mình mà đáp lại một ánh mắt nhắc cô im lặng của cậu. Cô còn không quên oán hận một câu: "Nói cũng đã nói rồi, cậu không thể nói rõ ràng hơn một chút sao hả? "

Lời này vừa nói ra, chính Là Vy Vy cũng cảm thấy mình không biết ý gì. Cô lẩm bẩm hai tiếng, ngồi xuống đợi bị mắng.

Lúc này, giáo viên toán ra đi hết một vòng quanh lớp học. Trước tiên, ông ấy đi đến trước bài làm của Phạm Nhất Hàng nhận xét một chút, đại khái có ý là: "Làm đúng rồi, nhưng có một bước giải vẫn nên viết rõ ràng, điểm của bước này cũng rất là quan trọng."

Lời trong lời ngoài La Vy Vy đều có thể nghe ra giáo viên toán rất hài lòng với Phạm Nhất Hàng.

Cô không kiềm chế được mà nhìn cậu ta bằng nửa con mắt. Không phải chỉ là làm đúng đề bài thôi sao? Giáo viên toán làm gì mà vui vẻ giống như tìm được con rết không bằng.

Đến lượt đề của La Vy Vy.

Ý cười trên khuôn mặt giáo viên toán có hơi ngưng trệ trong nháy mắt. Tiếng cười ầm trong lớp vang lên càng to hơn.

"La Vy Vy." Giáo viên toán đề nện con thịnh nộ: "Trước khi tan học, em chép lại bài này một trăm lần rồi nộp cho tôi! "

La Vy Vy ở trước bàn khi được nhắc nhở đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Chỉ là khi nghe đến việc phải chép phạt một trăm lần, cô rất cao hứng mà "aiz" một tiếng, đáp ứng ngay.

Tổng Ninh Viễn ngồi ở trước bàn gần bục giảng than vãn "aiz" vài tiếng rồi gục đầu xuống ngủ. Cậu ta im lặng lấy giấy nháp từ trong ngăn bàn ra, chép lại bài làm của La Vy Vy.

Nhiệm vụ cuối cùng cũng chính là cậu ta phải làm "đàn em số 1", không bằng cậu ta tự mình chủ động một chút đi.

Chuông tan học vang lên, Tổng Ninh Viễn cầm tờ giấy nháp chép đầy bài tập đưa cho La Vy Vy.

La Vy Vy vung vẩy hai chân đang bắt chéo đập vào cánh tay Tổng Ninh Viễn.

"Ngoan nào! "

Phạm Nhất Hàng đang uống nước ở bên cạnh, nhìn thấy vậy thì lạnh nhạt thu ánh mắt lại.

Vốn dĩ Tổng Ninh Viễn đã đi rồi, nhưng cậu ta giống như đột nhiên nghĩ ra gì đó, lại vòng trở lại. Cậu ta vô cùng cao hứng hỏi La Vy Vy: "Lão đại, tiết tiếp theo là tiết thể dục, có đá bóng không? "

La Vy Vy chống cằm, rất có khí thế của lão đại mà "ờ" một tiếng. Cô bổ sung thêm một câu: "Hôm nay cậu biểu hiện rất tốt."

"Yes!" Tổng Ninh Viễn phấn khích dùng ngón tay làm thành hình chữ V, vui vẻ chạy đi.

La Vy Vy điều chỉnh lại tư thế ngồi. Cô cong lưng lấy từ trong ngăn bàn ra cái gì đấy.

Ngăn bàn của cô được sắp xếp rất ngay ngắn. Mỗi một món đồ đặt ở trong này gần như đều có trật tự nhất định. Vậy nên không cần dùng mắt cũng có thể tìm ra được đồ mà mình muốn... Ngoài ra còn có bao thuốc hôm nọ của Tổng Ninh Viễn.

La Vy Vy lần mò một lát, lấy ra một cái quần thể thao được cuộn lại thành hình tròn nhỏ. Cô dùng hai tay để phẩy nó ra, sau đó cầm nó đặt lên bàn.

Bởi vì động tác hơi lớn nên Phạm Nhất Hàng di chuyển tầm mắt, liếc qua xem cô đang làm gì.

La Vy Vy! Cô lại có thể mặc quần ở trong lớp học!

"Khụ, khụ, khụ..." Phạm Nhất Hàng bị chính mình làm sặc, vội vã quay mặt sang chỗ khác.

La Vy Vy cũng đề ý đến hành động của cậu, cô không nghĩ gì, nói: "Không sao đâu, tôi mặc quần dài, cả bên ngoài lẫn bên trong đều là quần an toàn cả."

Không nói thì thôi, cô vừa nói ra cậu liền theo đó nhìn chăm chăm vào cô. Cũng nhìn thấy luôn cả những thứ không nên nhìn rồi.

Phạm Nhất Hàng vẫn là nên quay mặt sang chỗ khác, thẳng thừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con người La Vy Vy này rất có thể thật sự là một cô ngốc.

Nam sinh sẽ xuất hiện nhưng suy nghĩ xa xôi, có khi nó không phải là bởi vì nhìn thấy cái gì, mà là bởi vì không có bộ phận nào để nhìn cả. Trong suy nghĩ bọn họ sẽ có những thứ linh tinh.

Mà suy nghĩ ở trong lòng, mới thật sự là những mối nguy hiểm.

Cậu đợi đến khi người ở bên cạnh không có động tĩnh gì nữa, lúc này mới quay đầu lại.

Quả nhiên Là Vy Vy đã mặc xong. Cô cầm quần dài đặt lên bàn. Khi cô thắt dây quần, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thứ khó coi.

"Sau này." Phạm Nhất Hàng mở miệng: "Không được thay quần ở trong lớp nữa! Đây là chuyện thứ ba."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trên người cậu có nam châm sao?

Nếu Phạm Nhất Hàng không nhắc, thì với tính hay quên của La Vy Vy, cô đều đã quên mất bản thân mình còn nợ Phạm Nhất Hàng tám chuyện nữa rồi!

Vậy nên mới nói, con người thật sự không thể nói suông được. Bởi vì sẽ có người cho rằng lời nói đó là thật! Ví dụ như mười chuyện này! Người bình thường sẽ thật sự muốn mười chuyện này hay sao hả?

Có điều, chuyện thứ ba này cũng quá dễ làm rồi.

La Vy Vy ngay cả nghĩ cũng không thêm, cô gật đầu luôn: "Được! "

Cầm Phạm Nhất Hàng vốn đang căng chặt khi nghe vậy liền thả lỏng một chút. Cậu cúi đầu, đọc sách, ôn tập.

Trong thế giới của cậu giống như chỉ còn lại việc đọc sách. La Vy Vy nhìn mà thấy phiền lòng, bản thân cô là người học không tốt, khi trông thấy người ở bên cạnh lại liều mạng học hành như vậy, thì cô liền cảm thấy có hơi mắc ói. Vì vậy cô dứt khoát quay người đi ra ngoài.

Sau khi cô đi ra ngoài, Phạm Nhất Hàng mới nhớ ra tiết ba là tiết Thể dục, khi đó cậu lại nhìn thấy cô nữa.

Buổi sáng hôm nay có hơi nóng nực, có lẽ tiết ba thể dục chiều này cũng có thể sẽ không nóng hơn mấy độ đâu.

Ở Thất trung, có thể nói La Vy Vy là nữ sinh cao hơn hẳn những người con gái khác trong trường. Vừa đúng Phạm Nhất Hàng cũng tương tự như cô. Vậy nên khi xếp thành hai hàng theo kiểu hàng một trước một sau thì hai người đều đứng ở vị trí cuối cùng của hàng.

Một tiết trước đó, cũng không biết La Vy Vy đã chạy đi đâu mà chơi đến nổi trên vàng trán tron bóng thấm đầm mồ hôi. Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bị một tia nắng chiếu vào lại càng đỏ hơn, đôi môi trông cũng đỏ thắm. So với bình thường còn rạng rỡ hơn mấy phần. Khi cô đi qua chỗ nào, nam sinh đứng ở đó đều từng người rồi lại từng người ngoái đầu lại nhìn.

Mấy nữ sinh ở bên cạnh đều bị những ánh nhìn ấy làm cho khó chịu. Ngược lại thì bản thân La Vy Vy lại mù tịt nhìn về phía trước, trong lòng cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Mà sự thật chính là, La Vy Vy chỉ thấy mặt nên ngây người ra mà thôi.

Sau khi điểm danh xong, giáo viên thể dục nói: "Vẫn theo luật cũ, sau khi chạy hai vòng sân thì tự do hoạt động. Nữ sinh phải nhớ là nên vận động một chút, đừng có mà tự do hoạt động như trong giờ nghỉ trưa đấy. Ủy viên thể dục nữ đâu? "

La Vy Vy chính là ủy viên thể dục nữ.

Cô vẫn còn đang ngây người, nữ sinh ở bên cạnh gọi cô một tiếng, cô mới hoàn hồn, vội vã nói câu "có".

Giáo viên thể dục đối với kiểu nữ sinh thích thể thao như La Vy Vy có ấn tượng rất tốt. Cũng không để ý đến chuyện La Vy Vy vừa mới mất hồn, ông dặn dò: "Lát nữa sau khi chạy xong, em đi đến phòng dụng cụ lấy cầu lông ra hết đi, rồi gọi mấy người không tập gì ra tập."

"Vâng ạ." La Vy Vy đáp, sau đó chạy quanh theo hàng trên bãi tập.

Mới chạy một vòng, phía trước đã có một nửa người rút lại phía sau. La Vy Vy và Phạm Nhất Hàng thì ngược lại, hai người họ từ cuối cùng đã vượt lên đầu tiên, giống như hai người tiên phong vậy.

La Vy Vy vừa chạy vừa nói chuyện, cô ngoảnh đầu sang nhân thể nói với Phạm Nhất Hàng: "Bạn cùng bàn, cậu có biết chơi bóng rổ không? "

Phạm Nhất Hàng vẫn không nói gì. La Vy Vy tự hỏi tự trả lời: "Được rồi, kiểu người mọt sách như cậu ấy, sao có thể biết chơi bóng rổ được. Đôi tay mảnh mai của cậu vẫn là nên cầm bút viết là hơn. "

Phạm Nhất Hàng cũng không đáp lại cô, chỉ là cách La Vy Vy xa hơn một chút.

La Vy Vy bỗng dưng bị bỏ lại, cô hô lên: "Aiya! Cậu đợi tôi với! "

Cô không gọi còn đỡ, gọi rồi thì cái tên Phạm Nhất Hàng này dường như còn chạy nhanh hơn vậy.

Trước đó La Vy Vy đã chơi bóng trong tiết một, nên thể lực không thể theo kịp được, cuối cùng là bị Phạm Nhất Hàng bỏ xa.

Vội cái gì chứ? Bộ muốn đi vút gì hay sao?

Cô dứt khoát dừng lại, thở dốc một hồi.

Tổng Ninh Viễn ở phía sau La đuổi được lên, cậu ta cũng dừng lại với cô, nhắc nhở: "Lão đại, cậu không nhìn thấy gì sao? Bạn cùng bàn của cậu vừa chiêu phong dẫn điệp* đấy."

*Chiêu phong dẫn điệp: dụ dỗ ong mật, hấp dẫn hồ điệp, ý muốn nói là hấp dẫn người khác.

"Có ý gì? " La Vy Vy gạt mồ hôi trên trán, không hiểu hỏi.

Tổng Ninh Viễn không đáp, nỗ lực chạy về đường chạy phía trước, tỏ ý cô đi tự mà nhìn.

La Vy Vy quay đầu nhìn lại, những nữ sinh từ cùng khối cho đến năm ba đều đang ra sức chạy. Họ đều đang đuổi theo một người nào đó trên đường chạy.

La Vy Vy bĩu môi, khinh thường nói: "Phạm Nhất Hàng, trên người cậu có nam châm hay sao thế hả? Một người lại một người đều hận không thể cầm con ngói dán lên trên người tên tiểu tử như cậu! "

Tại sao cô lại nhìn không ra Phạm Nhất Hàng có gì tốt đẹp cơ chứ?

"Yên tâm đi lão đại, cho dù mọi người đều thấy tên tiểu tử đó như vậy thì có sao? Không phải vẫn là bị cậu đánh bại hay sao? " Tổng Ninh Viễn cười hắc hắc khuyên giải La Vy Vy.

Thế mà La Vy Vy nghe được lời này lại cảm thấy cả đầu mình đều đau.

"Sau này! " Cô nghiêng răng cảnh cáo: "Không được phép nhắc đến sự việc hện khiêu chiến của tôi với cậu ta nữa! "

Tổng Ninh Viễn muốn hỏi vì sao, nhưng thấy biểu cảm muốn giết người của La Vy Vy, những nghi hoặc vốn có lập tức đều nuốt ngược trở lại.

Nguyên nhân là gì đều không quan trọng, nghe lão đại nói vậy là cậu Ok rồi.

"Hai người các em đang nói chuyện hay là đang chạy hả? " Tiếng nói của giáo viên thể dục từ xa vọng lại. Hai người chậm rì rì chạy vào hàng sau cùng.

Nguyên tắc nhân sinh của La Vy Vy chính là: Nếu không thể đứng được thứ nhất, thì phải lật đổ người đứng thứ nhất đó. Dù sao thì nếu không phải thứ nhất thì thứ mấy cũng đều không sao cả.

Vậy nên đợi đến khi La Vy Vy và Tổng Ninh Viễn chạy xong hai vòng sân, giáo viên thể dục đã cho mọi người bắt đầu tự do hoạt động. Nhưng vẫn không quên dặn đi dặn lại La Vy Vy: "Em dẫn mấy người đi lấy dụng cụ cho các bạn nữ tập luyện đi."

La Vy Vy đồng ý ngay. Cô đang định giu Tổng Ninh Viễn, nhưng Tổng Ninh Viễn lại đang bị ủy viên thể dục nam gọi cùng đi lấy dụng cụ cho các bạn nam tập luyện.

La Vy Vy thở dài một hơi, tự mình lết đến phòng dụng cụ. Bởi vì cô biết, không có nữ sinh nào chủ động nguyện ý giúp cô đi lấy dụng cụ đâu.

"Chị! " Tần Thiên Thiên chạy tới bên cạnh cô: "Em giúp chị đi lấy đồ nhé!"

Trên mặt Tần Thiên Thiên treo một nụ cười vô hại hơn nước.

Tướng mạo của cô ta so với tính cách hung hăng của La Vy Vy hoàn toàn bất đồng. Cô ta chính là kiểu người có khuôn mặt ôn hòa, khiêm tốn. Khi cười lên trông càng ảm áp hơn. La Vy Vy đoán cô ta cũng giống như bệnh nhân của mẹ cô vậy. Bởi vì trông Tần Lạc Viễn là kiểu người nhanh nhẹn, năng động, không có điểm nào là tương đồng với Tần Thiên Thiên cả.

"Được thôi." La Vy Vy do dự trong một khắc, rồi đột nhiên kéo ra một nụ cười: "Vậy xin nhờ cô rồi ha, tôi ở trong này đợi cô."

Tần Thiên Thiên sững sờ, nụ cười trên mặt cứng lại, ngạc nhiên hỏi: "Không phải là đi cùng chị hay sao?"

"Há? " La Vy Vy nhướn lông mày hỏi: "Không phải là cô giúp tôi đi lấy hay sao? "

Tần Thiên Thiên ngây người một lúc, vội vàng giải thích: "Em là nói muốn cùng chị..."

"Vậy nên ý của cô là, không muốn đi lấy sao? " La Vy Vy híp mắt lại, trên môi vẫn còn treo nụ cười, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Tần Thiên Thiên lặng lẽ nắm tay lại, sự buồn phiền nổi lên trong lòng. Nhưng ở bên cạnh vẫn còn rất nhiều người đang nhìn hai bon họ, cô ta chỉ đành cắn môi, tự mình một mình đi đến phòng dụng cụ.

Ha ha.

La Vy Vy nhìn chằm chằm bóng hình Tần Thiên Thiên không tình không nguyện bỏ đi, cười lạnh hai tiếng. Cô tự mình tìm một bậc thềm ngồi xuống, ngắm trời đất.

Một bóng người cao gầy khoác lên trên người cô, La Vy Vy ngược mắt nhìn người trước mặt mình.

Khuôn mặt như tảng băng ngàn năm không đổi của Phàm Nhất Hàng ở trước mặt cô.

"Bạn cùng bàn, có chuyện gì sao? " Cô lại một lần nữa treo lên biểu cảm ngoài cười nhưng trong không cười, trông rất nguy hiểm.

Phàm Nhất Hàng xoay người khom lưng xuống, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Vừa nãy." Phàm Nhất Hàng dừng lại một chút, vẫn là nói ra những gì mình nghe được: "Bon họ nói cậu lại bắt nạt em gái cậu."

La Vy Vy chống khuỷu tay lên đầu gối, hất cằm lên, hỏi Phàm Nhất Hàng: "Thật sao? Bon họ cảm thấy tôi lại bắt nạt cô ta hả? Vậy cậu nghĩ như thế nào hm? Bạn cùng bàn của tôi?"

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tôi tham gia

Hai chữ bạn cùng bàn vốn dĩ là một danh xưng vô cùng bình thường, nhưng sau khi thêm thêm một từ "của tôi" trước nó, lại được đọc ra từ miệng La Vy Vy, nó dường như biến thành một ý nghĩa thân mật nào khác.

Ánh nắng chiếu xuống gò má đỏ bừng của La Vy Vy, mà đôi mắt kia lại giống như hồ nước trong vắt. Cô cứ yên lặng nhìn chằm chằm cậu như vậy. Trong không khí dường như thoang thoảng hương hoa tường vi.

Phàm Nhất Hàng đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, không nhìn cô nữa.

Yết hầu trượt lên xuống một lúc, cậu hạ thấp giọng nói: "Cậu nên sửa đổi một chút. "

"Cái gì cơ? " La Vy Vy chớp mắt, hiển nhiên nghe không hiểu lời Phàm Nhất Hàng nói.

Phàm Nhất Hàng vẫn cứ ngoảnh đầu sang chỗ khác, nín nhịn sự kích thích trong lòng, cậu giải thích: "Cho dù cậu không thích cô ấy, cậu cũng phải sửa đổi một chút."

"Vì sao? "

Phàm Nhất Hàng: "Bởi vì.... "

La Vy Vy không đợi cậu nói xong liền mở miệng: "Không thích cô ta lại còn cần phải giả vờ nói rằng mình thích hay sao? Tôi với cô ta có vô số điểm khác biệt. Điều tôi chán ghét nhất chính là loại ngoại tâm khẩu bất đồng như cô ta. Tôi không muốn bản thân mình trở thành người mà mình ghét."

Hai tay Phàm Nhất Hàng đan vào nhau, đặt lên trên đầu gối: "Nhưng cậu cứ như vậy, sẽ không ai thích cậu."

"Thích?" La Vy Vy bật cười: "Vì sao tôi lại cần người khác phải thích tôi? Tôi lại không vì sự yêu thích của họ mà sống, đòi người điều quan trọng nhất cũng là khó khăn nhất không phải là vui vẻ hay sao?"

Phàm Nhất Hàng mấp máy môi. Vậy mà lần này cậu lại không phản bác lời của cô.

Hồi lâu sau cậu mới nói ra một câu: "Có lẽ cậu nói đúng."

La Vy Vy xoa môi: "Lời tôi nói đương nhiên là đúng rồi. La đại ca từ trước đến giờ có bao giờ nói sai đâu."

Phàm Nhất Hàng: "...."

"Phàm Nhất Hàng." La Vy Vy quay người, nhìn thẳng vào Phàm Nhất Hàng, nói một cách chắc chắn: "Cậu có phải muốn giúp tôi không? Cậu muốn mọi người không chán ghét tôi như vậy nữa."

Phàm Nhất Hàng không nói gì, La Vy Vy liền tiếp tục nói: "Cậu không cần giúp tôi. Tôi sớm đã quen với việc mọi người không thích tôi rồi. Với lại tôi căn bản cũng không để ý đến bọn họ có thích tôi hay không. Nhưng vẫn là cảm ơn cậu nhé!"

La Vy Vy nói xong, đứng dậy phui bụi đất ở mông, nói: "Tôi không biết cậu vì sao lại không vui, nhưng khi cậu ít quan tâm đến ánh mắt của người khác, cậu sẽ có thể vui lên một chút."

Phàm Nhất Hàng ngược mắt lên, nhìn vào vị trí của La Vy Vy ở bên cạnh mình.

Dưới ánh nắng, cả người cô trông giống như có hào quang. Là ánh hào quang khiến cậu rơi vào vực sâu muôn trượng, vĩnh viễn không bao giờ chạm tay được đến nó.

Mà tâm trạng không vui của cậu không phải là vì ánh mắt của những người khác, mà là bởi vì, cậu đối với bất kỳ ánh mắt nào cũng đều không có cảm giác gì.

Cậu thậm chí không phải là không vui, cậu chỉ là không có tâm trạng thôi.

Mà điều khiến cậu không tài nào hiểu nổi đó chính là, La Vy Vy lại có thể khiến cuộc sống như ao tù nước đọng của cậu trở nên có chút dậy sóng.

Những cũng chỉ là hơi lăn tăn một chút mà thôi, ao tù vẫn sẽ chỉ là ao tù.

Đúng lúc này, Tần Thiên Thiên và một nữ sinh của lớp bên cạnh đã mang dụng cụ của môn bóng rổ đến.

La Vy Vy bỏ chân xuống, nhìn xuống bậc thềm, sau đó chậm rì rì bước đến. Cô nói qua quýt một câu "cảm ơn" với Tần Thiên Thiên.

Tần Thiên Thiên "vâng" một tiếng. Nữ sinh ở bên cạnh không nhìn được, nói: "La Vy Vy, cậu có phải là quá đáng quá rồi không? Việc này vốn dĩ là việc cậu phải làm, dựa vào cái gì mà Thiên Thiên phải làm thay cậu?"

La Vy Vy nhếch môi, nở một nụ cười.

"Dựa vào việc tôi là chị của cô ta. Nhỏ phải nghe lớn, đây gọi là kính trọng bề trên. Có đúng không, em gái ngoan?"

Tần Thiên Thiên âm thầm nắm chặt tay, không nói lời nào, quai hàm động một chút. Giống như cuộc trò chuyện này đối với cô ta chứ là tổn hơi thừa sức.

La Vy Vy bước tới, tay trái khoác lên vai trái của Tần Thiên Thiên. Cô nói với âm thanh chỉ đủ cho hai người họ nghe thấy được: "Nếu không cam lòng giúp tôi thì sau này đừng mở miệng nữa, tránh để cuối cùng lại làm khó cho chính mình."

Nói xong, cô nhanh chóng bỏ đi. Tần Thiên Thiên đứng ở đó, sống lưng sớm đã cứng đờ.

Nữ sinh ở bên cạnh Tần Thiên Thiên oán giận: "Thiên Thiên, cậu cũng quá dễ bị bắt nạt rồi đấy! La Vy Vy quá đáng như vậy, sao cậu vẫn nhìn được vậy?"

"Bởi vì chị ấy là chị của tôi. Tôi cũng...không có cách khác." Trong giọng nói của Tần Thiên để lộ cảm giác nẫu lực, nhưng đáy mắt lại thoáng qua sự lạnh lẽo.

Kế hoạch ban đầu của cô không phải là như thế này.

Vốn dĩ kế hoạch của cô là khi hai người bọn họ đi đến phòng dụng cụ, cô sẽ cố ý mà lỡ tay đập vào chân mình. Sau đó mọi người sẽ nghĩ là La Vy Vy cố ý làm việc này. Nói không chừng cái đập đấy còn nghiêm trọng đến nỗi phải đi bệnh viện. Như vậy, Tần Lộ Viễn liền biết được mọi chuyện rồi.

Nhưng bây giờ....

Tay Tần Thiên Thiên cầm hận nắm chặt tay lại thành nắm đấm.

.....

Sau khi La Vy Vy nói xong với Tần Thiên Thiên, cô đi đến sân tập bóng rổ trên sân.

Đám người Tổng Ninh Viễn đã đợi ở đó, thấy La Vy Vy tới, họ vội vàng phát tay: "Lão đại, nhanh lên nào! "

La Vy Vy không nhanh không chậm đi tới, mỗi bước đi thì chiếc váy ở bên trong lại thất lại. Sau khi sửa sang lại trang phục một chút, cô mới nhanh chóng đi tới.

Mấy người theo sự phân chia tổ trên lớp mà làm thành đội bóng rổ.

Phạm Nhất Hàng ngồi ở trên bậc cao nhìn xuống, chỉ thấy trong một đám nam sinh lại xuất hiện một La Vy Vy ở chính giữa, trông không hài hào chút nào. Nhưng sau khi thật sự bắt đầu trận đấu, La Vy Vy vậy mà so với nam sinh còn chơi hay hơn. Với lại chỉ cần cô giữ được bóng thì gần như là đối thủ muốn cướp bóng là rất khó.

La Vy Vy giống như...cảm xúc của cô ngoài giờ học đều tràn đầy nhiệt huyết vậy.

Mà cậu thì ngược lại. Cậu dường như chỉ có nhiệt huyết với việc học. Mà thật sự cũng không phải là nhiệt tình, chỉ là bởi vì, ngoài việc học, cậu không có việc gì có thể làm được cả.

Khi Phạm Nhất Hàng ngược mắt lên nhìn lần nữa thì thấy một nam sinh cao gầy mang theo mấy nam sinh ở bên sân bóng rổ bên cạnh đi tới.

"Này! Lớp các cậu và lớp chúng tôi đấu một trận ra trò đi? Mang người đến chỗ chúng tôi nhé? " Nam sinh kia khom tay đặt lên bả vai La Vy Vy.

Đôi mắt Phạm Nhất hơi híp lại.

Cậu nhìn thấy La Vy Vy cầm tay nam sinh kia bị xuống khỏi vai mình, vui đùa nói câu gì đó.

Có lẽ là có hơi mệt rồi nên nụ cười của La Vy Vy trông có chút lười nhác.

Một giây sau, Phạm Nhất Hàng từ trên bậc thêm đứng dậy, rời đi.

.....

Ở bên này, La Vy Vy và nam sinh cao gầy kia đang nói gì đó.

Nam sinh kia là Thẩm Mộ Thành, học năm hai. Anh ta có tướng mạo không tồi, gia cảnh cũng tốt. Nghe đồn rằng anh ta cứ một tuần là thay bạn gái một lần.

Nếu nói La Vy Vy là lão đại năm nhất, thì Thẩm Mộ Thành kia chính là lão đại năm hai.

Hai tuần trước, Thẩm Mộ Thành bị kỷ luật, mà La Vy Vy lại đến muộn nên anh ta đã bị phạt chạy cùng La Vy Vy. Hai người đã quen biết từ khi bị phạt chạy đó, nhưng cũng chỉ là ở giai đoạn "quen biết" mà thôi.

"Có thể tham gia không? " Thẩm Mộ Thành cà lơ phát phờ hỏi.

La Vy Vy có chút không tự nguyện. Cô chơi bóng chỉ là vì tiêu khiển. Mà ý của Thẩm Mộ Thành là muốn cùng bọn họ so tài.

"Nhưng bên bọn em thiếu mất một người." La Vy Vy nhìn những người đứng sau Thẩm Mộ Thành, cười nói: "Các anh vẫn nên đi đến sân phía Tây chơi đi."

"Không sao a, bên bọn anh bỏ bớt đi một người là được." Thẩm Mộ Thành quay đầu nhìn về phía sau, nói: "Một người trong số các cậu đi đi."

Người của Thẩm Mộ Thành vừa định cử động thì đột nhiên một giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Không cần, tôi tham gia."

La Vy Vy ngạc nhiên quay đầu lại, đúng lúc đối diện với đôi mắt trầm lặng, không dậy sóng của Phạm Nhất Hàng.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quá trâu bò rồi nha bạn cùng bàn!

"Cậu muốn chơi bóng?" La Vy Vy không dám tin nhìn Phàm Nhất Hàng. Dường như nghe thấy cái gì cũng đều không kinh hoàng bằng thông tin này.

Bởi vì trong mắt La Vy Vy, Phàm Nhất Hàng tuyệt đối không thể tham gia vào hoạt động mang tính tập thể kiểu này. Cậu ta là kiểu người giống như là chỉ ngồi một chỗ biệt lập mà thôi.

Không đúng, có lẽ là phải nói, Phàm Nhất Hàng tuyệt đối sẽ không làm những việc không liên quan đến hoa tập. Cậu ta chính là một cỗ máy học cay nghiệt, vô tình! Vì để mượn đồ dùng học tập, cậu ta có thể phá vỡ giấc ngủ say của cô đấy! Đúng là vô nhân đạo!

"Ừ." Phàm Nhất Hàng đáp một tiếng. Thế nhưng ánh mắt lại rơi trên người Thẩm Mộ Thành.

La Vy Vy vừa quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra Thẩm Mộ Thành cũng đang nhìn Phàm Nhất Hàng.

Cảm Thẩm Mộ Thành hơi nâng lên, đường nét trên khuôn mặt có chút nhăn nhó.

Sớm đã nghe nói có một học sinh mới chuyển đến trường, người này vô cùng thu hút sự chú ý của mọi người. Hôm nay gặp mặt, đích thực là rất nổi bật nha...

Phàm Nhất Hàng cũng tỉ mỉ quan sát Thẩm Mộ Thành. Trên môi người này mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, dường như là có lòng thù địch với cậu. Mà cậu...không hiểu ra sao cả, cũng không thích con người này.

Hai người đối diện nhau đứng hai giây rồi mới di chuyển tầm mắt của mình nhìn ra xung quanh.

Hai người này...

Trong đầu La Vy Vy bật lên một câu hỏi nghi ngờ: Hai người họ không phải là nhìn thấy đối phương vừa ý rồi đấy chứ?

"Vây, bắt đầu được chưa?" Thẩm Mộ Thành xắn tay áo lên.

Phàm Nhất Hàng không nói gì, nhắc chân đi đến bên cạnh La Vy Vy.

Trận thi đấu bóng rổ giữa năm nhất và năm hai đã bắt đầu, 5 đấu 5. La Vy Vy và Phàm Nhất Hàng đều giữ vị trí tiền đạo. Mà Thẩm Mộ Thành lại cũng là tiền đạo của đội.

Một tiếng còi vang lên. La Vy Vy còn chưa kịp cử động thì Phàm Nhất Hàng ở bên cạnh đã xông lên, tốc độ khiến người khác phải lưu luyến.

Bỗng nhiên cô nhớ ra ở cổng trường hôm đó, khi Phàm Nhất Hàng "đánh nhau", tốc độ cũng vô cùng đáng sợ.

Người của đối phương dường như cũng không phản ứng kịp với tốc độ của Phàm Nhất Hàng. Phàm Nhất Hàng giống như một con gió bay vèo qua người của đối phương. Cậu ôm quả bóng từ trước người ra phía sau, ném quả đầu tiên vào rổ.

Cú ném này gần như là xảy ra trong chớp mắt.

Đội mọi người phản ứng được mọi chuyện đang xảy ra từ trong con kinh hoàng đã là hai giây sau.

"Waaa!" Tống Ninh Viễn dẫn đầu "wa" một tiếng.

Sau khi "wa", Tống Ninh Viễn lại chợt nhớ ra La Vy Vy không thích tên gia hỏa Phàm Nhất Hàng này. Cậu ta ngậm miệng lại, thoáng nhìn qua La Vy Vy.

La Vy Vy không chú ý đến ánh mắt của Tống Ninh Viễn, cô nhắc chân chạy qua, chụp lấy lưng của Phàm Nhất Hàng.

"Trâu bò quá đấy nha bạn cùng bàn!" Trong giọng nói của cô đầy sự tự hào, khiêu khích nhìn về phía Thẩm Mộ Thành.

Cô cảm thấy Thẩm Mộ Thành mang người đến đây thật sự là muốn khoe khoang tài năng bóng rổ của anh ta. Giờ thì hay rồi, Phàm Nhất Hàng quả thật là khiến bọn họ phải nướn lông mày đến nổi bật hơi rồi nha!

Thẩm Mộ Thành cười như không cười, nhếch môi nhìn La Vy Vy. Ánh mắt anh ta di chuyển đến trên người Phàm Nhất Hàng. Lần này, ánh mắt anh ta nhìn Phàm Nhất Hàng mang theo một chút sự quan sát kỹ càng.

Không nên đánh giá thấp tên mới chuyển đến này được.

Trận đấu tiếp tục diễn ra.

Lần này, mọi người đối với Phàm Nhất Hàng sớm đã có phòng bị. Thậm chí không cho Phàm Nhất Hàng có cơ hội chạm vào bóng. Phàm Nhất Hàng trở thành "đối tượng trọng điểm" với đối phương.

Phàm Nhất Hàng bị ngăn cản, mỗi một động tác tấn công của La Vy Vy đều mang một trọng trách nặng nề.

Cô chơi bóng rất linh hoạt, nhưng khi đối thủ lại có hàng rào bảo vệ chắc chắn như vậy, thì sự chênh lệch sức lực liền hiện rõ ra.

Đến lần thứ N cướp bóng thất bại, La Vy Vy có chút buồn bực, chỉ hận không thể dùng mắt đấm Thẩm Mộ Thành thành một lỗ luôn cho rồi.

Thẩm Mộ Thành giữ bóng, chạy tới bên cạnh La Vy Vy, nhẹ nhàng nhả ra một câu: "Gọi một tiếng học trưởng đi, anh liền cho em một lần được chạm bóng."

Trong từ điển của La Vy Vy không có hai chữ "chịu thua", gọi người khác một tiếng "học trưởng" đòi lấy cơ hội mà đối phương cho, chuyện này cô càng không thể làm.

La Vy Vy rút ra ba chữ từ kẽ răng: "Không cần! "

Nụ cười trong đáy mắt Thẩm Mộ Thành càng sâu hơn, đến gần bên tai La Vy Vy.

"Vậy cố lên đi, tiểu học muội."

"Ai là tiểu học muội của anh? " La Vy Vy giờ tay đẩy Thẩm Mộ Thành ra.

Khao khát thắng bại của cô rất lớn, cô đi tới bên cạnh Phàm Nhất Hàng, hạ thấp giọng nói: "Tôi sẽ yểm hộ cậu để cậu thoát khỏi bọn họ, cậu tìm cơ hội..."

"Không cần."

Phàm Nhất Hàng lạnh nhạt nhìn qua La Vy Vy. Cậu từ bên cạnh cô đi qua, môi mím chặt lại, trên mặt dường như kết thành một lớp băng.

La Vy Vy nhăn mày. Tên gia hỏa này lại phát hỏa gì vậy?

Thì ra vẫn còn có người phát hỏa cũng lạnh như vậy được.

La Vy Vy rất khó chịu khi thấy Phàm Nhất Hàng có thái độ này. Mọi người đều là đồng đội với nhau, phải đoàn kết chống lại bên ngoài chứ.

Nhưng cô vẫn dè dặt con tức giận, kêu người của bọn họ giúp Phàm Nhất Hàng một chút.

Sau khi trận đấu được tiếp tục, có thể nói Phàm Nhất Hàng và Thẩm Mộ Thành đã thật sự thi đấu hết mình. Phàm Nhất Hàng phá bỏ hàng rào phòng thủ của đối phương, vượt qua sự kìm kẹp của Thẩm Mộ Thành, lại một lần nữa ném bóng vào.

Nhưng khi bóng sắp vào rổ thì lại bị Thẩm Mộ Thành đẩy ra. Anh ta cứ thế chiếm ưu thế như vậy. Cho đến khi La Vy Vy ở một bên lại chạy không cần thận nên trật chân. Cô "a" lên một tiếng, mông đập xuống mặt đất.

Thẩm Mộ Thành và Phàm Nhất Hàng đồng thời nghe thấy động tĩnh. Hiện tại bóng đang ở trên tay Phàm Nhất Hàng, thấy La Vy Vy ngã ở trên đất, Phàm Nhất Hàng thất thần trong phút chốc. Thẩm Mộ Thành liền chớp lấy thời cơ này, vượt qua ngăn cản, hai tay giờ ra cướp lấy bóng.

Bóng vào rồi!

Mặt mày Thẩm Mộ Thành hào hứng hẳn lên, anh ta nghiêng đầu nhìn qua. Nhưng lại thấy Phàm Nhất Hàng đã ngồi xổm xuống bên cạnh La Vy Vy. Nụ cười trên mặt anh ta liền cứng lại trong nháy mắt.

"Không sao chứ? Có thể tự mình đứng lên được không? " Phàm Nhất Hàng không dám tùy tiện động vào La Vy Vy. Cậu sợ bản thân mình chạm vào linh tính ngược lại sẽ khiến tình trạng vết thương nặng hơn.

Đám người Tổng Ninh Viễn dừng chạy tới.

"Lão đại, cậu ngã có sao không? "

Khi Thẩm Mộ Thành đi qua, La Vy Vy đã bị một đám người vây quanh.

La Vy Vy thử cử động mắt cá chân, thấy nó có dấu vết sưng phù lên.

Cô lắc đầu, không muốn mọi người để tâm, cô liền nói: "Tôi không sao, có thể chỉ là trật chân thôi. Các cậu đỡ tôi dậy một chút."

Cô vừa dứt lời liền có ba bàn tay duỗi ra, gồm có: đôi tay nhỏ nhắn, mập mạp của Tổng Ninh Viễn, bàn tay với đốt xương rõ ràng của Phàm Nhất Hàng, còn có đôi tay thon dài của Thẩm Mộ Thành.

La Vy Vy có hơi do dự trong giây lát, cuối cùng cô vẫn nắm lấy tay Phạm Nhất Hàng.

Phạm Nhất Hàng chuẩn xác nắm lấy tay cô, một tay quàng ra sau lưng cô, giúp cô đứng lên.

La Vy Vy không dám dùng chân bị thương. Cô chỉ đứng lên bằng một chân, sức nặng của cả cơ thể đều dồn hết lên tay Phạm Nhất Hàng. Cũng may cô rất nhẹ, Phạm Nhất Hàng gần như không cần dùng đến sức liên cơ thể vững vàng đỡ lấy cô.

"Đi đến phòng y tế trước đã." La Vy Vy dùng chân bị thương nhẹ nhàng dựa vào người cậu. Cô mạnh dạn thử xoay mắt cá chân, xương bên ngoài đau kinh khủng, khiến cô không nhận được mà hít một hơi lạnh.

Con đau buốt khiến cô hiểu ra tình hình có thể không ổn rồi.

"Đưa tôi đến phòng y tế một chuyến đi." Cô nói.

Thẩm Mộ Thành lập tức mở miệng: "Anh đưa em đi."

Phạm Nhất Hàng vẫn đỡ lấy La Vy Vy như không nghe thấy lời Thẩm Mộ Thành. Cậu đỡ La Vy Vy đứng bằng một chân, còn mình sai bước ngoặt xoắn xuống trước mặt La Vy Vy. Cậu nói ra hai chữ: "Lên đi."

La Vy Vy do dự liếm môi.

Lời Phạm Nhất Hàng nói là cậu muốn cố gắng cô đi đến phòng y tế cũng quá thu hút ánh mắt của mọi người rồi đấy. Dầu sao thì ánh mắt của nữ sinh đều đều đang dán cả lên người Phạm Nhất Hàng.

Nhưng đi bằng một chân thật sự là mệt chết rồi...huống hồ từ chỗ này đến phòng y tế cũng có hơi xa.

Phạm Nhất Hàng ngồi xổm trên mặt đất mãi mà không thấy phía sau có động tĩnh gì. Cậu liếc về phía La Vy Vy còn đang lưỡng lự, thúc giục: "Cậu nhanh lên đi."

Lông mi cậu đã che đi mí mắt, nhưng La Vy Vy vẫn nhìn thấy trong mắt cậu sự bình thản đến lạnh người.

Hết chương 36

Lưu ý: Vốn định chúc các bạn đến Lễ Tình nhân vui vẻ nhưng thôi. Đối với một người "yêu sự tự do" như mình thì ngày này thật nhạt nhẽo. Thôi thì các bạn ở nhà cây truyện cho mình đi. Ra đường xe lắm người đông. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đùng ôm chặt như vậy

Mặt trời lặn dần về phía Tây. La Vy Vy nằm sấp trên lưng Phạm Nhất Hàng, hai tay cô ôm chặt cổ cậu. Giống như là rất sợ chỉ một giây nữa thôi Phạm Nhất Hàng sẽ ném cô xuống vậy.

Phạm Nhất Hàng cảm nhận được đôi tay của La Vy Vy như con cua đang bám vào cổ cậu. Cậu cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Cậu dùng bước chân, nhắc nhở: "Đùng ôm chặt như vậy."

"Tôi không..." La Vy Vy ôm càng chặt hơn. Cô nằm trên vai cậu nói: "Vạn nhất cậu mà cũng không nổi tôi thì tôi sẽ ngã mất. Lúc đó, tôi còn có thể hòa hoãn một chút chứ."

Hòa hoãn...

Thái dương Phạm Nhất Hàng giật giật.

Cái gọi là hòa hoãn của cô chính là bóp chặt yết hầu của cậu để trả thù sao?

Một tay Phạm Nhất Hàng giữ La Vy Vy đang ở trên lưng, tay kia giờ lên kéo hai tay của cô ra một chút, cảnh cáo: "Cậu mà còn ôm chặt như vậy nữa, tôi sẽ thật sự ném cậu xuống luôn đấy! "

Đôi mắt cậu lạnh nhạt, chỉ cần tùy tiện nhìn một cái cũng đủ để dọa người rồi. La Vy Vy không dám lại ôm chặt như vậy nữa, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ Phạm Nhất Hàng là quỷ nhỏ mọn.

Có cổ cũng không cho ôm, không phải là quý nhỏ mọn sao?

Đi đến phòng y tế phải đi qua sân tập ở cổng tây. Mà nữ sinh lớp bọn họ đều đang tụ tập ở đó. Mọi người thấy Phạm Nhất Hàng công La Vy Vy đi qua, sắc mặt của từng người, từng người một đều có chút không dễ chịu cho lắm. Nhất là Tần Thiên Thiên, dường như cả khuôn mặt đen lại đều chỉ nhìn bóng râm ở dưới đất.

Đám nữ sinh thảo luận rôm rả: "Hai người này không phải thật sự ở bên nhau đấy chứ? "

"Cũng quá quang minh chính đại rồi đấy. Không sợ bị giáo viên nhìn thấy sao? "

Đúng lúc đấy, mấy nam sinh vừa mới chơi bóng cùng với La Vy Vy đi tới. Nghe thấy lời của đám nữ sinh, họ không nhịn được mà nói giúp La Vy Vy: "Các cậu hiểu lầm rồi. Khi La Vy Vy đánh bóng thì chân bị thương, Phạm Nhất Hàng công cậu ấy đến phòng y tế mà thôi."

"Thật sao? "Đám nữ sinh lộ ra biểu cảm khinh thường: "Cậu không phải là đàn em của La Vy Vy sao? Cậu nói giúp cậu ta làm gì? Tôi nói này, không phải là cậu thích cậu ta đấy chứ? "

"Các cậu đang nói bậy cái gì đấy... " Nam sinh kia lắc đầu. Mấy nữ sinh chỉ bằng lòng tin tưởng những suy đoán của chính họ mà thôi. Cậu ta tự thấy nói không lại nữ sinh, nên dứt khoát không nói gì nữa, thẳng thừng bỏ đi.

Sau khi nam sinh kia rời đi, ánh mắt của nữ sinh đều dừng lại trên người Tần Thiên Thiên.

"Thiên Thiên, chị cậu với Phạm Nhất Hàng ở bên nhau, cậu thật sự ngay cả một chút cũng không biết sao? "

Tần Thiên Thiên đã bị hỏi vấn đề này suốt hai ngày trời. Lần thứ nhất đã vì nó mà thất lễ ở trong lớp học rồi. Cô đè nén sự khó chịu ở trong lòng, lắc đầu, kiên quyết nói: "Bon họ chỉ là bạn cùng bàn thôi, các cậu đừng hiểu lầm bọn họ..."

"Trời ạ! Thiên Thiên, cậu quá đơn thuần rồi đấy. Nếu cậu không thay đổi một chút thì sau này sẽ bị ức hiếp đến chết mất! Cẩn thận tài sản nhà cậu đều bị cô ta chiếm đoạt hết đấy! Tình tiết kiểu như này không phải có rất nhiều trên phim truyền hình hay sao? "

Tần Thiên Thiên cười nhạt một cái: "Cũng chỉ là tình tiết trên phim truyền hình thôi mà. Với lại tôi tin chị ấy không phải loại người đó đâu."

Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là: Nhà bọn họ chỉ là gia đình có tiền lương phổ thông thôi, thì lấy đâu ra "tài sản" để mà có thể chiếm đoạt chứ?

Hơn nữa, với dág vẻ phản nghịch của La Vy Vy, không chỉ bố mà ngay cả mẹ ruột của La Vy Vy cũng không thích cô ta. Người lớn sẽ không thích trẻ em không nghe lời họ.

Còn Phạm Nhất Hàng, không phải là cậu ấy cũng không thích con gái hư hỏng hay sao? Vậy nên, cậu ấy sao có thể thích loại người ngỗ nghịch như La Vy Vy chứ?

Tần Thiên Thiên có chút mơ hồ với con người Phạm Nhất Hàng. Bởi vì cậu ấy không bao giờ để lộ ra cảm xúc của mình. So với vẻ ngây trang của cô còn khiến người khác khó mà đoán được.

Một lát sau, Tần Thiên Thiên ở bên cạnh đi về hướng nào đó.

"Này, Thiên Thiên, cậu đi đâu đấy? Cậu không đánh cầu lông nữa sao?"

"Không đánh nữa, tôi đi xem chị một chút." Tần Thiên Thiên để lại một câu, rồi nhanh chóng bước đi.

.....

Ánh nắng chiếu xuống mặt đất, phía tây là cả một mảng trời ráng hồng. Cả bầu trời trông giống như được vẩy thêm một lớp màu nước.

La Vy Vy nằm sấp trên lưng Phạm Nhất Hàng. Cô là người có chứng tăng động nhẹ, cho dù là ở trên lưng người khác cũng không yên ổn được, luôn luôn động lên động xuống.

Phạm Nhất Hàng chỉ cảm thấy sau lưng có hai khối tròn tròn, mềm mại đang cử động. Trái tim cậu chợt đập liên hồi, trán không tự chủ được mà toát lên một tầng ý lạnh.

"Đừng động đấy linh tính." Cậu hạ thấp giọng nhắc nhở.

La Vy Vy cảm thấy giọng Phạm Nhất Hàng như bị cái gì đó đè lên, có chút không đúng lắm.

Hai phút sau, cô rảnh rồi không có gì làm, chỉ vào vết tròn nhỏ trên cái chân bị đau nhức, nói: "Phạm Nhất Hàng, cậu biết không? Đây là "đầu lưng" của tôi."

Phạm Nhất Hàng không để ý đến cô, bước chân vẫn ổn định mà công cô đi, giống như là cô ngay cả một chút trong lượng cũng không có.

La Vy Vy không đợi được câu trả lời của cậu, cô tiến tới gần bên tai Phàm Nhất Hàng, nói: "Cậu không hỏi xem "đầu lưng" là cái gì sao? "

Phàm Nhất Hàng vẫn không để ý đến cô, chỉ là nghiêng đầu đi một chút. Đường như rất ghét bỏ mà cách xa hơi thở của cô vậy. Còn đi nhanh hơn nữa chứ.

La Vy Vy cũng không mong đợi Phàm Nhất Hàng đáp lại. Cô tự mình hỏi lại tự mình đáp: " "Đầu lưng" là gì sao? Đầu lưng chính là lần đầu tiên được một người khác giới, lại không phải ruột thịt công. Phàm Nhất Hàng, hôm nay cậu may mắn rồi đấy! "

Nếu không phải cô cảm thấy cái lưng béo Tống Ninh Viễn không ổn định, cũng không công nổi cô, mà cô lại cùng ai ấy nhỉ? Cùng với người không quen tên cái gì mà Thẩm với Thành đó. Chứ không còn lâu cô mới để Phàm Nhất Hàng công cô!

Một đoạn đường này mặc dù chỉ cần đi mất mười lăm phút, nhưng lại không được nói gì cả, chán đến chết mất.

Có lợi cho cậu ta quá rồi còn gì!

Bước chân của Phàm Nhất Hàng dừng lại một chút. Cậu trầm mặc, quay đầu nhìn qua cô, cậu vừa định mở miệng thì La Vy Vy đã tự mình nói trước: "Biết rồi, biết rồi. Không nói là được chứ gì? "

Lúc này, Phàm Nhất Hàng mới tiếp tục đi về phía trước.

La Vy Vy bấu môi một cái, thành thành thật thật nằm trên lưng Phàm Nhất Hàng.

Bây giờ đang là giờ học nên đi ra khỏi sân tập liền không thấy ai nữa, La Vy Vy có chút không chịu nổi bầu không khí yên tĩnh này. Có thể là bởi vì cô không hợp với hai chữ "yên tĩnh" này.

La Vy Vy lại không nhận được mà mở miệng: "Phàm Nhất Hàng, không nghĩ tới cậu tuy gầy như vậy nhưng lưng lại rộng thế đấy."

Phàm Nhất Hàng không nói gì, nhưng La Vy Vy cảm thấy tay cô lại kéo chặt lưng cậu thêm một chút nữa.

Con người mà, quả nhiên vẫn là thích nghe những lời hay tiếng ngọt.

Cô đang muốn nói nữa thì Phàm Nhất Hàng đã mở miệng: "Lại nói một từ nữa. Chỉ cần cậu nói thêm một chữ nữa, tôi sẽ ném cậu xuống đất luôn đấy."

La Vy Vy: "...."

Cô hung hăng nuốt nước miếng, thành thành thật thật ngậm miệng lại, nhưng trong lòng lại thầm nói: Trời ạ, trên thế giới tại sao vẫn còn có người vô vị như vậy cơ chứ?!

Cuối cùng cũng đến được phòng y tế rồi.

Khi La Vy Vy được Phàm Nhất Hàng công vào bên trong, y tá ở trong phòng y tế vừa thay trang phục, chuẩn bị tan làm. Thấy có một cô gái được công đi vào, ngay lập tức bị hù dọa đến nỗi nhảy lên. Cô ấy vội vàng đi đến đón: "Có chuyện gì vậy? "

"Hình như bị trật chân ạ." Phàm Nhất Hàng nói. Cậu đặt La Vy Vy lên trên giường của phòng y tế, bản thân thì đứng ở một bên.

"Đợi cô xem một chút." Y tá quỳ một chân lên mặt đất, cời gậy La Vy Vy ra kiểm tra.

La Vy Vy liếm môi, cô có chút phản kích, hỏi: "Y tá, có phải em bị gãy chân không?"

Nếu như nói là gãy chân, cô liền có thể một tháng không cần đi học rồi!

Nghe giọng La Vy Vy mang theo chút hưng phấn như vậy, y tá giương mắt lên nhìn kỹ cô, không có trả lời ngay mà cúi đầu tiếp tục kiểm tra.

Ước chừng hai phút sau.

Y tá: "Yên tâm đi, không bị gãy chân cũng không bị trật khớp. Chỉ là bị trật chân bình thường thôi, chườm đá mười phút là được. Sau đưa cô sẽ dán cao thuốc cho em, hai ngày sau có thể khỏi rồi."

La Vy Vy tiếc nuối thở dài một hơi.

Trời không giúp cô a!

Y tá đi vào căn phòng nhỏ lấy túi đá, bên ngoài chỉ còn lại hai người, cô và Phàm Nhất Hàng.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Phàm Nhất Hàng cười rồi!!!

Phàm Nhất Hàng hơi dựa người vào giường nằm, trầm mặc nhìn cửa phòng y tế, cũng không biết là cậu đang nghĩ gì nữa.

Có lẽ là đang nghĩ về một đề toán khó chăng?

Dù sao thì trong đầu của con người này cũng chỉ có học, học và học mà thôi.

La Vy Vy bĩu môi. Sau nhiều lần phân vân suy nghĩ, cuối cùng cô vẫn cảm thấy bản thân nên nói với tên ngốc này một lời cảm ơn. Mặc dù tên ngốc này có đáng ghét đến mấy đi chăng nữa, nhưng cũng đã cứu cô đến đây một cách an toàn rồi, không ném cô xuống đất nữa. Không phải sao?

"Phàm... "

"Chị! "

La Vy Vy vừa định nói cảm ơn với Phàm Nhất Hàng thì bên ngoài truyền tới tiếng của Tần Thiên Thiên. Huyệt thái dương cô đau nhức, giật lên hai cái.

Tại sao Tần Thiên Thiên lại như âm hồn bất tán, mãi không tiêu thoát vậy hả?!

Mắt nhìn Tần Thiên Thiên muốn đi vào cửa, lưng La Vy Vy lập tức đổ xuống, nằm thẳng tắp ở trên giường, đồng thời kêu lên câu: "A... Tôi chết rồi! " Sau đó mắt liền nhắm lại, không động đậy nữa.

Phàm Nhất Hàng ở gần thấy vậy, ánh mắt từ trầm mặc lại rơi vào càng trầm mặc hơn nữa.

Cậu thật sự hoài nghi trong não của La Vy Vy có thể có một vài dây thần kinh bị chập mạch rồi.

"Chị."

Tần Thiên Thiên đi vào, nhìn La Vy Vy đang giả chết nằm ở trên giường.

Cô ta đoán là La Vy Vy không muốn nhìn thấy cô ta, nhưng cô ta vẫn giữ biểu tình lo lắng ở trên mặt. Bước vào được mấy bước, trên mặt viết đầy mấy chữ hoảng sợ.

"Chị, chị... "

"Cô ấy ngủ rồi. "

Phàm Nhất Hàng bước lên phía trước một bước, vừa hay ngăn Tần Thiên Thiên đi đến đứng ở bên giường.

"Ngủ rồi sao? " Tần Thiên Thiên rõ ràng không tin lời Phàm Nhất Hàng.

Cô là đến chỗ hai người bọn họ muộn có hai phút mà thôi, chỉ có hai phút, La Vy Vy đã có thể ngủ rồi sao?

Lừa quỷ sao?!

Nhưng thái độ của Phàm Nhất Hàng rất kiên quyết. Cô ta hơn cái đầu xuống, mặt không đỏ tím không đập mà nói dối: "Đúng vậy, chị ấy ngủ rồi."

Tần Thiên Thiên không phải là tên ngốc, cô ta biết Phàm Nhất Hàng là đang phối hợp với La Vy Vy.

Vậy nên, hai người bọn họ đúng là như lời mọi người nói, thật sự ở bên nhau sau sao?

Không!

Cô ta tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!

Tần Thiên Thiên âm thầm nắm chặt tay lại, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn treo biểu tình lo lắng.

"Chị không có chuyện gì chứ? Bác sĩ* nói thế nào? "

*Chương trước mình toàn viết nhầm là y tá, có thời gian sẽ sửa lại nhé! Mọi người thông cảm

Phàm Nhất Hàng nhú mày. Cậu có chút hiểu tại sao La Vy Vy lại không thích Tần Thiên Thiên rồi. Rõ ràng cậu đã nhìn thấy cánh tay Tần Thiên Thiên

bởi vì dùng sức nắm lại mà nổi lên gân xanh rõ ràng. Vậy mà miệng lại nói ra những lời quan tâm.

Loại người nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy, quả thật khiến người khác không có cách nào thích được cả.

Cậu có chút không hiểu nổi tại sao nữ sinh lại càng thích Tần Thiên Thiên đến như vậy. Mà thái độ của họ đối với La Vy Vy lại là căm thù đến tận xương tủy.

Nếu cậu ta là con gái, cậu nhất định sẽ càng thích...

Đội đã, cậu đang nghĩ những chuyện gì vậy?

Một tay Phàm Nhất Hàng rút vào túi áo, dùng câu trả lời ngắn gọn nhất để đáp lại câu hỏi của Tần Thiên Thiên.

"Cô ấy không sao."

Tần Thiên Thiên rõ ràng đọc được sự không kiên nhẫn từ trong giọng nói và ánh mắt của Phàm Nhất Hàng.

Rõ ràng cô đã tỏ ra vẻ quan tâm đến như thế, tại sao Phàm Nhất Hàng lại nguyện ý chịu đựng tính nết hư hỏng của La Vy Vy cơ chứ?

Tần Thiên Thiên cảm thấy không thể chịu nổi. Cô lớn lên đã không vừa mắt La Vy Vy rồi, có một số chuyện bản thân cô ta cũng có thể chấp nhận được. Thế nhưng, La Vy Vy lại được chạm vào Phàm Nhất Hàng đầu tiên, chuyện này hoàn toàn không để cho cô chút mặt mũi nào cả.

Cô ta cắn chặt môi, cô ta muốn nói ra những suy nghĩ ở trong lòng.

Nhưng cô ta vẫn không nói gì cả, điện thoại trong túi áo khoác rung lên, vừa lúc tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Hôm nay là thứ sáu, buổi chiều chỉ có ba tiết. Bình thường, vào các buổi chiều từ thứ hai đến thứ năm đều có bốn tiết cả.

Ánh mắt Tần Thiên Thiên lướt qua vai Phàm Nhất Hàng, cô ta nhìn thoáng qua khuôn mặt đang giả vờ ngủ của La Vy Vy.

Cô ta hận đến muốn giết chết La Vy Vy, nhưng lại không thể không giấu đi ý nghĩ đó của mình với La Vy Vy được.

Tần Thiên Thiên lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại. Người gọi đến là "baba".

Bình thường, vào chiều thứ sáu, Tần Lạc Viễn sẽ bận hơn mọi khi, vậy nên ông không thể đến đón bọn cô về được. Mà Tần Lạc Viễn chỉ có khi đi đón bọn cô mới gọi điện thoại. Tại sao hôm nay ông không đến đón nhưng lại gọi tới?

Cuối cùng, Tần Thiên Thiên nhìn thoáng qua La Vy Vy, rồi cầm điện thoại đi ra khỏi phòng y tế.

La Vy Vy đang giả chết nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, cô mới mở mắt ra, lén lút xác nhận xem Tần Thiên Thiên đã đi hay chưa. Khi mở mắt ra, đối diện cô chính là ánh mắt của Phàm Nhất Hàng.

Tứ tướng trái ngược... À không, là tam tướng trái ngược. Bầu không khí có lúng túng.

La Vy Vy giống như một con cóc, cô cười "hờ hờ" hai tiếng, rồi chống tay lên giường, ngồi dậy.

"Cô ta đi rồi sao? "

"Đi nhận điện thoại rồi."

Lời Phàm Nhất Hàng vừa nói xong, bác sĩ liền bước ra từ trong căn phòng nhỏ, trong tay cô ấy chỉ cầm theo một miếng cao dán.

"Tôi quên mất tủ lạnh bị hỏng rồi, nên không có đá. Em về nhà rồi chườm qua đá nhé. Nhớ, bốn mươi tám tiếng sau mới có thể thoa dầu, cứ nóng lạnh mà luân phiên nhau. Nhưng tôi đoán rằng, em bị thương như vậy thì ngày mai vẫn có thể đi đường bình thường thôi."

La Vy Vy nghe giọng điệu tùy ý như vậy của bác sĩ thì cô liền biết vết thương này của mình căn bản là không được coi là gì cả. Một ngày nghỉ đã bay mất rồi, càng xui xẻo hơn nữa là, ngày mai là thứ bảy, vốn dĩ là không cần đi học.

Ông trời muốn giết chết cô sao?!!

Ông trời không công bằng, không công bằng!!

"Tổng cộng hết tám đồng." Bác sĩ nói: "Có thể dùng thẻ com để trả."

"Aizz. "

La Vy Vy cam chịu số phận mà thờ dài một hồi. Cô nhận lấy cao dán, sau đó nhảy một chân từ trên giường xuống, tay sờ túi quần. Kết quả là sờ cả mửa ngày cũng không sờ ra cái quỷ gì hết.

Thẻ com...hình như rơi mất rồi.

Cô quay đầu nhìn Phàm Nhất Hàng. Phàm Nhất Hàng cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng nhìn về phía cô. Sau khi đối diện nhau hai giây, cuối cùng Phàm Nhất Hàng dường như đã nhận ra được ý nghĩa trong ánh mắt cô. Cậu lấy thẻ com từ trong túi áo đưa cho bác sĩ.

La Vy Vy vừa định nói cảm ơn thì Phàm Nhất Hàng đã mở miệng trước: "Tám đồng này cậu có thể để tuần sau đưa cho tôi cũng được."

La Vy Vy tròn trừng mắt.

"Hả??? "

Phàm Nhất Hàng thấy đôi mắt to tròn của La Vy Vy đang tròn lên, giống hệt như con sóc nhỏ đáng thương bị ức hiếp vậy. Cậu đột nhiên không nhận được mà bật cười một tiếng.

Tiếng cười không lớn, thậm chí gần như là không có âm thanh gì. Nhưng La Vy Vy đã nhìn thấy đôi mắt Phàm Nhất Hàng cong lên. Cô khẳng định là mình không nhìn nhầm.

Phàm Nhất Hàng, cười rồi!!

Ông trời ơi! Đầu gối cũng biết cười sao?

Sau khi kinh ngạc qua đi, cuối cùng La Vy Vy cũng ý thức được câu "tám đồng này tuần sau cậu trả cho tôi cũng được" kia của Phàm Nhất Hàng là đang nói đùa. Cả người càng rơi vào kinh hãi một lần nữa.

Ông trời ơi! Đầu gối cũng biết nói đùa sao?

Quả nhiên con người sống lâu thì sự việc gì cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng nụ cười của Phàm Nhất Hàng cũng chỉ duy trì trong chốc lát. Một khắc sau liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt như bình thường. Khuôn mặt rũ xuống, dường như cảnh tượng vừa rồi không hề tồn tại vậy.

Bác sĩ quét thẻ com rồi đưa lại cho Phàm Nhất Hàng, ánh mắt nhìn vào Phàm Nhất Hàng và La Vy Vy. Sau đó, cô ấy đi tới gần hai người, nói: "Hai em là bạn học, trong thời gian này việc học tập là quan trọng nhất, đừng yêu sớm đấy."

"Yêu...sớm? " La Vy Vy không kim được mà liếc mắt khinh bỉ.

Cô điên sao mà yêu sớm? Lại còn là với tên mọt sách Phàm Nhất Hàng này nữa?

"Chị, chị tỉnh rồi sao? "

Không biết từ lúc nào mà Tần Thiên Thiên lại xuất hiện ở cửa phòng y tế một lần nữa. Trong tay cô ta cầm điện thoại, sắc mặt treo nụ cười như có như không.

La Vy Vy không biết xấu hổ mà gật đầu: "Đúng vậy, tôi tỉnh rồi. Cô vừa đến sao? Dường như tôi nửa tỉnh nửa mê, có nghe thấy tiếng của cô."

Tần Thiên Thiên kiềm chế, cố gắng không cãi lại.

La Vy Vy đúng là loại người mặt dày, vô lại nhất trên thế giới này, không có lòng tự trọng.

Hết chương 38

Lưu ý: rơi đúng vào hố của người chuyên đào hố sâu rồi. =)))

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bạn cùng bàn tốt nhất trên thế giới

Trong phòng y tế nồng nặc mùi nước khử trùng và mùi thuốc cô không biết tên khác nữa. Bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa của nữ sinh.

Tan học rồi.

Tần Thiên Thiên đè nén toàn bộ sự bất mãn của mình với La Vy Vy, cô ta đưa tay ra, lắc chiếc điện thoại ở trong tay: "Bố gọi, nói đợi chúng ta ở ngoài cổng trường."

"Hôm nay?" "La Vy Vy có hơi bất ngờ. Bình thường, vào thứ sáu bọn cô đều tự mình đi về."

"Ừ. Nghe giọng của ông ấy giống như là có chuyện gì đó, vậy nên mới tan làm sớm." Tần Thiên Thiên đi về phía La Vy Vy, chìa tay ra, nói: "Em đỡ chị."

"Không cần đâu." La Vy Vy quay đầu. Cô vừa định nói với Phạm Nhất Hàng thì mới phát hiện ra là Phạm Nhất Hàng không biết đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Như vậy liền vứt cô ở đây rồi bỏ đi sao?!

Phạm Nhất Hàng còn là con người sao hả?!

Không có cách nào khác, La Vy Vy chỉ đành chuyển tầm mắt về phía Tần Thiên Thiên. Tự cô nhảy cóc đi đến cổng trường không phải sẽ mệt chết hay sao?

La Vy Vy liếc môi, cô chìa tay ra định nắm lấy tay Tần Thiên Thiên, vậy mà Tần Thiên Thiên lại đi trước một bước, cô ta thu tay lại. Trên khuôn mặt lộ ra biểu cảm cười như không cười. Cô ta hất cằm: "Khoảng phải là không cần sao? Chị?"

Bầu không khí yên tĩnh trong hai giây.

La Vy Vy nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Tần Thiên Thiên. Cô không tức giận, mà ngược lại lại cười: "Em gái tốt, em tốt nhất đừng dùng thái độ này với tôi. Như vậy thì sau này tôi có bắt nạt em cũng có lý do cả rồi."

Sắc mặt Tần Thiên Thiên cứng lại, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

"Két..."

Y tá từ trong căn phòng nhỏ của phòng y tế đi ra, ông ấy đã thay áo blouse thành áo khoác thường.

Thấy hai người bọn họ, bác sĩ dừng sờ một chút. Ông ấy hỏi La Vy Vy: "Sao em vẫn còn ở đây?"

La Vy Vy thờ dãi một hồi. Cô đứng bằng một chân, không khỏi khổ não mà lắc lư cái chân kia lên giữa không trung, nói: "Em và em gái em bàn bạc làm sao để đi đến cổng trường được. Em gái em nói sức lực của cô ấy quá nhỏ, không có cách nào đỡ em được."

Tần Thiên Thiên cắn chặt răng.

"Vậy bạn học vừa rồi đâu?" Bác sĩ hỏi.

La Vy Vy khó chịu, cô giờ giọng khinh bỉ: "Cậu ta đi rồi."

Vứt cô ở đây một mình với Tần Thiên Thiên, còn mình thì bỏ đi rồi.

"Ồi trời." Bác sĩ đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt La Vy Vy: "Em lên đi, tôi cõng em ra cổng trường. Nhưng tôi đã lớn tuổi rồi, em tự mình bám cho chắc, đừng để bị tôi làm ngã đấy nhé."

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên*, nhìn có vẻ đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng không có bụng bia như những người đàn ông trung niên khác. Bình thường rất hay chăm sóc cơ thể, chắc nên sẽ không đến nỗi em cô bị ngã đâu....nhỉ?

*Lạy hồn chúa tôi, các bạn cho mình xin lỗi nhé. Tại trước đó tác giả không ghi bác sĩ là nam hay nữ nên mình vẫn nghĩ là nữ. Ngần lẩn xin lỗi.

"Được ạ!"

La Vy Vy tính toán qua chỉ số an toàn, sau đó mới nằm bò lên lưng của bác sĩ. Nhưng cô vừa mới hơi khom người xuống một chút thì ở cửa đã xuất hiện một bóng người cao gầy.

La Vy Vy nhìn qua đó, đúng lúc đối diện với Phạm Nhất Hàng che khuất hết ánh sáng ở ngoài cửa, và đôi mắt đen như mực, lạnh nhạt của cậu.

"Sao cậu lại quay lại?" La Vy Vy kinh ngạc hỏi.

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, La Vy Vy liền nhìn thấy trong tay Phạm Nhất Hàng đang xách hai cái cặp sách.

Một cái là của cô, còn một cái là của chính Phạm Nhất Hàng.

Vậy nên, cậu ta không hề vứt cô ở đây rồi bỏ đi, mà là đi đến sân tập để lấy cặp sách.

Chỗ này cũng cách sân tập một đoạn, cậu ấy quay về nhanh như vậy, chứng tỏ là đã chạy về rồi.

La Vy Vy có hơi cảm động.

Phạm Nhất Hàng thật sự là người bạn tốt nhất trên thế giới này mà! Mà cô lại có thể trách oan bạn cùng bàn của mình chứ! Đúng là đáng chết mà!

La Vy Vy tự trách mình, véo tai mình một cái.

Phạm Nhất Hàng lạnh nhạt nhìn qua cô, lại rủ mắt nhìn bác sĩ vẫn còn ngồi xồm ở trên mặt đất. Trong mắt xuất hiện mấy phần ý lạnh. Đầu mắt vốn dĩ đã như hồ nước lạnh, nay lại càng như được phủ thêm một tầng sương mù.

Cậu mới đi một lúc mà cô đã tìm được người công minh rồi. La Vy Vy thật sự là từ trước đến nay chưa bao giờ khiến cậu "thất vọng"!

Quai hàm Phạm Nhất Hàng căng ra một chút, sau đó dường như còn nghiến răng nữa.

Bác sĩ từ trên mặt đất đứng lên, nói: "Giờ bạn học nam cũng đã đến rồi, vậy để cậu ấy công em đi."

Một tay Phạm Nhất Hàng xách hai cái cặp sách, cậu đi đến trước mặt La Vy Vy, ném một cái, cả hai cái cặp sách đều rơi vào trong ngực cô.

La Vy Vy bị hai cái cặp sách đập vào người. Cô phải lùi hai bước mới đứng vững được.

Cậu ta lại có thể cầm cặp sách ném vào người cô sao?!

Cô vừa định trừng mắt với Phạm Nhất Hàng thì cậu ta đã ngồi xồm xuống trước mặt cô, ý tứ rất rõ ràng: Cậu công cô, cô ôm cặp sách.

Hừm.

La Vy Vy phát ra một tiếng hừ lạnh từ chóp mũi, sau đó rầm rì nói: "Tôi thấy trong các tình tiết phim truyền hình, nam sinh công nữ sinh đều là tự mình đeo cặp sách trên cổ cả."

Phạm Nhất Hàng nghiêng đầu nhìn cô, không kiên nhẫn nhả ra ba chữ: "Có đi không?"

Đi đi đi, đương nhiên là đi rồi!

La Vy Vy vội vàng ôm hai cái cặp sách, mỗi bên vai đeo một cái. Sau đó cong lưng, dồn hết trọng lực cơ thể lên lưng Phạm Nhất Hàng.

Cho dù có thêm sức nặng của hai cái cặp sách, Phạm Nhất Hàng vẫn vững vàng công cô lên.

"Còn...còn cặp sách của tôi?" Mắt Tần Thiên Thiên nhìn hai người đang chuẩn bị rời đi, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi.

Bước chân Phạm Nhất Hàng dừng lại, cậu nhìn về phía Tần Thiên Thiên.

"Cậu hỏi tôi?"

Sắc mặt Tần Thiên Thiên đen lại, La Vy Vy suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Công lực của tên Phạm Nhất Hàng chết tiệt này thật sự là vững vàng hơn cô nhiều. Cậu ta có thể nói lớn một câu "quên rồi" hoặc câu khác, thế nhưng cậu ta lại lựa chọn câu làm xót thương người khác nhất.

Tần Thiên Thiên tức giận, tự mình chạy ra khỏi phòng y tế trước. Cô ta chạy về phía sân tập thể dục.

Phạm Nhất Hàng rõ ràng là quay lại từ sân tập, thế nhưng lại chỉ cầm cặp của cô, hoàn toàn...quên đi cô ta rồi.

Điều cô ghét nhất chính là bị người khác coi thường và không đếm xỉa đến!

La Vy Vy! Tất cả đều do La Vy Vy!

La Vy Vy được Phạm Nhất Hàng công trên lưng, trời không lạnh nhưng coi tự dưng lại hắt xì một cái.

Phạm Nhất Hàng chỉ cảm thấy trên gáy giống như bị phun một tầng nước. Cậu buông lỏng tay đang giữ La Vy Vy ra, sắc mặt vô cùng khó coi.

La Vy Vy bỗng dưng bị ném xuống đất, đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh.

Ngước mắt lên, Phạm Nhất Hàng đã từ trong túi áo lấy khăn giấy ra lau cổ. Giống như là trên cổ cậu ta có vô số con vi khuẩn vậy..... Không đúng, rất có thể là thật sự có vi khuẩn.

La Vy Vy khập khiễng đứng dậy, phui phui bụi đất dính trên mông, trên mặt đầy sự tức giận.

Là cô đuối lý, nhưng cô vẫn rất tức giận.

"Sao cậu lại ném thẳng tầu xuống đất thế hả?! Tôi là người bệnh đấy! "

Sau khi Phàm Nhất Hàng lau sạch cổ rồi, hai ngón tay kẹp tờ giấy lau, vô cùng ghét bỏ ném nó vào trong thùng rác. Sau đó cậu mới nhìn về phía La Vy Vy.

La Vy Vy bị đôi mắt lạnh lẽo, hơi đáng sợ của Phàm Nhất Hàng nhìn, cô ra sức nuốt nước bọt, phát ra âm thanh "ừm ực".

Tên tiểu tử này sao lại nhỏ mọn như vậy chứ? Chỉ vì cô gào lên với cậu ta một câu mà cậu ta đã tức giận rồi sao?

Không đợi cô làm dịu lại bầu không khí, Phàm Nhất Hàng đã thẳng thắn mở miệng trước: "Đi về phía trước 200m là đến cổng trường rồi, cậu tự mình nhảy qua đó đi."

Nói xong, cậu liền đi đến trước mặt cô, sau đó lại đột nhiên khom lưng, cả khuôn mặt liền phóng đại lên N lần, áp sát vào mặt cô.

Mùi hương thuộc về Phàm Nhất Hàng bủa vây lấy cô, trái tim nhảy lên một cái, giống như không có quy luật nào cả. Gần như là có thể nghe thấy những tiếng "thình thịch, thình thịch" từ trái tim cô.

Cậu ta...muốn làm gì?

La Vy Vy vô thức nhắm mắt lại, thế nhưng cô lại cảm thấy cặp sách trên lưng bị gỡ xuống.

La Vy Vy: "...."

Phàm Nhất Hàng chỉ là lấy lại cặp sách của mình mà thôi.

Trong tim La Vy Vy xuất hiện một loại ảo não không biết tên. Vừa rồi, cô lại có thể nghĩ tới việc Phàm Nhất Hàng dựa lại gần mà...tim đập nhanh liên tục.

Càng khiến người ta nhục nhã hơn là, cô lại có thể nhắm mắt lại??

Nhất định là trái tim hoặc não có vấn đề rồi, cô cần phải đi kiểm tra sức khỏe!

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bạn cùng bàn muốn tới làm khách

Sự thật chứng minh, con người Phàm Nhất Hàng này thật sự rất nhỏ mọn, không có phong thái thân sĩ gì hết! Bởi vì sau khi lấy được cặp sách, cậu ta liền không thèm quan tâm đến cô nữa, mà cứ thế bỏ đi!

"Đáng ghét..." La Vy Vy tức giận, nắm chặt lấy cặp sách.

Cô muốn thu lại những lời vừa nói ở trong lòng kia.

...Phàm Nhất Hàng mới chính là người bạn cùng bàn tồi tệ nhất trên thế giới này!

Có điều ở phía trước không xa lắm là cổng trường rồi. Khi cô híp mắt lại để nhìn rõ mọi thứ thì đã có thể nhìn thấy rõ Tần Lạc Viễn dừng xe ở đâu.

Điện thoại trong cặp rung lên, cô đưa tay vào trong cặp, lấy điện thoại ra. Trên màn hình hiển thị ba chữ "Tần Lạc Viễn".

La Vy Vy từ chối cuộc gọi, sau đó nhảy cóc đi đến cổng trường. Trông cô giống như thỏ con bị nhốt sạch lông vậy, nhưng cô không thích thỏ. Cô hận!

Cả đoạn đường, cô như một con ngựa nhảy đến cổng trường. Tần Lạc Viễn đã đợi đến mức không còn kiên nhẫn, ông đang chuẩn bị lái xe vào trường tìm người rồi.

"Chú Tần." La Vy Vy mệt mỏi nhảy đến bên cạnh xe.

Tần Lạc Viễn vừa mở cửa ghế lái ra thì liền nghe thấy tiếng của La Vy Vy. Ông mở miệng quở mắng: "Các con có chuyện gì sao? Thiên Thiên đâu? Tại sao chỉ có mình con? "

Nếu không phải là ở cổng trường đang có nhiều người như vậy, La Vy Vy cảm thấy ông ấy sẽ chửi ầm cả lên rồi. Chứ không phải giống như bây giờ mà

thấp giọng hỏi cô kiểu này.

"Cô ấy đi lấy cặp sách." La Vy Vy nói. Cô khó khăn mở cửa xe sau, rồi bò vào trong.

Tần Lạc Viễn vốn dĩ không chú ý đến vết thương ở chân của La Vy Vy ông còn không cần thèm nhìn cô nhiều thêm một cái. Ông dựa người vào xe, đứng đợi Tần Thiên Thiên.

La Vy Vy ngồi ở trong xe, xuyên qua cửa xe, cô nhìn thấy Tần Lạc Viễn lấy ra một điều thuốc, rồi châm lên. Khói thuốc lượn lơ xung quanh, cô chán ghét di chuyển tầm mắt.

Cô ghét mùi thuốc lá.

Bởi vì bố ruột của cô chính là kẻ vừa nát rượu, vừa nghiện thuốc lá. Uống say rồi liền chửi mắng cô và Nguyễn Ngọc Quyên.

La Vy Vy nhớ rằng lúc đó, chỉ cần tay bố ruột của cô chạm vào bất cứ món đồ gì thì nó đều thấm đẫm mùi thuốc lá, vì vậy nên cô mới ghét thuốc lá.

Mặc dù Tần Lạc Viễn đang hút thuốc, nhưng ông lại không vô tâm như vậy. Khi hút thuốc, ông ấy sẽ tránh ra xa trẻ nhỏ như bọn cô, đến phòng sách để hút.

Đương nhiên là, bây giờ phòng sách của Tần Lạc Viễn đã trở thành phòng của Tần Thiên Thiên. Vậy nên Tần Lạc Viễn hút thuốc đều sẽ đi lên sân thượng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến La Vy Vy không thể đối nghịch với Tần Lạc Viễn.

Không có vấn đề gì cả. Mặc dù Tần Lạc Viễn mang bản tính keo kiệt của một thương nhân, nhưng so với bố ruột của cô, thì ông ấy đã tốt hơn nhiều lắm rồi.

Không lâu sau, Tần Thiên Thiên từ cổng trường đi ra, mang theo con tức giận ngồi vào ghế lái phụ.

Tâm tình của Tần Lạc Viễn dường như không tệ. Ngoài ra, ông còn vừa khởi động xe vừa hỏi cô ba câu hỏi. Sau đó cũng không có hỏi lại tại sao bọn cô lại đi ra chậm đến vậy.

La Vy Vy cảm thấy có hơi kỳ quái. Trong lòng dâng lên một loại linh cảm chẳng lành.

Kiểu linh cảm không may này càng trở nên mãnh liệt khi xe đi vào khu thành cũ. Con đường này cô vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

"Chúng ta đi đâu vậy?" La Vy Vy không nhịn được, hỏi

Tần Thiên Thiên nghe thấy câu nói của La Vy Vy mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, quả thực phát hiện ra đây khoảng phải là con đường về nhà.

"Đưa các con đi đến nhà một người."

Tần Lạc Viễn nói xong, một tay ông nắm vô lăng, xe giảm tốc độ, đi rất chậm, bởi vì ông đang tìm số nhà.

"Chúng ta..." La Vy Vy ngừng lại một chút. Cô tự mình suy đoán: "Không phải là đến Phàm gia làm khách đây chứ?"

"Không sai." Tần Lạc Viễn hướng về phía kính chiếu hậu, nhìn thoáng qua, nói: "Khi con và Thiên Thiên đến đó đều phải ngoan ngoãn một chút, trừ phi các con muốn nửa năm nhà ta phải uống gió Đông Bắc."

Tần Thiên Thiên không lên tiếng, chỉ là nắm chặt dây an toàn ở trước ngực. Cô ta nghĩ tới một màn khiến cô ta khó xử ở phòng y tế.

La Vy Vy nhận ra đây là đường đến nhà Phàm Nhất Hàng. Cô biết rằng quẹo về bên trái ở phía trước, sau đó đi thêm năm mươi mét nữa là đến nhà Phàm Nhất Hàng rồi.

Cô có hơi mâu thuẫn. Bởi vì cô sợ cảnh tượng cô nhìn thấy vào đêm kia, nhưng cô lại cảm thấy có chút hiếu kỳ, và...một loại mong đợi khiêng nói rõ nguyên nhân.

Trong lòng mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, mà một khi đã tò mò rồi thì bọn cô đều quên đi hết mọi sự sợ hãi.

Cô nghĩ một chút, rốt cuộc Phàm Nhất Hàng có phải loại người như cô suy đoán hay không. Chính là kiểu người vừa thần bí lại vừa đáng sợ.

Vì vậy mà khi xe dừng lại ở cửa nhà Phàm Nhất Hàng, La Vy Vy không quay đầu mà chạy nữa... Đương nhiên rồi, một chân cô bé thương như vậy, cho dù muốn chạy cũng không chạy nổi.

Tần Lạc Viễn đi đến ấn chuông cửa. La Vy Vy ngẩng đầu quan sát nhà Phàm Nhất Hàng.

Hôm đây là buổi tối nên cô nhìn không được rõ ràng. Còn bây giờ là được nhìn vào ban ngày, cô liền phát hiện ra nơi này xác thực là tòa nhà đẹp nhất ở khu thành cũ rồi. Xung quanh sân nhỏ và những bức tường trắng được trang hoàng đến nỗi tìm không ra một khuyết điểm. Trên cổng sắt đều là những

nét chạm trở phức tạp, mang theo chút phong cách châu Âu. Những kiến trúc bên cạnh nó đều là kiểu kiến trúc mà cô hoàn toàn xa lạ.

Những cây cảnh quý ở trong sân cô đều không thể gọi tên ra được. Điều này giống như là để tỏ rõ người sống trong này không phải là người tầm thường vậy.

Tần Lạc Viễn nhấn hai tiếng chuông cửa, sau đó liền lùi về sau hai bước, đứng đợi. Vào lúc đó, ông còn khoảng quên dặn đi dặn lại La Vy Vy và Tần Thiên Thiên rằng, lát nữa khi đi vào phải chú ý lễ phép.

Tần Lạc Viễn liền tục nói dông dài, mãi cho đến khi tiếng bước chân truyền tới ngày một gần hơn thì ông mới dừng lại.

La Vy Vy chỉ cảm thấy tiếng bước chân này giống như là đang dẫm đạp lên ngực cô vậy. Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc...bước chân ngày càng gần thì cô thở ngày càng gấp hơn.

Không sai, cô rất căng thẳng.

"Kéttt..."

Cửa sắt được đẩy ra. Người thiếu niên mặt không biểu cảm từ bên trong đi ra. Giống như là bá tước trong thành cổ vậy, trời sinh đã cao quý, trời sinh đã máu lạnh.

- - -

Hai mươi phút trước.

Trong thành cũ, xe cộ ngày càng nhiều, con đường vốn dĩ đã chật hẹp, ngàn năm không đổi đã trở thành một nơi sớm tối đều tắc nghẽn giao thông.

Với tình hình này, cho dù có đi bộ bằng hai chân thì cũng chẳng nhanh được hơn đi xe là bao. Vậy nên khi Phàm Nhất Hàng đi chiếc xe nhìn có vẻ bình thường kia, nhưng thực chất lại là kiểu xe số lượng có hạn. Fixie Bike*? Khi mấy người Phàm Nhất Hàng trở về nhà, quốc lộ vẫn còn chật cứng, cả một dòng xe đỗ lại chờ đèn đỏ.

*Fixie Bike: Xe đạp số cố định, tiếng Anh:fixed gear bicycle hoặc fixie là một chiếc xe đạp có hệ thống truyền động không có cơ chế freewheel. Các freewheel được phát triển sớm trong lịch sử thiết kế xe đạp nhưng xe đạp số cố định vẫn là thiết kế tiêu chuẩn. Wikipedia

Phàm Nhất Hàng đẩy cửa phòng ra liền ngửi thấy được mùi thơm của thức ăn.

Ở giữa phòng khách đã bày biện đủ các món ăn mà cậu và ông nội vẫn ăn hàng ngày. Mà trong phòng bếp vẫn còn truyền tới tiếng xào rau. Hiển nhiên lát nữa vẫn sẽ còn có món được mang lên.

Xem ra là có khách tới rồi.

Phàm Nhất Hàng ngồi xuống bàn trà, ném cặp sách sang một bên. Cậu rót một cốc nước, ngẩng đầu uống. Yết hầu trượt lên xuống, nước theo đó mà mà trôi xuống bụng.

Uống nước xong, cậu xách cặp sách lên, đi lên lầu.

Cầu thang được làm bằng gỗ, màu đỏ thẫm. Khi giẫm lên sẽ phát ra những tiếng "lộc cộc, lộc cộc".

Ông nội Phàm ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng động, tay cầm xẻng nấu đi ra, nói: "Phàm Phàm? "

Phàm Nhất Hàng nghe thấy danh xưng giống như La Vy Vy đã gọi mình, huyết thái dương giật lên hai cái, đầu đầu nhìn về phía ông nội Phàm: "Con đã nói rồi, đừng gọi con như vậy."

Ông nội Phàm không vui nói: "Gọi như vậy thì có gì không được? Khi con còn nhỏ, ông nội đều gọi con như vậy đấy! "

Phàm Nhất Hàng lựa chọn trầm mặc.

Ông nội Phàm giơ cái xẻng nấu trong tay lên, nói: "Lát nữa sẽ có bạn của con đến, con mau đi thay đồ rồi xuống lầu đi."

Phàm Nhất Hàng ngẩng người, hỏi: "Bạn của con? "

Từ khi nào mà cậu có bạn ở thị trấn nhỏ bé này vậy? Tại sao cậu lại không biết là mình cũng có bạn chứ?

"Chính là bạn cùng bàn của con ở lớp ấy! Nhà bon họ muốn đến nhà chúng ta làm khách." Giọng nói của ông nội Phàm lộ ra dáng vẻ cao hứng, không chú ý tới sắc mặt đen xì của cháu trai mình.

Bạn cùng bàn ở lớp...không phải Là Vy Vy thì còn là ai nữa?

Hết chương 40

Chương 41: Đó không phải là thư tình

Suy nghĩ của Phàm Nhất Hàng hơi mơ hồ.

Vậy nên, La Vy Vy muốn tới nhà cậu làm khách sao?

"Tóm lại là con mau đi cất cặp sách đi, thay áo khoác ngoài đi rồi xuống giúp ông nội."

Biểu cảm trên khuôn mặt ông nội Phàm lộ rõ niềm vui. Quả thật là ông ấy rất cao hứng. Bởi vì đứa cháu trai quái gở của ông cuối cùng cũng có bạn rồi. Mặc dù là bạn khác giới, nhưng người bạn này cũng là bạn bè hết. Còn hơn là cả ngày đều ở trong phòng đối sách, làm bài tập đến chết.

Vì vậy, cho dù là biết rõ đối phương tới đây là mang theo mục đích không thuần khiết, chắc chắn có liên quan đến ông. Nhưng ông vẫn rất vui vẻ mà tiếp đãi bọn họ.

So với tiền bạc, cháu trai đương nhiên là quan trọng hơn rồi.

Mà điều ông muốn là một đứa cháu trai bình thường, chứ không phải là một con mọt sách.

"Sao cậu lại đột nhiên tới đây?" Phàm Nhất Hàng nhíu mày hỏi.

"Con là bạn cùng bàn của nó sao?" Ông nội Phàm cười híp mắt lại, giải thích: "Ông và bố con có chút chuyện cần bàn bạc, vậy nên ông liền mời các con tới nhà ăn cơm tối. Đờ phải mỗi ngày đều là hai ông cháu ông ăn cơm, trong nhà cũng náo nhiệt hơn."

Nhìn khuôn mặt vui cười hơn hờ của ông nội Phàm, Phàm Nhất Hàng nhìn mũi nhắc nhở: "Ông nội, ông đang nấu cái gì vậy?"

"Cá chua ngọt..." Ông nội Phàm vừa nói xong, rốt cuộc cũng nhận ra gì đó. Ông vội vàng chạy vào trong phòng bếp, ông bỏ nắp nồi sang một bên, đặt xéng nấu sang một bên, kêu lên: "Aiya, cá của ông cháy rồi..."

Phàm Nhất Hàng: "..."

- - -

Mặt trời chiếu rọi xuống, từng tia nắng khẽ len lỏi vào căn phòng tối om, từng đường nét của món đồ trong phòng ngủ đều trở nên mơ hồ.

Phàm Nhất Hàng bật đèn trong phòng lên. Cậu tiện tay ném cặp sách lên trên ghế, sau đó nhấc chân đi đến kéo ngăn kéo ở bàn học ra tìm đồ vật.

Mặc dù không biết La Vy Vy tại sao lại đến đây, hơn nữa trước đó cô ấy cũng không có nói qua về sự việc này. Nhưng đã đến rồi thì cậu dứt khoát đưa bức thư tình tâm tâm niệm niệm kia trả lại cô ấy luôn đi.

Cũng không biết tại sao cô ấy lại nhất quyết muốn lấy lại bức thư tình đã nữa. Chẳng lẽ là nội dung của bức thư đó thật sự rất tệ hay sao?

Lục lọi cả nửa ngày, Phàm Nhất Hàng cũng không tìm thấy bức thư tình của La Vy Vy.

"Đâu rồi..." Lông mày Phàm Nhất Hàng đều nhíu lại như bánh quẩy. Gần như là cậu đã lục cả căn phòng lên một lần nhưng cũng không tìm thấy bức thư.

"Phàm Phàm! Xuống giúp ông nội rửa rau giá đi!" Dưới lầu truyền lại tiếng gọi của ông nội Phàm.

Nghe thấy hai chữ "Phàm Phàm", Phàm Nhất Hàng bỗng nhiên cảm thấy đầu to lên gấp hai lần.

Cậu cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi nữa rồi, tại sao vẫn còn gọi cậu như vậy?

Phàm Nhất Hàng cúi xuống nhìn qua gầm giường. Giường gầm giường ngoài chân giường ra thì cậu cũng không thấy một cái nắp bút nào chứ đừng nói là đồ vật gì khác.

Hình như là không nghe được câu trả lời của Phàm Nhất Hàng nên ông nội Phàm lại gọi lại lần nữa: "Phàm Phàm!"

Phàm Nhất Hàng đành cam chịu số phận, đi xuống lầu.

Ông nội cậu cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách quá trẻ con mà thôi. Ông thường làm những việc trái với người khác. Ví dụ như ông vốn biết rõ cậu không

thích tên gọi Phàm Phàm này, nhưng lần nào ông ấy cũng gọi cậu như thế.

Phàm Nhất Hàng đi xuống lầu, cậu đi vào nhà bếp giúp ông nội rửa giá.

Kể từ khi cậu chuyển đến thành phố nhỏ này, loại chuyện như thế vẫn chưa từng xảy ra. Huống hồ là khi sống cùng bố mẹ, cậu càng giống như một tiểu tổ tông được sống trong nhung lụa, chuyện gì cũng đều có người làm làm.

Nhưng bây giờ, cậu không chỉ phải tự mình làm việc của mình, mà thỉnh thoảng còn phải làm giúp việc của ông nội nữa. Ví dụ như...giặt quần áo, rửa rau.... Thậm chí còn phải học làm cả mấy món ăn nữa.

Cũng không biết là đang tiến về phía trước hay thật lùi về phía sau nữa.

Rửa giá xong, Phàm Nhất Hàng do dự một hồi rồi mở miệng: "Ông nội."

Đối với việc cháu trai chủ động trò chuyện, ông Phàm cao hứng không thôi. Ông vừa đảo rau vừa hỏi: "Có chuyện gì, có chuyện gì sao? Ông nội ở đây!"

Phàm Nhất Hàng: "...Hai ngày nay ông có từng dọn dẹp qua phòng của con không? "

"Có chứ." Ông nội Phàm gật đầu: "Mỗi ngày sau khi con đi học, ông đều sẽ dành cả một ngày để dọn dẹp phòng một lần. Có chuyện gì sao? "

Khụ...

Phàm Nhất Hàng ho khan một tiếng, sắc mặt có hơi không được tự nhiên. Cậu hỏi ông nội: "Vậy khi...ông dọn dẹp phòng của con, ông có thấy một bức thư không? "

"Thư? " Ông nội Phàm đột nhiên dừng động tác đảo rau. Ông đặt xẻng nấu lên trên mặt bếp ga, quay đầu lại nhìn về phía Phàm Nhất Hàng, hỏi.

Dường như là không hài lòng, khuôn mặt ông nội Phàm viết đầy hai chữ nghiêm túc. Mà vẻ mặt nghiêm túc kiểu này trước đây Phàm Nhất Hàng chưa từng thấy qua trên người ông nội Phàm.

Ông nội Phàm luôn có dáng vẻ tươi cười như Phật Di Lặc, từ trước đến nay chưa từng nghiêm túc.

Phàm Nhất Hàng ý thức được tình hình lúc này, cậu đứng thẳng người, sống lưng thẳng tắp.

Không phải là ông nội nhìn thấy bức thư tình kia rồi hiểu lầm gì rồi đấy chứ?

Phàm Nhất Hàng vội vàng mở miệng giải thích: "Ông nội, bức thư kia..."

"Ông nội? " Ông Phàm tắt bếp đi, lạnh giọng nói: "Con không nói ta còn suýt chút nữa đã quên mất rồi! Phàm Bằng Sơn ta không có một đứa cháu cả ngày chỉ biết đi hẹn người ta đánh nhau! "

"Hẹn đánh nhau? " Phàm Nhất Hàng đầu đầy sương mù, cậu hỏi: "Cái gì mà hẹn đánh nhau chứ? "

"Con vẫn còn giả ngốc với ta! " Ông nội Phàm cầm xẻng nấu trong tay vung về phía Phàm Nhất Hàng.

Cũng may Phàm Nhất Hàng phản ứng nhanh. Cậu nghiêng người tránh kịp, nhưng tay cầm của xẻng vẫn đập vào thái dương cậu, vạch ra một vết máu.

Phàm Nhất Hàng không quan tâm đến vết thương ở trên trán, cậu giải thích với người ông nội đột nhiên phát hỏa của mình: "Con thật sự không biết ông đang nói gì..."

"Không biết phải không? Được." Ông nội Phàm gật đầu, tháo tạp dề từ trên cổ bỏ xuống, nhấc chân rời khỏi phòng bếp.

Không lâu sau, ông từ trong phòng đi ra, tay cầm theo một bức thư.

Bức thư có màu hồng phấn, bên ngoài vẫn còn in mấy hình trái tim, đúng là thư tình của La Vy Vy gửi cho cậu.

Mà bức thư tình vốn dĩ đã bị cậu phong kiến đã bị xé miệng, hiển nhiên là đã bị người khác mở ra rồi.

"Con không biết, vậy con tự mình xem cho kĩ đi! "

Bức thư bị ném vào trong tay Phàm Nhất Hàng, cậu đầy hoài nghi cầm lấy món đồ ở trong tay. Ở đầu bức thư viết ba chữ to tướng, sáng ngời, không thể không nhìn thấy.

Trên đây viết "thư khiêu chiến", phần đề chữ là cái tên khủng bố của La Vy Vy.

Đây quả thực là nét chữ của La Vy Vy. Ngồi cùng bàn được hai tuần, cậu không thể nhận sai nét chữ của La Vy Vy được.

Vậy nên, chuyện này đều là hiểu lầm.

Vậy nên, thật ra La Vy Vy căn bản là không thích cậu.

Vậy nên, sự thật là chuyện lần này đều không phải là đồ thư tình bỏ đi gì hết!

Phạm Nhất Hàng buông thõng tay, lòng bàn tay dần dần nắm chặt lại. Thư và bao thư đều bị vo tròn đến nhăn nhúm, không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó nữa.

....."Ting tông".

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Ông Phạm điều chỉnh lại cảm xúc một chút, đơn thuần nói: "Chuyện này để sau này hẵng nói tiếp, bây giờ con đi ra mở cửa cho ông. "

Giọng nói ông Phạm tràn đầy uy nghiêm, dường như giọng điệu tức giận vừa nãy vẫn còn chưa kịp biến mất vậy.

Cháu trai như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể trở thành một đứa hư hỏng, suốt ngày đánh nhau gây sự được. Nếu không thì đợi sau ông ông chết rồi, khi xuống suối vàng thì làm sao mà ăn nói với con dâu và con trai đã khuất được đây?

Phạm Nhất Hàng nhặt xèng nấu từ trên mặt đất lên, đặt sang một bên, sau đó mới nhắc chân đi ra ngoài.

Nói sao đây? Một khắc vừa rồi, trái tim cậu..

Bức thư kia căn bản không phải là thư tình, theo lí mà nói cậu nên vui mới phải. Nhưng không biết tại sao bây giờ, cậu hoàn toàn không vui nổi. Thậm chí có chút không thể chấp nhận được chuyện này.

Có lẽ là bởi vì lúng túng thôi. Cậu nói với chính mình, chỉ là vì bản thân hiểu lầm bức thư đó nên mới khiến bản thân rơi vào tình cảnh lúng túng mà thôi. Bởi thế nên tâm tình cậu mới phức tạp như vậy.

Ừm, nhất định là như vậy rồi.

Phạm Nhất Hàng đi ra cổng, "két" một tiếng, cổng sắt được mở ra.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đầu cậu bị ai đánh rồi?

Tần Lạc Viễn ở ngoài, trong giây phút nghe thấy tiếng cổng sắt được đẩy ra, ông lập tức cầm hai hộp quà đi qua.

La Vy Vy thu lại ánh mắt đang ngắm nghía mấy cây cảnh ở góc tường lại, chuyển tầm nhìn về phía Phạm Nhất Hàng ở cổng.

Phạm Nhất Hàng vẫn mặc bộ đồng phục vừa rộng vừa dài của Thất trung. Nhưng dường như là bởi vì dáng cậu cao ráo nên khi mặc ngay cả một chút rộng cũng không có. Thậm chí còn rất vừa vặn, khiến cho vẻ mặt lạnh lẽo của cậu được phủ lên một cảm giác tràn đầy năng lượng của thiếu niên.

"Chào bạn học Phạm, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tần Lạc Viễn treo một nụ cười như chân chó nịnh bợ, chào hỏi với Phạm Nhất Hàng. Khi chào hỏi, ông ta còn chú ý đến vết thương ở thái dương của Phạm Nhất Hàng.

Hình như là vết thương mới, bởi vì trên thái dương vẫn còn chảy máu, trông có hơi tàn ác.

Cần nhắc hết lần này đến lần khác, Tần Lộ Viễn vẫn lựa chọn ngậm miệng, không hỏi gì.

Con trai ở tuổi này cần thể diện nhất, nhưng đợi đến ba mươi bốn mươi tuổi rồi, khi mà đã ném trái hết ngọt bùi cay đắng của cuộc đời thì họ sẽ hiểu ra: mặt mũi còn không bằng một góc cửa tử tiền màu đỏ.

Đây cũng là lý do vì sao ông ta mong muốn được đến nhà họ Phạm gặp mặt.

Phạm Nhất Hàng mở hần cổng sắt ra, còn mình thì nghiêng người đứng sang một bên, làm động tác tay.

"Mời."

Tần Lạc Viễn vừa định đi vào, La Vy Vy ở phía sau đột nhiên mở miệng: "Phạm Nhất Hàng, đầu cậu bị ai đánh rồi kìa."

Tần Lạc Viễn: "..."

Phạm Nhất Hàng ngược mắt nhìn qua La Vy Vy. Cậu không nói gì mà xoay người, đi thẳng qua cô.

La Vy Vy bĩu môi. Ra về cái gì chứ! Cô có lòng tốt hỏi cậu ta, mà cậu thì sao? Lại bày ra cái bản mặt này!

Cô nhấc chân đi vào theo. Tần Lạc Viễn dường như cố ý đi chậm lại. Đợi đến khi đi song song với cô, ông mới mở miệng: "Lát nữa khi đi vào, con cố gắng ăn nói cho hăng hái đi."

"Sao lại phải vậy? " La Vy Vy liếc mắt nhìn về phía Tần Lạc Viễn.

"Bởi vì con không nói người ta cũng không bảo con là người câm." Tần Lạc Viễn nói, đi nhanh vào trong.

Tần Thiên Thiên ở phía sau hơi nhếch mép, đi tới bên cạnh La Vy Vy.

"Chị, chị cũng đã nhìn ra được, nhà họ Phạm đối với nhà chúng ta mà nói là rất quan trọng. Nếu chị vẫn còn nói những lời gây phiền phức như vậy, cả nhà chúng ta đều sẽ phải uống gió Tây Bắc mà sống qua ngày đấy."

La Vy Vy không hiểu: "Vì sao nói tôi gây thêm phiền phức? Không phải là tôi đã ngoan ngoãn xuống xe, đi vào cửa rồi hay sao? "

Tần Thiên Thiên: "Nhưng vừa nãy chị không nên chỉ vào vết thương trên đầu của Phạm Nhất Hàng. "

"Tại sao? " La Vy Vy hất cằm: "Rõ ràng nhìn thấy lại phải đi giả vờ như chưa từng thấy gì. Chỉ có Tần gia các người mới có thể giả được, còn tôi thì không thể."

Cô nói xong liền đi nhanh về phía trước, cứ khập khiễng mà đi như vậy.

Đi qua con đường đá cuội nhỏ ở trong sân, La Vy Vy vẫn có thể tìm thấy nơi mà tối hôm đó cô đã ngã xuống. Vết cỏ ở nơi đó bị lún xuống vẫn còn nguyên.

Ngã xuống chỗ này mà không chết, có thể nói rõ rằng vận khí của cô quả thật rất tốt.

La Vy Vy thu tâm mắt từ trên bậc tam cấp ở căn phòng nhỏ lại.

Đi đến cửa phòng, mùi thức ăn lan tỏa. La Vy Vy nhẹ nhàng vỗ bụng mình, độc thoại: "Đừng gấp, lập tức cho mày ăn no ngay đây."

Cái bụng nhỏ rất biết nghe lời mà không kêu "ùng ục" nữa.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, mau ngồi đi. Đợi canh sôi là có thể bắt đầu ăn cơm rồi." Ông nội Phạm cầm thìa sắt đi ra, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Tần Lạc Viễn đặt hai hộp quà lên bàn trà, chào hỏi với ông nội Phạm: "Phạm tiên sinh đích thân xuống bếp, tôi thật sự có chút bất ngờ. "

"Có cái gì mà bất ngờ chứ. Tay nghề tôi không quá cao đâu, mọi người ăn rồi thì đừng chê nhé. " Ông nội Phạm nói, rồi gọi Phạm Nhất Hàng: "Hàng Hàng, cầm cho ông trà Hồng Bào xuống."

Hàng Hàng...

La Vy Vy nhin cười. Thì ra ở nhà cậu ta được gọi như vậy.

Trước đây đâu phải không có ai gọi cậu ta như vậy, không phải cô cũng đã gọi cậu ta như thế một lần rồi hay sao? Làm gì mà phải phản ứng lại mạnh như vậy chứ?

Trần Phạm Nhất Hàng sừng lên hai cục, cậu trầm mặc đi lên lầu, cầm lá trà.

Ánh mắt La Vy Vy dõi theo Phạm Nhất Hàng lên lầu. Cô nghĩ xem không biết có nên nhắc nhở cậu ta xử lý vết thương trên trán hay không nữa. Nhưng cô vẫn còn chưa suy nghĩ xong thì ông nội Phạm đã đi đến trước mặt cô rồi.

"Con chính là La Vy Vy sao? "

Nụ cười của ông nội Phạm rất ôn hòa, La Vy Vy không hề chán ghét ông ấy tí nào. Vậy nên cô lập tức cười xán lạn lại với ông ấy.

"Ông Phạm, con chào ông ạ."

"Aiz, chào con chào con. Cô bé lớn lên thật đẹp nha, ở trán nhỏ này ít gặp được ai xinh đẹp như con đấy." Ông nội Phạm khen ngợi một cách chân thành.

La Vy Vy đảo mắt nhìn thoáng qua phòng khách: "Kiến trúc của nhà ông đẹp như vậy, ở khu thành cũ này cũng không gặp được nhiều đâu ạ. Nhưng con lại cảm thấy có chút kỳ quái."

Tần Lạc Viễn nghe thấy lời La Vy Vy, ông lập tức nháy mắt ra hiệu cho cô ngậm miệng lại. Tần Thiên Thiên cũng rất sợ La Vy Vy nói ra những điều mạo phạm đến ông Phàm, cô ta nắm chặt chân váy ngắn của mình.

La Vy Vy ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nói ra những thắc mắc ở trong lòng: "Vì sao ông lại chi nhiều tiền cho việc lắp đặt, trang trí căn nhà này để nó trông đẹp như vậy ạ?"

Ông nội Phàm nghiêng đầu, cười ha ha, hỏi: "Vậy nếu như là con, con sẽ dùng số tiền này như thế nào?"

"Nếu mà là con." La Vy Vy nhìn thoáng qua vầng trán căng thẳng của Tần Lạc Viễn: "Nếu mà là con, con sẽ mang số tiền này đến Tân khu mua phòng rồi, chứ không phải là dùng để sửa sang khu nhà cũ ở thành cũ đâu."

Nếu mấy câu nói trước đó là điều La Vy Vy thật sự hiếu kỳ, thì câu cuối cùng chính là cô cố ý nói cho Tần Lạc Viễn nghe.

Tần Lạc Viễn không lúc nào là không nghĩ tới việc để tiền của Phàm gia đều đầu tư hết vào ngân hàng mà ông làm việc. Lúc đó, tiền thưởng về tay sẽ nhiều hơn, thậm chí còn được thăng chức, sau đó liền có thể chuyển đến ở trong một căn nhà tại Tân khu rồi. Không phải sao?

"La Vy Vy." Tần Lạc Viễn từ trên ghế sofa đứng dậy, sắc mặt rất nghiêm túc.

La Vy Vy biết dừng đúng chỗ, cô cũng không nói nữa. Trái lại, ông nội Phàm còn vui hơn cả lúc đầu, nói với Tần Lạc Viễn: "Không có gì đâu Tần tiên sinh, cô gái nhỏ này rất trung thực, tôi rất thích."

Thấy ông Phàm không có tức giận, Tần Lạc Viễn mới hạ hỏa, đồng thời cũng thở phào một hơi. Ông ta nâng tay lên, dùng tay áo lau mồ hôi ở trên trán.

La Vy Vy này, sớm muộn cũng sẽ hù chết ông.

"Nhưng cháu gái à, bây giờ ông không muốn nói chuyện này nữa." Ông nội Phàm sờ đầu La Vy Vy, nói: "Đợi sau này có cơ hội, ông sẽ lại nói với cháu ha. Còn bây giờ chúng ta đi ăn cơm tối trước đã."

"Vâng ạ." La Vy Vy gật đầu.

Cô có chút thích ông nội của Phàm Nhất Hàng rồi.

Ông nội Phàm đi vào bếp xem nồi canh rồi, Tần Lạc Viễn ngồi xuống bên cạnh La Vy Vy. Ông ta cắn răng, hạ thấp giọng: "La Vy Vy, trước khi đi vào chú đã nói với con cái gì hả?"

La Vy Vy thẳng vai, chậm rãi nhắc lại lời Tần Lạc Viễn: "Con không nói không ai bảo con là người câm."

Tần Lạc Viễn tốn hơi thừa sức, từ trong kẽ răng rít ra một câu: "Bây giờ con bắt đầu làm người câm đi, một chữ không được nói."

La Vy Vy nghiêng đầu nhìn về phía Tần Lạc Viễn, sau đó con ngươi đều như tỏa ra vô số sợi tơ máu đỏ ửng. Cô thật sự đặc đến gần bờ vực phát hỏa rồi.

Đôi mắt cô cong cong, cười: "Được thôi ạ."

Cuối cùng một bát canh đã được mang lên bàn, là một bát canh soup nấm.

Cùng lúc đó, Phàm Nhất Hàng cũng xuống lầu, trong tay cậu cầm một hộp lá trà.

La Vy Vy để ý thấy vết thương trên trán của Phàm Nhất Hàng đã được xử lý qua, vùng da ở gần chỗ sưng cũng hơi đỏ lên.

Mặc dù vừa rồi khi máu còn chảy, trông rất chi là khủng bố, nhưng sau khi xử lý rồi, La Vy Vy phát hiện ra miệng vết thương không giống như là to lắm. Chỉ nhỏ bằng vết móng tay quẹt qua mà thôi.

Không biết vì sao mà khi cô trông thấy vết thương của Phàm Nhất Hàng không nghiêm trọng, thì trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Hết chương 42

Ngày hôm qua mình vô tình biết được truyện này đã được đăng lên trên trang Truyện Full. Mặc dù đã được ghi nguồn, nhưng cá nhân mình không hoàn toàn thích kiểu đi mượn truyện của người khác đăng lên mà không một lời nhắn nhủ. Việc làm này khiến mình cảm thấy giống như một kiểu "xin phép" cho có thôi. Tuy nhiên, mình cũng không muốn làm to quá truyện này lên, mặc dù mình đã có ý định ngừng đăng truyện, nhưng mình biết vẫn có những bạn còn đang chờ đợi mình. Vậy nên mình sẽ tiếp tục làm hết truyện này, với hy vọng mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ mình. Thôi làm nhầm thể đủ rồi, chúc các bạn một ngày vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hợp tác vui vẻ

"Hoan nghênh mọi người đã tới. Trong nhà lâu lắm rồi không náo nhiệt như vậy." Ông nội Phàm nâng ly lên.

Người trên bàn, ngoại trừ Phàm Nhất Hàng ra thì tất cả đều nâng ly lên. Đương nhiên, chỉ có ly của Tần Lạc Viễn là rượu, còn trong ly của La Vy Vy và Tần Thiên Thiên đều là nước ngọt.

Ông nội Phàm nhấp một ngụm rượu, sau đó nhìn về phía Tần Thiên Thiên, cười hỏi: "Tần tiên sinh, anh còn chưa có giới thiệu qua, đây là..."

Tần Lạc Viễn đặt ly xuống, tay trái đặt lên vai Tần Thiên Thiên, rất tự hào mà giới thiệu: "Đây cũng là con gái của tôi, con bé cũng là bạn cùng lớp với bạn học Phàm, nó là lớp trưởng của lớp đó."

Nói đến đây, Tần Lạc Viễn nhìn về phía Phàm Nhất Hàng: "Cháu vừa đến Thất trung chưa lâu, có thể vẫn còn nhiều chỗ chưa kịp thích ứng. Có chuyện gì cần thì cháu đến tìm Thiên Thiên là được."

Vừa nãy còn trực tiếp bị coi nhẹ, bây giờ cuối cùng cũng được chú ý tới. Tần Thiên Thiên vẫn giữ nguyên thái độ bình yên như nước của mình, không nhận lấy lời nói tăng bốc của Tần Lạc Viễn. Cô ta chỉ thẹn thùng, cười một cái.

Ông nội Phàm gật đầu tán thưởng: "Vẫn là con gái ngoan. Con gái thì vừa gần gũi lại vừa hiểu chuyện. Không giống như con trai, không dễ một cái là dễ dàng đi gây sự."

Tần Lạc Viễn tiếp lời: "Con trai cũng rất tốt. Ngài nhìn Nhất Hàng nhà ngài là thấy, tuần tú lịch sự. Tôi nghe nói thành tích học tập của cậu ấy rất tốt. Ngài cũng xem như là có số hưởng rồi."

Ông nội Phàm chỉ cười một cái, không nói tiếp.

Còn Phàm Nhất Hàng bị nhắc đến tên thì đầu cũng không thèm ngẩng lên. Cậu chuyên chú cúi đầu ăn cơm, dường như không để tâm đến sự tồn tại của những người xung quanh.

Một bữa ăn bởi vì có một người lọc lõi* như Tần Lạc Viễn mà bầu không khí bớt nhạt nhẽo đi nhiều.

*Người lọc lõi: Người có nhiều kinh nghiệm nhưng lâu lành.

Tần Thiên Thiên đối với lượng ăn của bản thân mình kiểm soát rất nghiêm ngặt, vì vậy cô ta rất nhanh đã đặt đĩa xuống. Cuối cùng chỉ còn lại La Vy Vy là vẫn ngồi ăn ngấu ăn nghiêng bàn thức ăn. Trời đất chứng giám, chỉ cần đĩa nào cô đã đụng vào, đĩa đấy liền sạch bóng.

Nhưng Tần Lạc Viễn lại không thể để La Vy Vy ăn một mình hết bữa cơm được, vì vậy ông ta quăng cho La Vy Vy ánh mắt tỏ ý ra hiệu. Nhưng vẫn không có tác dụng gì, cuối cùng ông ta vẫn không nhịn được mà mở miệng: "Vy Vy, buổi tối vẫn nên ăn ít thôi. Không phải con luôn miệng kêu phải giảm cân hay sao? "

Nghe thấy hai chữ "giảm cân", Phàm Nhất Hàng đang ngồi uống trà ở bên kia liền nghiêng đầu nhìn qua.

Cậu đã từng cõng La Vy Vy, mà thậm chí là còn hai lần, vì vậy cậu có thể biết rõ rằng trên người cô gái này căn bản là không có thịt. Cũng có thể nói rằng, căn bản là không cần phải giảm cân.

Ông nội Phàm cười lớn: "Cháu là trẻ nhỏ mà, cơ thể vẫn còn đang phát triển. Béo cái gì mà béo chứ, ăn nhiều một chút đi."

La Vy Vy nhướn mày. Cô gấp một miếng thịt sườn viên bỏ vào trong miệng, cuối cùng cũng quyến luyến không rời mà đặt đĩa xuống.

"Con ăn xong rồi."

Lo lắng cô gái ngồi xuống ăn tiếp, Tần Lạc Viễn liền đi ra phía sau, đưa thẳng cho cô một miếng hoa quả để ăn.

Ông nội Phàm cũng là một người thông minh, không phải cái kiểu "thông minh" theo nghĩa xấu. Ông biết Tần Lạc Viễn muốn nói chính sự, mà đang có bọn nhỏ ở đây nên không tiện để nói.

Ông nhìn về phía Phàm Nhất Hàng đang ngồi trên ghế sofa, nói: "Con đưa hai bạn đi dạo quanh sân vườn đi. Trong sân có rất nhiều loại hoa, nếu các con thích thì có thể cắt mấy cành mang về nhà. "

"Cảm ơn ông nội Phàm." Tần Thiên Thiên ngọt ngào nói.

Phạm Nhất Hàng phải duy trì phong thái thân sĩ của mình, đè nén sự sốt ruột trong lòng. Cậu không nói một lời, đứng dậy ra ra khỏi phòng ăn trước tiên. Tàn Thiên Thiên bám sát theo Phạm Nhất Hàng, chỉ có La Vy Vy là chậm rì rì đi ra sau cùng.

Những loài hoa cò kiêu này, cô một chút hứng thú cũng không có. Cô chỉ nhớ đến việc Phạm Nhất Hàng đã đồng ý là sẽ đưa "thư tình" cho cô thôi.

Nghĩ tới bức "thư tình" kia, La Vy Vy mới tình nguyện nhắc mông đứng dậy, rời khỏi ghế salon, cùng Phạm Nhất Hàng đi xem mấy loài hoa chết dầm kia.

Ba "bạn nhỏ" đi ra ngoài, Tàn Lạc Viễn cuối cùng cũng có thể nói chính sự rồi.

"Phạm tiên sinh, thật ra hôm nay tôi tới đây chủ yếu là muốn hỏi ngài một chút. Ngài thường gửi tiền tiết kiệm không kỳ hạn ở ngân hàng nào vậy? " Tàn Lạc Viễn sợ ông Phạm hiểu lầm nên liền bổ sung: "Tôi làm việc ở ngân hàng, có gì không rõ ngài đều có thể hỏi tôi. Ví dụ như về vấn đề đầu tư thì càng tốt."

Mười ngón tay ông Phạm đặt trên bàn đan chéo vào nhau, ông cười nói: "Tàn tiên sinh, anh có thể không hiểu rõ về tôi rồi."

Tàn Lạc Viễn: "Hà? "

"Khi tôi vừa tròn mười tám tuổi, người trong nhà đã đưa cho tôi một nghìn vạn để tôi tự mình đi đầu tư. Bọn họ chỉ có một yêu cầu, đó là khi vào sinh nhật mười tám tuổi của tôi, số tiền kia nhất định phải tăng gấp ba lần."

Biểu cảm trên khuôn mặt Tàn Lạc Viễn có chút cứng lại, ông ta chỉ có thể cứng ngắc cười một cái.

Ba mẹ nhà người ta mười tám tuổi đã đi làm đầu tư rồi, vừa nãy ông ta lại còn có thể nói có vấn đề gì không hiểu nữa. Đúng là múa rìu qua mắt thợ mà*.

*Câu gốc là chơi đùa trước mặt Quan Công, mình chuyển vậy cho dễ hiểu.

Ông Phạm dịch người lại gần mép bàn, trên mặt vẫn treo nụ cười như cũ.

"Tàn tiên sinh, anh không tò mò đến cuối cùng tôi có kiếm ra được số tiền gấp ba đó hay không sao? "

Tàn Lạc Viễn vội vàng nói: "Sớm đã nghe danh của ngài, khẳng định là ngài có thể kiếm ra được rồi."

"Không." Ông Phạm lắc đầu: "Cuối cùng tôi ngay cả số tiền ban đầu còn không giữ lại được. Bởi vì tôi đã dùng một trăm vạn mời đến một chuyên viên quản lý tài sản, mà sau cùng, chuyên viên quản lý tài sản kia đã cầm chín trăm vạn còn lại của tôi bỏ trốn, chạy ra nước ngoài rồi."

Tàn Lạc Viễn kinh ngạc, há hốc mồm.

Ông Phạm tiếp tục nói: "Từ đó về sau, tôi liền bắt đầu nỗ lực học cách phân biệt người khác, để xem người này có thể dựa dẫm được hay không. Cho đến tận ngày hôm nay, tôi cũng xem như biết nhìn người rồi. Tàn tiên sinh, tôi rất thực con gái anh. Tôi là nói cô bé tên Là Vy Vy ấy."

Tàn Lạc Viễn không biết nên nói những gì, ông Phạm lại mở miệng lần nữa: "Chỉ cần anh để con gái anh vào mỗi ngày thứ sáu đều tới nhà tôi một lần phụ đạo cho Hàng Hàng, tôi liền gửi vào ngân hàng anh làm một nghìn vạn, lấy tên quản lý tài khoản là tên anh. Thế nào? "

Một nghìn vạn ở ngân hàng trong trấn nhỏ này cũng có thể trực tiếp trở thành phó tổng giám đốc luôn rồi.

"Nhưng..." Tàn Lạc Viễn do dự nói: "Thành tích của Vy Vy không tốt lắm, thành tích của Thiên Thiên càng thích hợp để phụ đạo cho bạn học Phạm hơn. Không bằng..."

"Không cần, tôi chỉ muốn cô bé ấy thôi." Ông nội Phạm dựa lưng vào ghế, nói: "Để Hàng Hàng phụ đạo cho con bé cũng được. Tóm lại là bao thứ sau anh phải đưa cô bé qua đây."

Tàn Lạc Viễn vẫn hơi chần chừ. Mặc dù ông ta yêu tiền tài thật, nhưng ông ta không muốn đi đến bước phải bán con gái đi, cho dù không phải là con ruột của ông đi chăng nữa.

"Tôi có thể hỏi ngài lý do không? "

Ông Phạm gật đầu: "Thằng bé nhà tôi sống quá nội tâm, con trai thì phải cởi mở một chút. Mà tính cách của con gái anh lại rất thoải mái, tôi cảm thấy điều này có thể giúp được cháu trai của tôi."

Tàn Lạc Viễn cuối cùng cũng bình tâm hơn.

"Vậy được."

"Vậy bắt đầu từ ngày mai đi. Nhưng tôi hy vọng cô bé là tự nguyện đi tới. Thứ tôi muốn không phải là một cô bé nhỏ đến mà không tình không nguyện."

"Ngài yên tâm đi, con bé sẽ đồng ý thôi."

Ông Phàm nở nụ cười, duỗi tay ra: "Hợp tác vui vẻ."

Tần Lạc Viễn: "Hợp tác vui vẻ."

Sân của nhà họ Phàm so với đầm La Vy Vy nhìn thấy có rộng hơn một chút. Nhất là sân sau, có thể gọi đây là hoa viên cũng được.

"Đẹp quá." Đôi mắt Tần Thiên Thiên lấp lánh, đối với vẻ đẹp của hoa cỏ, cô ta không thể không thích thú được.

La Vy Vy rất không hợp lúc mà ngáp một cái: "Xem xong rồi sao? Có thể quay về được chưa? "

Nụ cười trên khuôn mặt Tần Thiên Thiên ngưng lại ở khóe miệng, cô ta nhắc nhở: "Chị, chúng ta có đi một vòng thì cũng không đi hết được cả vườn đâu."

"Vậy cô tiếp tục đi dạo đi, tôi quay về trước."

La Vy Vy quay người, đi về. Cô thật sự không chịu nổi cái hạng mục đi dạo trong vườn nhà người khác vô vị như vậy.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quá giả tạo rồi đấy!

Đối với việc La Vy Vy rời đi, Tần Thiên Thiên ngay cả nửa chữ khuyên bảo cũng không có, thậm chí chỉ mong sao cô ta mau chóng rời đi.

Bởi vì La Vy Vy đã đi rồi, đồng nghĩa với việc chỉ còn lại cô và Phàm Nhất Hàng.

"Bạn học Phàm." Ngón tay Tần Thiên Thiên chỉ về chiếc lều nhỏ màu trắng ở trước mặt, hỏi: "Trong này là cái gì vậy? "

"Cậu tự đi mà xem" Phàm Nhất Hàng nói. Khi Tần Thiên ở bên cạnh còn đang trở tròn mắt, cứng họng thì Phàm Nhất Hàng đã xoay người đi theo La Vy Vy rồi.

Cậu ấy lại có thể trực tiếp bỏ mình ở đây như vậy...

Hai tay Tần Thiên Thiên túm chặt lấy vạt váy, môi bị răng cắn chặt đến nỗi gần như không có huyết sắc.

Tại sao cậu ấy lại như vậy?

.....

Ráng chiều bị gỡ xuống, màn đêm dần dần được kéo ra.

Khi La Vy Vy sắp đi vào phòng nhỏ thì Phàm Nhất Hàng gọi cô lại.

"Có chuyện gì sao? Cậu không phải là đang đi dạo với em gái tôi sao? " Cô cười hỏi, còn nhân tiện cố ý nhấn mạnh hai chữ "em gái".

Phàm Nhất Hàng tùy ý đứng ở bên cạnh, ngọn đèn ở bên cạnh chia mặt cậu thành hai nửa sáng tối.

Cậu không biểu cảm, mở miệng: "Không phải là cậu muốn quay lại bức thư hay sao? "

La Vy Vy sững sờ một lúc, sau đó mặt mày lập tức trở nên vui vẻ.

Đây là cuối cùng cậu ta cũng chịu đưa thư cho cô rồi sao?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, chắc chắn là Tần Thiên Thiên cũng đi đến rồi.

Phàm Nhất Hàng hát thầm: "Tám giờ tối thứ sáu, tại sân tập của tiểu khu. Đến lúc đó tôi sẽ trả lại bức thư cho cậu."

Nói xong, cậu nhắc chân đi qua người cô, một bước đi vào trong căn phòng nhỏ trước.

Trong tiềm thức, La Vy Vy cảm thấy khi cậu nói những lời này có chút quen tai. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lại nhớ không ra đã nghe ở đâu, nên cô thẳng thừng bỏ qua.

Có điều, trong lòng cô vẫn thấy có hơi kỳ lạ. Tên tiểu tử này vì sao lại phải hẹn thời gian với cô thì mới chịu trả lại thư?

Nhưng trong não của Phàm Nhất Hàng đang nghĩ gì, chung quy cô vẫn không thể nào hiểu nổi. Vậy nên cô dứt khoát không suy nghĩ nhiều nữa, cũng đi vào trong phòng khách.

Hai vị trưởng bối ở trong phòng khách nói chuyện rất tốt, nhất là Tần Lạc Viễn. Rõ ràng chỉ uống một ly rượu đỏ mà khuôn mặt đã đỏ bừng rồi.

La Vy Vy dùng đầu ngón chân cũng biết, Tần Lạc Viễn khẳng định là mong ước trong lòng ông ta đã đạt được rồi. Nếu không thì sẽ không cười đến độ không nhìn thấy mắt đâu như vậy đâu.

"Các con quay về rồi sao? Thiên Thiên đâu?" Tần Lạc Viễn quay đầu hỏi La Vy Vy.

Lời vừa nói ra, Tần Thiên Thiên đã từ bên ngoài đi vào, mang theo một khuôn mặt không vui vẻ gì.

Cô ta không phải là một người luôn treo hi vọng ỏ trên vẻ mặt, nhưng hôm nay cô ta thật sự khó chịu! Trong mắt Phàm Nhất Hàng, căn bản là không để coi ta vào mắt mà! Thế nhưng cô ta cũng là một con người con đang sống rành rành! Cậu ta dựa vào cái gì mà coi thường cô ta?!

"Đây là chơi không được vui hay sao?" Ông nội Phàm là một người tình mắt, đương nhiên nhìn thấy nét buồn bực trên khuôn mặt Tần Thiên Thiên, ông liền quay đầu nhìn về phía cháu trai nhà mình: "Không phải là con khiến cho cô bé không vui đấy chứ?"

"Không có, không có..." Tần Thiên Thiên vội vàng xua tay: "Con không có khó chịu. Con chỉ là có chút hiếu kỳ, trong cái lều ở sân sau có thứ gì thôi."

"Ồ... Con nói trong cái lều a. Đều là những loại rau củ quả của ông. Mấy món rau trên bàn hôm nay đều lấy từ trong đó có đấy." Khi ông nội Phàm nói những lời này đều rất tự hào về bản thân. Dường như việc trồng rau này là một việc lớn lao biết bao. Khiến Tần Lạc Viễn không tài nào nghĩ tới, một người như ông ấy, chính là Phàm Nhất Minh tiếng tăm lừng lẫy lại có thể làm việc như vậy.

Phàm Nhất Minh với tên của ông ấy rất giống nhau, đã không lên tiếng thì thôi, một khi đã mở miệng liền khiến người khác phải kinh ngạc*. Khi còn trẻ, ông ấy từ hai bàn tay trắng thành lập nên một nhà máy giấy, sau đó liền đưa nhà máy đó trở thành nhà máy làm giấy lớn nhất trong nước. Về sau bởi vì ô nhiễm môi trường nghiêm trọng nên nhà máy này đã được đóng cửa.

*Chữ "Nhất Minh" trong Phàm Nhất Minh cũng là chữ "nhất minh" trong cụm từ "nhất minh kinh nhân", có nghĩa là gây một tiếng ai nấy cũng phải kinh ngạc, được ví với bình thường thì không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng một khi đã làm thì kết quả đều khiến mọi người phải kinh ngạc.

Thế là ông Phàm đã đổi nghề, sang làm bất động sản. Cho đến bây giờ, đã đưa bảng hiệu "tập đoàn Bất Phàm" ra trong và ngoài nước nhiều năm rồi.

Một nhân vậth như vậy, khi nói đến "một nghìn vạn" mí mắt còn không thèm chớp lấy một cái. Giờ lại chỉ vì món rau xào của mình là dùng chính rau mình tự trồng mà tự hào đến vậy, giống như là học sinh tiểu học khi được bầu làm đại đội trưởng vậy. Đây rốt cuộc là đáng về kỳ lạ gì vậy?

Tần Thiên Thiên cảm thấy ông Phàm có thể là đang tự hào về món rau của mình, vậy nên cô ta liền cười, khen ngợi: "Thì ra là lều rau a. Ông nội Phàm, ngài thật lợi hại! Con thậm chí còn không biết đâu là rau cải nữa!"

Được người khác khen đến như vậy, ông nội Phàm rất vui vẻ. Ông đi đến gần Tần Lạc Viễn, nói: "Anh có thể đưa cả hai người con gái của anh đến đây."

Tần Lạc Viễn lại càng vui vẻ hơn.

Lúc bắt đầu ông ta chỉ muốn để nhà họ Phàm gửi tiền mặt ở ngân hàng ông ta làm việc thôi. Nhưng bây giờ, ông ta đã có một kế hoạch lớn hơn nữa rồi: Để con gái đến làm dâu nhà họ Phàm!

Không cần biết là đứa con gái nào có thể vào nhà này làm dâu, thì cả đời của ông ta đều có thể không cần lo đến chuyện ăn mặc nữa rồi.

"Đến đây?" La Vy Vy nhíu mày hỏi: "Đi đến đâu ạ?"

Ông nội Phàm không tiếp lời, Tần Lạc Viễn liền bày ra dáng vẻ của người cha hiền từ, dịu dàng xoa đầu cô: "Về nhà lại nói tiếp."

Lông mày La Vy Vy càng nhíu chặt hơn. Trong lòng cô dâng lên một loại dự cảm bản thân sẽ bị bán đi, mà giác quan thứ sáu của cô radar chính xác.

Nhưng so với cảm giác nhận thấy nguy cơ của La Vy Vy, Tần Thiên Thiên lại cảm thấy câu nói này của ông nội Phàm rõ ràng là chuyện tốt. Suong mù vốn dĩ vẫn bủa vây lấy trái tim cô ta, giờ đã biến đi mất. Cô ta nở một nụ cười vừa ảm áp lại vừa chuyên nghiệp.

"Phàm tiên sinh, hôm nay cảm ơn ngài đã chiêu đãi. Thật là làm phiền ngài quá rồi. Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi không thể tiếp tục làm phiền gia đình ngài nữa." Tần Lạc Viễn nói lời khách sáo, cùng ông nội Phàm nói lời từ biệt, còn không quên nói với Phàm Nhất Hàng tiếng "tạm biệt".

Phàm Nhất Hàng lạnh nhạt "ừ" một tiếng. Ánh mắt quét qua La Vy Vy một cái, sau đó xoay người đi lên lầu.

Tần Lạc Viễn cũng không để ý. Đây không phải lần đầu tiên ông ta gặp Phàm Nhất Hàng, biết tính cách của người này khá lạnh nhạt.

Lại nói, cho dù tính cách Phạm Nhất Hàng có không lạnh nhạt đi chăng nữa, thì cũng chỉ là không cho ông ta sắc mặt để nhìn thôi mà. Cũng chẳng có quan hệ gì cả! Chỉ cần lừa được ông Phạm thôi là đủ rồi.

"Tôi tiễn mọi người, có rành thì tới đây. Lão già này ở nhà một mình cũng rất nhàm chán." Ông nội Phạm đưa bọn họ ra cửa, ánh mắt nhìn qua La Vy Vy. Ông vô cùng kinh ngạc hỏi: "Ơ? Lạc Viễn, chân của Vy Vy nhà anh bị thương rồi sao? "

Tần Lạc Viễn kinh ngạc nhìn La Vy Vy. Hiển nhiên trước đó ông vẫn luôn không chú ý đến dáng vẻ đi khập khà khập khiễng của La Vy Vy.

Vì vậy nên khi ông nội Phạm nói ra lời này, Tần Lạc Viễn căn bản là không biết đáp kiểu gì. Ông ta chỉ nhìn La Vy Vy, luống cuống dùng ánh mắt hỏi cô.

La Vy Vy lại không biết ý mà nói: "Khi chơi bóng rổ bị trượt chân ạ, bác sĩ ở trường nói hai ngày sau sẽ ổn thôi."

"Vậy được rồi, con nên nói sớm chứ. Không thì vừa nãy ông ta chẳng để cho con đi ra ngoài vườn đi dạo rồi." Ông nội Phạm nói, trong lòng thầm thở phào một hơi.

Ông là lo lắng La Vy Vy khuyết tật bẩm sinh, bản thân đột nhiên hỏi như vậy sẽ khiến cô bé tự ti.

Những cũng may chỉ là bị thương, không có chuyện gì cả.

"Cái con nha đầu ngốc này." Tần Lạc Viễn trách móc, nói: "Sao bị thương mà không nói với chú một tiếng? "

La Vy Vy ngoài cười nhưng trong không cười, hơi kéo khóe miệng.

Ông nội nữa người ta còn có thể nhìn ra chân cô có vấn đề, vậy mà Tần Lạc Viễn ngay cả một chút cũng không nhận ra. Còn đổ lỗi cho cô là không nói một tiếng. Đây là...con mẹ nó...thật là mỉa mai mà!

Càng nực cười hơn nữa là, sau khi Tần Lạc Viễn nói xong câu đó, lại còn cầm lấy cánh tay cô: "Chú đỡ con."

La Vy Vy: "...."

Cô xin thề, cô và Nguyễn Ngọc Quyên đến Thảm gia cũng mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên cô muốn đấm Tần Lạc Viễn đến như vậy.

"Con tự đi được rồi." Cô rút tay về, sắc mặt có chút khó coi.

Quá giả tạo rồi đấy!

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Không lo mình sẽ bị bán đi sao?

Chương 45: Không lo mình sẽ bị bán đi sao?

Bởi vì La Vy Vy đã lên tiếng kháng cự nên vở diễn "cha hiền con thảo" của Tần Lạc Viễn đã thất bại.

Sắc mặt của Tần Lạc Viễn cũng có chút khó coi, nhưng phần nhiều là lúng túng.

Cũng may ông nội Phạm là người thông minh, ông cố ý nói lái sang chuyện khác. Ông và La Vy Vy, còn có Tần Thiên Thiên, trò chuyện về biểu hiện của Phạm Nhất Hàng ở trường. Giúp Tần Lạc Viễn bớt khó xử đi phần nào.

Từ nào nữ nầy phát ra từ miệng Tần Thiên Thiên đều mang ý tốt cả, ví như: "Bạn học Phạm thật sự rất lợi hại. Khi thầy giáo yêu cầu lớp tìm ra đáp án của một đề khó, trước đây đều là con hoặc cán bộ môn đó tìm ra, còn bây giờ ấy, toàn là bạn học Phạm tìm ra cả đấy ạ. "

Đây là cô ta vừa tâng bốc Phạm Nhất Hàng, đồng thời cũng đang tui khen chính mình, đúng là nhức tai mà. La Vy Vy chỉ cảm thấy mắc ói, vì vậy cô tròn tròn mắt tỏ vẻ khinh bỉ, cho dù là chân đứng bị thương nhưng cô vẫn cố gắng đi nhanh hơn, tránh phải nghe mấy lời này.

Khó khăn lắm cũng đi vào được trong xe, khi xe chuẩn bị rời đi, cửa xe đột nhiên bị gõ một tiếng.

La Vy Vy cứ nghĩ là ông nội Phạm, kết quả là khi quay đầu lại, thế mà lại nhìn thấy Phạm Nhất Hàng.

Phạm Nhất Hàng khom tay lại gõ vào cửa xe. Không đợi La Vy Vy kéo cửa xuống, Tần Lạc Viễn đã dùng nút điều khiển ở bên cạnh chỗ ngồi, ấn hạ

cửa kính xe xuống.

"Phạm thiếu gia? Có chuyện gì sao?"

Tần Lạc Viễn đối với việc xưng hô với Phạm Nhất Hàng đã từ "bạn học Phạm" thăng cấp lên thành "Phạm thiếu gia". La Vy Vy nghe thế lại càng muốn mắc ói.

"Cái này." Trong tay vị thiếu gia nào đó có cầm một món đồ, cậu nhét nó vào bên trong cửa xe phụ.

La Vy Vy vội vàng đưa tay ra đón lấy.

Một món đồ cứng rắn, lại tỏa ra hơi lạnh được gói trong một cái khăn. Nhìn không ra bên trong là thứ gì, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra đây là một vật rắn hình chữ nhật.

Sau khi Phạm Nhất Hàng chuyển đồ cho La Vy Vy thì nói câu "tạm biệt" với Tần Lạc Viễn, rồi xoay người rời đi.

Người khác có thể không biết đây là cái gì, nhưng La Vy Vy sờ một lần liền đoán ra được.

Là đá, một túi đá.

Vậy nên tên gia hỏa này vừa rồi ngay cả chào hỏi cô một tiếng cũng không thèm mà đi lên lầu, thật ra là đi lấy đá để cô chườm chân sao?

Xem ra tên gia hỏa này cũng không phải là hoàn toàn máu lạnh nha. La Vy Vy nắm chặt túi đá trong tay. Tâm tình mắc ói vừa rồi đột nhiên trở nên tốt hơn. Trên thế giới này vẫn còn nhiều người tốt nha.

Xe khởi động, Tần Thiên Thiên không nhận được, hỏi: "Chị, bạn học Phạm đưa cho chị cái gì vậy? "

Tần Lạc Viễn không nói gì, nhưng tai lại dựng đứng lên hóng chuyện.

La Vy Vy dánh vè đầy vè hiếu kỳ của hai người trước mặt, nhướn mày hỏi: "Muốn biết? "

Tần Thiên Thiên: "Muốn. "

La Vy Vy khinh bỉ, bĩu môi: "Vậy thì không nói cho cô biết! "

Tần Thiên Thiên tức đến nổi quay đầu lại, trừng mắt với cô: "Cô..."

La Vy Vy khoan khoái ngồi xuống, trên bàn chân đặt túi đá được bọc bằng khăn, lười để ý đến Tần Thiên Thiên.

Cho cô ta nhìn đến chết luôn đi!

- - -

Mấy người La Vy Vy vừa về đến nhà, cũng đúng lúc Nguyễn Ngọc Quyên tan làm trở về.

Nguyễn Ngọc Quyên là trợ lý chuyên ngành tâm lý của một trường đại học. Hôm nay ở trường có một buổi kiểm tra tâm lý, bà phải đợi toàn bộ sinh viên làm xong bài kiểm tra mới có thể tan làm, vậy nên phải kéo dài tới tận bây giờ mới về đến nhà.

"Thế nào rồi? Nhà họ Phạm nói sao? " Nguyễn Ngọc Quyên còn chưa cả thay giày, bà đã vội vàng hỏi Tần Lạc Viễn.

Tần Lạc Viễn vốn dĩ đang ngồi trên ghế sa lông xem tivi, nghe Nguyễn Ngọc Quyên hỏi vậy, ông cảm thấy điều khiển từ xa, tắt tivi đi, mở miệng nói: "Gần như là đồng ý rồi. Ngược lại, đối với bọn họ mà nói, tiền đề ở đâu mà chẳng giống nhau, cũng chỉ là vấn đề lãi suất mà thôi. Có điều, ông ấy có một điều kiện."

"Điều kiện gì? " Nguyễn Ngọc Quyên thay giày xong, đi đến ngồi xuống bên cạnh Tần Lạc Viễn, hỏi.

La Vy Vy cầm túi đá đã tan ra bỏ vào trong ngăn đá của tủ lạnh. Cô vừa định quay về phòng thì bị Tần Lạc Viễn gọi ở lại.

"Vy Vy, Thiên Thiên, các con qua đây cả đi. Bố có chuyện muốn nói."

Bốn người, mắt to trừng mắt bé, ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn.

Tần Thiên Thiên vừa lạnh lợi, vừa hiếu kỳ, hỏi: "Bố, có chuyện gì vậy ạ?"

La Vy Vy cúi đầu lướt điện thoại, không chút lưu tâm, mãi cho đến khi Tần Lạc Viễn mở miệng: "Bắt đầu từ thứ sáu tuần sau, vào mỗi ngày thứ sáu, các con đều phải đến nhà họ Phạm làm bài tập."

"Cái gì?!"

"Cái gì?! "

Tần Thiên Thiên và La Vy Vy không hẹn mà cùng nhau mở miệng lên tiếng, nhưng khẩu khí, suy nghĩ lại khác nhau hoàn toàn.

Một bên vô cùng phản kháng, một bên hết sức vui vẻ.

"Con không đi." La Vy Vy thẳng thừng cự tuyệt.

Suốt một năm nay, cô đều cùng Tống Ninh Viễn tranh giành vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên. Bài tập còn chẳng thèm nhắc đến, huống hồ lại còn muốn cô đi đến nhà Phạm Nhất Hằng làm bài tập? Cái này có còn thiên lý hay không?

"Chuyện này không thể thuận theo ý con được! " Tần Lạc Viễn một mặt kiên quyết nói: "Chỉ cần các con đi đến đó rồi, nhà họ Phạm sẽ đồng ý gửi một nghìn vạn đến chỗ của bố. Các con có biết một nghìn vạn có ý nghĩa gì không? Nó có nghĩa là bố có thể trực tiếp thăng chức lên thành phó giám đốc của ngân hàng đấy! "

Nguyễn Ngọc Quyên tròn trĩnh mắt, nhìn ông xác nhận lại: "Thật sao? Bọn họ đồng ý gửi một nghìn vạn? "

"Đúng. Là ông Phạm đích thân nói vậy." Trong ngữ khí của Tần Lạc Viễn khó mà che giấu được sự thích thú.

Một nghìn vạn ở ngân hàng trên thành phố có thể chẳng là gì, nhưng ở cái thị trấn chỉ có mấy tuyến đường như thế này, thì với một nghìn vạn anh đã có thể trực tiếp thăng chức lên thành phó giám đốc ngân hàng rồi.

Tần Lạc Viễn làm ở ngân hàng đã nhiều năm rồi, nhưng vẫn chỉ là một quản lý khách hàng. Lần này đối với ông ta mà nói là cơ hội thăng chức ngàn năm có một.

Ông ta tuyệt đối không thể đánh mất cơ hội này được!

"Vy Vy." Nguyễn Ngọc Quyên quay đầu khuyên nhủ La Vy Vy: "Điều kiện nhà họ Phạm rất tốt. Mặc dù mẹ chưa từng tới đó nhưng chắc trong nhà họ mọi thứ đều tốt cả đúng không? Con đi đến đó làm bài tập nói không chừng còn có thể yên tâm mà đọc sách, không phải quá tốt rồi sao? "

"Tốt? " La Vy Vy cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: "Hai người không cảm thấy kỳ lạ hay sao? Một nghìn vạn là khoản tiền lớn như thế, mà yêu cầu lại chỉ là để hai đứa con gái đến nhà bọn họ làm bài tập? Trên thế giới này làm gì có loại chuyện tốt như vậy? Hai người ngay cả một chút cũng không lo lắng rằng hai bọn con sẽ bị bán đi sao? "

Tần Thiên Thiên phản bác: "Nhà họ Phạm có nhiều tiền như thế, sao có thể đem chúng ta đi bán được chứ? Bọn họ lại chẳng thiếu tiền! Chị, chị đừng nghĩ nhiều nữa! "

Thật ra cô ta muốn nói là nếu La Vy Vy không tự nguyện đi, thì cô ta cũng tự nguyện đi. Nhưng lời này không thích hợp để nói vào lúc này. Dầu sao trước mắt mà nói, đối với nhà bọn họ điều quan trọng nhất là một nghìn vạn kia. Vậy nên cô ta không phải là không nhìn nổi, mà là đang giúp người lớn khuyên bảo La Vy Vy.

La Vy Vy nhếch môi: "Biết người biết mặt không biết lòng. Tần Thiên Thiên, cô đừng để bị bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền đấy! "

Nghe La Vy Vy nói như vậy, trong lòng Nguyễn Ngọc Quyên có chút do dự.

Không cần xét từ góc độ tâm lý học, chỉ cần nghĩ kỹ một chút liền cảm thấy yêu cầu này của nhà họ Phạm quả thực rất không bình thường.

"Lạc Viễn, em cũng cảm thấy có chút kỳ lạ... "

Tần Lạc Viễn vỗ nhẹ lên cánh tay Nguyễn Ngọc Quyên: "Nếu em lo lắng về những điều này thì hoàn toàn không cần lo nữa. Anh đã hỏi qua rồi, nguyên nhân mà ông ấy đưa ra yêu cầu này là bởi vì cháu trai của ông ấy. Em còn nhớ thằng bé đã đến nhà chúng ta không? "

Nguyễn Ngọc Quyên gật đầu: "Nhớ. Tướng mạo của thằng bé quả thật còn đẹp hơn cả con gái, nhưng lại không phải kiểu thanh tú như hoa ấy, vậy nên em rất có ấn tượng với cậu ấy."

"Đúng vậy." Tần Lạc Viễn gật đầu: "Ông Phạm cảm thấy tính cách thằng bé quá quái gở, muốn để hai con gái chúng ta qua đó, nói chuyện nhiều với cậu ấy một chút. Vốn dĩ ông Phạm chỉ muốn Vy Vy đến thôi, tính cách Vy Vy hoạt bát hơn. Nhưng về sau ông ấy dường như lại rất thích Thiên Thiên, nên dứt khoát gọi cả hai đứa qua đó luôn."

"Nếu nói như vậy thì..." Nguyễn Ngọc Quyên nhìn khuôn mặt đầy vẻ cự tuyệt của La Vy Vy, mang theo ngữ khí ra lệnh, nói: "Con bắt buộc phải đi."

Lâm nhâm: Minh thi xong rồi đây, định bụng lựa luôn ai ngờ nhớ ra còn 7749 bài kiểm tra đang chờ nữa *khóc ròng*. Vừa thi xong, tâm trạng vào level khó ở, nên các bạn đừng thức giục gì mình nhé.... Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tìm cách để đến gần bên học Phàm hơn một chút

Chương 46: Tìm cách để đến gần bên học Phàm hơn một chút.

Thái độ của Nguyễn Ngọc Quyên rất kiên quyết, mà La Vy Vy là người trước giờ ăn mềm không ăn cứng, vậy nên cô đã trực tiếp từ trên ghế sa lông đứng dậy.

"Các người ai thích đi thi đi, dù thế nào đi chăng nữa con cũng không đi!"

La Vy Vy nói xong, nhấc chân đi về phòng của mình.

"Nếu con chịu đi, chú sẽ giúp con đăng ký lớp Taekwondo."

La Vy Vy đã đi về cửa phòng rồi, nhưng sau khi nghe thấy câu nói này của Tần Lạc Viễn, cả người liền cứng đờ. Cô dừng bước.

Nếu nói La Vy Vy yêu thích cái gì, thì ngoài ăn uống chơi bời ra, có thể nói Taekwondo xếp thứ ba trong số đó. Mà hứng thú đứng thứ ba này vào năm ngoái, khi tái chính trong nhà ở giai đoạn siết chặt, đã bị Tần Lạc Viễn dùng nguyên do là "con gái học môn này sẽ không tốt đẹp gì" để chấm dứt ý định của cô rồi.

La Vy Vy quay đầu lại nhìn về phía Tần Lạc Viễn và Nguyễn Ngọc Quyên. Sau mấy giây liền cong tít mắt lại.

"Thành giao! "

Tần Lạc Viễn ngây người, có một loại cảm giác bị tính kế, nhưng lời đã nói ra như nước chảy, không cách nào thu lại được. Huống hồ ông lập tức liền có thể thăng chức tăng lương, cầm hoa hồng cao hơn rồi. Cho La Vy Vy theo học lớp Taekwondo kia chỉ là một số tiền cho, căn bản chẳng được coi là gì cả.

La Vy Vy vui vẻ ngâm nga một giai điệu nhỏ, quay về phòng.

Không sai, đây chính là kế hoạch của cô.

Khi còn ở nhà họ Phàm, cô đã sớm có loại dự gần này rồi. Tần Lạc Viễn nhất định là muốn cô làm gì đó, mà chuyện ông ta muốn cô làm, chắc chắn là chuyện cô không tự nguyện làm.

Mà để có thể có chỗ đứng ở trong nhà, Nguyễn Ngọc Quyên chắc chắn cũng sẽ đứng về phía Tần Lạc Viễn. Cô rất có thể bị ép buộc đưa đến nhà họ Phàm làm bài tập đến chết.

Thà như thế này còn hơn, cô vẫn không làm mất đi lợi ích lớn nhất, lại có thể để cho bản thân một con đường lùi.

Đây vốn là công lao cô đáng nhận được, không phải sao?

Huống chi, chỉ cần cô liên tục đến nhà họ Phàm, Tần Lạc Viễn cũng phải liên tục thỏa mãn yêu cầu của cô rồi, ngu gì mà không làm*? Cô lại càng không phải thẳng ngu mà lấy cứng chọi cứng với Tần Lạc Viễn!

*Từ gốc là 何乐而不为: có sao mà không làm. Minh thấy dễ vậy hợp với tính cách La đại ca nhà mình hơn nên dịch vậy.

La Vy Vy cô, thật sự quá thông minh mà!

Gió làm lay động rèm cửa sổ trên bàn học, điện thoại trong túi áo rung lên.

La Vy Vy nhìn lướt qua màn hình điện thoại. Cô nằm ở trên giường, hai chân bắt chéo nhau, thông dong ẩn nhẫn, bày ra dáng vẻ đại ca, hỏi: "Tìm đại ca cậu có chuyện gì sao? "

Âm thanh ở đầu bên kia điện thoại rất ồn, giống như có có người đang tranh chấp gì đó. La Vy Vy nghiêm mặt từ trên giường ngồi dậy: "Tên béo chết tiệt kia! Xảy ra chuyện gì rồi? "

"Lão đại! Cậu mau tới đây đi! Có mấy người muốn đánh nhau rồi! " Giọng của Tống Ninh Viễn rất nồn nóng. La Vy Vy thậm chí còn nghe được được tiếng nước nở trong giọng Tống Ninh Viễn.

Úc hiếp người của cô? Làm sao có thể được!

La Vy Vy "roạt" một cái liền từ trên giường ngồi dậy, vừa thay đồ vừa hỏi Tống Ninh Viễn: "Đám người các cậu đang ở đâu? "

"Quán cafe Green Gull."

"Các cậu chóng đỡ mười phút nữa, tôi lập tức tới ngay! " La Vy Vy nói xong liền kết thúc cuộc gọi, cấp tốc thay một bộ đồ thể thao, cầm điện thoại đi ra cửa.

Kết quả là Tần Lạc Viễn vẫn còn ngồi ở phòng khách xem tivi. Thấy cô đi ra khỏi phòng vội vã như vậy, lại còn thay quần áo nữa, ông lập tức nhíu mày hỏi: "Muộn như vậy rồi con còn đi đâu? "

La Vy Vy đảo mắt một vòng, nói: "Phạm Nhất Hàng nói có chuyện gấp cần tìm cháu, cháu cũng không biết làm gì. Vừa rồi cháu không để ý, thì ra là muộn như vậy rồi, thế thôi để cháu nói với cậu ấy mình không đi nữa."

Tần Lạc Viễn vội vàng nói: "Lúc này mà tìm con nhất định là có chuyện gấp rồi. Con mau chóng đi đi, đừng để lỡ chuyện. Nếu quá muộn thì có thể gọi điện cho chú, chú sẽ tới đón con, buổi tối cũng không phải quá an toàn. "

La Vy Vy cứng nhắc gật đầu.

Cô chỉ thử xem dùng Phạm Nhất Hàng làm lá chắn liệu có được hay không thôi. Nếu không dùng được, cô sẽ quay về phòng, sau đó treo cửa sổ đi ra ngoài. Thế nhưng cô lại không nghĩ tới cái tên của Phạm Nhất Hàng lại có thể có hiệu nghiệm như vậy!

Tên tiểu tử Phạm Nhất Hàng này, vào thời khắc quan trọng vẫn còn tác dụng nha!

"Vậy cháu đi đây. "

"Đợi đã! " Tần Lạc Viễn đặt nhiên gọi cô lại.

La Vy Vy khăn trương quay đầu lại: "Có, có chuyện gì ạ? "

Đừng nói là phát hiện ra cô đang nói dối đấy nhá?

"Nhớ mạnh theo chìa khóa." Tần Lạc Viễn giờ tay ném một chùm chìa khóa qua cho cô. La Vy Vy nhanh nhẹn đỡ lấy, sau đó tung tăng bay nhảy chạy ra khỏi cửa.

Tần Lạc Viễn nghe thấy tiếng đóng cửa, ông liền tắt tivi, đứng dậy đi đến phòng của Tần Thiên Thiên.

Căn phòng đó vốn dĩ là phòng sách của ông, sau này Nguyễn Ngọc Quyên mang theo La Vy Vy gả đến nhà. Lúc đầu là định để cho La Vy Vy ở phòng sách, nhưng Tần Thiên Thiên rất hiểu chuyện, chủ động nhường phòng mình cho La Vy Vy, còn bản thân thì đến phòng sách ở.

Có thể sinh ra cô con gái thông minh hiểu chuyện như vậy, Tần Lạc Viễn vẫn luôn rất kiêu ngạo.

"Cộc cộc cộc." Ông giờ tay gõ cửa.

Tần Thiên Thiên đang đọc sách, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn ra cửa phòng. Thấy người tới, cô ta lập tức gọi tiếng "bố", sau đó không dấu vết cầm quyển tiểu thuyết ở trên bàn lặng lẽ đặt vào phía dưới quyển sách tiếng Anh.

Tần Lạc Viễn đi vào, thấy quyển sách tiếng Anh trên bàn của Tần Thiên Thiên, sắc mặt lại càng ôn hòa hơn khi nãy, rất phù hợp với dáng vẻ của một người cha hiền từ.

"Con đang ôn bài sao? "

Tần Thiên Thiên gật đầu: "Vâng. Có chuyện gì sao bố? "

"Cũng không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ là tìm con nói chuyện chút thôi. Từ sau khi mẹ Nguyễn gả về đây, hai bố con chúng ta cũng lâu rồi không nói chuyện với nhau rồi, không phải sao? "

So với La Vy Vy đánh chết cũng không chịu gọi Tần Lạc Viễn là bố, thì Tần Thiên Thiên hoàn toàn là một tấm gương về con gái ngoan. Khi mà Nguyễn Ngọc Quyên và Tần Lạc Viễn vốn chưa lĩnh chứng, cô ta đã sớm mở miệng gọi Nguyễn Ngọc Quyên là "mẹ" rồi.

Tần Thiên Thiên chủ động nắm tay Tần Lạc Viễn: "Bố, bố không cần lo lắng cho con đâu. Mẹ Nguyễn đối với con rất tốt, giống như là mẹ ruột của con vậy. Có lúc bà ấy còn đối xử với con tốt hơn cả chị nữa kia, càng không bắt công với con đâu chỉ một chút. Vì vậy bố không cần lo lắng con phải chịu thiệt đâu."

"Bố đương nhiên là biết bà ấy đối với con rất tốt. Nếu bà ấy mà không tốt với con, bố cũng sẽ không lấy bà ấy rồi. Chỉ là, chị con..."

"Chị cũng rất tốt với con." Tần Thiên Thiên nói. Cô ta di chuyển ánh mắt, để lộ ra nỗi buồn man mác, ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: "Chỉ là, con cảm thấy chị hình như không quá thích con."

Tần Lạc Viễn nắm lại tay của Tần Thiên Thiên: "Con là đứa trẻ ngoan như vậy, nó không thích con là nó có vấn đề. Tính cách của chị con bố cũng biết rõ, có cơ hội bố sẽ nói chuyện với nó. Chỉ là hôm nay bố tới tìm con chủ yếu là muốn nói với con... Một người con gái ấy, nếu muốn tốt đến chết, nhất định

phải gả vào nhà tốt! "

Tần Thiên Thiên ngay người, trong lòng lơ mờ đoán ra Tần Lạc Viễn muốn nói gì với cô ta rồi. Nhưng cô ta giả vờ không biết, xấu hổ quay đầu qua chỗ khác, rù mắt trách móc: "Bố, bây giờ bố nói với con những việc này làm gì chứ? Bây giờ con chỉ muốn tập trung học tập tốt, thi vào một trường đại học tốt mà thôi."

"Con nghĩ được như vậy đương nhiên là không sai. Bây giờ bố nói với con những chuyện này quả thật có quá sớm. Nhưng bố cũng phải phòng trước chứ. Con xem di Nguyên xem, cũng là tốt nghiệp đại học có tên tuổi, nhưng con thấy trước đây bà ấy đã gả cho một người như thế nào? Một con bạc, ma men! Vậy nên ấy, bố nói với con những lời này nhất định là con phải để trong đầu! "

Tần Thiên Thiên nghe lời, gật đầu: "Bố, bố nói đi."

Tần Lạc Viễn nhìn thoáng qua cửa phòng, quay đầu lại, hạ thấp giọng nói: "Thứ sau tuần sau, khi đến nhà họ Phàm, con tìm cách đến gần bên học Phàm một chút..."

Mặt Tần Thiên Thiên liền đỏ lên.

"Bố! Bố nói cái gì đấy..."

Tần Lạc Viễn phản bác lại một tiếng: "Con đừng xuyên tạc ý của bố. Bố là nói, hai bọn con trước tiên hãy làm bạn tốt đi. Bạn học Phàm không phải cũng học rất giỏi sao? Hai người bọn con sau này thi vào cùng một trường đại học lớn... Đợi đến lúc đó, con lại cân nhắc tới những việc lớn hơn. Con hiểu ý của bố chứ? "

Tần Thiên Thiên gật đầu: "Nhưng hình như quan hệ của chị với cậu ấy tốt hơn."

"Người trẻ tuổi như vậy thì có gì mà được hay không được chứ? Ngồi gần nhau thì tự nhiên sẽ hiểu nhau hơn một chút thôi mà. Nhưng với thành tích của chị con thì con thể thi vào trường nào? Phải nhìn xa trông rộng một chút, con hiểu không? "

Tần Thiên Thiên lại gật đầu lần nữa, lòng bàn tay dần dần khom lại.

Đúng a, lại nói như thế nào nhỉ? Sau này La Vy Vy và Phàm Nhất Hàng rời xa rồi, sẽ xuất hiện khoảng cách. Cô thì có thể đủ sức lực mà thi vào cùng một trường với Phàm Nhất Hàng, nhưng còn La Vy Vy?

Tuyệt đối không có khả năng!

Khóe miệng Tần Thiên Thiên chậm rãi nhếch lên.

Hết chương 46

Hôm nay rảnh cố dịch cho mọi người, tuần sau lại là tuần lên dây cót rồi... Tiện thể mình đang muốn đổi bìa cho truyện, bạn nào hảo tâm, lại có tài des ảnh có thể giúp mình không?

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bỏ cái móng heo của anh xuống cho La đại ca

"Sao? Giờ là muốn cút sang một bên hay muốn động tay? "

Trong quán net đầy khói thuốc lá. Cánh tay của người đàn ông nổi lên những đường nét cơ bắp rõ ràng, anh ta đặt chân lên chiếc ghế màu đỏ sẫm, khuôn mặt đầy vẻ khiêu khích và coi thường.

Ngoài Tống Ninh Viễn béo ú ra, thì so với anh ta, những người khác giống như một con gió cũng có thể thổi bay cơ thể gầy còm của bọn họ.

"Động tay thì động tay, ai sợ các người chứ?! Vốn dĩ ở nơi này ai đến trước thì người đó ngồi trước, các người dựa vào đâu mà cướp chỗ hả? " Tống Ninh Viễn không bị người đàn ông kia làm cho sợ hãi. Trường hợp này mà thật sự động tay cũng chỉ chịu thiệt thôi. Hơn nữa, trong những tình huống như thế này thì không thể thật sự đánh nhau được.

Nhưng lần này, hình như Tống Ninh Viễn đã phát đoán sai rồi.

Người đàn ông cơ bắp túm lấy cổ áo của Tống Ninh Viễn, nhấc cậu ta lên trên không dễ như trở bàn tay.

"Dựa vào cái gì? Chính là dựa vào nắm đấm của ông đây cứng hơn của mày đấy! "

Người đàn ông cơ bắp nói xong liền nắm chặt nắm đấm tay phải lại, chuẩn bị đánh vào mặt Tống Ninh Viễn.

Khóe mắt Tống Ninh Viễn nhìn nắm đấm sắp rơi xuống khuôn mặt của bản thân mình. Cậu ta nhắm mắt lại theo quán tính, thế mà cơn đau nằm trong dự liệu lại không truyền đến. Cậu ta chỉ nghe thấy tiếng của La Vy Vy: "Bỏ cái móng heo của anh xuống cho La đại ca! "

"Lão đại..." Tống Ninh Viễn mở mắt ra, thấy La Vy Vy đang ngăn lại nắm đấm vốn dĩ sẽ đánh vào mặt của mình kia. Cậu ta cảm thấy bản thân sắp khóc rồi.

La Vy Vy là chạy một mạch tới. Vốn dĩ là chặng đường cần tới mười phút, cô lại chỉ tốn năm phút là đã đến rồi, chạy đến nỗi thở không ra hơi luôn.

Bởi vì quá vội vã nên quần áo của cô có hơi lộn xộn, tóc tai cũng không kịp buộc gọn gàng mà rối tung rối bù lên như tổ chim. Cái gọi là vẻ đẹp bù xù có lẽ chính là bộ dạng này của cô.

Người như vậy xuất hiện ở nơi quán net ồn ào khiến người ta căn bản là không thể nào mà không chú ý đến cô cho được. Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi lên người La Vy Vy.

Có sự xuất hiện của La Vy Vy, người đàn ông cơ bắp hoàn toàn mất đi hứng thú với Tống Ninh Viễn. Thử hỏi có người đẹp như nữ thần xuất hiện rồi, ai sẽ còn quan tâm đến một tên nhóc béo ú nữa?

Người đàn ông cơ bắp buông lỏng cổ áo của Tống Ninh Viễn ra, nhìn La Vy Vy với ý xấu. Đám người phía sau anh ta cũng hást cảm lên, dùng ánh mắt kinh tòm quan sát cô.

La Vy Vy chán ghét hást tay của người đàn ông cơ bắp vốn dĩ đang nắm cánh tay cô, nhìn về phía Tống Ninh Viễn, hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tống Ninh Viễn khó khăn lắm mới được tự do, cậu ta chạy mấy bước ra phía sau La Vy Vy, tố cáo: "Mấy cái bàn máy tính bên này là chúng tôi mở lên trước, kết quả đám người này vừa đến liền đuổi chúng tôi đi, nói đây là chỗ ngồi của họ. Thế là bọn tôi liền xảy ra tranh cãi..."

Vậy nên, đám người này căn bản chính là ý thể dọa người!

La Vy Vy híp mắt lại, ánh mắt bất thiện nhìn mấy người trước mặt. Cho dù là về số người hay là về cơ bắp đều chiếm ưu thế hơn đám con cháu này của bọn họ. Cô mở miệng châm biếm: "Là thời đại nào rồi cơ chứ mà còn ý thể dọa người nữa? Ở nhà trẻ, các người chưa từng được nghe thầy cô giáo nói qua về đạo lý trước rồi mới đến sau sao hả?"

"Đúng nha." Người đàn ông cơ bắp mặt dày gật đầu, tiến lên phía trước hai bước, sát lại trước mặt La Vy Vy: "Giáo viên ở nhà trẻ còn chưa từng nói qua với chúng tôi. Vậy hay là cô em nói cho chúng tôi biết đi?"

Đám người ở phía sau đều cười phá lên. Tiếng cười buồn nôn này khiến người không khỏi tự cảm thấy nổi lên một tảng da gà.

"Bang..."

Một giây sau, tiếng cười của đám người kia liền ngưng trệ ở trên mặt.

Người đàn ông cơ bắp cầm đầu ôm hai má đã sưng vù vì bị ăn đấm. Anh ta trợn trừng mắt nhìn vốc dáng vừa nhỏ bé vừa yếu đuối của La Vy Vy, không dám tin một cô bé mỏng manh yếu đuối như vậy lại có thể có sức lực và dũng khí lớn đến thế.

La Vy Vy nhếch mép, trong ánh mắt không có chút sợ hãi nào, thậm chí trong mắt còn có sự hung hăng sắc bén.

Con người có những lúc sẽ có giác quan thứ sáu, dựa vào cảm giác này của bản thân mà phỏng đoán xem mình có hạ gục được đối phương hay không.

Ví dụ như bây giờ, La Vy Vy cảm thấy bản thân một người dựa vào việc ăn bột mì rồi protein như mình có thể hạ gục được người đàn ông cơ bắp này.

Đối phương có lẽ cũng có chút sức lực, nhưng tuyệt đối không thể so với người có đôi tay đã học Taekwondo nhiều năm như cô được... Dựa vào kinh nghiệm và độ nhanh của động tác, sức chiến đấu của đối phương gần như là bằng không.

Cô hást cảm, để lộ ra chiếc cổ nhỏ nhắn, lên tiếng: "Đây! Chính là cách nói chuyện của La đại ca! Bây giờ hiểu cái gì gọi là có trước rồi mới đến sau chưa?"

Khuôn mặt của người đàn ông cơ bắp bị La Vy Vy đánh cho đến nỗi muốn bay lên không trung. Bị con gái đánh, loại chuyện này mà truyền ra ngoài thì anh ta sẽ bị mọi người cười cho vỡ bụng mất!

Anh ta thở dốc, gờ nắm đấm tay phải lên, phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng giầy cao gót.

"La Vy Vy? Sao lại là cậu?"

Là giọng nói rất chín chắn. La Vy Vy nhìn về phía phát ra giọng nói ấy... Là giọng nói khoe khoang của hoa khôi trường, Lâm Kỳ Hân.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! La Vy Vy nhú mày.

Lâm Kỳ Hân mặc một chiếc váy bó sát, làm nổi bật lên từng đường nét cơ thể, chân đeo đôi giày cao gót nhỏ màu đỏ. Phong cách trên người lập tức từ học sinh trung học biến thành người già dặn, hiểu sự đời hơn. Mà ở giữa ngón tay của cô ta còn kẹp điều thuốc, thật khiến người ta chán ghét.

La Vy Vy nhếch mép, nghiêng đầu nói: "Tôi đã từng nói qua với cậu rằng tôi thật sự rất ghét người khác nói 'sao lại là cậu' hay chưa? "

Lâm Kỳ Hân dí đầu lọc của điều thuốc đang kẹp ở tay đi, khó chịu nhìn La Vy Vy: "Cậu tới đây làm cái gì? "

La Vy Vy nhìn về phía người đàn ông cơ bắp, cười như không cười, nói: "Tôi đến tìm đạo lý nhân gian."

Người đàn ông cơ bắp quay về phía bên cạnh Lâm Kỳ Hân, cúi đầu thăm dò: "Em gái, cô gái này em quen biết sao? "

Lâm Kỳ Hân hết lần này đến lần khác muốn đến nhà họ Phàm chơi, nhưng đều bị Phàm Nhất Hàng cự tuyệt. Cô ta tổng quát lại, là do La Vy Vy đã nói xấu cô ta ở trước mặt Phàm Nhất Hàng, vì vậy cô ta hận La Vy Vy đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Người đàn ông cơ bắp hỏi như vậy, Lâm Kỳ Hân lập tức cười lạnh một tiếng.

"Hơn cả quen biết luôn ấy nhỉ? Là huyết hải thâm thù đấy! "

Lâm Kỳ Hân lùi về sau hai bước, nhìn về phía La Vy Vy và đám người Tống Ninh Viễn ở sau cô, khiêu khích: "La Vy Vy, ở ngoài trường học cậu vẫn nghĩ mình là đại ca nữa hay sao? Hôm nay tôi đã tới rồi, vậy thì để muộn một chút rồi hay đi đi, nợ của chúng ta trước đây cũng nên tính toán hết luôn nhỉ? "

Lâm Kỳ Hân vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho người đàn ông cơ bắp.

Má phải của người đàn ông cơ bắp xệ xuống, để lộ ra một nụ cười thê tại tât đắ*, mang theo mấy người ở phía sau đi đến gần chỗ La Vy Vy.

*Thế tại tât đắ: quyết phải đạt được điều mình muốn.

"Lão đại, phải làm sao đây? " Tống Ninh Viễn khàn khàn hỏi.

Trong mấy người mà Lâm Kỳ Hân đưa đến, trong đó có một nhân viên quản lý của quán net. Vì thế mà lần này bọn họ gần như đã nắm chắc phần thắng rồi.

Thảo nào bọn họ tranh cãi cả nửa ngày cũng không có quản lý đi tới nhắc nhở, thì ra đám người này căn bản chính là cùng một hội!

Sắc mặt La Vy Vy không biến hóa gì, cô nhướng lông mày hỏi: "Tên béo chết tiệt, biết trong từ điển nhân sinh của tôi không có hai chữ nào không hả? "

Tống Ninh Viễn ra sức nuốt nước bọt, nhìn về phía đám người đàn ông cơ bắp kia: "Chịu thua..."

La Vy Vy hất cằm: "Không sai! "

Trong từ điển của La Vy Vy cô, không hề có hai chữ chịu thua!

La Vy Vy nắm chặt nắm đấm tay lại, nhắc chân đi đến bên chỗ của người đàn ông cơ bắp cầm đầu. Nhưng vừa mới bước được hai bước, cô liền bị ngăn lại ở vị trí trí mạng.

...Có người kéo cổ áo của cô lại.

"Cậu muốn làm gì? "

Tiếng nói lạnh nhạt lại quen thuộc vang lên. Giọng nói ấy giống như là rượu vang đỏ được ướp lạnh ở mười ba độ C vậy, cao hơn một độ sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, thấp hơn độ sẽ ảnh hưởng đến mùi thơm. Nó mang theo sự kiêu ngạo rất riêng, đồng thời cũng vô tình mà để lộ ra sự mất kiên nhẫn của người nói.

Phàm Nhất Hàng?

Sống lưng La Vy Vy cứng lại, giống như là trẻ em làm việc xấu bị người lớn phát hiện vậy, có chút không biết phải làm sao.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Không phải việc của cậu

Chương 48: Không phải việc của cậu.

La Vy Vy ù ù cạc cạc, không biết phải làm sao, nhưng trạng thái này chỉ duy trì có mấy giây thôi. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy Phàm Nhất Hàng ở phía sau kéo cổ áo cô như đang xách một con gà con vậy. Cô hầm hừ một tiếng: "Không phải chuyện của cậu, cậu buông tay ra! "

Phàm Nhất Hàng giống như là không nghe thấy lời của cô. Cậu không những không buông ra mà ngược lại còn nắm chặt hơn một chút, thậm chí còn cố ý kéo cô về phía sau.

La Vy Vy không hiểu gì mà nhìn gáy của Phàm Nhất Hàng, trong đầu xuất hiện một dấu chấm hỏi.

Tổng Ninh Viễn nói Lâm Kỳ Hân là thanh mai trúc mã của cậu ta, nếu vậy thì cậu ta phải đứng về phía đối diện mới đúng chứ? Sao lại chần chừ trước mặt cô thế này làm gì...

Lâm Kỳ Hân ở phía đối diện thấy cậu đột nhiên xuất hiện, nhưng Phàm Nhất Hàng rõ ràng lại đang đứng bên cạnh La Vy Vy. Cô ta thờ ơ gấp, cầu vào từng tắc thịt trên vai mình.

Phàm Nhất Hàng phải đứng về phía cô ta mới đúng!

Lâm Kỳ Hân chỉ về phía sau La Vy Vy, nói với Phàm Nhất Hàng: "Anh Nhất Hàng! Anh đừng bị La Vy Vy lừa! Là cô ta kiếm chuyện trước, cũng là cô ta động tay trước. Lúc em vừa đến chỗ này đã tận mắt trông thấy cô ta đánh một quyền vào anh của em, anh nhìn mặt anh ấy đi! "

Lâm Kỳ Hân nói xong, kéo tay áo của anh cơ bắp qua, tỏ ý để Phàm Nhất Hàng nhìn khuôn mặt anh ta.

"Không phải như vậy đâu! " Tổng Ninh Viễn thấy La Vy Vy không nói gì, liền vội vàng giúp La Vy Vy giải thích: "Là bọn họ cướp chỗ ngồi của chúng tôi, vì thế chúng tôi mới tranh cãi. Lão đại đến để giúp chúng tôi thôi! Cũng là người đàn ông kia động tay với tôi trước, lão đại mới động tay lại thôi! "

Nghe lời này, Phàm Nhất Hàng ngược đôi mắt đen như mực nhìn về phía Lâm Kỳ Hân và anh của cô ta, lông mày cũng nhăn lại.

Khi còn nhỏ quả thực là cậu đã ở chỗ này mấy năm. Bởi vì khi đó bố mẹ đều đang dốc toàn lực vào tập đoàn Bát Phàm nên không có thời gian để quan tâm đến cậu.

Cậu còn nhớ lúc nhỏ, người anh này của Lâm Kỳ Hân là hồn thể ma vương, dựa vào dáng dấp to cao của mình mà bắt nạt những bạn nhỏ khác. Không nghĩ tới tính xấu này đến bây giờ vẫn không hề thay đổi.

"Vậy nên anh của cô ngay cả một nữ sinh cũng đánh không lại, đành phải gọi cả một đám người tới đánh cô ấy? "

Khi nói những lời này, Phàm Nhất Hàng vẫn duy trì vẻ mặt như tảng băng ngàn năm không đổi ấy. Thậm chí cậu còn không thèm nhìn anh của Lâm Kỳ Hân lấy một cái, nhưng lại thể hiện rõ thái độ khinh thường.

Cậu cực kỳ coi thường loại đàn ông lại có thể đi động tay với con gái.

"Không phải như vậy đâu, cậu ta nói vậy..."

Lâm Kỳ Hân vội vàng cãi lại. Đàn anh cơ bắp liền kéo cô ta qua một bên, rồi tiến lên phía trước, giọng điệu thập phần không tốt đẹp gì, nói với Phàm Nhất Hàng: "Cậu chính là Phàm Nhất Hàng? Cũng chỉ là một con khỉ còm mà thôi, Hân Hân, sao em lại có thể hâm mộ cậu ta được cơ chứ? "

Thật ra vóc dáng của Phàm Nhất Hàng rất cân đối, không thừa không thiếu một chút nào cả.

Nhưng đứng trước một người đàn ông cơ bắp như thế này, cậu liền trở thành "khỉ còm" trong miệng đối phương.

Bị gọi là "khỉ còm", sắc mặt Phàm Nhất Hàng cũng thay đổi một chút. Cuối cùng cậu cũng chịu nhìn người đàn ông cơ bắp một cái. Chỉ một ánh nhìn đã khiến người đàn ông phải nắm chặt nắm đấm lại.

Đó là một loại đe dọa ngầm, hoặc có thể nói là cảm giác bị đè ép đến mãnh liệt.

"Như vậy đi." Phàm Nhất Hàng nghiêng đầu về phía sau một chút, nói: "Ba phút. Trong ba phút này, chỉ cần anh có thể chạm vào tôi, vị trí ghế lô này liền trả lại cho mấy người. Ngược lại, nếu không chạm được vào tôi, vậy thì mấy người phải xin lỗi bọn họ. Sau đưa, cút. "

"Khẩu khí lớn quá nhỉ! " Người đàn ông cơ bắp giờ nắm tay ra trước ngực, làm thành hình nắm đấm, cười lạnh: "Đừng để bị tôi đánh đến nỗi gọi mẹ đấy nhé! "

Người đàn ông cơ bắp nói xong, giờ nắm đấm tay tấn công về phía Phàm Nhất Hàng.

Khi người đàn ông cơ bắp bước một bước đầu tiên, Phàm Nhất Hàng sớm đã tránh sang bên cạnh, thuận tiện đẩy La Vy Vy ở phía sau ra chỗ Tổng Ninh Viễn.

"Đứng xa ra một chút! "

Cậu vừa nói, chân lại bước sang bên một bước, lại tránh được nắm đấm thứ hai của đối phương.

Ngay sau đó là nắm đấm thứ ba, thứ tư...

Bầu không khí trong khoảng thời gian ba phút này càng ngày càng căng thẳng.

Đương nhiên, sự căng thẳng này chỉ là đối với người đàn ông cơ bắp kia mà thôi.

"Chết tiệt... " Người đàn ông cơ bắp càng ngày càng luống cuống. Nhưng đây chính là một vòng tuần hoàn ác tính, anh ta càng luống cuống lại càng không thể chạm vào Phạm Nhất Hàng được, càng không dễ phán đoán xem cậu sẽ ở nơi nào để mà tấn công.

Ngược lại, khi nhìn đến Phạm Nhất Hàng, sắc mặt cậu ngay cả một chút thay đổi cũng không có, hơi thở cũng không mang theo chút gấp gáp nào.

La Vy Vy quan sát hai người đang đấu với nhau, đưa tay bịt miệng, ngáp một cái.

Phạm Nhất Hàng là đang đùa với khi hay sao? Con khi này cũng quá ngốc rồi đấy!

La Vy Vy ngáp xong, hướng về phía Phạm Nhất Hàng, gọi: "Ê, bạn cùng bàn! "

Cô gọi một tiếng như vậy, Phạm Nhất Hàng liền quay đầu nhìn về phía cô.

La Vy Vy vốn cứ nghĩ là cậu sẽ không quan tâm đến mình, mà một lòng chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh. Nhưng cô lại không nghĩ tới, cậu lại quay thẳng nhìn về phía mình như thế.

Người đàn ông cơ bắp to con tìm được cơ hội. Anh ta nhấc chân đá vào bụng Phạm Nhất Hàng.

La Vy Vy trợn trừng mắt, nhắc nhở: "Cẩn thận... "

Lời vừa mới nói ra, mắt cá chân của người đàn ông cơ bắp đã bị Phạm Nhất Hàng nắm chặt ở trong tay, giống như con gà thần tài đứng bằng một chân vậy.

"Hết ba phút rồi." Cậu không một chút nóng vội nào quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông cơ bắp.

Người đàn ông cơ bắp trợn tròn mắt.

"Sao có thể... Cậu cũng không... "

Không hề nhìn anh ta, nhưng lại biết động tác của anh ta.... Tên gia hỏa này có còn là người nữa không?

Mặt Phạm Nhất Hàng không cảm xúc nhắc nhở: "Xin nhận lỗi, sau đó, cút. "

"Con mẹ nó... " Người đàn ông cơ bắp mở miệng chửi tục. Không đợi anh ta nói xong, Phạm Nhất Hàng đã giơ cao tay lên.

Cần phải biết rằng, tay cậu đang nắm mắt cá chân của đối phương.

Mắt cá chân của người đàn ông cơ bắp bị nhấc lên cao, anh ta đành phải cắn răng chịu đựng, nhảy bằng một chân về phía trước, gần như là lảo đảo trên mặt đất. Biểu cảm trên khuôn mặt anh ta không gì có thể diễn tả hơn.... Bị kéo đến nỗi trái trứng nhỏ cũng đau theo, điều này không phải điều mà con gái có thể hiểu rõ được. Cũng giống như con trai sẽ không có cách nào hiểu rõ được cơn đau đến tháng của phụ nữ vậy, luôn cảm thấy đó là điều rất chi là kỳ lạ.

Người đàn ông cơ bắp vừa kêu đau vừa cầu xin: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Xin lỗi, cậu mau buông tay ra đi... "

"Anh xin lỗi nhầm đối tượng rồi... Anh phải xin lỗi cô ấy kia kìa." Phạm Nhất Hàng lạnh lùng nói.

"Xin lỗi, xin lỗi! " Người đàn ông cơ bắp nhìn về La Vy Vy ở phía bên kia, nước mắt vì cơn đau cũng đều muốn rớt ra luôn rồi.

Mọi người ở xung quanh cô nén phát ra tiếng cười.

Ghế lô ở Green Gull là kiểu mở một nửa. Cũng có nghĩa là, thật ra người khác ở trong quán net đều có thể nhìn thấy hết mọi chuyện xảy ra ở bên trong.

"Cái gì cũng không cần nữa... "

Lâm Kỳ Hân mất mặt, cô ta nhắm mắt lại, mấy giây sau mang theo cơn giận dữ trên toàn thân và sự lảng nhụt xoay người rời đi.

Người đàn ông cơ bắp khóc lóc kể lể với La Vy Vy và đám người Tống Ninh Viễn. Đến khi anh ta xin lỗi xong, Phạm Nhất Hàng cuối cùng cũng buông

tay ra.

Đoạt được tự do, người đàn ông cơ bắp liền mở miệng, hung dữ nói: "Mấy người các người nhớ cho lão tử! Mỗi thù ngày hôm nay, lão tử nhất định sẽ trả lại gấp đôi! "

"Rồi rồi rồi, tôi nhớ rồi! " La Vy Vy rất bí ối mà cười nói lại.

Quán net cuối cùng cũng được trả lại sự yên bình, nhưng đám người Tống Ninh Viễn đã không còn tâm tình để chơi game nữa rồi.

"Xem da sau này các cậu phải đổi quán net rồi." La Vy Vy nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói: "Quản lý quán net ở chỗ này cũng không quá tin cậy. "

"Lão đại, chúng tôi biết rồi. Vốn dĩ ở quán net này chúng tôi cũng không có thể thành viên. Bây giờ xem ra là nên ở nhà chơi game rồi." Tống Ninh Viễn thở dài một hơi, rồi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Phạm Nhất Hàng.

Cậu ta nợ Phạm Nhất Hàng một câu cảm ơn.

Sau đó, Tống Ninh Viễn vừa định mở miệng thì Phạm Nhất Hàng đã quay người rời đi rồi.

Nói một cách chính xác thì là cậu ấy đi đến quầy hàng rồi.

Phạm Nhất Hàng định lên mạng ở quán net sao?

"Mấy người các cậu về nhà trước đi, đỡ phải bị mấy tên gia hỏa kia tìm đến nữa." La Vy Vy dặn dò hai câu. Cô nhìn về chỗ quầy hàng Phạm Nhất Hàng đang đứng, đi tới đó.

Học sinh giỏi cũng sẽ tới quán net chơi game sao?

Cô phải đi xem mới được!

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cậu muốn đi?

Chương 49: Cậu muốn đi?

Trước kia, quán net có thể coi là thiên đường của không ít thiếu niên hư hỏng. Bọn họ ở trong này nói chuyện, chơi game, hút thuốc, hôn nhau. Mãi cho đến khi xã hội ra những quy định cho nơi này, hiện tượng này mới chấm dứt.

Nhưng vẫn có những "con cá lọt lưới".

Gree Gull chính là một trong những con cá lọt lưới đó.

Bởi vì bối cảnh của chủ tiệm nơi này rất hùng hậu, nên luôn có "người ở phía trên" tới kiểm tra thẻ thành viên trước khi được biết thông tin, khách tới đây có thể được nhắc nhở trước để an toàn "rút lui".

Đây cũng chính là lí do tại sao đám người Tống Ninh Viễn mặc dù còn chưa đủ tuổi thành niên nhưng vẫn có thể vào quán net.

"Mở máy một tiếng." Phạm Nhất Hàng nhắc tay phải lên, tạo thành hình nắm đấm, gõ hai cái lên mặt của quầy hàng.

"Đợi chút."

Nữ sinh có mái tóc nhuộm màu đỏ không kiên nhẫn nói, cúi đầu xem tin tức trên điện thoại, sau khi xem xong mới ngẩng đầu lên, cô ta vô cùng ngạc nhiên.

Người thiếu niên đứng ở trước quầy hàng có ngũ quan đẹp như được điêu khắc, càng khiến người ta không cách nào coi thường được. Trên người cậu tồn tại một loại khí chất thanh lãnh, dường như là đứa con của bá tước trong vương quốc băng tuyết nào đó.

Trời sinh đã có khí chất cao quý, trời sinh đã anh tuấn khôi ngô.

Nếu như phải dùng một từ để hình dung, vậy chính là: cảm dục, lãnh đạm.... Thôi xin đi, một từ căn bản là không để hình dung mà, được không hả?

"Anh đẹp trai tên gì vậy? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh nha! " Hai mắt của nữ sinh sáng cả lên, nhưng lại cúi thấp ngực xuống, có thể thấy thấp thoáng thấy phong cảnh tuyệt đẹp ở sau lớp áo khoác chữ T.

Nhưng Phạm Nhất Hàng ngay cả mí mắt cũng không thèm nhìn xuống một cái. Cậu lập lại lời mình vừa nói lúc nãy: "Mở máy một tiếng. "

Nữ sinh vẫn còn muốn nói gì đó, lại đặt một tay lên trên quầy hàng.

"Tôi cũng mở máy một tiếng! " Nữ sinh có tướng mạo xinh đẹp lại tràn đầy tính công kích kéo tay của nam sinh đang đặt trên quầy hàng qua, hỏi: "Cậu chơi game gì vậy? Chúng ta có thể PK đấy! "

Nữ sinh ở quầy hàng kia chỉ nhìn thoáng qua La Vy Vy, trong lòng liền có cảm giác thất bại.

Nữ sinh với nữ sinh có khi chỉ cần nhìn khuôn mặt liền có thể phân chia thắng bại rồi. Mà ở đây, đối phương thậm chí còn chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái.

"Có thể không? "Muốn ngồi ghế lô không? " Nữ sinh nhếch khóe môi, lại ngồi xuống, một lần nữa nói với thái độ không kiên nhẫn.

"Không có, không cần. "

La Vy Vy nói xong, từ trong túi áo lấy ra hai mươi đồng, đặt lên trên quầy hàng, nói: "Của cậu tôi cũng trả luôn rồi, không cần tìm nữa. "

La Vy Vy giống như cường hào, cầm hai tờ vé mở máy phát phát trước mặt Phạm Nhất Hàng: "Khoảng cần cảm ơn, chị có tiền mà. "

Phạm Nhất Hàng liếc cô một cái. Cậu đã sớm cầm một tờ một trăm đồng trong tay đặt trên quầy hàng, để lại một câu "không cần trả lại" rồi rút một tấm thẻ trong tay La Vy Vy ra, quay người rời đi.

"Dựa... " La Vy Vy nghiêng răng hai cái, quay đầu nói với cô gái ở quầy hàng: "Cậu ta nói đùa thôi, phải trả, phải trả lại chứ. Chị trả lại cho tôi là được rồi... "

Cô là giả làm thổ hào thôi, còn cái tên Phạm Nhất Hàng này mới thật sự là thổ hào để cô bám vào này!

Trước ánh mắt coi thường, khinh bỉ của cô gái ở quầy hàng, La Vy Vy cầm đồng tiền lẻ được trả lại mua hai chai coca. Sau đó cô rất nhanh đã tìm đến chỗ của Phạm Nhất Hàng...là một góc mà mắt cũng không nhìn được. Đây thật sự là vị trí mà tên gia hỏa Phạm Nhất Hàng lựa chọn mà.

La Vy Vy ôm hai chai coca, nhắc chân đi tới.

Bang.

La Vy Vy đặt coca bên cạnh con chuột, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Phạm Nhất Hàng ở bên cạnh cúi đầu xuống, không biết đang làm cái gì nữa.

"Mua cho cậu cái này, dùng tiền của cậu, vậy nên không cần cảm ơn. " La Vy Vy nói xong, nhìn Phạm Nhất Hàng vẫn đang cúi đầu. Cô tới gần cậu, nhìn kỹ: "Cậu đang xem cái gì vậy? "

Phạm Nhất Hàng rơi vào trầm mặc, dường như là có chút khó nói.

Nhưng vì trước mặt cậu là La Vy Vy lạnh trí, cô gần như là lập tức đoán ra được....

"Không phải là cậu không biết mở máy đấy chứ? " Cô hỏi.

Tầm mắt Phạm Nhất Hàng từ tấm thẻ kia nhìn về phía La Vy Vy. Cậu dùng ánh mắt nói với cô "cậu không nói không ai bảo cậu là người câm đâu".

La Vy Vy nhếch khóe môi, tỏ ý bản thân mình đã hiểu rõ mọi chuyện. Cô vỗ vỗ bả vai cậu, an ủi: "Không cần phải xấu hổ. Đại thiếu gia chưa từng tới quán net bao giờ cũng là chuyện bình thường. Đây, nhìn tôi này, chỗ này là chỗ đút thẻ vào. "

Phạm Nhất Hàng bị kích thích, cậu cúi người xuống, chịu nhục xem La Vy Vy làm.

Rất nhanh sau đó, máy tính đã khởi động thành công. Góc bên phải máy tính biểu thị bắt đầu tính thời gian sử dụng mạng.

La Vy Vy nhìn sang cậu, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, giống như đang nói: Nhìn xem, đơn giản không?

Phạm Nhất Hàng di chuyển tầm mắt từ gương mặt sinh động của La Vy Vy sang chỗ khác, lạnh nhạt nhắc nhở: "Không còn sớm nữa, cậu nên quay về đi. "

"Cậu cũng đâu có về, tôi còn lâu mới về. Dù sao thì quay về rồi tôi cũng không ngủ được, không bằng ở đây với cậu cho lành! "

La Vy Vy cố ý nhường mảy hai cái, nhưng cô lại phát hiện ra sắc mặt của Phạm Nhất Hàng càng lạnh nhạt hơn.

Ờ? Cậu ta tức giận rồi sao?

"Được rồi được rồi, cậu đừng tức giận. Thật ra là tôi..." La Vy Vy nắm chặt tay lại, nói: "Thật ra là tôi muốn cảm ơn cậu một chút. Thành thật mà nói, vừa rồi đích thực là đối phương chiếm ưu thế hơn, tôi không có kế hoạch lớn gì hết. Nếu như không phải cậu nói..."

"Nói đủ chưa?" Phạm Nhất Hàng nhún chặt mày lại, sự lạnh lẽo trong đáy mắt lại càng lạnh hơn cả mọi ngày.

La Vy Vy bị sốc, cô không biết bản thân đã nói sau ở chỗ nào rồi nữa.

Cùng lúc đó, cô lại cảm thấy con chút tức giận.

Cô chỉ là đang cảm ơn thôi mà. Cậu ta làm mặt lạnh cho ai nhìn chứ?! Vẫn dĩ cô chẳng phải người thích nói cảm ơn gì cả, khi nói ra những lời này cô đã tốn không ít sức lực rồi, thế mà cậu ta lại còn đối với cô như vậy!

"Soạt..." một tiếng, La Vy Vy đứng dậy.

Mấy nam sinh ở máy đối diện bị động tĩnh thu hút, họ nhìn sang La Vy Vy, sau đó lại càng để ý tới người bên cạnh cô hơn.

La Vy Vy coi như không nhìn thấy ánh mắt ở phía đối diện, mặt cô đen kịt, gào lên với Phạm Nhất Hàng: "Phạm Nhất Hàng, cậu là một tên đại đầu heo! Tôi cũng không thèm nói cảm ơn với cậu nữa!"

Cô cầm lấy điện thoại đặt ở bên cạnh, định rời đi, nhưng cô đột nhiên dừng động tác quay người. Một bàn tay hơi lạnh nắm lấy cổ tay cô, vừa vặn vào chỗ mạch máu, giống như là hai trái tim cảm nhận được nhịp đập của nhau vậy.

Động tác của La Vy Vy dừng lại.

Phạm Nhất Hàng trầm mặc khoảng hai giây, sau đó mở miệng: "Cậu định đi?"

La Vy Vy hỏi lại bằng ngữ khí không mấy tốt đẹp: "Không thì sao? Tiếp tục ở nơi này để yêu đương với tên mông lạnh như cậu à?"

"Con gái đừng nên nói nhiều mấy câu kiểu này." Phạm Nhất Hàng nói, cậu dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Đợi tôi mười phút, tôi đưa cậu về."

"Không cần!"

La Vy Vy rút tay mình về, Phạm Nhất Hàng lại càng nắm chặt hơn. Nhưng cậu đã kiểm soát độ mạnh yếu cho vừa phải, sẽ không làm cô đau quá.

Cô buồn phiền quay đầu lại, trừng mắt với Phạm Nhất Hàng.

"Cậu buông tay ra!"

Ngữ khí của cô rất bức tức, giống như là một con thỏ phát cáu khi bị trêu chọc. Điều này không những không có bất cứ sự uy hiếp nào, mà còn khiến người ta càng muốn sờ vào làn da mềm mại của cô hơn.

Phạm Nhất Hàng kéo tay cô về phía lưng mình.

"Mười phút không được, vậy thì năm phút."

Trong không gian khép kín, âm thanh huyền ảo, hỗn tạp xen lẫn mùi rượu, thuốc lá, trông giống như một hầm đất vừa bẩn vừa hôi. Nhưng bởi vì có sự xuất hiện của bá tước băng tuyết nên khói bụi của trần gian đã bắt đầu trở nên sạch sẽ.

La Vy Vy cảm thấy bản thân mình nhất định là bị Phạm Nhất Hàng đầu độc rồi. Bằng không thì tại sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời cậu ta, ngồi vào chỗ cũ, sau đó như một con ngốc ở bên cạnh đợi cậu ta chứ?

Cô lại không phải là chó con của Phạm Nhất Hàng! Nghe lời cậu ta như thế để làm gì chứ?!

Mà đợi đến khi La Vy Vy nhận ra những điều này, cô đã ngồi ở trong đó hai phút rồi.

"Hừ!"

La Vy Vy, mảy thật sự là không có tiền đồ mà!

Cô tức giận với bản thân mình, ngửa cổ to một ngụm lớn coca, sau đó quay sang nhìn màn hình máy tính của Phạm Nhất Hàng...

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Duyên bạn cùng bàn là duyên nợ từ kiếp trước

Ở thế kỷ này, đại bộ phận các gia đình đều có máy vi tính, mặc dù là như vậy nhưng bọn họ vẫn chọn đi đến quán net bởi vì những nguyên nhân dưới đây.

Một: Tốc độ internet ở trong nhà quá chậm, không có cách nào tải nổi những game có dung lượng lớn.

Hai: Người lớn trong nhà nhìn thấy sẽ ngứa mắt, không để cho họ chơi game.

Ba: Hẹn lập team với bạn bè để PK.

Bốn: Tới quán net xem ảnh X*.

*Chỗ này còn cần chú thích không??? (hắc hắc)

Mà bây giờ, La Vy Vy đang nhìn thấy nguyên do thứ năm: Tới quán net để tải đề thi đại học???

"Phạm Nhất Hàng, tôi thật sự nghi ngờ tổ tiên của cậu rất có thể là một thằng ngốc đấy. " La Vy Vy không nhịn được mà nói.

Bởi vì tổ tiên quá ngốc rồi, vậy nên tên này mới liều mạng đọc sách để nâng cao IQ cho dòng họ mình. Ừm, chắc chắn là như vậy rồi!

Phạm Nhất Hàng vốn đang nhìn chăm chú vào thanh tiến độ trên màn hình, nghe những lời này của La Vy Vy, cậu liền quay đầu nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: "La Vy Vy, tôi đã từng nói với cậu chưa nhỉ? Cậu không nói không ai bảo cậu là người câm đâu."

La Vy Vy thành thật gật đầu: "Rồi! "

Phạm Nhất Hàng: "..."

La Vy Vy dường như là nghe không hiểu ý câu hỏi của Phạm Nhất Hàng. Cô chỉ vào trán cậu, hỏi: "Chỗ này của cậu rớt cuộc là bị ai đánh vậy? "

Phạm Nhất Hàng không nói gì, mà nhìn không chớp mắt vào màn hình máy tính, giống như là không nghe thấy lời cô nói.

Phạm Nhất Hàng không trả lời, La Vy Vy liền tự mình suy đoán.

"Là ông nội cậu đánh cậu, có phải không? Tôi nói với cậu này, con người có lúc phải biết co biết duỗi. Ông ấy mắng cậu, cậu phải biết nhận lỗi. Dù sao thì nhận lỗi cũng đâu mất đi ít thịt nào, lại còn có thể ít đi một trận bị đánh. Cậu nói xem có đúng không? "

Phạm Nhất Hàng nắm chặt con chuột trong tay, sắc mắt liền trở nên khó coi, vai trái của cậu đã bị La Vy Vy đè lên.

Cậu giật mình quay đầu qua, chỉ thấy không biết từ lúc nào mà trong tay La Vy Vy đã có một miếng urgo. Mà cô, thì đang ngày càng gần cậu.

"Đừng động đây, tôi giúp cậu dán lên cho. Không thì vụn nhát để lại sẹo, hử dụng nhan thì thật đáng tiếc cho gương mặt này của cậu đấy. Nấu trứng chiên cả chưa chỉ quan trọng khi đánh trứng, gương mặt cậu cũng như quả trứng đấy đấy. "

Cô dịch chuyển ghế một chút, lại càng đến gần hơn một chút. Hơi thở cô gần như là phả vào mặt cậu, khiến tai Phạm Nhất Hàng cứ đỏ lên mãi. Mà kẻ đầu tiên lại may mắn không biết gì, cúi đầu xé vỏ urgo ra.

Một bộ nghiêm túc như vậy lại khiến người ta rất muốn...đưa tay ra xoa đầu cô một cái.

"Được rồi! Đừng động đây. " La Vy Vy duỗi tay muốn chạm vào đỉnh đầu cậu, nhưng đầu ngón tay còn chưa kịp chạm đến đã bị cậu giữ lại.

"Để tôi tự làm. "

Cậu cầm lấy urgo, muốn tự mình dán lên.

La Vy Vy kéo tay áo cậu, không chịu được mà hỏi: "Cậu tự mình dán như thế nào? Cậu nhìn thấy miệng vết thương ở đâu sao? Vì không muốn nợ tôi ân tình, cậu cũng quá xa cách rồi đấy, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn cùng bàn. Duyên bạn cùng bàn là duyên nợ từ kiếp trước, cậu đã nghe câu này bao giờ chưa hả? "

Sắc mặt Phạm Nhất Hàng lạnh nhạt, nhưng hai tai lại gàng đỏ hơn một chút.

Duyên bạn cùng bàn là duyên nợ từ kiếp trước, cậu chưa từng nghe qua câu này. Nhưng câu duyên vợ chồng là duyên nợ từ kiếp trước thì...

Phạm Nhất Hàng không nói gì, nhưng ngón tay cầm urgo lại buông lỏng ra một chút.

La Vy Vy duỗi tay cầm lấy urgo, bĩu môi: "Sớm để tôi dán thì không phải là đã xong rồi sao?"

Cô nói, tay trái ấn lên thái dương cậu, tay phải cầm urgo. Cô quan sát miệng vết thương một chút, tìm được vị trí tốt nhất rồi dán lên. Thậm chí còn rất tốt bụng kéo Lưu Hải* cho cậu, mượn nó để che đi chiếc urgo khó coi.

*Lưu Hải: một trong những tiền đồng của Trung Quốc, trước trán có để một chòm tóc mái. Trong câu này có nghĩa là La Vy Vy để tóc mái của Phạm xuống, che đi urgo.

Phạm Nhất Hàng cảm nhận được xúc cảm ấm nóng từ ngón tay của La Vy Vy, trầm mặc không nói gì.

Cậu ngược mắt liền có thể đối diện với mắt của La Vy Vy, liếc mắt xuống thì có thể nhìn thấy đôi môi đỏ của cô, cuối cùng cậu dứt khoát nhìn sang máy tính ở bên cạnh.

Màn hình máy tính hiển thị tên độ down về là 31%.

"Xong rồi! "

Khi La Vy Vy buông tay ra, Phạm Nhất Hàng cũng thở phào một hơi.

Cậu cảm nhận được nhịp đập trái tim mình cho chút không đúng, mi tâm liền nhàu lại.

Người ta chỉ là tốt bụng dán urgo cho cậu thôi mà, đến cùng cậu...còn đang nghĩ những gì vậy?

Cố gắng vứt bỏ hết những suy nghĩ linh tinh ở trong lòng ra phía sau, cậu nhìn La Vy Vy đang sờ mũi, ánh mắt không vui nhìn chằm chằm vị trí ở bên cạnh cô.

Phạm Nhất Hàng nhìn theo tầm mắt của cô nhìn qua. Ở nơi mà ít ai chú ý đến, một thanh niên đang phì phèo điều thuốc, trong miệng nói những lời dâm tục. Mà khói thuốc lại bay đến bên cạnh La Vy Vy.

"Két.... " Phạm Nhất Hàng kéo ghế đứng dậy.

La Vy Vy buông tay ra, ngạc nhiên hỏi: "Xong rồi sao? "

Đầu mũi cô đỏ lên, trông rất khôi hài.

Phạm Nhất Hàng đưa mắt nhìn cô: "Còn một bài thi nữa, dùng máy tính của cậu một chút. Cậu ngồi sang chỗ tôi đi. "

"Ồ. " La Vy Vy đứng dậy, cùng Phạm Nhất Hàng đổi vị trí.

Sau khi cách xa người thanh niên kia, La Vy Vy lập tức cảm thấy thoải mái đi không ít. Cô đặt tay lên trán bàn máy tính, chống cằm đợi Phạm Nhất Hàng.

Khuôn mặt người thiếu niên lờ mờ trong làn khói thuốc, nét mặt hờ hững, ngử quan góc cạnh, để lộ ra vẻ lạnh nhạt. Một người như vậy, đối với bất kỳ người khác giới nào mà nói đều cực kỳ hấp dẫn.

La Vy Vy nhìn mấy cái rồi chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Cô chỉ tán thưởng khuôn mặt của Phạm Nhất Hàng, còn về sự ít nói và vô vị của cậu ta thì một chút hứng thú cô cũng không có. Vậy nên cô dứt khoát không nhìn nữa.

Đợi được một lát, khoảng năm phút trôi qua, La Vy Vy kéo ghế dịch sang bên cạnh Phạm Nhất Hàng, tò mò hỏi: "Chỉ là đề thi thôi mà, sao cậu lại phải chạy đến chỗ này để tải về chứ? "

Vấn đề này thì Phạm Nhất Hàng lại trả lời cô: "Bởi vì một ID chỉ có thể tải một lần. "

La Vy Vy ngậy người một chút, không nhận được nói tiếp: "Vậy nên, cậu là đang muốn hai bản sao? "

Phạm Nhất Hàng: "Ừ. "

La Vy Vy nuốt nước bọt. Lời mắng Phạm Nhất Hàng có bệnh đã rõ như ban ngày, không thể nuốt lại được nữa rồi.

Thế giới này đẹp như thế, La Vy Vy cô là một "lady", không thể tùy tiện mắng người được.

Nhưng tên tiểu tử này thật sự là bị điên mà!

Nhưng nói đi cũng nói lại, nếu như đầu của Phạm Nhất Hàng không bị ảm thì cái mạng chó này của cô có thể không giữ lại được nữa rồi. Nghĩ như vậy, La Vy Vy không nhịn được mà ép mình thu lại sự kích động muốn mắng cậu ngốc lại.

"Nhanh! Mau quay lại thành Thủ Tháp*! "

*Thành Thủ Tháp: địa danh trong game.

"Tao không đi được rồi, thiếu máu. ADC của đối thủ quá mạnh, đầu hàng đi. "

"Piii... Lão tử tuyệt đối không đầu hàng. Mẹ nó, thua rồi, đầu hàng đi, chơi lại ván nữa. "

Lỗi tai của La Vy Vy động hai cái. Cô nghe thấy những lời mà người ngồi ở máy đối diện nói, anh ta không tự chủ được mà nóng giận đập bàn. Sau khi thu hút hết mọi ánh nhìn, người đối diện liền chủ động đề nghị: "Vẫn còn thiếu người có phải không? Mang theo tôi đi. "

Trời ạ, cho cô xin đi, cô quả thực đã đợi đến phát chán rồi.

Ba nam sinh ở phía đối diện sớm đã để ý tới việc La Vy Vy bị Phạm Nhất Hàng kêu đứng dậy để đổi chỗ rồi. Sau khi nghe thấy lời nói của La Vy Vy, hai mắt của bọn họ liền sáng cả lên, sau đó nói: "Chúng tôi có ba người, em muốn gia nhập với chúng tôi thì tùy tiện chọn một người đi. "

"Được thôi! " La Vy Vy hào hứng cài đặt game trên máy tính, rồi đăng ký tài khoản.

La Vy Vy là một người có sở trường học theo rất nhanh, đương nhiên việc học chơi game cũng không ngoại lệ.

Bốn người tùy tiện thêm "người ở vùng lân cận", lập thành đội năm người, đại sát tứ phương. Nhưng giai đoạn trước chơi quá buông thả, nên giai đoạn sau quần địch liền phát triển nhanh hơn bọn họ. Một người không cẩn thận, bị tiêu diệt, sau đó thua phải thoát ra khỏi trò chơi.

Màn hình máy tính hiển thị rõ mấy chữ "Defeat" to đùng. La Vy Vy tức đến đỉnh điểm, thế nhưng nam sinh ở phía đối diện vẫn rất chi là vui vẻ. Bọn họ còn tốt bụng an ủi La Vy Vy: "Không sao đâu cô em, em đã rất lợi hại rồi! Để lát nữa tôi ra chỗ vận chuyển, bảo đảm sẽ mang em bay lên cao! "

La Vy Vy vừa định nói được, Phạm Nhất Hàng ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Kéo tôi. "

Hết chương 50

Lâm nhâm: Mình chuẩn bị gộp các chương truyện trước nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Biết loại người tôi ghét nhất là gì không?

Hai chữ "kéo tôi" khi chơi game ai nói ra cũng không có gì kỳ quái của, nhưng từ trong miệng Phạm Nhất Hàng nói ra, câu nói này lại biến thành ý nghĩa khác rồi.

Đó là câu cười lạnh.

La Vy Vy liếc mắt nhìn Phạm Nhất Hàng, vừa định châm biếm cậu mấy câu thì đột nhiên trong máy tính hiện lên hình tượng đã gặp trước đó.

--Không sao đâu, bên bọn anh ít hơn một người, hay là để tôi gọi thêm một người nữa là được rồi.

--Không cần, tôi gia nhập.

--Cậu muốn chơi bóng? Phạm Nhất Hàng, cậu đừng có khoe tài. Cái này mặc dù không thể so với thi đấu được nhưng thua rồi cũng sẽ mất người đấy.

Mà sự thật chính là: Bọn họ quả thật đã chơi bóng thua khi đấu với Thẩm Mộ Thành.

Nhưng không phải là vấn đề của Phạm Nhất Hàng, mà là vấn đề của cô.

Bây giờ cổ chân cô bị tọp đến nỗi chạm đất còn âm ỉ đau nữa.

La Vy Vy không có tâm tình châm biếm Phạm Nhất Hàng nữa, nhưng cũng không ôm hy vọng gì quá lớn đối với tên một sách này. Cô quay đầu về phía máy của "mấy đồng đội" mình vừa quen, nói: "Các anh mở phòng đi, người bạn này của tôi cũng muốn gia nhập. "

Người đối diện mở phòng, hỏi: "Bạn chơi ở vị trí nào? "

Phạm Nhất Hàng còn chưa mở miệng, La Vy Vy đã thuận tiện nói trước: "Phụ trợ cho anh đi. "

Nói xong, La Vy Vy còn rất có tinh thần dân chủ hỏi ý Phạm Nhất Hàng: "Bạn chơi vị trí phụ trợ, được không? "

Phạm Nhất Hàng đang cài đặt game, nghe lời này cậu cũng chỉ điều khiển con trỏ chuột trên bàn hai cái, không để ý "ừm" một tiếng.

Quả nhiên là người mới. La Vy Vy nghĩ, người mới mới chịu chơi vị trí phụ trợ, giống như khi cô vừa chơi game này, đám người Tống Ninh Viễn liền để cô chơi phụ trợ, cô chỉ có thể làm người thêm máu mà thôi, một chút tổn thương cũng không có, là một nhân vật trong game cực kỳ nhạt nhẽo.

Game tải xong, cô tạo ID "Nhất Vi Dĩ Hàng" cho Phạm Nhất Hàng, sau đó tìm kiếm rồi thêm bằng hữu.

Trên kênh thể giới hiện rõ "La đại ca thiên thu vạn đại" đã thêm "Nhất Vi Dĩ Hàng" làm bằng hữu thành công.

Sau khi thêm bằng hữu, cô chỉ liếc qua cấp độ của "Nhất Vi Dĩ Hàng" liền không nhận được mà để lộ ra biểu cảm ghét bỏ.

Chỉ là một cấp bạc, còn chưa đủ tư cách để thi đấu nữa đây.

Nhưng vì để bảo vệ tâm hồn mong manh yếu đuối của Phạm Nhất Hàng, cô đã để những người đồng đội ở đối diện mình mở chế độ thi đấu sánh đôi.

"Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cậu." "La đại ca" ở vị trí phổ thông an ủi tiểu phụ trợ.

Sắc mặt Phạm Nhất Hàng không đổi, cậu vẫn phối hợp mà "ừm" một tiếng. Sau đó chậm rì rì cùng xạ thủ đi lên đường.

Cậu chọn một tướng phụ trợ rất ít người biết đến, nói là phụ trợ, thật ra lại càng giống tank hơn.

Sau khi mua một đôi giày phòng ngự, "Nhất Vi Dĩ Hàng" ngồi xổm ở trong bụi cỏ, giúp xạ thủ chiếm giữ tầm nhìn.

Nửa phút sau, Phạm Nhất Hàng lên tiếng: "Đối Diện ở khu vực giới hạn đang tới rồi."

Xạ thủ vẫn ở trong đội kiểm kê như cũ, làm như không nghe thấy gì. Mãi cho đến khi Phạm Nhất Hàng nhắc lại lần hai, xạ thủ mới không kiên nhẫn nói: "Không sao đâu, tôi có flash, có thể.... (chạy)"

Chữ "chạy" còn chưa kịp nói ra, đồng đội của xạ thủ đã bị Dã Chiến và Đối Diện lão luyện của bên địch giết chết trong một giây. Màn hình trong chớp lát liền tối lại, biểu thị First Blood đã thuộc về đối phương.

La Vy Vy đang ở giữa đường miệt mài tiến lên tranh giành, bỗng dưng hệ thống nhắc bên mình đã cho đi một máu. Cô đang định mở bản đồ để xem tình hình, hệ thống lại sáng lên, nhắc nhở: Đồng đội của bạn đã giết hai người của đối phương, được hai mạng.

Mà người giành được hai mạng kia... La Vy Vy vạn lần cũng không nghĩ tới.

"Nhất Vi Dĩ Hàng, chơi không tệ nha!" Đồng đội xạ thủ ở máy đối diện không có gì gọi là thành tâm khen ngợi, mà sau đó lại nói: "Nhưng lần sau cậu đừng chơi buông thả như vậy nữa. Nếu không phải kỹ năng của bọn họ không thể nào đến gần tôi được, để cậu đi cướp người của bọn họ, thì cậu với tôi sẽ cùng nhau chết rồi. "

Phạm Nhất Hàng không nói gì, tiếp tục thao tác đơn giản, lộ rõ sự nặng nề của "Nhất Vi Dĩ Phạm".

La Vy Vy kiểm lại đội ngũ nhỏ của mình, bổ sung thêm máu, nhắc nhở: "Hai đường tiếp theo, hai người các cậu đừng buông lỏng quá, phát triển trước đi."

"Được thôi cô em! " Đồng đội xạ thủ nói, nghiêng về phía La Vy Vy, ném tới ánh mắt quyến rũ.

Nhưng La Vy Vy còn bận thăng cấp, mí mắt không buồn nhắc lên, đồng đội xạ thủ kia chỉ có thể ngượng ngập di chuyển tầm nhìn, lại quay đầu nhìn về màn hình máy tính.

Có lẽ là quá muốn thể hiện trước mặt "cô em" nên đồng đội xạ thủ kia đã mua hai trang bị, sau khi trực tiếp đến gần gò đất của quân địch đối diện.

"Quay lại! " Phạm Nhất Hàng nói, trang bị chữa trị trong tay rơi ra, giúp đồng đội đối phó với gò đất, mới không làm cho xạ thủ lại tặng mạng cho đối phương lần nữa.

"Nếu cậu sớm nói lời này từ trong bụi cỏ thì tôi có thể giết chết anh ta rồi." Xạ thủ vừa trách mắng Phạm Nhất Hàng, vừa đứng ở trên đường lớn quay về thành.

Khi gần về đến thành, Dã Chiến của đối phương không biết từ chỗ nào liêu lĩnh xông ra, một đòn tấn công phổ thông liền đem theo hai cái mạng của xạ thủ đi mất.

"Pii..."

Xạ thủ vừa định mắng người, thì "Nhất Vi Dĩ Hàng" liền vượt lên trước, đẩy Dã Chiến của đối phương xuống gò đất. Cậu sử dụng một chiêu và đòn tấn công phổ thông, Dã Chiến của đối phương một lần nữa lại bị giết trong tay của một phụ trợ.

Đồng đội xạ thủ ngẩn tò te, sau khi nói ra mấy chữ "không thể nào" thì liền điều chỉnh lại tư thế ngồi, nghiêm chỉnh ngay ngắn chơi một trận ra hồn.

Mà "Nhất Vi Dĩ Hàng" bởi vì giết được Dã Chiến hai lần, không thể không ngăn việc tiến vào gò đất, gia nhập vào đội ngũ chiến đấu được. Lại bởi vì một mình ăn được ba người mà trở thành đồng đội căn bản bậc cao nhất.

Mà xạ thủ cảm nhận được nguy cơ "chiến tranh" liên ỏi li trong hang ổ ở gò đất, quyết không lộ đầu. Nhưng bởi vì đã chết hai lần, căn bản là không thể nào theo kịp được người khác, vậy nên liền phá hoại gò đất của đối phương (gò đất trên đường của đối phương bằng với gò đất trên đường của bên mình), rồi bắt đầu đến chỗ phổ thông của La Vy Vy để chờ chực.

Kết quả không những không chờ chực được gì mà còn bởi vì cố ý tranh giành trước mặt "Nhất Vi Dĩ Phàm", rồi bị xạ thủ của đối phương đang ở bụi cỏ giữa đường giết chết trong một giây, lại lần nữa đem mạng người tặng cho địch.

Bị giết tới ba lần, tâm thái của đồng đội xạ thủ có chút suy sụp, tự mình bị giết liền bắt đầu trách mắng trợ thủ.

"Nhất Vi Dĩ Phàm, cậu là một trợ thủ, có thể giúp tôi chiếm tầm nhìn tốt được không hả? Máu tôi dễ mất như vậy, cậu phải bám chặt theo tôi chứ! "

Trước khi nói câu này, đồng đội xạ thủ đã trách mắng "Nhất Vi Dĩ Phàm" nhiều lần rằng cậu cứ đứng quá gần, ăn mất kinh nghiệm của anh ta.

Mi tâm Phàm Nhất Hàng nhú lại, nhưng cũng không nói lời gì với đối phương. Khi cậu quay trở về đường cũ... lại làm mất một phần máu nữa của đối phương.

Đồng đội xạ thủ lại càng thêm bức dọc, sau khi hồi sinh, anh ta liền cảnh cáo: "Nhất Vi Dĩ Phàm, cậu đừng lấy vũ khí của tôi nữa, cậu không thấy kinh nghiệm của tôi rất thấp rồi hay sao hả? "

Phàm Nhất Hàng giải thích: "Vũ khí vào gò đất rồi. "

Đồng đội xạ thủ: "Tôi biết rồi! Đây không phải là tôi tự mình đuổi theo rồi sao? Cậu rút cuộc là có ý gì hả? Không phải lại muốn ăn kinh nghiệm của tôi nữa đấy chứ, để tôi phát triển một chút đã, có được không hả? "

Phàm Nhất Hàng không nói gì, chỉ khi tâm thái của đồng đội suy sụp rồi, cuối cùng Là Vy Vy đột nhiên đập bàn máy tính "bang" một tiếng, rồi đứng dậy, kinh động đến mọi người xung quanh đều phải nhìn qua.

"Tôi nói này... " Hai tay Là Vy Vy chống nạnh, nhìn đồng đội xạ thủ một cách khinh thường: "Anh biết loại người tôi ghét nhất trong khi chơi game là gì không? "

Không đợi đồng đội xạ thủ nói, Là Vy Vy liền nói tiếp: "Loại người tôi ghét nhất chính là, con mẹ nó, là loại người đã tự mình bị giết lại còn đi đổ lỗi cho đồng đội. Đã tự mình hạ thấp kinh nghiệm lại còn đi đổ lỗi cho đồng đội. Cái gì cũng đều con mẹ nó đổ lỗi cho đồng đội, nhưng lại luôn cho rằng bản thân mình là thiên hạ đệ nhất, để rồi đi uy hiếp kẻ khác! "

Sắc mặt đồng đội xạ thủ biến thành màu đen như than, vô cùng khó coi, trông giống như ăn phải một đồng phân vậy.

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cô muốn ôm cậu ấy

Xung quanh trở nên yên tĩnh, những cũng có khả năng chỉ là ảo giác.

Khi con người tự rơi vào bầu không khí lúng túng, thính giác sẽ bị đại não của mình làm cho kém đi.

Đồng đội xạ thủ mím môi, vừa định thanh minh cho chính mình thì Là Vy Vy đã rất không cho anh ta thể diện, cô tiếp tục nói: "Lần đầu tiên, tôi không biết tại sao anh lại chết, nhưng cậu ấy! "

Là Vy Vy chỉ vào Phàm Nhất Hàng ở bên cạnh: "Là cậu ấy đã giết hai mạng của đối phương. Anh có thấy rằng là cậu ấy đã nhặt cái mạng của anh về hay không?! "

"Lần thứ hai, anh tự mình đứng giữa đường lớn quay về thành, kết quả bị

Dã Chiến của đối phương bắt rồi giết chết. Anh nói xem, anh chậm chạp như vậy, không phải con mẹ anh chết thì ai chết hả? "

Xung quanh cũng yên tĩnh hơn, thậm chí có người còn phát ra tiếng "hơ", rất chi là khinh thường.

La Vy Vy nhìn chằm chằm sắc mặt như gan heo của đồng đội xạ thủ, tiếp tục nói: "Lần thứ ba lại càng không phải nói. Anh rõ ràng biết tốc độ đi đường của phụ trợ rất chậm, lại tự mình không chú ý đến bản đồ, tự ý xông vào giữa đường của tôi, anh nói xem, không phải anh chết thì ai chết? Thật sự là chịu không nổi tên ngốc như anh mà! Phàm Nhất Hàng, đồ của cậu đã tải xuống xong chưa? "

Đột nhiên bị điểm danh, Phàm Nhất Hàng sững sờ một chút, rất nhanh sau đó liền gật đầu: "Xong rồi. "

"Được, vậy chúng ta đi! Để tên ngu dân này tự mình chơi đi! " Cô nói, khom lưng giúp Phàm Nhất Hàng rút đĩa U ra, rồi kéo tay áo cậu đi ra cửa quán net.

- - -

Cả đoạn đường Phàm Nhất Hàng bị La Vy Vy dắt đi, cách xa mùi khói thuốc nồng nặc và mùi hôi của quán net Green Gull kia.

Cậu nhìn La Vy Vy còn thấp hơn mình một cái đầu, ở trước mặt kia, không nhịn được cười một tiếng.

Tiếng cười rất khẽ, gần như là không phát ra tiếng, nhưng La Vy Vy vẫn nghe thấy được. Cô dừng bước chân lại, quay đầu nhìn cậu: "Cậu cười cái gì? "

Phàm Nhất Hàng đã thu lại ý cười, khôi phục lại biểu cảm lạnh nhạt như cũ.

"Không có. " Cậu rút ống tay đang bị La Vy Vy nắm lại, chỉnh đốn lại trang phục: "Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà. "

La Vy Vy bĩu môi, đi nhanh về phía trước.

Phàm Nhất Hàng có một đôi chân dài khiến người khác phải đổ kỵ, La Vy Vy không thể không đi nhanh hơn mới có thể miễn cưỡng theo kịp. Sau khi đi được một đoạn đường, cô liền không ngừng thờ dốt: "Cậu đi chậm một chút có được không hả? "

Cô quả thật là...đuổi theo một đến chết rồi!

Một tay Phàm Nhất Hàng dứt túi áo, đứng ở một chỗ đợi cô. Đến khi La Vy Vy đi tới, cậu hỏi: "La Vy Vy, một người con gái như cậu nửa đêm khuya khoắt không ở nhà ngủ, mà lại chạy đến quán net làm gì? "

La Vy Vy háng giọng, rất tự hào mà nói một câu: "Vi đạo lý trần gian! "

Lời vừa nói xong, cô liền thành công thu được ánh mắt ngây ngốc của Phàm Nhất Hàng.

Được rồi, tên một sách Phàm Nhất Hàng là không có khả năng lĩnh hội tôn chỉ của thế giới này. La Vy Vy chỉ có thể nói ngôn ngữ loài người: "Bởi vì cái tên Tống Ninh Viễn kia gọi điện cho tôi, nói cậu ta bị người khác ức hiếp rồi, vậy nên tôi liền chạy đến đây thôi. "

Phàm Nhất Hàng: "...."

Phàm Nhất Hàng nhìn khuôn mặt trầm mặc của Phàm Nhất Hàng đang nhìn mình, cũng không định nói nhiều với cậu ta về tình cảm huynh đệ giữa cô với đám người Tống Ninh Viễn, nên liền trực tiếp đi thẳng về phía trước.

"La Vy Vy! " Phàm Nhất Hàng đột nhiên gọi cô.

La Vy Vy nghe thấy âm thanh, cô quay đầu lại hỏi: "Cái gì? "

Phàm Nhất Hàng rút tay ở trong túi áo ra, buông thõng xuống bên mép quần, lòng bàn tay cậu nắm chặt lại, lạnh giọng nói: "Sau này đừng để bản thân lại đến những nơi nguy hiểm như này nữa. Nếu có nguy hiểm, ai cũng không giúp được cậu đâu. "

La Vy Vy hỏi ngược lại: "Không phải cậu đã giúp tôi rồi hay sao? "

Nếu không phải có Phàm Nhất Hàng, thì hôm nay cô ta đám người Tống Ninh Viễn rất có khả năng đã vết thương chồng chất mà về nhà rồi.

Bị thương có chút ít thì cũng không sao, da cô dày sẵn rồi, bị ngã hay bị thương không là gì cả. Nhưng ngày thứ hai bị nữ sinh "lâm nhâm", Nguyễn Ngọc Quyên tấn công, thì cô thật sự là chịu không nổi.

Nói tóm lại là, bây giờ Phàm Nhất Hàng là ân nhân của cô rồi.

La Vy Vy cười hi hi nhìn ân nhân Phàm Nhất Hàng của mình. Bây giờ đèn đường đã được bật lên, cô không phát hiện ra rằng, tai của người thiếu niên đã đỏ hết lên, xuyên qua ánh sáng có thể nhìn thấy những tơ máu nhỏ.

Phàm Nhất Hàng quay đầu sang một bên, không nhìn vào ánh mắt đang có vài phần sáng lấp lánh của La Vy Vy. Cậu nghiêm túc nói: "Tôi chắc chắn

không thể lần nào cũng có mặt đúng lúc được. "

"Không sao đâu mà. " La Vy Vy khua khua nắm tay nhỏ của mình: "Phạm Nhất Hàng, thật ra tôi đã nhậu rất lợi hại đấy. Mặc dù tôi không có thực hành qua...nhưng cậu phải tin tưởng La đại ca chứ. La đại ca là một đại ca luôn hướng đạo lí nha! "

Phạm Nhất Hàng ngược mắt nhìn cô: "Cậu còn tin tưởng cái gì nữa? "

La Vy Vy: "Tôi vẫn tin sự tồn tại của mọi vật trên thế gian này đều có đạo lí của nó. Cậu trở thành bạn cùng bàn của tôi cũng có đạo lí cả! Vậy nên! Phạm Nhất Hàng, tôi cảm thấy hai người chúng ta có thể kết thành liên minh. Cậu không biết thôi, những người đó ở cao trung có cực kỳ hung hăng, cậu có thể cùng tôi... "

"Đi thôi. "

Phạm Nhất Hàng mất đi hứng thú để nghe. Cậu từ bên cạnh người cô đi lên phía trước, ống tay áo vô tình lướt qua mặt cô, có mùi xà phòng sạch sẽ lưu lại nơi đầu mũi của La Vy Vy.

Cùng Phạm Nhất Hàng kết thành liên minh, suy nghĩ này cứ đâm chồi mọc rễ trong lòng La Vy Vy, nhưng cô biết loại chuyện này không gấp gáp được, vậy nên cô liền không nhắc lại nữa.

Cô bước nhanh hơn, đuổi kịp Phạm Nhất Hàng, cười hi hi nịnh nọt: "Phạm Nhất Hàng, tôi có từng nói với cậu, là trên người cậu rất thơm chưa? So với còn gái cậu còn thơm hơn đấy! "

Phạm Nhất Hàng lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô: "Tôi đã từng nói qua, rằng cậu không nói không ai bảo cậu cầm chưa? "

La Vy Vy bĩu môi, "xì" một tiếng.

Khen ngợi Phạm Nhất Hàng thật sự rất khó nha! Mỗi một câu khuếch đại lên, cô liền muốn chửi một câu MNP* ở trong lòng mà.

*MNP: một câu chửi thề trong tiếng Trung, nghĩa cụ thể mình chịu, bạn nào biết thì bảo mình nhé!

Có điều trên người Phạm Nhất Hàng thật sự là rất thơm, thế nhưng lại không phải mùi hương nồng như trên người con gái, mùi thơm trên người cậu rất sạch sẽ. Khi ngửi thấy, La Vy Vy liền nghĩ tới những hạt nắng trong suốt bay theo mặt trời, sau đó từng hạt, từng hạt nổ tung ra, phát ra âm thanh lạnh lạnh, mở ra cảnh vật rộng lớn.

Mà đó lại là phong cảnh La Vy Vy thích ngắm nhìn nhất.

Gree Gull cách nhà La Vy Vy không xa lắm, chớp mắt liền tới cửa nhà rồi. La Vy Vy dừng bước chân lại: "Vậy ngày mai gặp nhé! "

Phạm Nhất Hàng hình như quên mất, ngạc nhiên hỏi: "Ngày mai? "

"Đúng vậy. " La Vy Vy nhú mày: "Đừng nói là cậu quên mất là cậu đã đồng ý ngày mai sẽ đưa thư tình cho tôi rồi đấy nhé? Còn nữa, đừng nói là cậu không biết....ngày mai tôi sẽ đến nhà cậu làm bài tập đấy? "

Phạm Nhất Hàng rơi vào trầm mặc, vẻ mặt không biết đối gì, nhưng La Vy Vy có thể cảm nhận được hơi thở toàn thân cậu hình như đã trở nên lạnh hơn.

Cậu...giống như khi nhắc đến thư tình, sắc mặt liền biến thành không vừa ý rồi. Có chuyện gì sao?

Sau mấy giây trầm mặc, Phạm Nhất Hàng lạnh giọng mở miệng: "Vậy bức thư tôi vẫn sẽ đưa cho cậu, còn chuyện làm bài tập là sao? "

La Vy Vy chớp mắt, xác nhận Phạm Nhất Hàng quả thật là không phải là giả vờ không biết, cô nghiêm túc giải thích: "Là ông nội cậu bảo tôi và Tàn Thiên thứ sáu đến nhà cậu làm bài tập đấy. Chẳng lẽ là ông ấy vẫn chưa nói với cậu sao? "

Phạm Nhất Hàng không nói gì, cậu di chuyển tầm mắt, nhìn về phía chỗ trống trước mặt, dường như có chút khó nói.

La Vy Vy nhìn urgo mình dán giúp trên thái dương Phạm Nhất Hàng, mạnh dạn suy đoán: "Phạm Nhất Hàng, cậu không phải là...cậu đến Green Gull là bởi vì cậu cãi nhau với ông nội cậu sao? "

"Không phải chuyện của cậu, cậu quay về đi. " Cậu ngừng lại một chút, rồi nói: "Ngày mai cũng không cần tới làm bài tập nữa, tôi sẽ nói rõ với ông ấy. "

Nói xong, Phạm Nhất Hàng quay người rời đi, để lại cho cô bóng lưng có phần hiu quạnh.

Vóc dáng cậu rất cao lớn, đèn đường tỏa ra, kéo bóng người cậu ra dài mãi, bên đường phát ra tiếng kêu của loài sâu bọ khoảng biết tên.

Một khắc đó, La Vy Vy chợt...có một loại ý muốn, muốn chạy đến cho cậu một cái ôm thật chặt.

Mà La đại ca lại là người nghĩ được làm được.

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vốn dĩ không phải là thư tình

Khi ba chữ "muốn ôm cậu" xuất hiện như một bức hoành phi trong đầu, La Vy Vy cảm thấy bản thân mình điên rồi.

Nhưng bức hoành phi "muốn ôm cậu" kia lại giống như ma quỷ đầu độc con người, không chế đại não làm ra những việc không tuân theo lẽ thường.

Ví dụ như: La Vy Vy thật sự chạy về phía Phàm Nhất Hàng.

Vào khoảnh khắc chạy qua đó, La Vy Vy tự nói với chính mình: La đại ca nói được làm được, cũng chỉ là ôm cậu ấy một chút thôi mà, không có gì lớn lao hết!

Khi còn cách Phàm Nhất Hàng một mét, Phàm Nhất Hàng dường như nghe thấy tiếng động, cậu quay người lại. Vừa quay người lại, có một thứ gì đó mềm mại liền bổ nhào về phía cậu.

Mà Phàm Nhất Hàng cũng không biết có phải là não mình hỏng rồi hay không nữa. Phản ứng đầu tiên của cậu không phải là tránh ra, mà là mở rộng hai tay.

Hai người mặt đối mặt, ôm nhau thật chặt.

"...."

Bầu không khí như bị phun vào một lớp thuốc làm đông cứng, tiếng côn trùng xung quanh đều tan biến không còn dấu tích, chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ. Chiếc bàn đá màu xanh trong con hẻm nhỏ chột rõ ràng hơn bao giờ hết.

Trong khoảng mũi La Vy Vy đều là mùi thơm sạch sẽ của Phàm Nhất Hàng, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp tim của Phàm Nhất Hàng.

Một cái lại một cái, vừa mãnh liệt, vừa chân thực.

Sau hành động chân thực vừa làm ra đó, bức hoành phi trong não cô đã tan thành tro bụi. Cái còn sót lại chỉ có dấu hỏi chấm vô cùng vô tận.

Cô bị chính não của mình trêu đùa rồi hay sao? Cô lại có thể thật sự chạy tới ôm cậu ấy rồi...là bởi vì không sao nói rõ được, cô tự dưng lại cảm thấy đau lòng cho cậu ấy?

Bản năng làm mẹ đột nhiên bùng sáng đã hại chết người ta rồi!

Nhưng cô cũng biết rõ, ý nghĩ ôm lấy cậu ấy nhất thời này của mình, giống như đã ầm nấu rất lâu trong trái tim rồi, chỉ là cô không chịu thừa nhận mà thôi.

"La Vy Vy?"

Ngữ khí Phàm Nhất Hàng lộ rõ ý tứ thăm dò, đồng thời, hai tai cậu lại đỏ lên nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy với người khác giới bằng tuổi.

Không đúng, lần đầu tiên là khi công La Vy Vy. Nhưng tình hình bây giờ lại không giống với lúc công cô.

Có điều mỗi một lần thì đều là cô cả.

La Vy Vy "soạt" một tiếng, rời khỏi lồng ngực Phàm Nhất Hàng.

Đại não cô lập tức xoay chuyển, sau đó cô liền mở miệng: "Phàm Nhất Hàng, cảm ơn cậu hôm nay đã giúp tôi nhé! Có điều, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không hiểu lầm nữa đâu. Tôi biết cậu làm như vậy không phải vì thích tôi, mà chỉ là giúp tôi thôi. Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cậu. Sau này cậu có thể hoàn toàn yên tâm rồi, sau này tôi sẽ không thích cậu nữa đâu! "

Vậy nên, cô tự tìm cho mình lý do về hành động lần này, đó là: cái ôm để cảm ơn ân nhân.

Ừm, thật là hoàn mỹ biết bao nhiêu!

La Vy Vy cảm thấy sự thông minh tuyệt đỉnh thiên hạ của mình ngàn năm mới của một, vậy nên cô cứ dương dương tự đắc mãi. Cô ngược mắt lên liền

nhìn thấy sắc mặt Phàm Nhất Hàng ngày càng lạnh hơn, ngày càng khó coi. Rõ ràng đang là mùa hè rồi, nhưng sao cô vẫn cảm thấy tiết lạnh của mùa xuân vậy trời.

Xây ra chuyện rồi...

Lời giải thích của cô rõ ràng đã hoàn mỹ, không thiếu sót gì rồi, Phàm Nhất Hàng làm gì mà nhìn cô như vậy chứ? Rõ ràng vừa rồi bọn cô còn nói chuyện rất ăn ý mà.

La Vy Vy bị biểu cảm của Phàm Nhất Hàng dọa cho đến nỗi phải nuốt nước bọt, lùi về sau hai bước.

"La Vy Vy."

Giọng nói của Phàm Nhất Hàng rất lạnh, âm thanh giống như là nhúng trong băng vậy.

"Tôi đây. "

Cô lại nuốt nước bọt lần nữa, dường như sức tỉnh ra. Cô chớp mắt, cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không thể nói ra không đúng ở chỗ nào.

Nhưng Phàm Nhất Hàng chỉ vì cô ôm cậu ta một cái mà đã tức giận rồi. Cậu ta là một nam sinh cơ mà, cũng chỉ là một cái ôm thôi mà, lao chẳng phải chịu thiệt gì. Đây cũng quá nhỏ nhen rồi đi? Cậu ta nên cảm thấy vui mừng mới đúng, cô còn chưa cưỡng hôn cậu ta đâu!

Nhưng ôm cũng đã ôm rồi, cậu ta còn có thể như thế nào nữa? Cùng lắm thì để cậu ta ôm lại thôi!

Sắc mặt Phàm Nhất Hàng càng lúc càng khó coi. Lòng tơ sau lưng La Vy Vy đều dựng đứng cả lên, đến nỗi cô phải rụt cổ lại.

Cô có chút hối hận vì hành động này của mình rồi. Ôm ai không ôm, cô lại đi ôm Phàm Nhất Hàng làm gì chứ?!

Phàm Nhất Hàng nhìn nhìn người trước mặt đang rụt cổ, cẩn thận nhìn cậu, dễ dàng nhận thấy La Vy Vy đã bị dọa đến sợ rồi. Yết hầu cậu trượt lên xuống, lạnh giọng nói: "Bây giờ cậu vẫn còn không chịu nói thật sao? "

Bởi vì cậu cứ nghĩ bức thư kia là "thư tình", mà cậu bị ông nội đập vào đầu. Đây vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện to tát gì, cậu chỉ muốn một lời giải thích của La Vy Vy thôi. Giải thích tại sao thư tình lại là thư khiêu chiến.

Từ khi La Vy Vy tới nhà, cậu liền muốn lời giải thích này rồi. Nhưng cậu nhận được, thậm chí sau khi La Vy Vy đi, ông nội lại vì điều này mà cãi nhau với cậu, cậu cũng không nói gì cả, mà trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Nhưng bây giờ, La Vy Vy tự mình nhắc đến bức thư kia, nhưng vẫn không nói "thư khiêu chiến" là có ý gì. Mà cô lại còn nói...sau này sẽ không thích cậu nữa?

Cũng thích cậu nữa thì cũng không sao, nhưng vấn đề là, cô từng thích hay sao?

Cô luôn...trêu đùa cậu!

"Hả? " Nói thật cái gì?

La Vy Vy nghe không hiểu, trong đầu hiện ra đầy bong bóng hình dấu hỏi.

"Bức thư kia." Phàm Nhất Hàng nắm chặt tay lại, khớp hàm căng ra. Sau khi dừng một chút, cậu tiếp tục nói: "Vốn dĩ không phải là thư tình, không phải sao? "

Cậu nhếch môi, gạt đi nụ cười lạnh lẽo.

Vốn dĩ không phải là thư tình.... Lời nói như con ác mộng này vang vọng trong đầu La Vy Vy.

Điều cô sợ hãi nhất vẫn xảy ra rồi.... Phàm Nhất Hàng đã xem bức thư tình kia...à không, là thư khiêu chiến.

Thảo nào!

Việc Phàm Nhất Hàng đột nhiên tức giận đi có lời giải thích rồi. Cậu ta biết hết mọi chuyện rồi!

Trên khuôn mặt La Vy Vy nặn ra nụ cười có chút nhạt, cuối cùng cô cũng bỏ cuộc, đành đối mặt với Phàm Nhất Hàng.

Đã không có cách nào che giấu được nữa rồi, vậy thì chỉ có thể thừa nhận thôi.

Cô cũng chịu đựng đủ tình trạng hoảng sợ, lo lắng này rồi.

La Vy Vy hít sâu một hơi, gạt đầu: "Không sai, đó không phải là thư tình. "

Phạm Nhất Hàng lạnh lùng nhìn cô, lòng bàn tay nắm chặt lại.

"Cậu thừa nhận rồi. "

La Vy Vy: "Đúng! "

"Vậy nên... " Phạm Nhất Hàng nắm chặt nắm tay, lạnh nhạt nhìn cô, nói: "Cậu vẫn luôn cố ý làm nhục tôi. "

"Tôi không phải... "

Phạm Nhất Hàng đi lên phía trước, từng bước từng bước đến gần cô.

"La Vy Vy, mỗi một lần tôi từ chối cậu, có phải trong lòng cậu rất đắc ý đúng không? "

"Tôi không có! Tôi thật sự không có ý! " La Vy Vy nghiêm túc giải thích: "Đều là hiểu lầm cả! "

"Được. Đã là hiểu lầm, vậy thì hai sao cậu không sớm giải thích rõ ràng? "

Vì sao không sớm giải thích rõ ràng? Trong lòng La Vy Vy như muốn khóc.

Không phải cô không giải thích sớm một chút, mà là cậu ta căn bản là không cho cô cơ hội giải thích mà, được không hả?

Một khi đã bắt đầu một lời nói dối, cũng giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng to, càng lăn càng khiến người ta không dám nói ra chân tướng ban đầu.

Vậy nên sau này, cô càng không dám nhắc đến việc này. Cô chỉ muốn lấy lại thư khiếu chiến sớm một chút. Nhưng ai mà biết được, cô còn chưa kịp thuận lợi lấy nó về, cậu ta đã biết hết rồi.

Khi cô còn đang buồn phiền ân hận, Phạm Nhất Hàng đã đứng ở trước mặt cô, mà phía sau cô là tường nhà người khác, sống lưng cô dựa lên trên bức tường.

Không còn đường lùi nữa rồi.

Trên người Phạm Nhất Hàng tỏa ra hơi thở nguy hiểm, La Vy Vy càng sợ hơn.

Thật ra cô không có kinh sợ như thế, thậm chí nhìn thấy cậu ta ở trước mặt, cô vẫn không biết cái gì là sợ hãi.

Nhưng không biết tại sao, Phạm Nhất Hàng luôn có thể dễ dàng khiến cô run rẩy.

La Vy Vy cầm hai tay nắm chặt để ở trước ngực mình chống lên trước người Phạm Nhất Hàng. Cô nuốt nước bọt, hỏi: "Cậu định...đánh tôi sao? "

"Đánh cậu? " Phạm Nhất Hàng cười khế một tiếng, đáy mắt đều là sự lạnh lẽo, cậu nói: "Cậu không phải muốn cảm ơn tôi sao? Vậy thì dùng cái này để cảm ơn đi... "

Cậu nắm chặt bả vai cô, ấn cô lên bức tường, sau đó hướng về phía môi cô.

Hết chương 53

Lâm nhâm: Phụng thiên thừa vận, bà đây chiếu viết, lệnh cho hai con hônnnnnnn.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đừng khiến tôi hiểu lầm

La Vy Vy mở to mắt ngạc nhiên. Trước khi môi của Phạm Nhất Hàng chạm vào mình, cô không biết bản thân đang sợ hãi điều gì nữa, hai mắt lập tức nhắm lại.

Một giây, hai giây....

Thời gian dường như dừng lại, mà người trước mắt cũng dừng lại rồi. Xúc cảm như trong dự liệu cũng không có.

"....?"

Khi La Vy Vy mở mắt ra, Phàm Nhất Hàng cũng đã lùi về sau, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Chỉ có xúc cảm của gáy cô đang chống vào tường là nói cho cô biết vừa rồi mọi chuyện đều là sự thật.

"Đừng khiến tôi hiểu lầm nữa, La Vy Vy. "

Phàm Nhất Hàng lạnh mặt nhìn cô, nhưng trong mắt dường như lại không có cô.

La Vy Vy run cầm cập, không dám nói lời nào. May mà Phàm Nhất Hàng chỉ nhìn cô mấy giây rồi lại thu tầm mắt về, quay người về phía nhà mình, rồi đi.

Lưng cậu thẳng tắp, bị đèn đường kéo dài ra, để lại bóng hình hiu quạnh như cũ. Thậm chí còn hiu quạnh hơn so với vừa nãy.

Nhưng lần này, trong lòng La Vy Vy không có bất cứ ý định nào là muốn chạy đến ôm cậu ta nữa.

Phàm Nhất Hàng của vừa nãy là một Phàm Nhất Hàng mà cô chưa từng nhìn thấy. Ánh mắt trống rỗng lại lạnh nhạt ấy, giống như là một giây sau liền có thể làm ra việc gì mất lý trí. Thật sự rất đáng sợ, đến nỗi khiến cô sắp quên mất việc hít thở.

Mãi cho đến khi bóng hình Phàm Nhất Hàng hoàn toàn mất dạng trong tầm mắt, La Vy Vy mới dựa vào bờ tường, ngồi xỏm xuống, không ngừng thờ dốc.

Trên trán cô đều là mồ hôi lạnh, là bị dọa đến nỗi như vậy.

Nhắm mắt lại, trong đầu cô đều là cảnh Phàm Nhất Hàng ấn bả vai cô, tiến đến gần cô. Trong phút chốc cô liền mở mắt ra, trong con hèm nhỏ, ngoại trừ bản thân cô thì không còn ai nữa.

Tiếng côn trùng kêu ở xung quanh lại khôi phục rồi, tất cả đều quay về đáng về bình thường. Chỉ có mùi hương lạnh lạnh còn sót lại trên người là nhắc nhở cô một màn vừa rồi đều không phải là ảo giác.

Chậm chạp như La Vy Vy, một khắc kia cô cứ nghĩ Phàm Nhất Hàng muốn đánh cô. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên ý thức được rằng: Khi đó, Phàm Nhất Hàng...là muốn hôn cô sao?

La Vy Vy cúi đầu nhìn tay mình, ngón tay không ngừng run rẩy.

Cảm giác hoảng sợ ấy vẫn chưa tiêu tan. Nung so với cảm giác sợ hãi, lúc này cô lại càng cảm nhận được rõ nhịp tim của mình hơn.

Đó là một loại bờ ngỡ, là loại háo hức mà từ trước tới giờ cô chưa từng có.

Cô thậm chí còn nghe, Vì sao lúc đó Phàm Nhất Hàng lại dừng lại? Nếu như không dừng lại thì sẽ thế nào nhỉ? Bọn họ sẽ giống như nam nữ chính trong phim truyền hình, môi chạm môi sao?

Vậy sau đó thì sao?

Rất nhiều khoảnh khắc, rất nhiều sự việc không có đáp án, nhưng rất nhiều việc lại có lời đáp rồi.

Ví như như cô vô ý nhìn thấy nam nữ hôn nhau, cô sẽ nghĩ đó là kết quả của việc tiết ra oxytocin sau quá trình phản ứng hóa học của chất kích thích dopamine.

Nhưng theo nghiên cứu thực tiễn, nguyên do là bởi vì bọn họ đều là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Nhưng cô và Phàm Nhất Hàng?

Hai người bọn họ chỉ là bạn cùng bàn bình thường mà thôi...

La Vy Vy ngồi xỏm ở trên mặt đất, không biết nhịp tim không được bình thường và khuôn mặt nóng lên của mình lúc này của bản thân mình có phải là do liên quan đến dopamine hay không. Nhưng cô biết, mình với Phàm Nhất Hàng giống như....có một chút tư lợi như thế.

Mà một chút tư lợi này lại là trước khi cô ra sức khinh bỉ một cách công khai... Trước khi cô chế giễu ánh mắt luôn đuổi theo Phàm Nhất Hàng của những nữ sinh khác. Cô nói ánh mắt của bọn họ giống như là nam châm hút lên tảng băng cứng như sắt thép Phàm Nhất Hàng vậy.

"Aaa..." La Vy Vy gãi tóc mình, cô cảm thấy cả đầu đều to lên rồi.

Cảm giác nhục nhã khi bị người ta ra lệnh, đến nỗi ừ ừ cạc cạc này rốt cuộc là sao vậy?

Nhất định là sai rồi! Nhất định!

La Vy Vy đứng dậy, quay về nhà như một cái xác không hồn. Sau khi đánh răng xong, cô nằm lên trên giường, cứ trần trọc mãi cho đến khi trời xuất hiện hồng đông, cô mới cảm thấy buồn ngủ, mê man ngủ thiếp đi.

Cô đã mơ một giấc mơ kỳ quái.

Trong giấc mơ, người đàn ông không có khuôn mặt đã trôi cô vào cây, trong một thành lũy màu đen rất đáng sợ. Trong thành lũy cái gì cũng không có, chỉ có rất nhiều đèn cây đang bốc cháy.

Con gió lạnh thổi từ trong cánh rừng vào phòng ngoài làm cho đèn cây chuyển động tán loạn, trông giống như lưỡi của loài rắn độc.

La Vy Vy bị đẩy ra đỉnh tầng lầu của thành lũy hắc ám. Gió lạnh và sự sợ hãi khiến cô phải khom lưng xuống, không ngừng run cầm cập. Cô bị đẩy thẳng ra mép của thành lũy, bên dưới là vực sâu nhìn không thấy đáy. Cô bước một bước, đá liền vỡ ra rồi lăn xuống bên dưới, mà sau đó cũng không có âm thanh nào vọng lại cả.

"Đừng..." Cô sợ đến nổi lùi về sau, nhưng sau lưng là người đàn ông không nhìn thấy mặt đó, anh ta cầm trong tay một con dao găm

"Nhảy xuống đi..." Giọng nói lạnh băng, không một chút cảm xúc.

Giọng nói đó rất đáng sợ, nhưng nghe lại có chút quen tai.

La Vy Vy quay đầu lại, muốn xem chủ nhân của giọng nói đó là ai, nhưng tay của người đàn ông lại đẩy lưng cô một cái, cô liền bị đẩy rơi xuống vực.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, cô quay người lại, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông.

"La Vy Vy!"

Giọng nói the thé kèm theo cảm giác đau tai dữ dội, La Vy Vy lập tức giật mình tỉnh giấc.

Cô vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của nữ sĩ Nguyễn Ngọc Quyên, và Tàn Thiên Thiên đã mặc quần áo chỉnh tề đứng ở bên cạnh...
Tĩnh cảnh này không gì quen thuộc hơn nữa, bởi vì mỗi ngày đi học, cô đều như vậy cả.

Câu đầu tiên của nữ sĩ Nguyễn Ngọc Quyên luôn là: "Mấy giờ rồi mà con còn chưa dậy hả? Con không dậy mẹ liền để Thiên Thiên đi trước đấy! Đờ ề khiến con bé vì con mà đến muộn!"

Mà hôm nay lại không giống lắm.

Nguyễn Ngọc Quyên nắm chặt tai cô, buộc cô từ trên giường đứng dậy. Lúc này La Vy Vy mới hiểu vì sao trong mơ mà cô cũng thấy lạnh đến như vậy. Bởi vì cô đã mở điều hòa ở nhiệt độ thấp rồi, nhưng lại bị kéo ra khỏi giường.

"Đau!"

La Vy Vy gạt tay Nguyễn Ngọc Quyên ra, xoa xoa đôi tai chịu đau. Trong lòng thầm nghĩ lại giấc mơ vừa nãy, cảm giác vẫn còn rung mình như cũ.

Người đàn ông đẩy cô xuống vực sâu ở trong mơ kia... là Phạm Nhất Hàng.

"Biết đau thì dậy sớm một chút đi! Hôm nay phải đến nhà họ Phạm, con mau sửa soạn nhanh cho mẹ, cùng với Thiên Thiên đi đến đó mau!"

"Không cần qua đó nữa." La Vy Vy nhếch miệng: "Tối qua Phạm Nhất Hàng đã nói rồi, bọn con không cần qua đó nữa."

Không chỉ Phạm Nhất Hàng không muốn nhìn thấy cô, mà bây giờ cô cũng không muốn gặp Phạm Nhất Hàng.

Bởi vì sợ hãi, bởi vì nhục nhã, bởi vì... dù thế nào thì cũng là không muốn nhìn thấy cậu ta!

"Phạm Nhất Hàng có nói cũng không được gì cả, vừa nãy ông nội cậu ấy đã gọi điện tới rồi. Con mau dậy ngay cho mẹ!" Nguyễn Ngọc Quyên nói. Bà quay đầu, ngữ khí nhẹ nhàng, nói với Tàn Thiên Thiên: "Mẹ đi xem nồi cháo đã, con ở trong này trông chừng con bé, đừng để con bé nằm ườn nữa nhé."

"Vâng thưa mẹ."

Tàn Thiên Thiên đồng ý một tiếng, trên mặt treo một nụ cười ngọt ngào lại ngoan ngoãn, đưa mắt nhìn theo Nguyễn Ngọc Quyên đi ra khỏi phòng.

"Đã nói là không cần qua nữa mà..." La Vy Vy nằm sấp xuống, kéo chăn ở bên giường sang, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Cô nhanh chóng kéo chăn trùm lên cả người, chỉ có một chân là đặt ở bên ngoài chăn.

Động tác kéo chăn của La Vy Vy buộc phải dừng lại. Ánh mắt cô từ chân chậm chạp chuyển sang khuôn mặt người vật đều không sợ của Tàn Thiên Thiên.

Trên khuôn mặt Tàn Thiên Thiên vẫn treo nụ cười ngoan ngoãn lại ngọt ngào kia: "Chị, chị không muốn bị không được thăng chức thì mau dậy đi. Con người khác với con heo ở chỗ biết cách ngủ đấy."

La Vy Vy kéo chặt lấy chăn, trừng mắt với Tàn Thiên Thiên.

"Cô nói lại một lần nữa xem? "

Tần Thiên Thiên tiến đến gần cô: "Chị, tại chị bị điếc rồi sao? Em nói, chị không sợ.... "

..... "Aaaa!!! "

Tần Thiên Thiên cắn chưa nói xong, đột nhiên hét lên một tiếng.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cô đúng là người điên

"Aa... "

Lời của Tần Thiên Thiên còn chưa nói hết, La Vy Vy đã trực tiếp từ trên giường bỏ nhào về phía Tần Thiên Thiên. Cô đè cô ta lên trên mặt đất, hung hăng nắm tóc Tần Thiên Thiên, gào lên: "Con mẹ nó! Cô nói lại lần nữa cho lão tử nghe xem! "

"A... Cô buông tay ra! La Vy Vy, cô là người điên! " Tần Thiên Thiên muốn phản kháng lại, nhưng chỗ nào của cô ta cũng đều ở trong tay La Vy Vy hết. Hai tay cô ta bị La Vy Vy dùng một tay kẹp hãm, căn bản là không thể cựa quậy được.

La Vy Vy ấn Tần Thiên Thiên xuống mặt đất, cười lạnh hỏi: "Vậy nên đây mới chính là bộ mặt thật của cô sao hả? Em gái tốt à, em không chuẩn bị tiếp tục đóng kịch nữa hay sao? "

Tần Thiên Thiên cắn môi, vành mắt đỏ rực, nhìn cô như nhìn xác chết, ánh mắt thâm thù đại hận như mắt rắn độc.

"Xảy ra chuyện gì vậy? "

Bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng của Tần Lạc Viễn.

Tần Thiên nhếch mép, cô ta vừa định la lớn thì La Vy Vy đã buông tay ra, quay người lại, để Tần Thiên Thiên ngồi trên người mình. Cô kêu lên oai oái: "Em đừng đánh chị nữa! Đừng động tay mà.... Chị sẽ dậy ngay đây, chị thật sự dậy rồi mà... "

Nhìn thấy phản ứng của La Vy Vy, biểu cảm trên khuôn mặt Tần Thiên Thiên cứng lại.

Không đợi cô ta có hành động gì, Tần Lạc Viễn đã đẩy cửa đi vào. Trông thấy La Vy Vy đang bị Tần Thiên Thiên đè xuống giường.

"Thiên Thiên! " Tần Lạc Viễn vội vàng chạy tới, kéo Tần Thiên Thiên ra, quát mắng: "Con đang làm gì thế hả?! "

"Không phải, bố, con... "

"Chú Tần! Cháu biết sai rồi, cháu sẽ ngoan ngoãn đến nhà họ Phàm, chú đừng để em ấy đánh cháu nữa..." La Vy Vy từ dưới đất bò dậy, quỳ ở trên mặt đất, khóc một trận to. Cô khóc đến nỗi phải gọi là vô cùng thâm thảm.

"Không phải như vậy! Bố! La Vy Vy đang đóng kịch đấy? Con vốn dĩ không có... "

Pa----

Tiếng bạt tai vang lên lanh lảnh, khiến căn phòng bỗng chốc yên tĩnh. Bao gồm cả Nguyễn Ngọc Quyên từ trong phòng bếp vội vàng chạy tới xem tình hình.

"Bố đã nói rồi! Các con phải chung sống hòa thuận với nhau, hai con là chị em! Là người một nhà! Kết quả thì sao, con nghe không hiểu hả?!" Tần Lạc Viễn bày ra dáng vẻ của một người bố nghiêm khắc. Ông ta lạnh lẽo trừng mắt với Tần Thiên Thiên còn đang ngây người ra.

La Vy Vy đang quỳ ở trên đất liền ngừng khóc nức nở, không phải là bởi vì sợ, mà là cô có chút ngoài ý muốn.

Tần Lạc Viễn cưng chiều con gái ruột đến như thế lại có thể đánh Tần Thiên Thiên sao? Đây không phải là ý định ban đầu của cô, cô chỉ không muốn bản thân rơi vào bẫy của Tần Thiên Thiên, chứ không hề muốn Tần Thiên Thiên bị đánh.

Nhưng cô không hối hận.

Làm người tốt chẳng bao giờ có kết cục tốt cả. Nếu như vừa nãy cô không tương kế tựu kế, vậy người bị đánh rất có thể chính là cô.

Cô không phải người tốt.

Từ trước đến nay đều không phải.

Sàn nhà có hơi lạnh.

La Vy Vy quỳ ở trên đất, không phát ra tiếng động nào. Có lẽ Tần Thiên Thiên cũng là lần đầu tiên bị Tần Lạc Viễn đánh, cô ta ôm khuôn mặt bị đánh, viên mắt ngập tràn nước. Nhưng những giọt nước mắt ấy vẫn cứ chậm chạp không chịu rơi xuống.

Nguyễn Ngọc Quyên phá vỡ cục diện bế tắc. Bà nắm lấy tay Tần Thiên Thiên, trách móc Tần Lạc Viễn: "Chỉ là hai chị em ồn ào một trận thôi mà, anh động tay làm gì? Hai đứa nhỏ nháy mắt liền hòa hợp rồi, anh cần phải xen vào làm gì chứ! "

Khi đó, Tần Lạc Viễn cũng thờ dốt. Trông thấy hai chị em bình thường cũng không được tính là hòa hợp gì, nhưng cũng coi như chung sống hòa bình lại đánh nhau, cộng thêm gần đây việc trong ngân hàng không được thuận lợi, ông ta không suy nghĩ gì mà đã động tay với Tần Thiên Thiên rồi.

Có Nguyễn Ngọc Quyên can thiệp, ông mới hừ khê một tiếng. Cuối cùng nhìn thoáng qua La Vy Vy và Tần Thiên Thiên, nghiêng người đi ra khỏi phòng, quay trở về phòng mình.

Lúc này, Tần Thiên Thiên mới phát ra những tiếng nức nở, những giọt nước mắt cô giữ ở khóe mắt đã rơi xuống.

"Ngoan, đừng khóc, bố con chính là tâm tình không tốt, nên mới phát bệnh thần kinh lên con! Con đi rửa mặt trước đi, sau đó đi ăn sáng ha." Nguyễn Ngọc Quyên nhẹ giọng an ủi Tần Thiên Thiên.

Ban đầu Tần Thiên Thiên muốn tránh khỏi tay của Nguyễn Ngọc Quyên, nhưng cuối cùng cô ta vẫn nhịn lại. Cô ta ngước khuôn mặt vẫn còn lưu lại đầy vết nước mắt, nói với Nguyễn Ngọc Quyên: "Di Nguyễn, con thật sự không có ra tay với La Vy Vy. "

Nói xong câu này, cô ta lau hết nước mắt trên mặt đi.

Đây là lần đầu tiên Tần Thiên Thiên gọi Nguyễn Ngọc Quyên là "di Nguyễn", mà không phải là "mẹ" hay "mẹ Nguyễn".

Nguyễn Ngọc Quyên ngây người. Đợi đến khi La Vy Vy ngồi dậy từ trên mặt đất, đi ra kéo chăn rồi, bà mới hoàn hồn, đưa tay đóng cửa phòng lại. Bà đi về phía La Vy Vy.

La Vy Vy chỉ nghe thấy tiếng bước chân, đứng lúc cô đặt chân xuống, quay người lại: "Con... "

"Pa----"

Tiếng bật tai lần thứ hai vang lên giòn tan trong căn phòng.

Nhưng lần này người bị đánh không phải Tần Thiên Thiên, mà là cô.

La Vy Vy chỉ cảm thấy má trái một trận đau đến bỏng rát. Biểu cảm trên mặt cô dần dần tan biến, mãi cho đến khi trên mặt không còn một biểu cảm gì nữa. Cô gần như là nhìn chăm chăm Nguyễn Ngọc Quyên.

"Đánh đủ chưa? " Giọng cô hơi run, nói một cách tê dại: "Đánh đủ rồi thì đi ra ngoài, con phải thay quần áo. "

"Con bé căn bản là không có đánh con, có đúng không? " Nguyễn Ngọc Quyên hít sâu một hơi, hít sâu mấy lần nữa, ép buộc bản thân mình phải duy trì sự bình tĩnh.

Bà là người tốt nghiệp khoa tâm lý, lúc này mặc dù bà không có cách nào đoán được ý nghĩ của con gái mình, nhưng thấy khuôn mặt vô cảm của con gái ruột, bà biết cái tát này của mình không nên đánh xuống rồi.

Chỉ ít thì nên hỏi rõ ràng trước đã.

Nhưng con gái riêng lạnh lợi kia lại đổi cách xưng hô với bà, đã khiến lí trí của bà mất đi rồi.

Nguyễn Ngọc Quyên bình tĩnh trở lại, bà hỏi lại một lần nữa: "Rốt cuộc con...có nói dối hay không? Rốt cuộc con bé có đánh con không? "

La Vy Vy cười lạnh một tiếng: "Điều này quan trọng sao? Bây giờ con và cô ta đều lần lượt bị tát một cái rồi, không ai nợ ai nữa. "

Nguyễn Ngọc Quyên nhú mày, không chế con phần nộ lại có chiều hướng truyền lên não.

"Mẹ đang hỏi con đấy! " Nguyễn Ngọc Quyên nâng cao âm lượng.

La Vy Vy vẫn không nói gì, di chuyển tầm mắt ra chỗ khác, nhìn vào một góc chần. Trên đó vẫn còn lưu lại dấu giày của Tần Thiên Thiên.

Khi Nguyễn Ngọc Quyên định mở miệng lần nữa thì La Vy Vy độ nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào Nguyễn Ngọc Quyên.

Cô nhếch môi, hất cằm "Đừng! Con đã nói dối, cô ta không định con, là con đánh cô ta. "

"Con... " Nguyễn Ngọc Quyên không ngừng thở dốc. Bà gần như là phải dùng tất cả lí trí mới không chế được bản thân mình không tát La Vy Vy một cái nữa.

Nguyễn Ngọc Quyên nuốt nước bọt, gật đầu. Hai tay bà chống hông, cố gắng bình tâm lại, hỏi: "Vì sao? Vì sao con lại muốn đánh con bé? Có em gái như vậy, rốt cuộc con còn chưa hài lòng hay sao?!"

Biểu cảm trên khuôn mặt La Vy Vy vẫn không thay đổi gì, thậm chí cô còn nhếch môi, thế nhưng đáy mắt lại là sự lạnh lẽo.

Cô như sương mù, tất cả những lời biện bạch đều bị cảm giác đau rất trên má làm cho trôi xuống hết.

Không có giải thích gì nữa, không có ý nghĩa nữa rồi.

La Vy Vy ngược mắt lên, bình tĩnh nói: "Không vì sao cả. Chỉ là con muốn đánh cô ta thôi. "

"Con... " Nguyễn Ngọc Quyên lại giơ tay phải lên lần nữa. La Vy Vy đã nhắm mắt lại, giống như là đợi một cái tát giáng xuống.

Khi cô nói câu đó cũng đồng nghĩa với việc chờ Nguyễn Ngọc Quyên đánh cô cái nữa rồi.

Thế nhưng cái tát trong dự liệu lại không rơi xuống. Cô mở to mắt, thấy sự thất vọng đến cực độ trong ánh mắt của Nguyễn Ngọc Quyên.

"La Vy Vy! Con giống y như bố con, đều là một người điên! " Nói xong câu này, Nguyễn Ngọc Quyên quay người rời đi. Bà bực bội đóng cửa phòng lại, làm phát ra một tiếng "ầm" rất lớn.

La Vy Vy đứng trong căn phòng không được coi là quá lớn. Nắng mai từ bên ngoài cửa sổ len lỏi vào phòng, in lên chân cô một vết tròn nhỏ mờ mờ. Bóng nắng ấy cũng giống như cô, cô độc một mình.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đánh cô ta!

Nhìn vệt nắng cô độc kia, nhìn cái bóng chết tiệt kia rất lâu, La Vy Vy chợt thấp giọng cười một tiếng.

Nguyễn Ngọc Quyên nói không sai. Trong xương cốt cô vẫn chảy một nửa dòng máu của người bố kia, vậy nên cô mới như vậy. Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không giải thích, làm một tên điên trong mắt Nguyễn Ngọc Quyên.

Có chất lỏng ấm nóng từ hai má rơi xuống, khi từng giọt rơi xuống đầu ngón chân liền hóa thành một vùng lạnh lẽo.

La Vy Vy sờ má, sau đó ra sức lau sạch nước mắt.

Cô là một người điên, người điên mới không biết rơi nước mắt.

La Vy Vy gạt đi nỗi buồn tiêu cực của bản thân, lại thay quần áo một cách bình thường, đi đến nhà vệ sinh ở ngoài phòng, đánh răng rửa mặt một cách bình thường. Sau đó mang theo sắc mặt như cũ đi đến phòng bếp, lấy một bát cháo, ngồi ăn đối diện với Tần Thiên Thiên.

Trên khuôn mặt của hai người con gái ngồi ở vị trí đối diện đều có dấu năm ngón tay. La Vy Vy nghĩ, thật ra cô cảm thấy cái này có chút nực cười.

Có một khoảng thời gian cô thật sự rất hâm mộ sức chịu đựng của Tần Thiên Thiên. Nếu cô có thể nhẫn nhịn như Tần Thiên Thiên, có thể che giấu cảm xúc thì một loạt sự việc của ngày hôm nay đã không xảy ra rồi.

Nhưng cô lại là La Vy Vy, là La Vy Vy thì không biết "nhẫn nhịn".

Nếu có thêm một lần nữa, cô vẫn sẽ đánh Tần Thiên Thiên.

Nếu có thêm một trăm lần nữa, cô vẫn sẽ đánh cô ta!

Tần Lạc Viễn từ trong phòng ngủ đi ra, trong tay cầm điện thoại. Ông nhìn thoáng qua hai người con gái ở trên bàn, mở miệng nói: "Hôm nay hai người các con trước tiên không cần đến nhà họ Phàm nữa. "

Tần Thiên Thiên ngẩng đầu lên, mang theo giọng nói nghẹn ngào: "Bố, con xin lỗi... Đây là lỗi của con."

"Khoảng phải là do các con. " Tần Lạc Viễn cầm điện thoại nhét lại vào túi áo: "Là thằng bé nhà họ Phàm, không thấy cậu ấy đâu nữa rồi. "

Động tác thối cháo của La Vy Vy dừng lại, sau đó cô lại giống như không nghe thấy chuyện gì, tiếp tục thối cháo ở trong thìa.

Tần Lạc Viễn nhìn thoáng qua La Vy Vy, nói: "Lát nữa bố và mẹ con ra ngoài có chút việc. Buổi trưa hai đứa tự gọi đồ ăn bên ngoài. Vy Vy, con vào phòng với chú một chút. "

Nguyễn Ngọc Quyên đang ở trong phòng ngủ của bọn họ. Khi La Vy Vy và Tần Lạc Viễn đi vào, bà cũng từ trên ghế đứng dậy, rồi đi, dường như là không muốn nhìn thấy La Vy Vy.

La Vy Vy cũng không để tâm đến thái độ của Nguyễn Ngọc Quyên, mí mắt cũng không buồn ngước lên. Mặt cô vô cảm, hỏi ý kiến Tần Lạc Viễn: "Chú Tần, có chuyện gì sao? "

Tần Lạc Viễn vỗ vào chỗ mếp giường: "Cháu ngồi đi. "

La Vy Vy không động dậy, Tần Lạc Viễn ho khan một tiếng, trực tiếp nói: "Sự việc của Thiên Thiên chú đã hiểu rõ rồi. Người trẻ tuổi các cháu rất dễ bị kích động, chú có thể hiểu được, sau này đừng như thế nữa. "

La Vy Vy không phát ra tiếng động nào. Nhưng Tần Lạc Viễn vẫn luôn là người nói ra lời nào thì bắt buộc đối phương phải trả lời. La Vy Vy không nói gì, ông ta cũng không hé một lời, chỉ là nhìn chăm chăm La Vy Vy, đợi chờ điều gì đó.

Bị sự trầm mặc kéo dài của Tần Lạc Viễn tấn công, vì để nhanh chóng chấm dứt cuộc đối thoại nhằm chán đến cực điểm này, La Vy Vy chỉ có thể hạ mình xuống.

Lúc này Tần Lạc Viễn mới tiếp tục nói: "Sau này các con phải chung sống hòa thuận. Hai con là chị em, phải quan tâm chăm sóc lẫn nhau mới phải. "

La Vy Vy lại máy móc gật đầu lần nữa.

Tần Lạc Viễn rất hài lòng "ừm" một tiếng, cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính: "Liên quan đến chuyện không thấy bạn học Phàm đâu, cháu có biết việc gì khác nữa không? "

La Vy Vy kinh ngạc nhìn ông ta, hỏi ngược lại: "Cháu làm sao mà biết được chuyện của cậu ta chứ? "

"Vậy tôi qua cháu... " Tần Lạc Viễn nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ, giống như là sợ bị Nguyễn Ngọc Quyên nghe được, ông ta hạ thấp giọng nói: "Không phải tôi hôm qua cháu cùng với cậu ấy ra ngoài sao? Cậu ấy không nói gì với cháu à? Liên quan đến việc bỏ nhà đi chẳng hạn, một chút cũng không nói sao?"

La Vy Vy lắc đầu.

Nhớ lại sự việc tối qua, cô lại được một trận to đầu, một chút cũng không muốn nhớ đến. Cô đành phải nghiêm túc nói: "Cháu thật sự không biết cậu ta đã bỏ nhà đi. "

Bây giờ cô đã hối hận rồi. Hối hận vì không chịu nhảy qua cửa sổ mà lại đi lấy Phàm Nhất Hàng ra làm lá chắn.

Mặc dù tối qua cô quả thực đã chạm vào Phàm Nhất Hàng.

"Được rồi. " Tần Lạc Viễn thở dài một hơi: "Cháu ở nhà làm bài tập cho tốt đi. Nếu làm xong rồi, có thời gian rảnh thì cháu cũng có thể giúp ông Phàm liên hệ với cậu ấy một chút. Nếu có thông tin gì nhớ nói cho chú trước nhé. "

Đây là Tần Lạc Viễn muốn ở trước mặt ông Phàm lập công mà. Trong lòng La Vy Vy đã hiểu rõ điều này rồi.

Cô "ừm" một tiếng. Tần Lạc Viễn lại than phiền với cô về việc bây giờ công việc khó khăn biết bao nhiêu, vì cái nhà này, cô nhất định phải phối hợp tốt với ông ta, xây dựng mối quan hệ tốt với Phàm Nhất Hàng. Nói đến đây, ước chừng khoảng mười phút, Nguyễn Ngọc Quyên trực tiếp đi vào thúc giục, Tần Lạc Viễn mới buông tha cho cô.

"Chú với mẹ con đi tham dự tiệc cưới, đến tối mới có thể quay về, các con ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện gì thì gọi điện thoại." Tần Lạc Viễn nói. Ông ta rất hào phóng đưa cho mỗi người bọn họ hai trăm, rồi cùng Nguyễn Ngọc Quyên đi ra cửa.

Tần Thiên Thiên ăn cơm rất chậm. Nếu dùng cách nói của Nguyễn Ngọc Quyên thì chính là "Thiên Thiên ngay cả ăn cơm cũng thực nử nử, con xem lại mình đi, ăn cơm y như quỷ đói".

Khi con quỷ đói La Vy Vy húp xong bát cháo thứ hai, Tần Thiên Thiên mới húp xong miếng cuối cùng của một nửa bát cháo đầu tiên.

La Vy Vy ngồi trên ghế, một chân cong lại, chân sau để lên trên mặt ghế đối diện.

Cô cầm đôi đũa, ném lên trên mặt bàn, lưng dựa vào phía sau. Cô nhìn về phía Tần Thiên Thiên, lật ngửa bài: "Trong nhà không còn ai nữa rồi, chúng ta có thể thoải mái nói chuyện được chưa hả em gái ngoan?"

Tần Thiên Thiên nắm chặt thìa, nhìn cô cảnh giác, cổ họng động đậy một chút, hỏi: "Cô muốn làm gì? "

"Tôi muốn làm gì? " La Vy Vy thu chân đang để trên mặt ghế đối diện về. Cô nghiêng người về phía trước, híp mắt lại, nói: "Dường như câu nói nên phải là tôi hỏi mới phải? Tần Thiên Thiên, rốt cuộc là cô muốn làm gì? Nếu là những việc nhỏ cô làm trước đây thì tôi không nói làm gì, nhưng sáng nay việc cô làm là có ý gì? "

Tần Thiên Thiên trút bỏ biểu cảm vath người đều không sợ xuống, lạnh mặt nhìn La Vy Vy.

Cô ta hát cảm, nói: "Cô đã hỏi rồi thì tôi cũng nói thẳng với cô luôn. "

La Vy Vy gật đầu, bày ra dáng vẻ nguyên củ đầu nghe mọi chuyện.

Tần Thiên Thiên hít sâu một hơi: "Có thể cô không biết, từ lần đầu tiên mẹ cô đưa con của chồng trước, cũng tức là cô đến nhà tôi làm khách, tôi đã không thích cô rồi. Tôi không thích tính cách của cô, không thích cách cô nói chuyện, không thích... "

"Tôi biết. " La Vy Vy cắt đứt lời cô ta, môi dưới vẽ ra nụ cười lạnh: "Tôi biết, lần đầu tiên gặp mặt, cô đã không thích tôi rồi. Nếu như cô thích tôi, thì làm sao có thể nhổ nước bọt vào cốc của tôi được chứ?"

Sắc mặt Tần Thiên Thiên biến hóa không ngừng: "Sao cô... "

"Làm sao mà tôi biết được đúng không? " La Vy Vy đứng dậy, hai tay đặt lên trên bàn, lạnh giọng: "Họ Tần kia, tôi nói cho cô biết! Những chuyện buồn nôn mà cô âm thầm làm kia, tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết! "

Tần Thiên Thiên nhú mày, sắc mặt đã đã trở nên khó coi vô cùng.

La Vy Vy tiếp tục nói: "Cô không tò mò rằng tại sao tôi lại biết từ lúc bắt đầu cô đã không vừa mắt với tôi rồi hay sao? Cô luôn cho rằng chỉ mình cô biết nhẫn nhịn thôi hả? Vậy để hôm nay tôi nói cho cô biết! Là tôi, tôi vẫn luôn nhìn cô! Nhưng tôi thề, sáng nay là lần cuối cùng tôi nhẫn nhịn, nếu cô lại gây chuyện với tôi lần nữa, đừng trách La Vy Vy tôi nói ra hết mọi chuyện dơ bẩn mà cô đã làm, com mẹ nó nữa! "

Sắc mặt Tần Thiên Thiên tái nhợt, toàn thân dường như bị rút hết sức lực.

Cô ta vẫn luôn ý La Vy Vy không thích cô ta, chỉ là bởi vì bất kể là bố ruột hay là mẹ kế đều thích cô ta hơn. Nhưng cô ta không ngờ tới, thì ra những chuyện đó, La Vy Vy đều biết hết rồi.

Hết chương 56

Lưu ý: Tuần sau mình bắt đầu tiếp tục công việc làm bên nhóm truyện của mình, cộng thêm việc chuẩn bị thi học kỳ, vậy nên tốc độ ra truyện sẽ chậm hơn rùa bò, mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Gặp trường Trung học số 13

Bây giờ trong lòng Tần Thiên Thiên đều là sự hối hận.

Rất nhiều việc cô ta làm cũng không được coi là quá lớn, nhưng đủ để khiến người khác chán ghét. Nếu như La Vy Vy nói ra hết thì..

"Tôi thật sự không muốn làm kẻ địch với cô. "

Lông mày Tần Thiên Thiên giãn ra, cô ta nhìn về phía cô.

La Vy Vy tiếp tục nói: "Mọi người đều phải đứng dưới một mái hiên*, làm kẻ địch quá mệt mỏi. Sau này, chỉ cần cô đừng có làm điều gì ngu dốt sau lưng tôi thì những sự việc kia liên mãi mãi không có ai biết. Cũng có thể nói rằng, Tần Thiên Thiên, sau này đừng kiếm chuyện với tôi. "

*Con người cần phải đứng dưới mái hiên: phải biết cúi đầu, nhẫn nhịn một chút.

Nói xong, cô kéo ghế ra, cầm hai trăm đồng chuẩn bị ra khỏi cửa.

"Đợi đã! " Tần Thiên Thiên đột nhiên mở miệng.

La Vy Vy dừng bước chân lại, nghiêng đầu qua, hoài nghi nhìn về phía cô ta.

"Sáng nay...tôi chỉ quá tức giận thôi. Bởi vì tôi biết tối qua cô và Phạm Nhất Hàng đã gặp nhau. Bố nói... " Tần Thiên Thiên ngừng lại một chút, rồi bỗng nhiên nắm chặt tay lại, hỏi: "La Vy Vy, cô có thích Phạm Nhất Hàng không? "

Câu hỏi này của Tần Thiên Thiên khiến cô có chút không kịp phòng bị. Cô lập tức phủ nhận: "Không thích! "

Tần Thiên Thiên thờ phào một hơi. Biểu cảm trên gương mặt cô ta ôn hòa trở lại: "Tôi thích cậu ấy. Vậy nên, La Vy Vy, sau này tôi sẽ không làm gì với cô nữa, bất kể cô là ở phương diện nào. Nhưng có duy nhất một điều, cô phải cách xa Phạm Nhất Hàng một chút. Cô đã không thích cậu ấy rồi thì đừng cản trở việc tôi thích cậu ấy. "

La Vy Vy nhún mày, sau một vài giây trầm mặc, cô nắm chặt hai tờ ông Mao ở trong tay, xoay người, nhắc chân đi ra cửa.

Trước khi rời đi, cô để lại một câu cuối cùng: "Tôi là bạn cùng bàn của cậu ta, không có cách nào cách xa cậu ta một chút được. Nhưng tôi sẽ không còn trở việc cô thích cậu ta, bởi vì tôi không có rãnh như vậy! "

Để lại một câu như vậy, La Vy Vy đi ra khỏi nhà. Trên đỉnh đầu cô là cảnh sắc tươi đẹp, nhưng trong lòng một chút tinh thần cũng không có.

Có lẽ là cùng Tần Thiên Thiên lật bài về những chuyện không vui đi. Dù sao thì cô cũng chẳng liên quan gì đến Phạm Nhất Hàng, trong lòng cô nhấn mạnh lại điều này một lần, sau đó gọi cho Tổng Ninh Viễn một cuộc điện thoại: "Mập, cậu đang làm gì đấy? "

Đầu bên kia đầu tiên vang lên tiếng Tổng Ninh Viễn ngủ gà ngủ gật, ngay sau đó phát ra tiếng chấn sột soạt, một lát sau mới là tiếng nói khàn khàn của Tổng Ninh Viễn: "Lão đại? Cậu thâu đêm sao? Bây giờ mới chín giờ... "

"Thâu đêm cái rắm! Mau dậy đi, nửa tiếng nữa gọi người tới sân tập tiểu khu đánh bóng! "

Tổng Ninh Viễn ngồi dậy, đấu tranh đến cùng: "Lão đại... Hôm nay là thứ bảy*!"

*Chẳng hiểu sao mấy chương trước lại dịch là thứ sáu nữa, tội lỗi tội lỗi.

"Cậu còn hai mươi chín phút nữa. "

"Dậy ngay đây, ngay đây! "

Tất máy, La Vy Vy cầm hai trăm đồng cát vào trong túi quần, chậm rì rì đi ra sân tập của tiểu khu.

Sân tập tiểu khu không phải thật sự là sân tập của tiểu khu, mà là sân tập có tên là "Tiểu khu".

Khi La Vy Vy vừa mới biết tới tên của sân tập Thổ Tào này được vài ngày, thì sao đó cô lại biết được một con hẻm ở gần nhà họ Tần gọi là "Hẻm con chó"....

Gần đến trưa nên trời có chút oi bức, đợi đến khi cô đi đến cửa vào của Tiểu Khu thì trên trán đã có một tầng mồ hôi. Vừa định cởi áo khoác ra, cô liền nhìn thấy mấy người đang ngồi ở trên ông xi măng bên cạnh lan can quanh sân tập rồi.

Mấy người đó quay mặt về hướng khác, nhưng La Vy Vy nhìn qua cũng nhận ra bọn họ.

.... Mấy tên côn đồ ai ai cũng hết của Trung học 13.

Bọn họ đã từng động thủ với Phạm Nhất Hàng, bị Phạm Nhất Hàng một chân đánh cho lăn quay trên đất.

La Vy Vy tự thấy mình không phải học sinh ngoan ngoãn gì, nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng thừa nhận mình là một tên côn đồ. Đương nhiên, cô cũng không thích chơi với côn đồ.

Chỗ này bị bọn họ chiếm giữ rồi, cô không muốn là người chịu thiệt thòi nên liền quay người rời đi. Nhưng người ở bên trong sân tập để chú ý tới bên này rồi.

"Ê... Cô gái kia! "

Mấy nam sinh ở trên ông xi măng kia đều là con trai cả, trong sân tập cũng không có ai khác. Cũng có nghĩa là, mấy tên gia hỏa kia đang gọi cô...người con gái duy nhất ở đây.

La Vy Vy không phải tên ngốc, cô giả vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục đi tiếp, cũng bước nhanh chân hơn. Nhưng những người kia dường như không định để cho cô đi như vậy. Bởi vì cô nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh người nhảy xuống khỏi ông xi măng.

Khi La Vy Vy còn đang cân nhắc có nên chạy đi hay không, thì ở đường quốc lộ trước mặt vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, kèm theo đó là tiếng của Tổng Ninh Viễn.

"Nhanh lên một chút đi! Đừng đến muộn! "

La Vy Vy thả lỏng người, dừng bước chân lại.

Đám người Tổng Ninh Viễn từ chỗ rẽ đi ra. Nhìn thấy La Vy Vy và mấy người đang xuất hiện ở cửa sân tập, bọn họ lập tức ngậy người, dừng bước. Mà đám người của Trung học 13 kia cũng dừng chân lại.

"Sao lại đến muộn vậy hả? " La Vy Vy nhú mày. Đầu cổ ý nghiêng về phía sau một chút, ra hiệu đám người phía sau kia không bình thường.

Tên sai vật thông minh Tổng Ninh Viễn này lập tức hiểu ý cô, mang theo mấy anh em ở phía sau bước lên trước, nói với La Vy Vy: "Lão đại, bữa sáng còn chưa kịp ăn nữa, hay là chúng ta ăn xong rồi lại tới đánh bóng? "

"Được. " La Vy Vy gật đầu, cùng đám người Tổng Ninh Viễn rời đi.

Ánh nắng rơi trên người bọn họ, cái bóng vừa vặn bị đám người phía sau giấu lên, dường như là đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Tổng Ninh Viễn đi đến bên cạnh La Vy Vy, hạ thấp giọng hỏi: "Lão đại, có chuyện gì vậy? Đám người kia không phải là người của Trung học 13 sao? Tại sao bọn họ lại ở đây? "

Ánh mắt La Vy Vy nhìn về phía trước, thấp giọng đáp: "Tôi cũng không biết nữa, kiên nhẫn chờ xem trước đã. "

Tổng Ninh Viễn: "Được rồi, tôi lên đi gọi thêm mấy người nữa nhé. "

"Không cần. " La Vy Vy liếc nhìn cậu ta một cái: "Không phải là muốn đánh nhau, mà là trước tiên hãy xem xét thôi. "

"Được. "

Cả một nhóm người đi đến cửa hàng Đông Âu, họ kéo ghế, ngồi xuống. Bọn họ đều bị Tổng Ninh Viễn giục gọi dậy đi chơi bóng rổ. Vậy nên nhóm người La Vy Vy không thừa không thiếu, vừa vặn năm người, nhưng đối diện với bọn họ lại có sáu người.

Sáu người kia cũng đến cửa hàng này. Bọn họ kéo hai cái bàn lại vào với nhau, sau đó ngồi vào xung quanh.

"Ê, cô mập nhỏ! Cho sáu bát vằn thắn!"

Cô gái bị gọi là cô mập nhỏ La Vy Vy nhận ra được, cô ấy cũng là học sinh của Thất trung. Có khi Nguyễn Ngọc Quyên không kịp làm bữa sáng, cô sẽ đến đây mua điểm tâm. Cô gái đó là người rất thật thà, bây giờ có lẽ là có hơi muộn rồi, bố mẹ cô ấy không có ở đây, cô ấy liền một mình trông coi cửa hàng ăn sáng này.

Cô gái đó dường như bị hai nhóm người đột nhiên xuất hiện làm cho có chút sợ hãi, run cầm cập tránh khỏi ánh mắt của đám người kia, "ừm" một tiếng. Cô ấy đi đến trước mặt nhóm người La Vy Vy, hỏi: "Các bạn gọi món gì? "

Tầm mắt La Vy Vy quét qua đám người kia, đám người kia cũng đang nhìn sang bên này.

Cô ngước mắt lên nhìn khuôn mặt căng thẳng của cô gái, nở nụ cười trong sáng: "Năm bát vằn thắn, thêm hai lồng bánh bao nữa. "

Sắc vàng óng ả của nắng ban mai chiếu xuống, con ngươi của La Vy Vy có màu nâu nhạt rất đẹp, lại cộng thêm lúm đồng tiền hiện ra vẻ vô cùng dịu dàng. Cô gái kia thấy vậy liền đỏ mặt, lập tức quay người đi vào trong cửa hàng.

"Lão đại, cậu cười như thế là rất không được. Cậu ấy, nam nữ đều ăn được hết! Cho bọn tôi chút cơ hội ra tay đi!" Tổng Ninh Viễn nói đùa.

La Vy Vy nhướn mày, một chân đá lên chân ghế của Tổng Ninh Viễn, nói: "Tổng đại ca còn sợ chưa đủ cơ hội ra tay sao? Cô bạn gái nhỏ trước đây của cậu thì nói sao? "

"Lại khoác lác rồi. " Tổng Ninh Viễn nhếch môi: "Không có cái gì hay gì hết, vẫn là chơi chơi bóng với lão đại vui hơn. "

Nam sinh ở bên cạnh tiếp lời: "Đặt cái mông của cậu xuống, theo đuổi không được liền kêu không có gì hay ho. Ai không biết chắc cứ nghĩ cậu tên sinh ra đã là cầu độc thân như cậu là cao thủ tình trường mất!"

"Cậu ta không phải là cao thủ tình trường, cậu ta là cao thủ phái tranh luận thì có. Toàn bộ những trận bóng chày được chụp ảnh lại, cậu ta đều có thể chuyển thành một bộ phim điện ảnh mà bình luận. "

"Tổng đại sư, thỉnh cầu được dùng chung tài nguyên nha... "

Tổng Ninh Viễn nhếch môi: "Hưởng thụ cái con em cậu, có muốn thử nắm đấm của lão tử không hả? "

Một nhóm nam sinh ngồi cười ha ha, La Vy Vy thỉnh thoảng cũng cười hai tiếng. Chủ đề này từ trước đến giờ cô chưa từng tham gia vào.

Cô đi chuyển tầm mắt về phía đám người kia, phát hiện ra ánh mắt đánh giá của đối phương ngày càng mạnh bạo, thậm chí sáu người đó đều quay đầu

nhìn sang bên này, khiến người ta cảm thấy không thể nào dễ chịu nổi.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cô tìm cái chết rồi

Thấy ánh mắt khiến người khác nổi cả da gà của mấy người kia, La Vy Vy nhăn mày lại, ghét bỏ nhìn sang chỗ khác.

"Văn thần xong rồi đây. " Cô gái nhỏ của tiệm ăn sáng cẩn thận bưng khay đựng mấy bát văn thần đến bàn của La Vy Vy.

Vừa đặt bát đầu tiên xuống, mấy người của Trung học 13 kia liền khó chịu, đập bàn kêu to: "Chúng tôi gọi trước, dựa vào đâu mà mang lên cho bọn họ trước? "

Cô gái run cầm cập, khiến nước canh trong bát sánh ra ngoài một chút.

La Vy Vy tiến lên đỡ cô ấy, cô gái kia cảm kích nhìn cô một cái, sau đó giải thích với mấy người bên kia: "Tôi nấu cùng một lúc, lập tức mang lên cho các anh ngay. "

"Không đúng, đã nấu cùng một lúc thì dựa vào đâu mà mang lên cho bọn họ trước... "

"Àm ỉ cái gì? " Hoàng Mao, cũng chính là người bị Phàm Nhất Hàng quật ngã. Anh ta nhìn về phía La Vy Vy, nói: "Bàn người ta có con gái, mấy người các người có biết đạo lý nhường phụ nữ không hả? "

Bàn người kia lập tức không lên tiếng nữa, cô gái kia thở phào nhẹ nhõm, trở lại vào trong.

Nhưng La Vy Vy vẫn nhú mày.

Vừa rồi, ánh mắt Hoàng Mao kia nhìn cô khiến cô vô cùng chán ghét.

La Vy Vy nắm chặt thìa sứ trong tay, cảm thấy một chút khẩu vị cũng không có nữa, thậm chí còn có chút buồn nôn.

Cô dứt khoát không ăn nữa, đặt thìa xuống, ngồi đợi đám người Tống Ninh Viễn ăn.

Mấy người này thật sự là chưa có ăn sáng, người nào người nấy ăn như hổ đói, đến nỗi cô không nỡ nhìn. Quả thật là rất giống với người tị nạn trong phim ảnh.

Nghĩ tới việc Tống Ninh Viễn bởi vì mình đã gọi cậu ta chơi bóng rổ, nên mới nhìn thấy mặt trời vào sáng thứ bảy, La Vy Vy hài lòng vỗ đầu cún của cậu ta: "Ăn từ từ thôi, ăn xong rồi thì bát này của bố cũng cho cậu luôn. "

Tống Ninh Viễn vừa muốn nói, phía sau đã vang lên tiếng của cô gái tiệm ăn sáng: "Xin lỗi...không đủ văn thần rồi. Chỉ có năm bát, vừa này tôi đếm nhầm người...Tôi mang thêm cho mọi người bánh bao nhé."

"Cô nói lại cho lão tử một lần nữa? Lão tử cho mặt cô thành bà béo chết giẫm bây giờ! "

Ba chữ "bà béo chết giẫm"* này rơi vào tai La Vy Vy, cô liếc mắt nhìn qua, thấy khuôn mặt cô gái kia bởi vì lời nói của đối phương mà đột nhiên đỏ rực lên. Cô ấy sợ đến nỗi không dám cử động dù chỉ một cái, tay vẫn cứ run cầm cập.

*Từ gốc có ba chữ: 死肥婆.

La Vy Vy đột nhiên nắm chặt tay lại.

Điều này cũng tương tự như biệt danh cô gọi Tống Ninh Viễn, "tên béo chết giẫm", "Tống mập", nhưng nghe người khác gọi Tống Ninh Viễn như vậy, cô rất khó chịu. Bây giờ cô vô cùng khó chịu.

Vô cùng, vô cùng khó chịu.

Cho dù cô và cô gái của tiệm ăn sáng này chỉ có duyên gặp mặt vài lần, những cuộc đối thoại ngẫu nhiên cũng chỉ là những câu cần phải nói như: "Quý khách ăn gì?", "Hết bao nhiêu tiền? "

"Xin lỗi, xin lỗi... Tôi lập tức mang bánh bao đến ngay đây. " Cô gái không ngừng xin lỗi, nhưng đối phương vẫn không chịu bỏ qua. Anh ta lại còn giữ

khuyết tay của cô gái lại, dường như là dùng lực không hề nhẹ.

Sắc mặt của La Vy Vy dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Lão đại, đừng quan tâm nữa..." Tổng Ninh Viễn nhìn khuôn mặt càng ngày càng lạnh của La Vy Vy, hạ thấp giọng nhắc nhở: "Đám người kia không dễ đối phó đâu."

La Vy Vy: "Tổng Ninh Viễn, cậu biết từ điển trong cuộc đời tôi không có hai chữ nào không?"

Tổng Ninh Viễn vuốt trán: Lại nữa rồi...

Cậu ta kéo góc áo của La Vy Vy: "Lão đại, trước tiên cậu phải nhẫn nhịn trước đã, đợi tôi gọi thêm vài người nữa. Năm phút, năm phút thôi là được rồi."

La Vy Vy nhếch môi, ngược mắt lên nhìn: "Trong từ điển của cuộc đời La Vy Vy tôi, không có ba chữ 'nhẫn nhịn' này."*

Từ gốc: 忍一忍.

Tổng Ninh Viễn nhắm mắt lại, cam chịu số phận.

...

"Lão tử nói với cô, cô có nghe không hả? Cô là người điếc hả?"

Nam sinh duy nhất không có văn thần kia đã đứng dậy, dùng ngón tay trỏ của tay phải đẩy vai phải của cô gái. Cô gái bị đẩy, buộc phải lùi về sau từng bước một, cho đến khi sau lưng cô chạm vào một đôi tay.

Cô gái quay đầu lại, đôi tay kia rất có lực, nhưng lại rất mảnh khảnh, dường như chỉ cần dùng một ít lực là có thể bẻ gãy vậy. Cô ấy di chuyển tầm mắt, nhìn thấy một đôi mắt màu nâu sẫm rất đẹp.

Nam sinh kia nhìn thấy La Vy Vy, cười khà khà hai tiếng, hỏi: "Anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

Năm người khác vốn dĩ đang ăn văn thần ở trên bàn, không quan tâm đến chuyện này, nhưng bây giờ bọn họ đều nhìn qua bên này hết.

Nam sinh kia "sát" một tiếng, lắc đầu: "Ồ không đúng, tình cảnh bây giờ phải là...mỹ nhân cứu bà béo?"

Vành mắt của gái tiệm ăn sáng kia đỏ rực lên, khi nghe thấy lời này, nước mắt liền lăn dài trên má, rơi xuống nền nhà.

"Hahaha..."

Người ở bàn kia đều cười rộ lên, chỉ có Hoàng Mao là không cười. Anh ta lười biếng dựa vào lưng ghế, vô cùng hứng thú mà nhìn chăm chăm vào La Vy Vy.

"Khà khà."

La Vy Vy cũng cười lên với bọn họ, hai mắt cong lại.

Cô đỡ cô gái kia lại, dùng một tay kéo tay áo cô ấy, rồi kéo cô ấy ra phía sau mình. Tiếp đó, cô nhìn thẳng vào mắt của nam sinh kia, giờ tay phải chỉ vào bát văn thần, nói: "Bạn à, bắt nạt một cô gái còn ra thể thống gì nữa? Nếu bạn muốn ăn nhanh văn thần, vậy thì bát này của tôi liền cho cậu đi."

Bởi vì không có khẩu vị, lại cộng thêm việc trước khi ra khỏi nhà cô đã uống hai bát cháo rồi, vậy nên bát văn thần này cô chưa động vào một miếng nào cả.

Thấy cô nói như vậy, đám người Tổng Ninh Viễn đồng ở phía sau, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xông lên chọt thờ phào một hồi.

Lão đại nhà mình cũng không phải hoàn toàn là tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, không phải sao? Còn biết nói những lời mềm mỏng như vậy nữa nha!

Thấy vậy, Hoangg Mao nhàm chán thu lại tầm mắt, tiếp tục cúi đầu ăn văn thần.

"Cho cậu."

La Vy Vy cầm văn thần chuyển qua, dáng vẻ rất phù hợp với lời nói tốt đẹp lúc này.

Tục ngữ có câu rất hay: có thể nói được lời hay thì đừng gây lộn, đánh bị thương hay đánh chết đều không có chuyện gì. Nhưng làm bản quần áo rồi thì bà Nguyễn Ngọc Quyên sẽ lại mắng cô nữa đây.

"Cảm ơn..." Cô gái ở phía sau nói nhỏ một tiếng cảm ơn, âm thanh rất khẽ nhưng ngữ khí lại rất chân thành.

La Vy Vy vừa định nói không cần cảm ơn thì nam sinh kia lại mở miệng hỏi: "Bát vẫn thần này cô chưa ăn qua sao? "

"Chưa ăn qua. " Cô trả lời, lại cầm bát chuyển về phía trước.

Nhưng nam sinh kia vẫn đón lấy bát vẫn thần này, mà lại nghiêng người về phía trước. Anh ta áp sát vào La Vy Vy, hạ thấp giọng, cười một cách ái muội, mập mờ: "Thế nhưng tôi lại muốn ăn bát mà cô đã ăn qua rồi cơ, vậy phải làm sao đây? "

Đám con trai ngồi ở bàn kia dùng đũa gõ vào bát bốn cột, miệng huýt sáo không ngừng.

La Vy Vy cong môi, độ cong trên môi ngày càng đậm hơn.

Cô nhìn vào mắt nam sinh kia, trên mặt lộ rõ ý cười, nhưng nhiệt độ nơi đáy mắt lại ngày càng lạnh đi.

"Làm sao hả... " Cô lặp lại lời nói của nam sinh kia, tay nắm chặt lấy miệng bát: "Vậy thì không có cách rồi, chỉ có thể... "

Cô nhìn thoáng qua vẫn thần ở trong bát, vẫn còn cảm nhận được một chút hơi nóng. Nhưng bởi vì thời tiết không lạnh lắm nên khí nóng không hiện rõ ra, nhưng cũng đủ để bóng chân rồi.

Nghĩ đến đây, lúm đồng tiền trên hai má La Vy Vy đều hiện rõ cả lên rồi.

Cô hướng tay về phía nam sinh kia.

Giữa tiếng đùa bốn cột của đám con trai bàn kia, nam sinh kia liền tiến đến lại gần hơn.

"Cậu muốn ăn đồ tôi đã ăn qua"

La Vy Vy cười đến độ đầu cũng rung lên, cô đột nhiên duỗi tay trái ra, túm lấy cổ áo của nam sinh kia, tay phải úp bát vẫn thần lên đầu anh ta, sau đó vỗ vỗ hai tay.

"Aaa... "

Nam sinh kia có lẽ không kịp phản ứng lại, hai giây sau đó mới phát hiện ra mình bị bóng, thảm thiết kêu lên thành tiếng, cùng với đó là tiếng chửi mắng không thôi.

"Con tiện nhân! Mày muốn con mẹ nó tìm cái chết hả?! Tao...địch mẹ!" Nam sinh kia vừa gạt vẫn thần từ trên đầu xuống, vừa tức đến nổi giậm chân ỳnh ỳnh. Cả khuôn mặt anh ta đều xanh cả lên.

Cô gái ở sau lưng La Vy Vy kinh hoàng khi chứng kiến một màn này, còn La Vy Vy thì lại cười đến xán lạn.

"Mày tìm cái chết rồi..." Cuối cùng nam sinh kia cũng xử lý xong đỉnh đầu của mình, nắm chặt nắm đấm lại, tiến về phía trước.

Đám người Tổng Ninh Viễn lập tức đứng lên phía trước. Bốn nam sinh to con đứng che trước mặt La Vy Vy.

Mà người ở bàn kia cũng đứng cả dậy.

- ---Ngoại trừ Hoàng Mao kia.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Người nào làm người đẩy chịu

Không khí nóng vào đầu mùa hạ ập đến rất nhanh, điều này trực tiếp khiến tâm tình con người ta càng dễ dàng kích động mà xảy ra động tay động chân hơn.

Tiệm ăn sáng dưới ánh mặt trời chói chang vô cùng náo nhiệt, lại càng làm rõ sự yên tĩnh này hơn nữa.

Năm người đứng đối mặt với đội ngũ sáu người gương mặt tàn bạo, sắc sảo như kiếm gương kia, nhưng cũng không có ai chịu động tay trước cả. Bởi vì cả hai bên đều đang đánh giá thực lực của đối phương. Dẫu sao thì chênh lệch một hai người cũng không phải là khác biệt quá lớn.

Hiện trường rất yên tĩnh, nhưng một giây sau đó, cả hai bên rất có thể sẽ động tay.

Được bốn nam sinh cao to chắn ở trước mặt, La Vy Vy hạ thấp giọng, nói vào bên tai cô gái kia một câu. Cô gái kia liền đỏ mắt gạt đầu, lén lút lách qua

đám người, cầm quyển ghi thực đơn màu đen, sau đó rời đi.

"A Nhuận, nói sao đây? "

Năm người của đối phương, ngoại trừ Hoàng Mao...cũng chính là người được gọi là "A Nhuận" kia, thì toàn bộ đám con trai đều nhìn về phía người bị La Vy Vy ụp bát vắn thẩn lên trên đầu.

Sau khi đã chứng kiến toàn bộ, Hoàng Mao nuốt nốt miếng vắn thẩn cuối cùng, hài lòng gật đầu một cái.

"Mùi vị không tệ. Mấy thấy thế nào?"

"....." Mấy nam sinh kia đều rơi vào trầm mặc.

Hoàng Mao cười như không cười, nhìn về phía nam sinh bị ụp vắn thẩn lên trên đầu.

"A Nhuận.... " Sắc mặt nam sinh kia có chút khó coi.

Qua bả vai của Tống Ninh Viễn, từ sắc mặt của bọn họ, La Vy Vy cảm nhận được nam sinh kia và những người khác rất sợ Hoàng Mao.

Vậy nên, người bị Phạm Nhất Hàng quật ngã xuống, thật ra cũng không yếu ớt như cô nghĩ?

La Vy Vy đẩy đám người Tống Ninh Viễn ra, từ phía sau bước lên.

"Người nào làm người đẩy chịu. Một mình tôi ụp vắn thẩn, vậy nên tôi và anh ta tự giải quyết là đủ rồi, không cần những người khác phải quan tâm, anh thấy sao? " Khi La Vy Vy nói những lời này, cô nhìn về phía Hoàng Mao kia, chứ không hề nhìn vào tên cặn bã bị ụp vắn thẩn lên đó.

Sắc mặt Hoàng Mao rất bình thường, anh ta chậm rãi đứng dậy, chia một tay về phía La Vy Vy.

Đám người Tống Ninh Viễn kích động muốn tiến lên phía trước, nhưng lại bị La Vy Vy dùng một tay ngăn lại.

Hoàng Mao chỉ muốn bắt tay với vô mà thôi.

La Vy Vy chỉ nhìn thấy cơ bắp rõ ràng trên cánh tay kia nhưng lại không quá khoa trương. Cô nhú mồm, không đưa tay ra.

Hoàng Mao cười như không có chuyện gì, thu tay về: "Tôi là Liêu Nhuận*, không biết có vinh hạnh được biết tên của cô em đây hay không? "

*Tên thật của Hoàng Mao là Liêu Nhuận, còn Hoàng Mao chỉ là biệt danh, nếu đúng thì phải là Long Vãng, nhưng mình để tên Hán Việt cho nó hoa mỹ xù=))

La Vy Vy mặt không gọn sóng nói ra tên của mình: "Nguy La La. "

Có ngu mới nói ra tên thật!

"Được, bạn Nguy La La. " Liêu Nhuận nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nam sinh vắn thẩn kia của bên mình, biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi, còn treo lên một nụ cười nữa.

La Vy Vy phát hiện ra, thật ra dáng người của Hoàng Mao này không quá tồi, chính là mái tóc của Hoàng Mao khiến người ta rất ghét thôi.

Một tay Liêu Nhuận nhét vào túi: "Cô em một câu cũng không nói đã động vào người của tôi rồi, nên tôi có ý này. Không thì tôi không thể bảo đảm rằng đám bạn của cô em...có thể tùy tiện rời khỏi chỗ này đâu. "

Người bên Liêu Nhuận đồng loạt khoanh tay trước ngực, đứng thành hàng thẳng tắp.

La Vy Vy nhú mồm, ánh mắt nhìn về phía người bị ụp vắn thẩn kia.

"Là người của các anh động vào người của tôi trước, mà còn là một người con trai động tay với một người con gái nữa. "

Ánh mắt Liêu Nhuận lạnh đi, nhìn về phía nam sinh vắn thẩn.

Nam sinh vắn thẩn run cầm cập, đuối lí ngoảnh đầu sang chỗ khác.

"Như vậy đi. " Liêu Nhuận ngược mắt lên: "Chúng ta đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, tôi cũng biết cô em và cô gái của tiệm ăn sáng này không quen biết nhau. "

La Vy Vy: "Sao lại không quen biết? Cô ấy là bạn của tôi! "

Liêu Nhuận nhướn mồm: "Ồ? Vậy vô em nói xem, tên của cô ta là gì? "

La Vy Vy chần chừ không mở miệng, nhưng cuối cùng cô vẫn nhếch miệng.

Liêu Nhuận cười một cái, nói: "Tôi không làm khó con gái nữa. Chuyện này mỗi người chúng ta lùi một bước, coi như xong đi. Chỉ cần cô em trả lời tôi một câu hỏi, thì toàn bộ người của cô em đều có thể bình an. "

Nói đến đây, Liêu Nhuận cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ "bình an"*. Đám người bên bọn họ liền lộ ra nụ cười khiến người khác khó chịu.

*Nguyên gốc là 平平安安.

La Vy Vy cũng được coi là học qua Taekwondo mấy năm, vậy nên nhìn qua bọn họ, cô thấy việc mấy người này muốn hạ gục người bên mình quả thực là không khó chút nào.

Cô tự mình chịu đựng một chút thì cũng không sao, nhưng nếu hại những người khác bị thương trong lòng cô sự không thể dễ chịu cho được.

Lông mày La Vy Vy nhíu lại, tạo thành một chữ xuyên, thỏa hiệp hỏi: "Câu hỏi gì? "

Liêu Nhuận nhìn vào đôi mắt màu nâu sẫm của La Vy Vy, ánh mắt tỏa ra một tia mỉa mai.

"Nhà Phàm Nhất Hàng...ở đâu? "

La Vy Vy sững sờ. Càng ngày ánh nắng càng gay gắt, từng tia nắng xuyên qua tấm vải che nắng màu đen của tiệm ăn sáng, hắt vào bên trong, khiến con người khó có thể mở to mắt cho được.

Cô cũng hít mắt lại, sau đó nhếch mép, cười: "Anh nói Phàm Nhất Hàng sao? Chính là cái người mà tôi ghét nhất... "

Liêu Nhuận nhướn mày, đợi cô nói tiếp.

La Vy Vy mặt không cảm xúc nhìn Liêu Nhuận, cô nói: "Không giấu gì anh, tôi cũng đang để bọn họ đi tìm đây. Bằng không anh để lại phương thức liên lạc, tôi tìm được rồi thì sẽ gửi cho anh? "

Liêu Nhuận trầm mặc trong chốc lát. La Vy Vy cố hết sức làm ra biểu cảm phiền chán*.

*Phiền chán: phiền phức mà chán ghét.

Anh ta nhìn La Vy Vy, nụ cười trên mặt dần trở nên dễ nói chuyện hơn.

"Hôm đó tôi đã nhìn thấy cô em rồi, ở cổng trường Thất trung. Cô em dường như là đang gửi thư tình cho cậu ta... " Anh ta ngừng một lát rồi nói tiếp: "Bạn Ngụy La La, tôi hy vọng sự phối hợp của chúng ta bây giờ thật sự hữu hiệu, chứ không phải là lãng phí thời gian của nhau."

"Đó không phải là thư tình! " Tống Ninh Viễn đồng ý, thay lão đại nhà mình giải thích: "Đó là thư khiêu chiến. Lão đại của chúng tôi rất ghét Phàm Nhất Hàng, ở Thất trung so rất nhiều người đều biết điều này. Lão đại để tôi đi tìm địa chỉ nhà cậu ta, tôi đã tìm ra rồi! Bây giờ tôi có thể cho anh biết! "

Biểu tình của La Vy Vy có hơi thay đổi. Cô nhướn mày, muốn ngăn Tống Ninh Viễn nói tiếp.

Nhưng tên tiểu tử Tống Ninh Viễn này dường như điên rồi. Cậu ta không cần để ý đến ánh mắt ra hiệu của cô, mà trực tiếp khai ra địa chỉ nhà của Phàm Nhất Hàng.

"Tốt lắm. " Liêu Nhuận gật đầu, nhìn về phía La Vy Vy: "Địch của địch chính là bạn, sau này gặp chuyện gì ở Trung học số 13, cô em có thể nói ra tên của tôi. Ngụy La La? "

La Vy Vy hást cằm, nhắm mắt hít sâu một hơi, trong lòng thầm hỏi thăm Tống Ninh Viễn một ngàn lần.

Tên gốc này...

So với Phàm Nhất Hàng "đáng ghét" thì đám người lưu manh, tóc nhuộm đủ các loại màu sắc này mới chính là kẻ địch đấy. Thật sự là kẻ thù đấy tên ngu dân kia!

"Đội đã! " La Vy Vy Liêu Nhuận lại, cân nhắc câu chữ, nói: "Tôi vừa nghe được tin tức, Phàm Nhất Hàng bỏ nhà đi rồi, anh có đến nhà cậu ta thì cũng không tìm được cậu ta đâu. "

"Ai nói tôi đến nhà cậu ta là để tìm cậu ta? "

Liêu Nhuận cười khẽ một tiếng, mang theo đám người rời đi.

Nam sinh vẫn thẩn kìa cuối cũng cũng rời đi. Trước khi bỏ đi, anh ta còn không quên tặng kèm La Vy Vy một ánh mắt lạnh tanh, dường như là đang nói câu nói mà nhân vật phản diện thích nói nhất: "Cô đợi đó cho tôi".

La Vy Vy không một chút sợ hãi, cô trừng mắt, sau đó quay trở lại. Đợi đám người Liêu Nhuận hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, cô xoay người lại,

túm cổ áo Tống Ninh Viễn.

"Tống! Ninh! Viễn! "

Tống Ninh Viễn bị dọa đến nỗi nhảy cẫng lên, lấp ba lấp bắp hỏi: "Lão, lão đại... Cậu làm gì vậy? "

"Cậu hỏi tôi? Là tôi hỏi cậu mới đúng! " La Vy Vy không thể không tức giận, hỏi: "Sao cậu lại nói địa chỉ nhà của Phạm Nhất Hàng cho anh ta?! "

Tống Ninh Viễn mở miệng, đáp: "Không phải là anh ta hỏi sao? "

"Anh ta hỏi, cậu liền cho anh ta?! " La Vy Vy tức đến nỗi giậm chân.

Tống Ninh Viễn yên lặng một lúc, lúng túng nhìn cô.

"Lão đại... Cậu sẽ không.... "

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cô cũng chẳng phải Mẫu Dạ Xoa*

*Mẫu Dạ Xoa: tên khác là Tôn Nhị Nương, nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thủy Hử của Trung Quốc.

Tống Ninh Viễn tròn tròn mắt, chỉ vào mũi La Vy Vy, hỏi: "Không phải là cậu muốn giúp tên Phạm Nhất Hàng đấy chứ? "

Sự chán ghét của Tống Ninh Viễn đối với Phạm Nhất Hàng hoàn toàn không kém La Vy Vy chút nào.

La Vy Vy gạt ngón tay cậu ta ra, quay đầu sang hướng khác, phủ nhận: "...Đừng nói bậy! Tôi giúp cậu ta làm gì? Tôi vì cái gì mà phải giúp cậu ta? Tôi điên rồi chắc? "

Sao cô có thể giúp tên Phạm Nhất Hàng được chứ. Tên đó yêu ghét thất thường, đáng ghét như vậy cơ mà....

"Vậy sao cậu không để cho tôi nói với bọn họ địa chỉ chứ? " Tống Ninh Viễn hoài nghi nhìn chằm chằm.

Não bộ của La Vy Vy rất nhanh đã quay lại, cô nhanh chóng đáp: "Tôi cảm thấy, cho dù chúng ta có ghét Phạm Nhất Hàng đi chăng nữa, nhưng tốt xấu gì cậu ta cũng là người của Thất trung chúng ta. Vừa rồi cậu làm như thế chẳng khác nào đang giúp Trung học 13 ức hiếp người của Thất trung chúng ta hay sao? "

Tống Ninh Viễn dùng cái móng heo của mình gãi đầu, nghiêng đầu nhìn qua những người khác.

Dường như thật sự là rất có lí..

Trong lòng La Vy Vy thờ phào nhẹ nhõm. Tốt xấu gì thì Tống Ninh Viễn cũng không cảm thấy là cô đang giúp Phạm Nhất Hàng rồi.

Cô có ý nghiêm mặt nói: "Giờ thì hay rồi, chúng ta lại tự mình đem người của mình đi bán rồi. Tin này truyền ra ngoài, chúng ta phải làm sao để che giấu đây hả? "

Tống Ninh Viễn bạnh cằm, có chút oan ức, khom lưng nói: "Nhưng nói cũng đã nói rồi. Đây lại chẳng phải là nói chuyện trên điện thoại, tôi cũng không có cách nào để thu hồi lại cả. "

"Không thể thu hồi lại, nhưng chúng ta có thể bỏ cứu*." La Vy Vy vẫy vẫy tay, gọi những người khác qua đó, rồi hạ thấp giọng nói mấy câu.

*Bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng.

"Lão đại, cậu xác định? " Tống Ninh Viễn liếc mắt nhìn cô: "Sẽ không quá kỳ quái đấy chứ? "

La Vy Vy dùng ngón chân cái đập về phía cằm Tống Ninh Viễn.

"Kỳ quái cái đầu cậu! Còn muốn bỏ cứu nữa không hả? Thanh danh cả đời của La Vy Vy tôi, tôi có không muốn anh mình cũng bị cậu hủy hoại cả rồi! "

Tống Ninh Viễn khom lưng dụi bắp chân, ngượng ngùng vì xoắn xuýt mà nhăn lại thành một vòng. Cuối cùng cậu ta gật đầu: "Được rồi... "

La Vy Vy vỗ lên đầu chó con của cậu ta: "Không được cũng phải được! "

Tổng Ninh Viễn: "...."

Cách đó không xa vang kên một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Cô gái của tiệm ăn sáng dẫn theo hai người lớn chạy tới.

"Chính là ở đây! Ở? Đám người đó đâu rồi... " Cô gái đó gái đầu, rồi bước lên phía trước.

La Vy Vy hạ tay xuống: "Bọn họ đi rồi. "

Cô gái nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện ra tiệm ăn sáng không những không bị làm thành gà bay chó ngay, mà mấy người gây sự kia còn để lại một tờ tiền màu đỏ in hình bác Mao nữa.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Là mấy người này gây chuyện sao?" Cặp vợ chồng đi cùng cô gái kia nhìn La Vy Vy và đám người Tổng Ninh Viễn, nhủ đầu mày hỏi.

"Không phải không phải! " Cô gái kia vội vàng giải thích: "Không phải bọn họ, bọn họ là người đã giúp con. Những người kia đã bị bọn họ đuổi đi cả rồi."

"Là vậy sao?.... Các cháu đúng là đứa trẻ ngoan mà. Tiểu Đồ, con mau vào trong cầm mấy lọ sữa ấm cho các bạn đi. " Cặp vợ chồng nói. Bỗng nhiên, họ kéo đám người La Vy Vy lại, phóng khoáng nói: "Sau này ấy, các cháu đến đây ăn sáng đều miễn phí hết!"

La Vy Vy muốn giải thích, nhưng cô cảm thấy giải thích thì quá phiền phức rồi, nên chỉ đành ngậm thừa nhận lời "bọn họ đã đuổi đối phương đi rồi".

Sau khi mỗi người đều bị ép buộc nhận lấy một lọ sữa ấm, La Vy Vy hỏi cô gái kia: "Tên của cậu là gì vậy? "

Cô gái kia là một người hướng nội. Cô chỉ hỏi một cái tên thôi mà khuôn mặt cô ấy đã đỏ lên rồi. Cô ấy dùng giọng nhỏ như con muỗi trả lời cô: "Vương Tiểu Đồ.... "

La Vy Vy gật đầu, khẳng định: "Tên rất dễ thương, giống như con người cậu vậy. "

"Cảm ơn... "Khuôn mặt cô gái càng đỏ hơn nữa, gần như là muốn vùi khuôn mặt vào trước ngực.

La Vy Vy cảm thấy có chút hứng thú, lại muốn trêu chọc cô ấy một chút. Tổng Ninh Viễn ở bên cạnh nhìn về phía cô, dùng ánh mắt ra hiệu muốn rời đi.

Cô biết ý, mở miệng nói: "Cô, chứ, tạm biệt hai người. Chúng cháu còn có việc phải đi trước. Cảm ơn sữa của hai người nhé. "

Nói xong với cô gái kia và bố mẹ của cô ấy, La Vy Vy dẫn đám người Tổng Ninh Viễn đi thẳng đến nhà Phàm Nhất Hàng.

Trên đường đi, Tổng Ninh Viễn lại gọi thêm mấy người bình thường có thể lực tốt hơn một chút, để bọn họ chuẩn bị canh giữ ở cửa nhà họ Phàm. Ai dám gây sự liền đuổi người đó đi. Cứ coi như là mấy người Trung học 13 đều ở đây, thì bọn họ có thể dựa vào việc đông người hơn để giành chiến thắng.

Lại nói, nếu thật sự không ổn, bọn họ còn có chú cảnh sát mà! Làm gì có chuyện giữa ban ngày ban mặt lại đi đến nhà người ta gây sự chứ?

La Vy Vy vốn nghĩ ở bên này sự xảy ra mâu thuẫn cả ngày mất, kết quả là khi đến cửa nhà họ Phàm, mỗi một người bọn họ, bao gồm cả La Vy Vy, đều bị dọa đến nỗi nhảy cả lên.

Hai hàng người mặc âu phục màu đen đứng ở cửa nhà họ Phàm. Bọn họ thất cavat, trên mặt đeo một chiếc kính râm màu đen.

Vóc dáng cao to thì cũng thôi đi, đến da của bọn họ cũng một màu đen nữa, nhìn là biết không dễ đối phó rồi.

Mà khiến người ta trở mắt cứng họng vẫn là chiếc xe thương vụ dài màu đen dừng ở đầu ngõ. Tên thương hiệu thì cô không biết, nhưng nhìn một cái liền thấy giá trị không hề nhỏ rồi.

Cái tên Liêu Nhuận này...còn là một người có tiền nha! Rốt cuộc thì Phàm Nhất Hàng đã kết thù kết oán gì với anh ta mà để sự tình phát triển lớn đến như vậy?

Từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấu trận đấu nào như thế này. La Vy Vy cảm thấy chân mình có hơi nhũn ra rồi. Cô quay đầu lại, phát hiện đám người Tổng Ninh Viễn đều trắng bệch mặt ra cả, hai chân rõ ràng là đang run lên. Cả một đám người còn yếu hơn cả một cô gái nhỏ, không biết là bọn họ có đang diễn lộ quá hay không nữa.

"Lão, lão đại... "

Tổng Ninh Viễn kéo tay áo cô, hạ thấp giọng, lắp bắp nói: "Mấy, mấy người này...chúng ta không thể hạ gục được. Hay là chúng ta vẫn nên báo cảnh sát

đi, lấy bạo trừ bạo, không, không tốt lắm.. "

"Ai muốn lấy bạo trừ bạo chứ? " La Vy Vy không vui, trừng mắt nhìn Tống Ninh Viễn.

Vốn dĩ cô cũng không định cùng đám người Nhuận gì đó này động tay gì đâu, cô cũng đâu phải là Mẫu Dạ Xoa! Bà đây muốn đánh nhau làm gì chứ?

Cô chính là muốn mang mấy người qua đây để giữ yên bình cho nơi này, khiến Liêu Nhuận biết khó mà lui thôi, đừng gây rối trong nhà Phàm Nhất Hàng nữa.

Kết quả không ngờ tới, người Liêu Nhuận tìm đều là con mẹ nó dọa người! Không những dọa người, mà còn con mẹ nó là người đến từ châu Phi nữa!

Trong lòng La Vy Vy thầm chửi một câu "đêch", sau đó phát phát tay, ra hiệu rút lui.

Đánh không lại, cô phải bỏ chạy thôi, được không hả? Dù sao Liêu Nhuận hình như cũng không có ở đây, mấy người quốc tế này cũng không để ý đến đám người con nít bọn cô.

"Rút! "

Nhưng cô không ngờ tới, bản thân vừa định quay người thì sau lưng vang lên giọng nói già dặn nhưng lại thuần phác:"Vy Vy? "

Giọng nói này...

La Vy Vy quay đầu lại một cách cứng ngắc.

Trong tay ông nội Phàm xách một làn rau, dáng vẻ hòa nhã chào hỏi cô. Mà những người đàn ông mặc âu phục đen đều đồng loạt cúi người xuống, dáng vẻ lễ độ cung kính với ông nội Phàm.

Cả đầu La Vy Vy đều giật mình thẳng thốt, trong đầu xuất hiện ba dấu hỏi lớn.

Những người này....không phải là người Liêu Nhuận mang đến để gây sự sao?

Trong lúc cô còn kinh ngạc, ông nội Phàm đã đi đến trước mặt cô, giơ làn rau của mình lên, tự hào nói: "Ông vừa đi hái ít rau quả về, buổi trưa cháu ở chỗ ông ăn nhé? "

"Không.. Không cần đâu ạ. " La Vy Vy xua tay.

"Vậy thì giúp ông làm một chuyện đi! " Ông nội Phàm nhẹ nhàng nói.

La Vy Vy có một tật xấu, đó là không thể nào từ chối những người lớn tuổi. Có lúc nhìn thấy người già, không hiểu sao cô lại muốn khóc. Vậy nên ông nội Phàm chỉ mới có một chút thỉnh cầu, trái tim cô đều mềm ra như nước.

Nhưng cô vẫn muốn xác nhận: "Những người này là...?"

"À.... Con cứ xem như bọn họ không tồn tại đi. "

Dáng vẻ không chút bận tâm của ông nội Phàm giúp La Vy Vy thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra không phải người của Liêu Nhuận.

"Vậy được ạ, dù sao hôm nay nhà con cũng không có ai nấu cơm cả. " La Vy Vy nghĩ tới đám người Tống Ninh Viễn, cô quay đầu lại, phát hiện mấy tên đó đã sớm chuẩn bị từ lúc nào rồi.

Hừ! Một đám móng heo không có nghĩa khí!

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tôi tin cậu ấy

La Vy Vy thấp thỏm không yên. Cô cùng ông nội Phàm và một đám người "hắc y nhân" đang cúi người kia, đi vào cửa lớn ở trong sân.

Vào đến cửa, một người đàn ông trung niên mặc âu phục, đi giày da, đeo kính mắt có gọng kim loại mảnh đi ra tiếp đón. Ông ấy đón lấy làn rau quả trong tay ông nội Phàm, vội vàng nói: "Ayo, cô chủ tịch! Ông cũng quay về rồi! "

Ông nội Phàm căng cứng mặt lại, hai tay đặt ở sau lưng, rất có cảm giác của một lãnh đạo xí nghiệp. So với dáng vẻ khi gặp La Vy Vy ở trước cửa dường như khác nhau một trời một vực.

"Cậu tới đây làm gì? " Ông nội Phàm rất không kiên nhẫn nói: "Tôi còn có một vị khách nhỏ ở đây, cậu có chuyện gì thì nói ngắn gọn thôi. "

Cuối cùng La Vy Vy cũng biết vừa rồi ở ngoài cửa, tại sao ông nội Phàm lại nói ở nhà ông ấy ăn cơm là giúp ông ấy một chuyện rồi. Thì ra là lấy cô làm bia đỡ đạn.

Có điều bia đỡ đạn này cô làm không tốt rồi.

Nghĩ tới việc La Vy Vy cô đã sống mười mấy năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác được nhiều người khom lưng đến như vậy nha! Cô vẫn cứ nghĩ đến khi mình chết rồi mới có nhiều người khom lưng với mình, không nghĩ tới ngày này lại đến sớm như vậy.

"Cố chủ tịch, ông đang làm gì vậy!! "

Đối với thái độ không kiên nhẫn rõ ràng của ông nội Phàm, người đàn ông trung niên không nổi nóng dù chỉ một chút. Trái lại, ông ấy còn cười híp mắt với La Vy Vy, chào hỏi: "Xin chào cô bé, kẻ hèn này là Phương Hải Phàm, đây là danh thiếp của bác. "

La Vy Vy vội vàng lau tay, nhận lấy danh thiếp mà đối phương truyền qua.

Còn chưa kịp nhìn qua một cái thì ông nội Phàm đã kéo cô lại, nói: "Vy Vy à, con biết phòng bếp ở đâu không? "

La Vy Vy gật đầu.

Ông nội Phàm cầm lấy làn rau từ trong tay Phương Hải Phàm, đặt vào tay cô, ôn tồn nói: "Con đi rửa rau trước đi, ông lập tức vào ngay đây. "

Đây là muốn đuổi cô đi sao?

"Vâng ạ. " La Vy Vy nhận lấy làn rau. Cô còn muốn nghe bọn họ nói gì, nhưng hai người ai cũng không nói một câu, cô chỉ đành từ bỏ, xách làn rau đi vào trong căn phòng nhỏ.

Trong căn phòng nhỏ rất yên tĩnh, La Vy Vy nghiêm túc quan sát phòng khách một vòng. Cô phát hiện ra, nơi này mặc dù được trang hoàng rất đơn giản nhưng thật ra lại rất không bình thường. Nếu dùng một từ để miêu tả thì chính là "xa xỉ ngầm".

Cô lại khẳng định lại một lần nữa, nhà họ Phàm quả nhiên rất có tiền...

Thật nghĩ không ra, trong nhà của tên tiểu tử Phàm Nhất Hàng này có tiền như vậy, tại sao cậu ta vẫn trưng cái bản mặt như mướp đắng cả ngày. Kiểu như cả thế giới này đều nợ cậu ta một trăm tám mươi vạn vậy.

La Vy Vy nghĩ tới vừa rồi Phương Hải Phàm kia đưa cho cô tấm danh thiếp, cô mò từ trong túi quần ra: "Trợ lý hành chính cấp cao tập đoàn Bất Phàm "

.....

"Cố chủ tịch, ngài cũng đừng khiến tôi khó xử nữa, ngài cùng tôi quay về đi mà! Với tình hình hiện nay, ngài nên quay về công ti chủ trì đại cuộc mới phải, sao lại có thể ở đây với đồng rau quả này được chứ?! " Phương Hải Phàm không hiểu.

"Đừng gọi tôi là cố chủ tịch nữa, tôi cũng đã về hưu mười năm rồi, gọi tôi là lão Phàm là được. " Ông nội Phàm nói. Ông kéo ống quần xuống, trực tiếp ngồi lên bậc thềm của căn phòng nhỏ.

Ông đang mặc một bộ đồ lao động, căn bản là không sợ bẩn.

"Tôi nào dám.... " Phương Hải Phàm khom lưng nói. Ông ấy dừng lại một lát, không còn cách nói khác, ông chỉ có thể kéo ống quần âu, ngồi xuống bên cạnh ông nội Phàm.

Ông ấy đổi cách xưng hô: "Lão Phàm à, bây giờ tình hình trong tập đoàn thật sự rất loạn. Khi chủ tịch mới về hưu, bọn họ vẫn còn chung sống rất hòa thuận, cùng nhau tiến lại. Nhưng sau đó ông cũng biết rồi đấy! Bây giờ tất cả cổ đông đều chăm chăm vào vị trí chủ tịch kia! Ngài phải quay về để chèn ép bọn họ lại, một mình Sài tổng thật sự không thể đối phó được với đám lang sói hồ báo kia đâu! "

Ông nội Phàm liếc nhìn ông ta một cái, nhìn thấy sự lo âu trên khuôn mặt Phương Hải Phàm, cuối cùng ông cũng hỏi với giọng điệu hòa hoãn: "Cậu ta để cậu tới tìm tôi? "

"Làm gì có... Sài tổng không nói gì cả, nhưng tôi là trợ lý của cậu ấy, so với bất kỳ một ai, tôi đều hiểu rõ cậu ấy gặp khó khăn nhiều như thế nào. Tôi chỉ là muốn phụ giúp cậu ấy một chút, vì vậy tôi mới qua đây nói với ông một tiếng. Tôi thật sự không muốn tập đoàn Bất Phàm rơi vào trong tay những kẻ kia, ngài xem... "

"Tôi tin cậu ấy. "

Phuong Hải Phàm không nói gì.

Ông nội Phàm nhìn về phía trước, híp mắt lại, tiếp tục nói: "Khi tôi nhận nuôi cậu ấy, tôi đã cảm thấy thẳng thóc này với những đứa trẻ khác trong viện mồ côi không giống nhau rồi. Nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, khi bố của Nhất Phàm vừa mới nhậm chức, tôi vẫn còn lo lắng nó sẽ có gì đó không vừa ý, nên tôi vẫn luôn để người theo dõi cậu ấy. Nhưng tôi không ngờ rằng cậu ấy không những không tranh giành với bố Nhất Hàng mà lại còn giúp bố Nhất Hàng nữa...sau đó cậu ấy lại chuyển sang nghiên cứu. Kết quả bố Nhất Hàng đi rồi, cậu ấy lại quay về gánh vác.... Tôi nợ cậu ấy rất nhiều, vậy nên nếu như cậu ấy làm sụp đổ công ty, thì tôi cũng không trách cậu ấy. "

"Lão Phàm à... " Phuong Hải Phàm khịt mũi, viền mắt hơi đỏ lên: "Sài tổng mà nghe được những lời này, cậu ấy nhất định sẽ rất vui. Rất nhiều người không tin cậu ấy, sau lưng đều nói cậu ấy là lòng lang dạ thú. Nhưng tôi biết, cậu ấy đối với ngài, đối với chủ tịch, đối với nhà này đều là thật lòng! "

"Tôi biết. " Ông nội Phàm gật đầu, vỗ vỗ vai Phuong Hải Phàm, sau đó đứng dậy: "Anh nói với cậu ấy, cứ yên tâm, mạnh dạn mà làm việc. Nếu không thể quản lý được nữa, cục diện lại rối rắm lên thì chỉ cần Phàm Tăng Minh tôi còn chưa chết, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho cậu ấy. "

Phuong Hải Phàm khịt mũi, cùng ông đứng dậy.

"Lão Phàm, có câu này của ông thì tôi yên tâm rồi! Vậy tôi đi đây... "

"Ông định đi đâu? " Phàm Tăng Minh liếc mắt nhìn ông ấy: "Chê com của lão già này nấu không ngon sao? "

Phuong Hải Phàm: "Đương nhiên là không rồi! Vậy tôi không khách sáo nữa! À, sao tôi không nhìn thấy tiểu thiếu gia vậy? "

"Đủ lông đủ cánh liền bỏ nhà đi rồi! " Ông nội Phàm bỏ lại câu này rồi đi vào trong nhà.

"Sao lại bỏ nhà đi... " Phuong Hải Phàm vừa đặt chân vào phòng khách liền ngửi thấy một mùi hương từ trong phòng bếp bay ra.

Ông và ông nội Phàm nhìn nhau, rất hiểu ý mà cùng nhau đi vào phòng bếp.

.....

"La la la la.... " La Vy Vy khẽ ngâm nga giai điệu mà bản thân cô cũng không biết là bài gì. Cô cho rau vào chảo, thuận thực đảo rau, lại rắc thêm một ít hạt nêm, sau đó quay người chuẩn bị lấy đĩa để gắp rau từ trong chảo ra.

Và khi quay người lại, cô liền sững người.

"Vy Vy à, đây là rau con xào sao? "

Ông nội Phàm cười híp mắt lại, xoa xoa tay. Phuong Hải Phàm ở bên cạnh đẩy mắt kính, vẫy tay về phía cô: "Tôi cũng vừa mới rửa tay rồi nhé cô bé! "

La Vy Vy vẫn không nói gì như cũ, trông thấy hai người phía sau, cô có chút không biết nên làm gì.

Phàm Tăng Minh và Phuong Hải Phàm cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Hai người thuận theo tầm mắt của La Vy Vy, quay đầu nhìn về phía sau.

"Sao cậu lại ở đây? " Trong giọng nói lạnh nhạt có chút ngạc nhiên ngỡ ngàng.

Phuong Hải Phàm phá vỡ bầu không khí trầm mặc trước. Ông ấy vui vẻ chào hỏi cậu: "Tiểu thiếu gia, tôi là... "

"Câu này phải là ông hỏi cháu mới đúng! " Phàm Tăng Minh cắt đứt lời của Phuong Hải Phàm, lạnh lùng nhìn Phàm Nhất Hàng: "Sao con lại ở đây hả? Đã đi rồi thì đừng quay về nữa! Cái nhà này còn không thể có con được hay sao? "

Thật ra ông nội Phàm rất cưng chiều cháu trai mình, không thì ông cũng không hợp tác với Tổng Lạc Viễn. Nhưng ông sẽ không cưng chiều đến nỗi muốn đi thì đi muốn về thì về, ông tuyệt đối không cho phép Phàm Nhất Hàng học thói xấu!

Thế nhưng bây giờ, Phàm Nhất Hàng lại có thể hện người ta đánh nhau! Cái này còn được nữa sao?

Phàm Nhất Hàng vừa định mở miệng thì La Vy Vy đột nhiên hét lên một tiếng. Cô va vào cái tủ, bát đĩa xoong nồi trên tủ đều đồng loạt rơi hết xuống đất.

*Về tên của ông nội Phàm mình cũng đang có chút thắc mắc, không biết có phải do tác giả nhớ nhầm hay không nữa.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Các người mới có bệnh

Xong nồi bát đĩa ở trên tủ bát rơi xuống đất hết, phát ra một tràng âm thanh chói tai.

Ông nội Phàm vừa định quay đầu lại nhìn thì Phàm Nhất Hàng đã kéo Phuong Hải Phàm đang chắn giữa cửa ra, vội vàng chạy vào phòng bếp. Đồng thời cậu cũng dùng tốc độ nhanh nhất để cởi áo khoác ngoài ra, đập về phía tay La Vy Vy.

"Cháy... Cháy rồi.....!!

Phuong Hải Phàm hậu tri hậu giác chỉ vào đám lửa vốn ở gần La Vy Vy nhưng đã bị Phàm Nhất Hàng dùng ống tay áo dập tắt. Ông ấy kêu lên: "Người đầu! Mau đến đây! Đến dập lửa đi! "

Bốn người mặc âu phục vốn dĩ đang trông coi ở cửa lớn, nghe thấy động tĩnh ở bên trong liền vội vàng chạy vào. Không ít người còn tìm được thùng nước, xách đầy một thùng nước chạy vào.

Nhưng trong phòng bếp không những không có lửa, mà ngay cả một tí khói cũng không thấy. Nếu nghe kĩ thì có thể ngửi thấy mùi khét như có như không ở xung quanh, dường như là vết tích của lửa. Chỉ là nhìn qua hiện trường bữa bọn này thì trông có chút dọa người.

"Không sao chứ? " Ông nội Phàm bị hù dọa không nhe, giọng nói đều đặn cả.

Mời khách ăn cơm, kết quả lại khiến khách bị thương, chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

"Con không sao.... " La Vy Vy gỡ ống tay áo của mình lên, lúng túng nói: "Chỉ là cháy ống tay áo một chút mà thôi. "

Một đám người bảo vệ trong phòng bếp mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhẹ nhàng đặt thùng nước và bình chữa cháy kéo từ trong sân xuống.

Phuong Hải Phàm ho khan một tiếng, chỉ vào sàn nhà: "Đề lại mấy người ở đây thu dọn chỗ này một chút đi. "

"Vâng. " Đám người bảo vệ nghe lệnh, bắt đầu thu dọn đồng bữa bọn trên sàn nhà.

La Vy Vy cầm ống tay áo bị cháy một ít nhét vào trong tay, xin lỗi: "Thật sự xin lỗi, con đã làm phòng bếp thành như vậy... "

Phàm Tăng Minh vừa định nói thì Phàm Nhất Hàng đã mở miệng trước: "Biết sai rồi thì tại sao lại còn muốn làm những việc này? Cậu là người làm của nhà tôi hả? "

La Vy Vy mấp máy môi, có chút khó xử cúi đầu xuống.

Cô không nghĩ tới Phàm Nhất Hàng lại không giữ mặt mũi cho cô trước mặt nhiều người như vậy, sớm biết thế cô đã không....

"Sao con lại nói với Vy Vy những lời như vậy? Con bé là ông mời đến làm khách! " Ông nội Phàm không vui vẻ gì, nói giúp cô mấy lời.

Phàm Nhất Hàng lạnh nhạt phản bác: "Có khách nào tự mình đi xào rau hay sao? "

"Ông... " Ông nội Phàm nhất thời không nói được gì.

Phàm Nhất Hàng lại chuyển ánh mắt lên người La Vy Vy, khẩu khí mang theo mệnh lệnh: "Duỗi tay ra!"

".....Làm cái gì? "

La Vy Vy chợt dạ đem tay giấu về phía sau. Cô vừa mới làm động tác này, Phàm Nhất Hàng đã nắm lấy cổ tay cô, kéo ra trước mặt.

Mu bàn tay bị bỏng đến đỏ lên bị cậu kéo ra giữa không trung. Ông nội Phàm nhìn thấy vội hít một ngụm khí lạnh, ông bước lên phía trước: "Tại sao bị thương lại không nói? "

La Vy Vy cắn môi, không nói gì.

Cô đem phòng bếp nhà người ta làm thành cái dạng này, lại còn vô duyên đi nói mình bị thương nữa hay sao?

Cô còn chưa cả phản ứng lại, Phàm Nhất Hàng đã kéo mu bàn tay cô đi đến bồn rửa bát. Cậu bật vòi nước lên, đem tay cô đặt giữa dòng nước lạnh.

"Trẻ mẫu giáo còn biết bị bỏng thì phaid làm gì, La Vy Vy, cậu là đồ ngốc hả? " Phàm Nhất Hàng không để mặt mũi cho cô một chút nào.

Xét thấy đang có mặt người lớn ở đây, La Vy Vy không tiện phản bác lại, cô chỉ đành nhún mày, ra sức trừng mắt với Phàm Nhất Hàng, trong lòng oán

thầm: Chơi cái gì vậy trời, dám mắng La đại ca của cậu là đồ ngốc hả!

Phạm Nhất Hàng cũng lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt là một màu đen thẫm, ẩn giấu rất nhiều tâm tư mà La Vy Vy không thể hiểu nổi.

La Vy Vy để ý thấy, đáy mắt Phạm Nhất Hàng đều là những tia máu, giống như cả một đêm không ngủ vậy.... Mỗi lần tên béo chết tiết Tống Ninh Viễn chơi game thâu đêm thì mắt đều như thế cả.

Cô vừa định hỏi thăm thì ông nội Phạm đã ho khan hai tiếng: "Ồ đây đủ rồi, con đưa con bé lên bôi thuốc đi. Bên cạnh giá sách của ông có để hòm thuốc đấy, bôi cho con bé, tránh để tay phỏng rộp lên. "

La Vy Vy nói: "Không sao đâu ạ, con da dày, bình thường sẽ không nổi bọt khí đâu."

Ông nội Phạm nhướn mày, dùng ngữ khí không nghi ngờ gì nữa nói: "Không xử lý làm sao được? Nhất Hàng, đưa con bé lên đi. "

Lần này Phạm Nhất Hàng ngược lại rất nghe lời của Phạm Tăng Minh. Cậu giữ chặt mu bàn tay cô, trực tiếp đưa cô ra khỏi phòng bếp, lên thẳng tầng hai.

La Vy Vy nhăn mày. Trời biết cô có bao nhiêu mong muốn không muốn ở cùng một phòng với Phạm Nhất Hàng, nhưng ai đã khiến cô không cẩn thận mà bị bỏng tay chứ?

Aizzz...

La Vy Vy thầm thở dài một hơi, chấp nhận số phận cùng Phạm Nhất Hàng đi lên tầng.

Trông thấy bóng lưng hai người "tay trong tay", Phương Hải Phạm lại càng có hứng thú hơn, nhìn thêm mấy cái nữa. Ông ấy quay đầu hỏi người đang giám sát bảo vệ xử lý những vật linh tinh trên sân nhà, ông nội Phạm: "Cô gái kia là? "

"Bạn của tên tiểu tử đó. " Ông nội Phạm nói. Ông chỉ vào đống rác ở bên ngoài phòng bếp, dặn dò: "Đừng vứt thủy tinh vào trong thùng rác kia, nhân viên dọn rác sẽ đâm vào tay đấy. "

Hai mắt Phương Hải Phạm sáng rực lên, tiến đến gần: "Tiểu thiếu gia của chúng ta cũng sẽ có bạn bè sao? "

Câu này vừa nói ra, ông nội Phạm liền dừng lại, quay đầu trừng mắt với ông ấy: "Câu này của cậu là có ý gì? Cháu trai tôi vì sao không thể có bạn được hả?! "

"Vâng vâng vâng.... " Phương Hải Phạm liên tục gật đầu.

Bây giờ ông ấy đang là trợ lý của Sài tổng, nhưng trước đây ông ấy lại là trợ lý riêng của chủ tịch Phạm. Thỉnh thoảng ông ấy cũng phụ trách đón Phạm Nhất Hàng tan học gì đó, ngoài "Triệu công tử" ra thì ông chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thiếu gia còn có người bạn nào khác, mà lại còn là một cô gái!

Quá sức tưởng tượng mà!

Quả nhiên cổ chủ tịch đưa tiểu thiếu gia xuống nông thôn là có lý mà. Đây không phải chính là bước vào trời rộng hay sao!

Nghĩ đến đây, Phương Hải Phạm lo lắng hỏi: "Vậy bệnh của tiểu thiếu gia... "

"Bệnh cái gì mà bệnh?! " Ông nội Phạm lại trừng mắt nói: "Cũng chính là vì mấy người rảnh rỗi không có việc gì làm như các cậu nên mới cảm thấy cháu trai tôi có bệnh. Tôi thấy các người mới có bệnh ấy! "

Phương Hải Phạm không dám nói gì nữa.

Mặc dù ông ấy có thể đáp lại một câu "không có bệnh thì sao phải đưa về nhà cũ làm gì", nhưng cho dù có cho ông ấy mượn hai trăm lá gan ông ấy cũng không dám ở trước mặt ông nội Phạm nhắc đến bệnh của Phạm Nhất Hàng.

.....

Ở trên tầng.

La Vy Vy bị Phạm Nhất Hàng dắt thẳng vào phòng của ông nội Phạm. Căn phòng rất sáng sủa cũng rất sạch sẽ, ngay cả chăn cũng được gấp vuông vắn y như miếng đậu phụ.

La Vy Vy không nhịn được hỏi: "Ông nội cậu trước đây là quân nhân sao? "

Phạm Nhất Hàng không quan tâm đến cô, quay đầu tìm hộp chữa trị.

Cô cũng không để tâm, dù sao thì Phạm Nhất Hàng luôn là một người khó hiểu. Cô dứt khoát tự độc thoại một mình: "Thật ra có một khoảng thời gian tôi vẫn luôn muốn làm quân nhân, bảo vệ tổ quốc, ngẫu nhiên không? "

Phạm Nhất Hàng mở hộp điều trị ra, tìm cao thuốc bông. Cậu kéo ghế ra cho La Vy Vy ngồi xuống, lại tự mình kéo thêm một cái ghế nữa, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Tay! "

La Vy Vy ngoan ngoãn đưa tay qua, tiếp tục nói: "Thật ra ngoài quân nhân, tôi còn muốn làm cảnh sát. Bởi vì có lần ví tiền của tôi bị kẻ trộm trộm mất, nhưng khi về đến nhà, tôi nói chuyện này ra, mẹ tôi lại cảm thấy là tôi đem tiền đi tiêu hết rồi, nên cố ý tìm cơ khác. Vì vậy tôi rất muốn làm cảnh sát, sau này trưởng thành rồi sẽ gột rửa oan khuất của bản thân... "

Cô nói được một nửa thì liền "xi" một tiếng, phải húp một ngụm khí lạnh. Cô nhú mày: "Cậu nhẹ tay một chút! "

Phạm Nhất Hàng không nói gì, nhưng động tác bôi cao thuốc đúng là đã nhẹ nhàng đi rất nhiều. Dường như La Vy Vy không còn cảm thấy đau nữa.

Cô tiếp tục nói: "Sau này ấy, tôi lại muốn làm... "

"La Vy Vy." Phạm Nhất Hàng dừng động tác bôi cao thuốc lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nuốt nước bọt "ực" một cái, ký ức đêm qua lại hiện về.

Hết chương 62

Lâm nhảm: Đôi trẻ cute quá~~

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cậu đừng bỏ nhà đi nữa

"La Vy Vy... " Giọng nói âm trầm, lạnh nhạt y như tối hôm qua. Rõ ràng chỉ là một cái tên bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng khi được cậu đọc ra, dường như lại có thêm một phần trêu ghẹo.

Cô không kiểm soát nổi suy nghĩ của mình mà vô thức nghĩ đến cảnh cô bị ấn vào tường kia.

Mặt La Vy Vy đỏ lên, đợi đến khi cô ý thức được mặt mình đã rất nóng rồi thì lập tức di chuyển tầm nhìn. Cô hắng giọng hai tiếng, hỏi: "...Cái gì? "

Phạm Nhất Hàng đặt cao thuốc lên trên bàn bên cạnh, người nghiêng về phía trước, dùng hai ngón tay nắm lấy cằm cô, lực đạo có hơi mạnh. La Vy Vy bị ép phải đối diện với cậu một lần nữa.

Cậu cúi đầu xuống, đôi mắt hơi híp lại.

"La Vy Vy, rốt cuộc là cậu...muốn nói gì? "

Tìm La Vy Vy đập nhanh như nhịp trống. Cô cũng không biết trái tim nhỏ bé này của mình đang có tật gì nữa, cô chỉ cảm thấy chỗ da bị ngón tay hơi lạnh của Phạm Nhất Hàng chạm vào có hơi nóng lên...chủ yếu là mặt cô nóng lên.

Dựa vào gần đến như vậy, cô có thể thấy rõ lông mi cậu còn dài hơn cả cô nữa. Chỉ có điều ánh mắt của Phạm Nhất Hàng rất lạnh lẽo, khiến cô rùng mình.

"Cái gì mà muốn nói cái gì chứ? " Cô hỏi.

Lông mày Phạm Nhất Hàng hơi nhăn lại, cậu lạnh lùng nói: "Cậu nói nhiều như thế, rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì. "

La Vy Vy khom tay lại, nắm chặt vào mép ghế.

Quả thực là cô muốn nói...

"Tôi muốn nói. " Cô dừng lại một chút, sau khi hít sâu một hơi mới tiếp tục nói tiếp: "Cậu có điều kiện gia đình tốt như vậy, người nhà lại yêu quý cậu nữa, cậu đừng gây mâu thuẫn với người trong nhà nữa. "

"Vậy nên? " Cậu nhìn cô.

"Vậy nên... Cậu đừng bỏ nhà đi nữa."

Căn phòng chợt yên tĩnh trong phút chốc. Phạm Nhất Hàng nhìn chằm chằm vào cô, lạnh nhạt buông bàn tay đang nắm cằm cô ra. Cậu ngồi thẳng xuống, trầm mặc không nói gì, cảm ngón tay cuối cùng chưa được bôi thuốc của cô lên. Sau khi bôi xong, cậu đem thuốc cao đặt lại vào trong hộp

thuốc, rồi đứng dậy vứt rác do vừa xử lí miệng vết thương vừa này.

La Vy Vy đứng dậy, hỏi: "Cậu có nghe thấy lời tôi nói không? "

Phạm Nhất Hàng dừng tay đang đóng hộp thuốc lại, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô.

La Vy Vy không nói nữa. Cô luôn bị loại khí chất tạm thời không cách nào miêu tả nổi trên người Phạm Nhất Hàng kia dễ dàng làm cho cô cảm thấy lạnh lẽo.

Cũng may Phạm Nhất Hàng chỉ quét mắt nhìn cô một cái rồi rời đi ngay, tiếp tục làm công việc còn dang dở.

Thật ra cũng chẳng có việc gì cả, chỉ là cầm mấy cục bông mang đi vứt mà thôi, mang hộp thuốc đặt về chỗ cũ.

La Vy Vy không dám nói gì, con người quét qua quét lại. Cô chợt nhận thấy một bức ảnh đặt ở trên bàn.

Trong bức ảnh, Phạm Nhất Hàng đứng ở giữa một đôi nam nữ trung niên. Khuôn mặt cậu vẫn cứng nhắc như cũ nhưng đôi nam nữ trung niên kia thì lại cười rất tươi.

Kia là bố mẹ của Phạm Nhất Hàng sao? Cảm giác rất mặn nồng nha, còn bố mẹ cô thì..

Cô đi qua, muốn xem kỹ hơn, nhưng tay vừa chạm đến mép của bức ảnh thì "bang" một tiếng, Phạm Nhất Hàng cầm bức ảnh úp xuống bàn, lạnh lùng nói: "La Vy Vy, đến nhà người khác làm khách thì không thể tùy tiện động vào đồ của nhà người ta. Đạo lí này cậu cũng không hiểu hay sao?"

La Vy Vy có chút mơ màng, cô thu tay về, luống cuống giải thích: "Tôi, tôi chỉ muốn xem.. "

Không đợi cô nói hết câu, Phạm Nhất Hàng đã ngắt lời cô: "Không phải là cậu xem nhà người ta thành nhà của mình rồi đấy chứ? "

La Vy Vy hoàn toàn yên lặng rồi, viền mắt có hơi đỏ.

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì cô có một người bố ruột hư hỏng như thế, sau này lại theo mẹ ruột tái hôn, mọi tủi thân phải chịu đựng không đủ mười cái sọt thì cũng đủ chín cái rồi. Nhưng thật ra vẫn có những lúc cô cảm thấy rất muốn khóc, ngoại trừ lần trước Nguyễn Ngọc Quyên mắng cô là kẻ điên kia ra.

Nhưng bây giờ, tại thời điểm này, cô thật sự cảm thấy bản thân rất ảm ức.

Có lòng tốt muốn giúp cậu ta và ông nội Phạm hòa hợp, kết quả thì cô nhận được là cái gì?

Cô cũng không muốn nhận lại điều gì cả, nhưng cũng không phải là bị cậu ta dùng kiểu thái độ đối đãi này chứ?

Cổ họng La Vy Vy đắng ngắt, mặt không biểu cảm nhìn Phạm Nhất Hàng.

"Xin lỗi, tôi không nên chạm vào đồ của nhà cậu, càng không nên đến nhà cậu! Là tôi lo chuyện bao đồng rồi, cậu yên tâm, sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa đâu! " La Vy Vy nói xong, nhấc chân chạy ra ngoài. Kết quả là sàn nhà quá trơn, cho loạng choạng một cái rồi ngã năm bò lên sàn nhà.

"....."

Vừa này cô chỉ muốn khóc, còn bây giờ thì cô thật sự muốn chết rồi!

Bỏ đi.

Dù sao cô mất mặt trước mặt Phạm Nhất Hàng cũng không phải lần đầu tiên. La Vy Vy chấp nhận số phận, cô nắm chặt nắm tay lại, nhanh chóng bò dậy từ trên mặt đất.

Phạm Nhất Hàng vừa khom lưng định đưa ray ra đỡ nhưng thấy La Vy Vy đã như một người không có việc gì đứng dậy, tiếp tục chạy đi rồi.

Cậu ngậy người một lúc, ngón tay cuộn lại, sống lưng thẳng tắp, cổ nhin không đuôi theo.

Cậu quay đầu nhìn về hướng bức ảnh bị cậu úp xuống ở trên bàn, đưa tay cầm lên. Sau khi nhìn một cái, cậu kéo ngắn kéo ra, đặt bức ảnh vào bên trong, sau đó chậm chạp đu xuống tầng.

.....

"Vy Vy, tay bôi thuốc xong rồi hả? " Ông nội Phạm đang đứng đợi ở cửa phòng ăn, thấy La Vy Vy xuống, nói: "Ông đặt đồ ăn ngoài rồi, còn đang đợi lát nữa con ớn rồi mới ăn cơm. "

La Vy Vy đi tới, khom lưng: "Ông nội Phạm, con xin lỗi, trong nhà con có chuyện, con đi trước đây. "

Nói xong, cô cũng không đợi ông nội Phạm trả lời, chạy thẳng ra cửa.

"Này, đây là con... " Ông nội Phàm ngạc nhiên, quay đầu nhìn về đứa cháu trai nhà mình đang xuống tầng, vội vàng vẫy tay: "Nhanh! Vy Vy đi rồi, con mau ra tiễn con bé đi."

"Con không đi. " Phàm Nhất Hàng ngồi xuống ghế sofa, vuốt màn hình điện thoại, đầu mày nhăn lại.

Phàm Tăng Minh nhìn ra có chuyện không đúng, cong lưng đi tới, đặt gậy vào cái ghế bên cạnh sofa, chọc chọc chân của cháu trai mình

"Không phải là con với Vy Vy cãi nhau rồi đấy chứ? "

Phàm Nhất Hàng nghĩ cũng không muốn nghĩ, đáp: "Không có. "

"Không có chính là có!" Phàm Tăng Minh dùng gậy gõ mạnh xuống sàn nhà hai cái, ra lệnh: "Con mau đuổi theo cho ông! "

Phàm Nhất Hàng nghiêng đầu qua, mặt mày nhăn nhó, nhả ra hai chữ: "Không đi. "

La Vy Vy động vào thứ gì thì cậu cũng sẽ không để tâm, ngoại trừ thứ liên quan đến bố mẹ cậu.

"Ồ hay! Con ngay cả lời của ông mà cũng không nghe!" Ông nội Phàm tức đến nỗi muốn dùng gậy đánh Phàm Nhất Hàng, nhưng bị Phuong Hải Phàm chạy đến giữ lại.

"Cậu buông tay ra! " Ông nội Phàm tức run lên.

"Lão Phàm, để tôi! " Phuong Hải Phàm buông gậy ra, cầm điện thoại trong tay chuyển đến trước mặt Phàm Nhất Hàng: "Tiểu thiếu gia, cậu vẫn nên đuổi theo đi, không cần biết là hai người vì sao lại cãi nhau... Nhưng cậu cứ xem cái này trước đi. "

Điện thoại Phuong Hải Phàm cầm là điện thoại của ông nội Phàm. Bởi vì vừa nãy ông ấy nhìn thấy trong tất cả các phòng đều trang bị người máy nhỏ, sau khi hỏi ông ấy mới biết là máy giám sát thông minh.

Thế là ông ấy cũng nghĩ tới việc mua mấy cái đặt trong nhà. Ông ấy cầm điện thoại của ông nội Phàm để xem chất lượng của máy món đồ đó ra sao, kết quả là mới mở hệ thống giám sát được một chút thì ông ấy đã nhìn thấy một đoạn video khiến ông kinh ngạc.

Phàm Nhất Hàng ngược mắt nhìn qua, ông nội Phàm cũng tò mò lại gần ngó xem.

Góc nhìn là từ máy quay trong cửa phòng bếp, vừa vặn ghi lại lúc Phàm Nhất Hàng và Phàm Tăng Minh cãi nhau. La Vy Vy trong video quay đầu lại, cầm xéng nấu trong tay, tự nhiên đi do thám. Sau đó cả người liền cố ý va vào tủ bát ở bên cạnh...

Nếu như không phải người trong cuộc thì khi xem đoạn video này sẽ không hiểu, nhưng Phàm Nhất Hàng vừa Phàm Tăng Minh lại hiểu rất rõ rằng: La Vy Vy không cẩn thận làm cháy ống tay áo của mình để rồi bị thương như vậy, là bởi vì để khiến bọn họ thôi tranh cãi.

Trong phòng khách chợt trở nên yên tĩnh.

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Không sợ yêu sớm sao?

Sau khi yên tĩnh trong ít phút, ông nội Phàm cầm gậy đập xuống sàn nhà, cố gắng đứng thẳng: "Con không đuổi theo thì ông đi! "

Ông ấy vừa định quay người thì Phàm Nhất Hàng đã đứng dậy, từ bên cạnh ông chạy qua, nhanh chân đi ra ngoài cửa.

"Buổi trưa không về ăn cơm đâu hả tiểu thiếu gia? " Phuong Hải Phàm hướng về phía bóng lưng Phàm Nhất Hàng mà gọi.

Chỉ nghe thấy một chữ "ừm " đơn giản. Phuong Hải Phàm và ông nội Phàm nhìn nhau một cái, rất hiểu ý nhau mà cùng mím miệng cười.

Sau khi ông nội Phàm cười một cái thì lại than thở, cảm thấy có chút vui vẻ yên tâm: "Tên nhóc này bây giờ mới có chút tình người một tí. Cậu không biết đâu, trước khi Vy Vy đến đây, tôi và tên nhóc đó cả một ngày cũng không nói đến mười câu, tôi ngọt ngào đến chết rồi! "

Phuong Hải Phàm có rất nhiều lời nói đã giấu trong lòng từ lâu rồi, cuối cùng ông ấy vẫn mở miệng: "Tiểu thiếu gia bây giờ so với trước đây đã có tình người hơn rất nhiều rồi, có điều lão Phàm à, ông không lo rằng tiểu thiếu gia sẽ yêu sớm sao? Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của tụi nhỏ vẫn là học tập. Dăm ba cái yêu sớm đó áy, là ảnh hưởng tới việc học nhất đấy! "

Thấy dáng vẻ sốt sắng của Phương Hải Phạm, ông nội Phạm truyền tới một ánh mắt khinh bỉ.

"Cháu trai nhà người ta thì tôi còn lo sẽ yêu sớm, cậu thấy tên nhóc này... có khả năng sao? Nếu nó thật sự yêu sớm, tôi nhất định sẽ đốt một tràng pháo để ăn mừng! " Ông nội Phạm từ chớp mũi hừ lạnh một tiếng coi thường.

Thật sự không phải là quá tự tin đối với cháu trai mình, mà là ông không thể nào tự tin nổi với thằng nhóc này.

Dáng vẻ như koookaburra* này còn đòi yêu sớm? Kiểu người như nó có mà vào chùa mà a đi đà Phật thì có!

*Koookaburra: một loài chim của Úc, có tiếng kêu thành chuỗi nghe như tiếng cười.

Phương Hải Phạm trầm tư trong ít phút, gật đầu tán thành.

.....

Nam chính của chuyện tình yêu đương được nói đến kia xuyên qua đám người bảo vệ ở cửa, chạy đến chỗ rẽ thì mới phát hiện ra một hàng người đang đứng ở bên kia đường tán dóc. Dễ dàng nhận thấy là bọn họ đang bàn tán về chiếc xe bản mới Rolls-Las cùng với nhóm bảo vệ của Phương Hải Phạm.

Những người này của Phương Hải Phạm cái gì cũng tốt cả, chính là những người ham học hỏi. Vậy nên chỗ này thu hút nhiều người đến xem náo nhiệt như vậy căn bản không phải là ngoài ý muốn.

Thấy Phạm Nhất Hàng đi đến giao lộ, Lâm Kỳ Hân đang xem náo nhiệt ở gần đó đột nhiên chen từ trong đám người đi ra, nhiệt tình kéo lấy cánh tay cậu, gọi: "Anh Nhất Hàng! "

Phạm Nhất Hàng nhìn mày, rút tay mình về, không cho Lâm Kỳ Hân chút thể diện nào mà lập tức phui ổng tay áo, giống như là trên đó dính phải bụi bặm gì đó vậy.

Không phải là cậu có bệnh sạch sẽ trầm trọng, chỉ là cậu không quen để người lạ tiếp xúc quá thân mật với mình. Mà tiếp xúc thì sẽ nhiễm phải mùi trên cơ thể của đối phương. Cậu không thể chịu nổi mùi cơ thể của người lạ còn sót lại trên người mình.

Đây cũng là nguyên do mà cậu không bao giờ đến nhà ăn ở trường học ăn cơm.

Trông thấy động tác phui ổng tay áo của Phạm Nhất Hàng, sắc mặt Lâm Kỳ Hân lập tức đen lại.

Nhưng với sự hiếu kỳ cùng với việc đối phương là Phạm Nhất Hàng, hai thứ này vẫn khiến cô ta nhẫn nhịn mà không nổi cáu. Cô ta vẫn hạ thấp giọng nói như cũ, ngọt ngào hỏi: "Anh Nhất Hàng, chiếc xe Rolls-Las dừng ở cửa nhà anh là của ai vậy? Là của khách nhà anh sao? Có quan hệ gì với anh vậy? Em có quen không? "

"Bạn của ông tôi. " Phạm Nhất Hàng dần lòng kim nén tính khí của mình mà đáp lại một câu, sau đó hỏi: "Có nhìn thấy La Vy Vy không? "

Nếu không phải là vì đề hỏi La Vy Vy, thì đoán chừng cậu sẽ không trả lời bất kỳ một câu hỏi vô nghĩa và vô bổ như thế này của Lâm Kỳ Hân.

"Anh hỏi cô ta làm gì? " Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Kỳ Hân hoàn toàn biến mất, nhú mồm nói: "Anh Nhất Phạm, anh đừng bị La Vy Vy lừa! Lấy sự việc ở tiệm net mà nói, thật sự là bên La Vy Vy gây chuyện trước, quản lý quán net ở đó có thể làm chứng! Hơn nữa, cô ta là con gái, hơn nửa đêm còn xuất hiện ở quán net, có thể thấy rõ cô ta chẳng phải loại con gái tốt đẹp gì đâu! "

Phạm Nhất Hàng vốn dĩ không muốn phản ứng lại trước những lời nói này của cô ta, nhưng nghe đến phần sau, cậu không kìm nổi mà cảm thấy có chút nực cười.

Nếu La Vy Vy nửa đêm còn xuất hiện ở quán net thì không phải con gái ngoan ngoãn gì, vậy còn Lâm Kỳ Hân cô? Nhiều nhất thì hai người bọn họ cũng là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi. Hơn nữa cậu còn biết rõ đồ ngốc La Vy Vy kia là bởi vì đám người Tống Ninh Viễn mới tìm tới quán net.

Cậu quá hiểu La Vy Vy rồi, cô ấy không phải là người rất thích mùi khói thuốc, vì vậy sao có thể chủ động đến quán net đầy mùi khói thuốc cơ chứ? Ngược lại là Lâm Kỳ Hân....

"Anh cười cái gì.... " Lâm Kỳ Hân nhú mồm hỏi.

Phạm Nhất Hàng không tiếp lời, mà lại thay phương thức hỏi khác: "Tôi tìm La Vy Vy có việc, cô có nhìn thấy cô ấy từ trong nhà tôi đi ra không? "

Lâm Kỳ Hân không trả lời mà lại hỏi ngược lại: "Anh tìm cô ta có chuyện gì? "

Sự kiên nhẫn của Phạm Nhất Hàng hoàn toàn bị tiêu hao hết sạch, sau khi nói câu "không có gì", cậu nghiêng đầu, muốn đi qua bên kia đường.

"Này.... Đợi đã! " Lâm Kỳ Hân vội vàng chặn đường cậu lại: "Em biết cô ta ở đâu, nhưng anh phải mang em đi cùng! "

Phạm Nhất Hàng trầm mặc, có hơi do dự, nhưng không lâu sau, cậu liền gật đầu đồng ý.

Bởi vì cậu không biết làm thế nào để giao tiếp với người khác, vậy nên đến bây giờ cậu cũng không có cách thức liên lạc với bất kỳ một bạn học cùng

lốp nào. Lần trước tìm đến nhà La Vy Vy cũng là dùng dùng điện thoại của chính cô ấy để tìm gọi cho Tống Ninh Viễn.

Cũng có nghĩa là, nếu như La Vy Vy không có ở nhà, cậu sẽ không có cách nào để tìm được cô cả.

Nghĩ đến đây, lòng mày Phạm Nhất Hàng không tự chủ được mà nhúu chặt lại, trong lòng dâng lên một loại cảm giác phiền muộn.

Cậu lắc đầu, đem những cảm xúc kỳ lạ đó ném đi hết, ngược mắt nhìn về phía Lâm Kỳ Hân: "Đi đường nào? "

"Đi bên này. "

Lâm Kỳ Hân đi trước dẫn đường. Khi đến phía trước, Phạm Nhất Hàng suyt chút nữa thì bị mấy bà đi kéo lại hỏi xem những "hắc y nhân" kia liệu có phải là tới để đòi nợ hay không.

Trong mắt phần lớn những người ở đây, người mặc trang phục như thế không phải là quay phim thì chính là đòi nợ thuê.

.....

Trời rất nắng, khiến người ta ngay cả dùng kính nhìn thẳng vào mặt trời một giây cũng không có.

Bảng hiệu "Món xào Sa huyện" bị ánh nắng rọi vào, nếu không cẩn thận sẽ chỉ nhìn thấy hai chữ "món xào".

"Miến xào của quý khách xong rồi đây! "

Ông chủ cửa tiệm có chất giọng đậm chất địa phương nói vọng lại, sau đó một bát miến xào hơi thơm được đặt lên trên bàn.

"Cảm ơn. " La Vy Vy nói. Cô vỗ cái hộp màu đen hình chữ nhật được đặt ở góc bàn, dưới tấm vải màu đen lập tức lặn ra hai đôi đũa màu đen.

Ngồi đối diện với cô là hai bác nông dân vừa ăn cơm xong, trước khi đặt tiền lên bàn cân cười ha ha với cô, chào hỏi: "Cô bé nhỏ một mình ăn cơm sao? "

"Vâng ạ! " La Vy Vy ngọt ngào đáp lại một câu, cô cong môi cười, để lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Nói chuyện với những người nhiệt tình chất phác như vậy, cô cảm thấy rất vui. Dù sao chỉ cần không phải là cái bản mặt muốn giết người của Phạm Nhất Hàng thì cô đều vui lắm rồi!

Cô vừa định cúi đầu ăn miến thì có hai bóng người hất xuống mặt bàn của cô.

"La Vy Vy, cô đúng là có thể nói chuyện được với bất cứ người nào mà. " Lâm Kỳ Hân cố ý hạ thấp giọng, để lộ ra giọng nói ngọt ngào của mình, mang theo chút hơi thở gấp gáp.

Dẫn Phạm Nhất Hàng đi tìm tận ba chỗ, cô vốn đã định cho người đi tìm La Vy Vy rồi đấy.... Nhưng cũng may là tìm được rồi. Không thì cô biết làm thế nào để ăn nói với Phạm Nhất Hàng đây?

Nghe thấy giọng nói của Lâm Kỳ Hân, La Vy Vy không kịp phòng bị, suýt chút nữa bị nước trong chính miệng của mình làm cho sặc.

"Sao lại là cô.... " Cô ngẩng đầu ghét bỏ, nhìn về người đang đứng sau Lâm Kỳ Hân, biểu cảm trên mặt liền cứng lại.

Phạm Nhất Hàng.

Người cô không muốn nhìn thấy nhất vào lúc này.

"Bang! "

La Vy Vy cầm đôi đũa đập lên bàn một cái, đứng dậy chuẩn bị đi thanh toán.

Lâm Kỳ Hân nhấc chân đứng lên phía trước, ngăn không cho cô đi ra khỏi chỗ ngồi. Cô hạ thấp giọng nói: "Này? Đây là cô muốn đi sao? Anh Nhất Hàng tìm cô có chuyện đây. "

Tiếng "anh Nhất Hàng" này vang lên, La Vy Vy liền muốn đánh người vừa gọi như thế xong.

"Tránh ra! " La Vy Vy lạnh lùng nhìn Lâm Kỳ Hân, xuyên qua ánh mắt có thể nhận thấy sự nguy hiểm đang cận kề.

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chúng ta nghiêm túc nói chuyện đi

Bàn đá màu xanh ngọc bị mặt trời chiếu xuống, làm ánh lên lớp màu bạc. Một vài cánh hoa trắng nhỏ nhỏ không rõ tên nhẹ nhàng rơi xuống đầu. Trong tiệm đồ xào Sa huyện, hai cô gái nhỏ đều có dung nhan xinh đẹp ngồi đối diện với nhau, đều mang dáng vẻ không ai chịu ai.

Bầu không khí như được tiêm thuốc làm đông đặc, sau mấy phút ngưng trệ, cuối cùng La Vy Vy cũng di chuyển ánh mắt, không kiên nhẫn nhìn về phía Phàm Nhất Hàng.

"Cậu muốn làm gì? " Cô không một chút che đậy sự bức bối của mình. Khi nói ba chữ "muốn làm gì" này, ánh mắt cô đều nhắm lại, dáng vẻ hiện rõ một điều, đó là vô cùng là không muốn nói chuyện với Phàm Nhất Hàng, cho dù là cái gì đi nữa.

Nếu không phải là Lâm Kỳ Hân đang đứng chắn ở đây, lại thêm cô cũng không thể nói động tay liền thật sự động tay với con gái của hiệu trưởng, không thì cô chắc chắn sẽ nhấc chân bỏ đi, phờ cũng không ăn nữa.

Lâm Kỳ Hân quay đầu nhìn Phàm Nhất Hàng. Cô ta cũng rất hiểu kỳ Phàm Nhất Hàng tìm La Vy Vy làm gì.

Có điều so với điều này, cô ta càng hiểu kỳ vì sao La Vy Vy lại từ nhà họ Phàm đi ra.

Khi đó cô ta đã hỏi La Vy Vy rồi, nhưng con bé y như người điếc này vẫn luôn làm một mặt đen sì, thẳng thừng bỏ đi, nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái. Điều bộ làm cao như vậy, cứ như La Vy Vy mới là con gái hiệu trưởng vậy.

Phàm Nhất Hàng là một người rất kiêu lời, từ nhỏ đã như vậy. Đương nhiên, cậu ấy khi còn nhỏ so với bây giờ đã có thể chung sống tốt hơn rồi. Thế nhưng một người vẫn luôn ít nói như vậy cũng gián tiếp dẫn đến một điều, năng lực biểu đạt ngôn ngữ của Phàm Nhất Hàng không như những người bình thường khác.

Điều này cũng có nghĩa là: Cậu ấy có lời muốn nói với La Vy Vy, nhưng những câu chữ ấy cứ nghẹn mãi nơi cổ họng. Cậu ấy không biết làm thế nào để có thể biểu đạt được.

Phàm Nhất Hàng ho khan vài tiếng, yết hầu trượt lên trượt xuống một lúc, sau đó khó khăn mở miệng: "La Vy Vy, cậu...cậu muốn lãng phí đồ ăn sao? "

"...." La Vy Vy nghiêng đầu, ý là: Phàm Nhất Hàng, rốt cuộc là cậu đang nói cái quái gì vậy?

Dãi tai Phàm Nhất Hàng đỏ hết lên, giống như là có ngọn nến đang cháy ở bên tai cậu vậy. Loại cảm giác này cậu chưa từng gặp qua bao giờ.

Cậu nắm chặt tay loại, quay đầu đối diện với ông chủ quán vì tò mò mà đang nhìn qua đây: "Cho châu một bát giống của cô ấy."

"Được thôi! " Ông chủ quán nhiệt tình đáp ứng, ánh mắt ông rơi xuống người Lâm Kỳ Hân, cười híp mắt hỏi: "Cô bé, cháu cũng muốn một bát chứ? "

"Cháu.... "

"Cô ấy không cần. " Phàm Nhất Hàng không đợi Lâm Kỳ Hân nói xong, mà trả lời luôn với ông chủ quán. Con người khê di chuyển một chút, lạnh nhạt nói với Lâm Kỳ Hân: "Cảm ơn cậu đã dẫn tôi tới đây, bây giờ cậu có thể đi rồi. "

Lâm Kỳ Hân vẫn đang đứng chắn đường La Vy Vy, còn Phàm Nhất Hàng thì đã ngồi xuống vị trí đối diện La Vy Vy rồi.

Khuôn mặt cô ta có chút tím tái, nhưng nghĩ tới chiếc xe sang trọng thân dài đỗ ở cửa nhà họ Phàm, cô ta vẫn gắng gượng nhẫn nhịn.

Bây giờ thì quan hệ giữa Phàm Nhất Hàng và La Vy Vy thì có gì được cho là tốt đẹp cơ chứ? Cô ta không tin người lớn của nhà họ Phàm lại buông bỏ cô con dâu là con gái hiệu trưởng như cô ta để đổi lấy La Vy Vy!

"Vây em đi trước đây. Dù sao em cũng ăn trưa rồi, hôm khác anh bù đắp cho em sau cũng được! " Lâm Kỳ Hân thông minh nói.

Phàm Nhất Hàng gật đầu, lạnh lùng "ừm" một tiếng, tầm mắt vẫn không rời khỏi mặt La Vy Vy.

Nhận được tiếng "ừm" này của Phàm Nhất Hàng, Lâm Kỳ Hân hài lòng rời đi.

Cô ta dự liệu được rằng La Vy Vy ngoài bản mặt kia ra thì một chút dáng vẻ con gái cũng không có, nên chắc chắn cũng chẳng gây ra sóng gió gì uy hiếp đến cô ta cả.

Lâm Kỳ Hân đi rồi, La Vy Vy cuối cùng cũng có thể đi ra khỏi chỗ. Tay cô vẫn còn đang chống lên mặt bàn, chân còn chưa kịp cử động thì Phàm Nhất Hàng đã dùng tay giữ tay cô lại.

Một người lạnh như băng giống Phàm Nhất Hàng, thế nhưng bàn tay cậu lại rất nóng.

La Vy Vy giật mình một cái, lập tức rút tay mình lại, tức giận trừng mắt với Phạm Nhất Hàng.

Đối với sự bùng nổ của La Vy Vy, Phạm Nhất Hàng có chút không biết làm sao. Cậu thờ dài, nói: "Cậu ngồi xuống đi, chúng ta nghiêm túc nói chuyện. "

La Vy Vy cũng không biết bản thân mình bị sao nữa. Rõ ràng cậu nói "chúng ta không có gì để nói cả" đã ra đến chỗ hòng rồi, nhưng cô lại rất không có khí khái mà ngồi xuống, đồng thời hỏi: "Cậu muốn nói gì? "

Chung quy là cô vẫn muốn nghe một câu "xin lỗi" từ Phạm Nhất Hàng.

Phạm Nhất Hàng dùng ngón trỏ gõ lên mặt bàn: "Ăn xong rồi chúng ta lại nói tiếp. "

Tình cảnh này có chút quen thuộc, giống như lần đầu tiên cô bị cự tuyệt "tình ý" vậy.

Ánh nắng chạy đi, xuyên qua tấm vải che màu đen, rơi xuống người Phạm Nhất Hàng. Sau lưng cậu là cả một thế giới bừng sáng, đủ màu sắc, trông lại có chút không thật.

Miến xào của Phạm Nhất Hàng rất nhanh cũng đã được mang lên. La Vy Vy còn chưa động đũa, Phạm Nhất Hàng đã ăn trước rồi.

Cậu ta ăn cái gì cũng đều với tốc độ rất nhanh, nhưng không hiểu sao lại không giống dáng vẻ ăn như hổ báo của những nam sinh khác. Một bát miến xào mười đồng cũng là cho cậu ta ăn, thế nhưng lại mang đến cảm giác tao nhã như đang ăn một bữa tiệc của Pháp.

Thấy cậu ta ăn nghiêm túc như thế, La Vy Vy cắn môi dưới, cũng cầm đũa lên ăn.

Con người là sắt, cơm là thép, đối đầu với cơm là lựa chọn không sáng suốt chút nào.

Ăn một bát miến vào bụng, cô ợ một hơi, đặt đũa xuống: "Bây giờ cậu có thể nói rồi. "

Phạm Nhất Hàng rút một tờ giấy lau miệng, còn rút cho cô thêm một tờ nữa. Sau đó cậu chậm rãi dựa vào lưng của ghế gỗ, ngón tay cuộn lại, dường như là đang suy nghĩ xem nên mở đầu như thế nào.

Cuối cùng, cậu ngược mắt nhìn về phía cô.

"La Vy Vy, tại sao cậu lại cố ý làm hỏng chính mình? "

Đây thật ra không phải là mở đầu tốt đẹp gì cho cam. Bởi vì khi cậu hỏi một câu này ra thì lòng mảy La Vy Vy lại nhẩn lại như con sâu.

"Phạm Nhất Hàng, cậu có ý gì hả?! Tôi cũng không có nhắm vào phí thuốc thang của nhà cậu! Là tôi lo chuyện bao đồng được không? Cậu là đang muốn tôi hỏi tội tôi, tha cho tôi.... "

"Cảm ơn. " Phạm Nhất Hàng mở miệng, dùng hai chữ này đánh gãy tất cả lời cô nói.

La Vy Vy sững sờ, có chút không biết nên tiếp lời như thế nào. Cô đã nghĩ tới mười vạn câu không không bậy bạ để chửi cho cậu ta máu chó đầy đầu thì thôi, thế nhưng cậu ta lại nói "cảm ơn"?

Phạm Nhất Hàng ngồi thẳng lên, nghiêm túc nhìn cô, lại bổ sung thêm một câu: "Xin lỗi. "

Một câu "cảm ơn" không có nguyên do và một câu "xin lỗi" đã dập tắt tất cả cơn thịnh nộ của La Vy Vy.

La Vy Vy có hơi tức giận, nhưng cô không phải giận Phạm Nhất Hàng mà là cô giận bản thân sao lại có thể dễ dàng tha thứ như thế.

"Hừ! "

Cô phát ra một tiếng hừ lạnh, quay đầu ra chỗ khác, không nhìn cậu ta: "Đừng có nghĩ cậu nói như vậy tôi liền tha thứ cho cậu nhé! "

Phạm Nhất Hàng đương nhiên không cho rằng làm như vậy liền có thể khiến La Vy Vy tha thứ cho cậu. Cậu từng nghe Tiểu Triệu Hòa An nói, con gái là sinh vật khó dỗ nhất trên thế giới này.

Hơn nữa, sự việc ngày hôm nay, quả thật là cậu quá đáng. Bất kể như thế nào, La Vy Vy cũng là có lòng tốt, mà đối với người bình thường mà nói, xem một tấm ảnh cũng không bị coi là làm loạn đồ vật cá nhân của người khác. Phản ứng lúc đó của cậu đích thực là quá kích động rồi.

"La Vy Vy." Cậu nắm chặt tay lại: "Cậu còn nhớ ước định của chúng ta không? "

"Cái gì? " La Vy Vy không kịp phản ứng lại.

"Tám giờ tối hôm nay, gặp tại sân tập Tiểu Khu." Phạm Nhất Hàng nói, cậu đứng dậy: "Đến lúc đó, tôi sẽ giải thích với cậu...một vài chuyện. "

La Vy Vy có chút không hiểu nổi. Có lời gì mà cần phải để đến tận tối mới nói được, bây giờ không nói ra luôn được hay sao?

Một nhóm các chú công nhân mặc đồ bảo hộ, đội mũ an toàn tiến vào, trong tiệm lập tức chật cứng người.

Được rồi, bây giờ quả thực không thích hợp để nói chuyện.

La Vy Vy đứng dậy muốn nhường chỗ mình cho những chú công nhân kia, ông chủ tiệm liền đuổi theo: "Chàng trai à, cháu còn chưa thanh toán! "

"....."

Phạm Nhất Hàng trầm mặc mấy giây, sau đó nhìn về phía La Vy Vy.

La Vy Vy: "...."

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tôi có tiền

Giúp Phạm Nhất Hàng thanh toán tiền xong, La Vy Vy liền rời khỏi tiệm đồ xào, miệng lầu bầu: "Người gì vậy trời...không mang tiền mà cứ thế tới ăn cơm. Lại còn là tiểu thiếu gia của nhà giàu đấy, ngay cả mười đồng cũng không có. "

Việc hiểu chuyện với khái niệm không có tiền thì có gì liên quan đến nhau, Phạm Nhất Hàng có chút không hiểu nổi. Cậu tự giải thích cho chính mình: "Tôi chỉ là không có tiền mặt thôi. "

La Vy Vy khinh bỉ nhìn cậu một cái, không để cho cậu chút mặt mũi nào: "Ồ, không có tiền mặt, phải làm sao đây, tiệm đồ xào nhỏ này còn có thể cho cậu quẹt thẻ tín dụng cơ à? "

Phạm Nhất Hàng ấn tấm thẻ màu đen đang ở trong túi quần mình xuống, không hé một tiếng nào.

Bởi vì cậu cảm thấy nếu như bản thân mình nói rằng đây là lần đầu tiên cậu đến kiểu tiệm này để ăn thì La Vy Vy rất có thể sẽ càng tức giận hơn.

Hai người đi qua tiệm xào, đi tới đoạn đường sầm uất nhất của khu nội thành cũ... Đương nhiên, đối với Phạm Nhất Hàng mà nói, cái gọi là con đường sầm uất chỉ là con hẻm có rất nhiều cửa tiệm lớn nhỏ mà thôi.

Phía trước có một nhà bán nước ngọt, cậu vừa định hỏi La Vy Vy có muốn uống nước không, nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện ra La Vy Vy đang đi bên cạnh mình đã chẳng thấy đâu nữa rồi.

Trong lòng cậu "lộp bộp" một tiếng, cậu vội vàng quay đầu lại.

La Vy Vy đang đứng ở cửa tiệm thuốc lá, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Sau khi tìm thấy La Vy Vy, Phạm Nhất Hàng thở phào nhẹ nhõm, quay người đi đến bên cạnh cô. Cậu đứng ở phía sau, thuận theo tầm mắt của La Vy Vy, nhìn lên tầng hai.

Cậu thấy trên bức tường trắng loang lổ sắc vàng treo một tấm băng rôn: "Nhiệt liệt chào mừng hào kiệt tới quán, học viên* giảm 50%."

*Học viên ở đây là học sinh và sinh viên.

Cậu còn nhìn thấy hai mắt của La Vy Vy đều sáng rực cả lên rồi.

Con đường phía sau tấp nập xe cộ. Tiếng còi xe ô tô, xe moto, xe điện vang lên bốn phía, nhưng trong mắt La Vy Vy lại chỉ có năm chữ "học viên giảm 50%" mà thôi.

Trong lòng cô dự tính hay là sẽ đi báo danh trước, rồi hỏi xem đối phương có thể để ngày mai giao tiền được hay không, sau đó buổi tối cô sẽ xin tiền Tần Lạc Viễn.

Dù sao có hỏi Nguyễn Ngọc Quyên để xin tiền thì chắc chắn không được rồi. Với thái độ hôm nay của Nguyễn Ngọc Quyên, chỉ cần cô không chịu mềm mỏng, thì đoán chừng một tuần này bà ấy cũng sẽ không để ý đến cô rồi. Nhưng cô lại không cảm thấy bản thân đã làm sai ở chỗ nào.

Thà bị Tần Lạc Viễn đánh, rồi cô bám dính lấy tay của Nguyễn Ngọc Quyên còn tốt hơn nhiều, ít nhất bây giờ cô vẫn có thể ra khỏi cửa. Nhưng một bên má bị Tần Thiên Thiên đánh đến nổi sưng phồng lên kia, áng chừng phải ngày mọ mới có thể bớt sưng.

Cô so với Lâm Kỳ Hân là khác nhau. Về đẹp của La Vy Vy là kiểu đẹp tự nhiên, có thể dễ dàng tán công người khác giới. Có lẽ bởi vì ngũ quan quá góc cạnh nên trong mắt của nữ sinh, cô chính là kiểu người có tướng mạo "hồ ly tinh".

Mà con hồ ly tinh này lại đang đặt cả hai mắt vào mấy chữ "học viên giảm 50%", giống như là hồ ly tinh đang nhìn chằm chằm thò con vậy.

Chiếc bàn tính nhỏ trong đầu cô vang lên những tiếng pi li pa la, khuỷu tay cô đột nhiên bị một bàn tay lớn nắm lấy, cả người bị kéo mạnh vào vên trong tiệm thuốc lá.

"Ê... Cậu làm gì đấy? " La Vy Vy kinh ngạc nhìn Phàm Nhất Hàng kéo mình vào bên trong.

"Không phải là cậu muốn vào trong xem hay sao? Vậy thì lên tầng xem đi. " Phàm Nhất Hàng quay đầu liếc cô một cái, tiếp tục kéo cô lên bậc tam cấp của tiệm thuốc lá, đi lên tầng hai.

"Đội đã, đội đã! " La Vy Vy kéo cánh tay bị nắm của mình lại, tay kia chống lên bức tường gần đó: "Cậu để tôi suy xét lại một chút nữa đã. "

Nếu như cô đi đăng ký, thì lại phải xin phép Tần Lạc Viễn. Muốn vậy thì thứ bảy nhất định phải đổi việc thứ bảy đến nhà họ Phàm làm bài tập.

Thật ra đến nhà họ Phàm làm bài tập cũng chẳng sao cả, cô rất thích sự hiền từ của ông nội Phàm. Hơn nữa nhà họ Phàm còn có điều hòa, vậy là cô không cần phải cả ngày ngồi trước quạt điện để tránh nóng nữa. Chỉ có điều...

La Vy Vy đi chuyển tầm mắt, roi xuống người Phàm Nhất Hàng.

Chỉ có điều tên tiểu tử này lại không hy vọng cô và Tần Thiên Thiên đến nhà cậu ta làm phiền cậu ta. Chuyện này mà đổi lại là cô, cô cũng không muốn đột nhiên xuất hiện hai con người đến nhà mình làm cái đồng bài tập vô dụng.

Vậy nên...

Cái tên này của cô vẫn là không đi báo cho lành!

La Vy Vy cô không phải loại người thích ép người khác làm việc họ không muốn. Đương nhiên, ngoại trừ Tống Ninh Viễn ra.

La Vy Vy nghiêng đầu, tầm mắt bỏ mắt Phàm Nhất Hàng, nhìn lên chân cầu thang đen như mực, cuối cùng thở dài một hơi.

"Không đi đâu, chúng ta đi thôi. "

Phàm Nhất Hàng khó hiểu, cau mày nhìn cô: "Không phải là cậu đã nhìn lên đó chằm chằm rất lâu rồi hay sao? "

Ánh mắt đó, biểu cảm đó, không cần phải nói thì tên ngọc cũng nhìn ra cô ấy rất muốn đăng ký vào quán hào kiệt Taekwondo gì đó. Mà bây giờ cũng đã đi đến cầu thang rồi, vì sao lại muốn quay về?

Phàm Nhất Hàng không tài nào hiểu nổi, dựa theo lẽ thường, cậu cũng sẽ không đi làm những chuyện vô bổ như thế này, nhưng bây giờ cậu lại đang mắc nợ với La Vy Vy.

"Mặc kệ như thế nào, cậu cũng đi lên nhìn xem một chút. " Cậu kiến nghị.

La Vy Vy có hơi nhưng vô lực thở dài: "Không lên đâu, dù sao thì xem rồi cũng chẳng đăng ký được, vậy thì xem làm cái gì nữa? "

"Vì sao? " Phàm Nhất Hàng nghi hoặc hỏi.

La Vy Vy khinh bỉ, nhìn về phía đại thiếu gia họ Phàm kinh nghiệm sống ít ỏi kia, hạ giọng nói ra sự túng quẫn của mình: "Bởi vì bây giờ trên người La đại ca chỉ có 180 đồng, không có tiền đăng ký! Đương nhiên, vốn dĩ là có 190 đồng cơ, vì đại thiếu gia nào đó không thanh toán nổi tiền ăn miễn nên mất rồi. "

Phàm Nhất Hàng lúng túng ho khan một tiếng.

"Đi thôi. " La Vy Vy phát tay, nhưng mới phát được một tay, cánh tay kia của cô lại bị Phàm Nhất Hàng nắm lấy một lần nữa.

"Tôi có tiền. " Cậu nói ra ba chữ này một cách chắc chắn, sau đó kéo thẳng cô lên trên tầng.

La Vy Vy sững sờ. Tên tiểu tử này ngay cả mười đồng còn không có, lấy đâu ra tiền để đóng phí đăng ký cơ chứ? Hay là não của tên này hỏng rồi?

Lại nói, cậu ta có tiền thì liên quan đến gì đến cô cơ chứ?

La Vy Vy muốn rút tay mình về, nhưng lần này Phàm Nhất Hàng nắm cực kỳ chặt. Tay cô bị nắm đến phát đau, cô giãy giụa, muốn kéo tay mình ra khỏi tay cậu.

"Cậu buông tay! "Cô có chút gấp gáp rồi.

Phàm Nhất Hàng vẫn cầm tay cô, không hề buông ra.

Triệu Hòa An đã nói rồi, con gái là sinh vật khó dỗ nhất.

Nhưng đồng thời lúc đó, cậu ta còn nói một câu nữa, đó chính là: Nhưng chỉ cần đối phương có điểm yếu, cũng không phải là không thể hạ gục được loại sinh vật này.

Mà bây giờ, có lẽ cậu đã biết phải làm gì để hạ gục được ngọn núi đồ sộ La Vy Vy này rồi: điểm yếu.

Quán Taekwondo hào kiệt này mới khai trương, thật ra hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, cũng chính là một ngày hoạt động cuối cùng. Muốn đăng ký thì mọi người hầu như đã sớm đăng ký từ hai ngày trước đó rồi. Vậy nên khi La Vy Vy bị Phạm Nhất Hàng kéo lên trên tầng, quán rất vắng. Đúng lúc trong quán lại có một thầy giáo Taekwondo đang xách những vật dụng nhỏ ở trong quán.

"Xin hỏi có ai không?" Phạm Nhất Hàng gõ lên cánh cửa thủy tinh trong suốt.

Trên cầu thang của tiệm thuốc lá, thật ra còn có chôn bông lai khác nữa, vậy nên các căn phòng ở trên tầng hai đều được làm thông. Vì vậy quán hào kiệt này mặc dù cửa vào nhỏ, nhưng lại chiếm một diện tích không hề nhỏ.

Nghe thấy động tĩnh, trưởng quán đi ra mở cửa. Thấy hai người bọn họ, ông ấy treo lên dáng vẻ tươi cười, hỏi: "Hai vị đây là muốn đăng ký sao? Hôm nay là ngày giảm giá cuối cùng, muốn đăng ký thì nên thanh toán tiền luôn nhé."

La Vy Vy vội vàng nói: "Chúng tôi không phải..."

"Cô ấy đăng ký, tôi không đăng ký." Phạm Nhất Hàng ngắt lời cô, kéo cô vào bên trong.

Ở cửa vào là một quầy gần giống như quầy hàng, trên tường dán rất nhiều ảnh và huy chương về vàng cùng tên của những thầy giáo Taekwondo, còn có giấy phép kinh doanh và giấy chứng nhận khác. Xem ra đây là quán Taekwondo rất chính quy.

Trưởng quán đi vào quầy hàng, tìm đơn đăng ký. La Vy Vy liếc mắt nhìn giá: "888."

Cô lấy đâu ra tiền cơ chứ?!!!

Tên Phạm Nhất Hàng này....là đang muốn dẫn cô vào chỗ chết mà!

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trông cậu cũng có chút đẹp trai

La Vy Vy kéo tay Phạm Nhất Hàng, thấp giọng nói: "Phạm Nhất Hàng, cậu điên à? Tôi lấy đâu ra tiền mà đăng ký?!"

"A, tìm được rồi!" Trưởng quán từ trong ngăn kéo lấy ra một chồng giấy đăng ký. Anh ấy lật mặt trắng lại, đặt đến trước mặt La Vy Vy: "Theo nguyên tắc là phải có người lớn đi đăng ký cùng, đây là anh trai của em sao?"

Phạm Nhất Hàng và La Vy Vy đều lẩn kiêu người con ngu quan rất góc cạnh, quan sát kỹ lưỡng dường như thật sự có chút giống nhau.

La Vy Vy vừa định nói thì Phạm Nhất Hàng đã thẳng thắn mở miệng trước: "Đúng, tôi là anh trai của cô ấy."

Không đầu tư nhiên có thêm một anh trai khiến La Vy Vy bùng tỉnh ngộ.

Vừa nãy cô còn đang nghĩ rốt cuộc là cái tên này ấn vào chỗ nào vậy trời? Rồi lại còn hợp tác với cô là vì muốn chiếm tiện nghi của cô? Đợi đến lát nữa không phải sự bất cô gọi một tiếng "anh trai" đấy chứ? Loại chuyện này cô không làm được!

Một giây sau đó, Phạm Nhất Hàng lấy ra một tấm thẻ đen mạ vàng, chuyển đến cho trưởng quán: "Có thể quẹt thẻ không?"

"Đương nhiên là được." Trưởng quán đưa hai tay cầm lấy tấm thẻ, đặt lên máy quẹt thẻ, sau tiếng kêu nhỏ thì tờ hóa đơn nhỏ được in ra.

Phạm Nhất Hàng lưu loát cầm lấy tấm thẻ của mình, quay đầu nhắc nhở La Vy Vy: "Cầm lấy đơn đăng ký này rồi điền vào đi."

"....." La Vy Vy có chút không kịp phản ứng lại.

Cô có một loại cảm giác mình đang được bao nuôi. Trong lúc hưng phấn còn có chút nhục nhã. Cô thậm chí còn cảm thấy vào khoảnh khắc Phạm Nhất Hàng nhận lại giấy biên lai kia, tên quý chết tiệt này trông cũng có chút đẹp trai.

Có điều Là Vy Vy cô cũng không phải hoàn toàn không có mặt mũi. Sau khi điền xong hết thông tin học viên lên tờ đơn đăng ký, cô đã rất có khí phách nói: "Tiền tôi vẫn sẽ trả cậu. "

Phạm Nhất Hàng nhìn cô, nghiêm túc nói: "Không cần trả, không phải là cậu đã mời tôi ăn miến rồi hay sao? Coi như là mời lại cậu đi. "

Nhắc đến chuyện này, Là Vy Vy có chút đỏ mặt.

Chuyện mười đồng này cô đã nghĩ cả đoạn đường rồi, cho dù là công khai hay ngầm ngấm, cô đều ra sức châm biếm Phạm Nhất Hàng. Nhưng cậu ta lại quẹt cho cô "888" mà mặt cũng không thèm chớp một cái.

Được rồi, Là Vy Vy thừa nhận mình có hơi nhỏ mọn, đương nhiên chủ yếu là cô đang khó chịu trong lòng thôi.

Trưởng quán kiểm tra xong đơn đăng ký, trưng cầu ý kiến Là Vy Vy: "Khi nào thì em có thời gian rảnh để đi học? Ở đây là một tuần học hai buổi, mỗi tuần hai tiếng, cả một học trình có tổng cộng tám tuần, tức là mười sáu tiếng."

Là Vy Vy do dự một lúc rồi nói: "Đều xếp vào chủ nhật đi, tốt nhất là buổi chiều. "

Buổi sáng cô còn muốn ngủ nướng.

Còn thứ bảy...chọn dùng tiền của Phạm Nhất Hàng hay kiếm lợi từ tiền của nhà Phạm Nhất Hàng, cô lựa chọn về sau, cũng có thể nói là: cô quyết định bán Phạm Nhất Hàng đi, thứ bảy đến nhà cậu ta làm bài tập!

Cô tin rằng, Phạm Nhất Hàng có thể hiểu được, dù sao thì cô cũng là vì để trả cậu ta "888" mà!

Bàn tính trong lòng Là Vy Vy lại "lách ca lách cách" lần nữa. Phạm Nhất Hàng may may không phát hiện ra điều gì, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Phạm Nhất Hàng lau mồ hôi trên trán. Cậu cũng không biết đây có được coi là đã đỡ được Là Vy Vy hay chưa nữa.

Quả thật không dễ dàng mà!

Rời khỏi tiệm thuốc lá, Phạm Nhất Hàng đi mua nước cho cô. Sau khi đưa nước cho cô, cậu lại nghĩ có nên giúp cô mở nắp chai hay không. Khi cậu vẫn còn đang phân vân thì Là Vy Vy đã lưu loát mở xong nắp chai, ngửa đầu uống nước ừng ực rồi.

"...."

Trông thấy đáng vẻ uống nước của Là Vy Vy, trong đầu cậu nhảy ra bốn chữ "hảo hán Lương Sơn". Là Vy Vy rất thích hợp đi diễn vai Lí Quý hoặc là Võ Tòng, rất phù hợp với con người của cô.

"Bây giờ cậu muốn về nhà sao?" Phạm Nhất Hàng lấy từ trong túi áo ra một gói giấy lau đưa cho cô, ra hiệu cho cô lau mấy giọt nước còn dính trên khóe miệng.

Là Vy Vy trực tiếp nhấc mu bàn tay, dùng vạt áo lau miệng, không quên châm chọc: "Cậu là một thằng con trai, trên người còn mang theo giấy lau sao? Tôi cứ nghĩ chỉ có ủy viên học tập của lớp chúng ta mới mang theo giấy lau thôi chứ. "

Phạm Nhất Hàng mờ mịt nhìn cô: Cậu không nhớ ủy viên học tập là ai.

"Chính là cái người cả ngày không rời tay khỏi cốc nước nóng ấy.... Bỏ đi, bỏ đi. " Là Vy Vy phát tay bỏ cuộc.

Châm biếm Phạm Nhất Hàng cũng mệt thật đấy.

Cô không quên trả lời câu hỏi của Phạm Nhất Hàng: "Tôi không về nhà, cậu muốn về nhà thì về nhanh đi, đừng lại cùng ông nội cậu... Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì. "

Cô suyết chút nữa là lo chuyện bao đồng nhà người ta rồi.

Phạm Nhất Hàng nhìn đáng vẻ ảo não của cô, trầm mặc trong giây lát, sau đó mở miệng: "Lần này...tôi xin lỗi cậu. Tôi rút lại câu nói cậu lo chuyện bao đồng kia. Xin lỗi. "

Là Vy Vy sững người khi nhìn biểu cảm nghiêm túc của Phạm Nhất Hàng, cô vội vàng ngoảnh đầu ra chỗ khác, cắn môi dưới.

Cô có chút không giỏi đối diện với tính cách kiểu này của Phạm Nhất Hàng. Ngay cả lời xin lỗi cũng giống với giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh nữa*.

*Thường có trong hí khúc hoặc tiểu thuyết ngày xưa.

"Tôi biết rồi! " Cô gãi gãi đầu, lại phát tay áo, có chút không tự nhiên.

Phạm Nhất Hàng dường như là thở phào một hơi, nhìn về phía cô, hỏi: "Cậu không về nhà...vậy thì cậu đi đâu? "

La Vy Vy không biết Phàm Nhất Hàng hỏi chuyện này làm gì, nhưng cô vẫn trả lời: "Đi đâu cũng được, miễn là không về nhà. Tôi rất không muốn một mình ở cùng một chỗ với Tần Thiên Thiên. "

"Vậy nếu không... " Phàm Nhất Hàng do dự mở miệng: "Cậu đến nhà tôi đi? "

Câu nói này dường như còn mang ý nghĩa khác, mời con gái đến nhà của mình thì có thể xảy ra chuyện gì? Đương nhiên là La Vy Vy nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một nửa con gái.

Cậu bổ sung thêm một câu: "Đến nhà tôi làm bài tập, không phải bố mẹ cậu và ông tôi đã nói chuyện ôn hòa rồi hay sao? "

Tay La Vy Vy cầm chai nước khoáng, hưng phấn bóp một cái, chai nước khoáng liền phát ra một tiếng "lộc lộc", bị bóp đến bẹp dí.

"Được chứ! " Hai mắt cô lấp lánh, cười toe toét*.

*Dùng từ không hề quá chút nào đâu, thật sự là cười toe toét đấy=)))

Bây giờ không phải là cô bị ép đến nhà họ Phàm làm bài tập, cũng không phải là bởi vì "giao dịch" của Tần Lạc Viễn và ông nội Phàm, mà là Phàm Nhất Hàng tự mình mời cô đến. Đây thì không thể nào trách cô làm phiền cậu ta được đâu nhé!

Xem ra tối nay cô có thể trả được 888 kia rồi, quá mỹ mãn rồi.

Phàm Nhất Hàng nghe được câu trả lời không chút do dự của La Vy Vy, trong lòng đột nhiên có chút hối hận.

Hồ thẹn cũng không phải là loại phương thức bù đắp mà.

Nhưng lời nói ra khỏi miệng rồi cậu cũng không thể thu lại được nữa, chỉ có thể nói: "Vậy tôi quay về thu dọn đồ đạc một chút, cậu về mang bài tập qua đây. Còn nhớ đường không? "

Mặt La Vy Vy không biểu cảm: "Tôi không phải là kẻ mù đường. "

Những lời này cô đều đã nói mấy lần hồi đầu năm rồi, khu thành cũ này rộng nhất cũng chỉ bằng bàn tay, cô còn có thể không tìm được đường hay sao? Phàm Nhất Hàng mới là tên nhóc mới đến, được không hả?

La Vy Vy hất cằm, vừa muốn chỉ cho Phàm Nhất Hàng đoạn đường gần nhất để về nhà cậu ta thì Phàm Nhất Hàng đã đưa tay chỉ về phía con ngõ nhỏ bên tay trái ở phía trước rồi: "Vậy tôi đi bên này. "

La Vy Vy kinh ngạc hỏi: "Sao cậu lại biết đoạn đường đó có thể đi được?"

"Lúc nhỏ tôi đã từng đi qua đây một khoảng thời gian rồi. "

"Hả? Khi cậu mấy tuổi? Nói không chừng lúc đó chúng ta đã gặp nhau rồi đấy. "

Lúc đó có lẽ là cô sáu, bảy tuổi đầu gì đó. Nếu như Phàm Nhất Hàng lúc đó đã đi qua nơi này một khoảng thời gian, nói không chừng bọn họ thật sự đã lướt qua nhau trong khoảnh khắc nào đó rồi.

"Quên rồi. "

Phàm Nhất Hàng rõ ràng không muốn nhắc nhiều đến chuyện này, La Vy Vy nhường mảy, cô cũng đã quen với cái tên rắm thối này rồi nên cũng không yêu cầu quá đáng gì, phát tay nói: "Cậu đi đi. "

Phàm Nhất Hàng nói cũng không được mà không nói cũng chẳng xong. Nhưng nghĩ tới cũng không có gì để giải thích cả, mỗi một người đều có một vài chuyện không muốn nói, chỉ có điều cậu có nhiều hơn một chút mà thôi.

"Tôi đi đây. "

Cậu quay đầu tạm biệt với La Vy Vy. Kết quả là một cái quay đầu liền phát hiện ra La Vy Vy đã rời đi từ lúc nào không hay rồi.

Phàm Nhất Hàng: "...."

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đem cô ta cho bọn tao một đêm đi

Trước khi về nhà lấy bài tập, La Vy Vy ghé qua Green Gull một chuyến.

Có lẽ là không được chính quy như những quán net khác, nên Green Gull không có quy định cấm hút thuốc là một cách rõ ràng. Vậy nên khi cô vén tấm rèm nhựa lên liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, pha lẫn đủ các loại mùi hôi thối.

Cô nhú mồm lại, bịt mũi đi vào bên trong.

Đám nam sinh ở hai bên nghiêng mắt nhìn cô, có người quen biết liền chào hỏi cô một tiếng: "La đại ca! "

"La đại ca" là tên cô tự đặt chơi cho chính mình. Đám người Tống Ninh Viễn cũng có lúc gọi như thế, tự nhiên mà truyền tai nhau đến bây giờ.

Nhưng đối với những người không quá thân thiết, cô vẫn có chút xấu hổ, cười cười hỏi: "Các anh có nhìn thấy đám người Tống Ninh Viễn không? "

"Có, ở chỗ ghé lô kia kìa! " Đối phương chỉ về một hướng.

"Cảm ơn! " La Vy Vy gật đầu, lễ độ nói tiếng cảm ơn, quay người đi về phía người kia chỉ.

Người kia đợi La Vy Vy đi rồi, liền vỗ mấy anh em ở bên cạnh mình: "Đành chính là nữ lão đại năm nhất của Thất trung chúng ta đấy. "

"Cô ấy? Tôi cứ tưởng là hoa khôi của trường chúng ta cơ... "

Nam sinh khua tay: "Không phải, không phải, tôi cảm thấy hoa khôi còn không đẹp bằng cô ấy. "

Đám anh em của anh ta cười nghiêng ngả: "Hoa khôi của trường chúng mày lại chưa gặp qua bao giờ, hôm nào gặp thì nói tao một tiếng. Có điều trước đây mày nói là nữ lão đại, tao cứ nghĩ là mẹ Mẫu Dạ Xoa của thằng nào cơ. Bây giờ trông thấy.... đoán chừng không phải là có quan hệ gì đó với nam lão đại của năm nhất chúng mày đấy chứ? Không thì với dáng vẻ yếu đuối kia, làm sao mà trụ được? "

"Cái đó thì tao không biết, tao với cô ấy không phải là quá quen biết, nhưng tao thấy cô ấy chỉ chơi với nam sinh, đoán chừng suy đoán của mày lại đúng tám, chín phần.

"Áy, tên tiểu tử như mày lúc nào cũng đi bung bít lão đại kia, hay là cũng đem cô ấy đưa cho anh em bọn tao hưởng thụ một đêm nhĩ? "

"Thương lượng xong, tất cả...!! " Một nắm đấm từ bên đầu nam sinh trực tiếp phang vào mặt anh ta.

Tiếng kêu thê thảm hoàn toàn làm quán net ảm ỉ lên, kèm theo đó là người kia từ trên ghế ngã xuống đất đã kéo theo cả con chuột, gây ra một tràng tiếng động khác. Việc này đã thu hút những người xung quanh đồng loạt đứng dậy qua xem.

"Đạch! Ai... " Nam sinh chửi thề. Sau khi được anh em của mình đỡ dậy, nhìn thấy khuôn mặt của người ra tay thì biểu tình lập tức cứng đờ lại. Anh ta run lẩy bẩy, cử động hàm dưới, nói ra hai chữ: "Anh Thẩm... "

Thẩm Mộ Thành nhếch khóe miệng, một tay nắm cổ áo anh ta, kéo đến trước mặt mình, tay khác thì vỗ mấy cái lên mặt anh ta, làm phát ra những tiếng "bốp bốp".

"Anh Thẩm? Tao không nhớ là mình còn có đàn em như mày." Thẩm Mộ Thành cong mắt cười, nhưng đáy mắt lại hiện rõ một tia tàn ác, còn mang theo sự chán ghét vô bờ bến.

Cả người nam sinh run lên, anh ta đảo mắt nhìn những người xung quanh, cái khó ló cái khôn, cười bừ: "Học trưởng Thẩm, học trưởng Thẩm... "

"Hờ hờ. " Thẩm Mộ Thành cười lạnh hai tiếng, nụ cười giả tạo trên mặt đột nhiên biến mất.

Anh ta buông nam sinh kia ra, cảnh cáo: "Đề tao nghe thấy mấy lời vừa rồi của mày một lần nữa thì mày xác định. Cần thận mồm mép cho ông đây chút đi! "

Nam sinh nghĩ cũng không dám nghĩ, gật đầu đáp ứng: "Vâng vâng vâng... "

Thẩm Mộ Thành đứng thẳng người, chỉnh lại vạt áo và tay áo, ánh mắt nhìn về hướng La Vy Vy, đi qua đó.

Quản lý quán net hậu tri hậu giác chạy qua: "Cần tôi báo cảnh sát không? "

"Đừng! Ngàn vạn lần đừng... " Nam sinh lắc đầu, đáng vẻ sợ hãi.

Nếu như La Vy Vy được coi là lão đại hờ của năm nhất Thất trung, vậy thì Thẩm Mộ Thành này chính là lão đại chính thức của Thất trung. Nghe nói nhà anh ta có tiền có quyền, nhưng người này rất dễ gần, từ trước đến giờ ít khi bắt nạt người khác.

Nhưng xem ra kiểu người dễ chung sống này lại là người không thể động vào nhất. Bởi vì bạn không biết rốt cuộc anh ta là con cừu, hay là một con sói

đôi đôi lớt cùu.

.....

"Tống! Ninh! Viễn! " La Vy Vy tiến vào ghế lô liền kéo tai Tống Ninh Viễn.

"A! Đau đau đau đau! Lão đại, cậu buông tay! " Cả tai Tống Ninh Viễn đều bị kéo đến nổi đỏ hết lên rồi.

La vy Vy buông tay ra, hừ một tiếng, không vui vẻ nói: "Tên tiểu tử không có nghĩa khí! Uống công trước đây tôi giúp cậu đến thế! Lương tâm của cậu bị chó ăn rồi à? "

"Lão đại, cậu đừng giận trước đã! " Tống Ninh Viễn kéo tay áo La Vy Vy, để cô ngồi xuống. Sau đó, cậu ta chỉ vào màn hình máy tính: "Bọn tôi không phải là không có nghĩa khí, bọn tôi đang tìm tài liệu, muốn cứu lấy dự án của cậu đấy! "

La Vy Vy ngược mắt nhìn màn hình.

Trên màn hình máy tính đang mở N trang mạng, tiêu đề đều là "làm sao để lấy trí tuệ trị kẻ ác về thể lực", "trang mạng của trường trung học 13"...

La Vy Vy khẽ mấp máy môi, ngữ khí hòa hoãn hơn.

"Coi như mấy người các cậu còn có lương tâm! "

"Vâng vâng vâng! " Một đám người liền phụ họa theo.

Tống Ninh Viễn quan sát cô từ trên xuống dưới, hậu tri hậu giác hỏi: "Không đúng nha, lão đại, sao cậu lại quay về được khi mà ngay cả một chút thương tích cũng không có vậy? "

"Không thì sao? " La Vy Vy quăng qua ánh mắt khinh bỉ, nhấn mạnh một sự thật: "Đây là xã hội pháp trị đấy! "

Lại nói nữa, đám người kia căn bản không phải là người của Liêu Nhuận, mà là khách đến thăm nhà họ Phàm, hoặc có thể nói là người công ty phải xuống? Bởi vì cô nhìn thấy trên tấm danh thiếp có in là "tập đoàn Bất Phàm", không phải đây chính là công ty của nhà Phàm Nhất Hàng hay sao?

"Đúng đúng đúng! " Tống Ninh Viễn gật đầu liên tục, lập tức mở chai coca đưa đến trước mặt La Vy Vy.

La Vy Vy ngửa đầu uống mấy ngụm, đặt chai coca xuống "bộp" một cái.

"Có điều, mấy người các cậu, việc tối qua vẫn chưa làm các cậu sợ hay sao? Vẫn là sau này ít tới quán net thôi, nhất là quán net này, các cậu không phải là không biết ông chủ ở đây quen biết với Lâm Kỳ Hân hay sao. "

Tống Ninh Viễn hạ tay xuống: "Vậy thì phải làm sao? Nhà này không cần dùng chứng minh thư. "

Tuổi trẻ của cả đám người bọn họ đều bị trò chơi đầu độc rồi.

La Vy Vy lắc đầu, lười không muốn khuyên nhủ.

Cô tới đây là có chính sự, nghĩ tới đây, cô hắng giọng hỏi: "Cậu có chìa khóa lớp không? "

Bình thường chìa khóa lớp của lớp bọn họ là ở trên người ủy viên đời sống, nhưng ngoài ủy viên đời sống ra, còn có một chiếc chìa khóa nữa do người trực nhật giữ. Bởi vì người trực nhật phải đến trước để quét dọn vệ sinh.

Mà tuần sau đúng lúc đến lượt Tống Ninh Viễn trực nhật.

"Có, ở chỗ tôi. Nhưng tôi để ở nhà rồi. " Tống Ninh Viễn tiện miệng hỏi: "Cậu quên đồ gì ở lớp à? "

"Ừ. " Cô gật đầu.

"Vậy buổi tối tôi giúp cậu đi lấy, dù sao thì ăn tối xong tôi cũng cần đi qua trường một chuyến. "

"Buổi tối thì không kịp nữa rồi.. " La Vy Vy có hơi không biết nên nói hay không, cuối cùng cô vẫn nói ra: "Cậu để chìa khóa ở đâu? Dì cậu có ở nhà không? Tôi tự mình đi lấy chìa khóa. "

Tống Ninh Viễn hiểu kỳ hỏi: "Vội như vậy sao? Cậu làm rơi đồ gì vậy? "

La Vy Vy khó mà nói là mình làm rơi đồ gì được, cô chỉ nói: "Không có gì, cậu cứ nói cậu để chìa khóa ở đâu đi! "

"Ồ trong cặp của tôi. Tôi chưa động đến cặp sách đâu, tôi để cặp ở bàn trà phòng khách ấy, cậu cứ trực tiếp mang đi cũng được, tôi gọi điện nói với dì một tiếng. "

"Được, tôi đi đây. " Trước khi rời đi La Vy Vy vẫn không quên liếc nhìn một cái, nói: "Đừng tưởng tôi không biết các cậu vẫn đang mở một trang game nhỏ đây nhé! Đảm người không có nghĩa khí! "

Vút lại một câu như vật, La Vy Vy mới cao đầu thẳng ngực, nhanh chóng rời khỏi ghế lô của quán net.

Mặt trời so với vừa rồi càng nắng nóng hơn, chói tới mức khiến người ta có chút khó mà mở mắt cho được.

La Vy Vy híp mắt lại một lúc, một chiếc xe đạp địa hình "két" một tiếng, rồi lập tức dừng lại ở trước mặt cô.

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Anh có bạn gái không?

Theo tiếng "két" gấp gấp, bụi bặm cũng bay lên tứ tung.

Ngôi nhà đối diện Green Gull đang xây lại, khắp mặt đất đều là bụi đất và gạch ngói vụn vặt.

La Vy Vy ho hai tiếng, bật mũi lại. Đợi bụi bặm tan dần, cô mới nhìn lên Thảm Mộ Thành đang ngồi trên chiếc xe địa hình. Anh ta quay xe về hướng cô, chớp mắt nhìn cô.

La Vy Vy muốn quay đầu rồi đi, nhưng người ta lại chớp mắt với cô rồi, cô cũng phải chào hỏi một tiếng. Cho dù cô không giao thiệp với người này nhiều, nhưng cùng là người của Thất trung. Cũng không ít lần cô đã nghe nói con người Thảm Mộ Thành này... là lão đại đích thực.

"Trùng hợp vậy. " Cô lễ độ nặn ra một nụ cười, nhắc chân muốn rời đi từ phía sau.

Nhưng xe của Thảm Mộ Thành cũng lùi lại theo.

La Vy Vy đứng lại: "Bạn họ Thảm, có chuyện gì sao? "

Bởi vì vội đi lấy chìa khóa nên mặc dù trên mặt cô vẫn treo nụ cười nhưng ngữ khí thì đã sớm không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Cửa xe Thảm Mộ Thành vẫn luôn mở ra, anh ta đặt tay trái lên cửa xe, hất đầu về ghế phụ, nói: "Lên xe. "

Lên xe?

La Vy Vy nhủ mảy, đây là muốn khoe xe hả. Nếu là lúc bình thường, một người con gái chưa từng ngồi trên xe thể thao bao giờ như cô có thể sẽ muốn thử xem sao, nhưng bây giờ cô không thời gian, cũng chẳng có tâm tư này.

"Thật ngại quá, tôi còn có chuyện. "

Đang muốn rời đi, Thảm Mộ Thành lại mở miệng lần thứ hai: "Không phải vội đi đến trường học để lấy chìa khóa hay sao? "

La Vy Vy dừng bước chân, quay đầu nhìn Thảm Mộ Thành đang nở nụ cười lạng nhạt, sắc mặt cô lạnh đi, hỏi: "Anh nghe lén tôi nói chuyện! "

"Không phải nghe lén, mà là đúng lúc đi qua. " Thảm Mộ Thành lại nghiêng đầu, hỏi: "Không phải đang vội hay sao? Lên xe đi, tiện đường. "

Đúng lúc? Còn tiện đường? Anh ta biết nhà Tống Ninh Viễn ở đâu sao?

La Vy Vy không tin có sự trùng hợp như vậy, cũng không biết trong lòng Thảm Mộ Thành đang suy tính cái gì, nhưng anh ta nói đúng một ý: cô đang vội.

Chỉ suy xét một giây, La Vy Vy liền quả quyết đồng ý rồi. Cô đưa tay kéo cửa phía sau để lên xe, nhưng kéo hai lần mà cửa xe vẫn không mở ra.

Thảm Mộ Thành lên tiếng nhắc nhở: "Cửa xe phía sau hỏng rồi, ngồi ghế phụ đi. "

"Ghế phụ" là một vị trí vô cùng nhạy cảm. Cô từng nghe nói có một người vì để cho một người bạn nữ ngồi lên ghế phụ của xe mình, bạn gái của người này liền đòi chia tay luôn.

Cô suy nghĩ một lúc, hỏi: "Anh có bạn gái không? "

Thảm Mộ Thành kinh ngạc nhìn cô, sau đó nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng như gạo nếp: "Không có... Nhưng tôi không để ý... "

Anh ta còn chưa nói xong, La Vy Vy đã vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí ghế phụ.

Không có bạn gái thì tốt rồi, cô không cần phải lo lắng mình sẽ chia rẽ một đôi uyên ương nữa.

Thẩm Mộ Thành không hiểu vì sao La Vy Vy đột nhiên hỏi như vậy, anh ta chỉ cảm thấy thú vị. Thấy La Vy Vy lên xe, sau đó ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào.

Anh ta nuốt câu nói "nhưng tôi không để ý đến việc có nhiều thêm một cô bạn gái nữa" còn chưa nói xong kia, đổi thành thăm dò: "Đi đâu? "

La Vy Vy nhìn qua anh ta: "Đi đâu cũng không biết mà anh còn nói tiện đường? Lần sau muốn khoe xe thì nhớ chú ý đến sơ hở* trong lời nói của bản thân mình một chút. "

*Nguyên văn là: "bug trong lời nói của bản thân", bug trong tiếng trung có nghĩa là sơ hở, thiếu sót.

Khoe xe?

Thẩm Mộ Thành có chút không biết làm sao. Anh ta chỉ muốn giúp đỡ con gái thôi mà, khoe xe gì chứ, cũng quá oan uổng* cho anh ta rồi đấy.

*Nguyên văn là: "LO", trong tiếng Trung nghĩa là nhìn, xem, cảm thấy đối phương rất thất bại, cạn lời với đối phương. Trong hoàn cảnh này mình thấy nghĩa đều không hợp cho lắm, nên lựa từ khác.

Con người La Vy Vy này có chút không giống như những nữ sinh thông thường khác. Mà sự khác biệt này cũng chính là nguyên nhân vì sao anh ta tình nguyện vì cô mà ra tay ở quán net.

Thẩm Mộ Thành nướng mày, kéo cần số, nhấn ga: "Biết rồi cô giáo La, vậy nên bây giờ chúng ta đi về bên nào? "

"Đi đến con đường phía trước, rẽ phải, đi ra đường chính. " La Vy Vy nói. Cô nắm dây an toàn ở trước ngực, hỏi: "Anh có bằng lái xe không đấy? "

"Tôi tưởng cô sẽ hỏi vấn đề này trước rồi mới quyết định có lên xe hay không chứ. " Thẩm Mộ Thành cười khà một tiếng, sau đó nhấn mạnh ga, chiếc xe chạy như bay, đi từ con ngõ ra đường chính.

"A.....Tôi muốn xuống xe! " La Vy Vy kêu lên.

Cô cái gì cũng không sợ, nhưng là sợ chết nha! Mà lại còn là chết cùng với tên gia hỏa xe thể thao này nữa, vô không muốn, không muốn!

Con đường ở phía trước có hơi đông đúc, tốc độ xe dần dần chậm lại. La Vy Vy ra sức đập cửa xe: "Dừng xe!! Tôi muốn xuống xe! "

Thẩm Mộ Thành hơi buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn.

Theo tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, hoặc có thể nói để phòng trường hợp La Vy Vy nhân lúc xe giảm tốc độ mà nhảy xuống, anh ta tốt bụng nói với La Vy Vy vô cùng đang kinh hoàng kia: "Yên tâm đi, kỳ nghỉ hè năm ngoái tôi đã thi lấy bằng lái rồi, không gây tai nạn khiến cô chết được đâu. "

Mặt La Vy Vy xanh lại, quay đầu trừng mắt với anh ta: "Thẩm Mộ Thành, anh cố ý phải không? "

Anh ta liếm môi dưới, còn sợ chưa đủ dọa người, nói thêm: "Đúng vậy. "

Anh ta là muốn xem xem khi La Vy Vy sợ hãi sẽ trông như thế nào.

La Vy Vy tức đến nổi nắm chặt tay lại. Thẩm Mộ Thành vội vàng nói: "Đang ở trên đường đấy, đừng động tay động chân với tài xế. Tôi còn chưa qua hết một năm thực tập đâu, cô đừng có mà gây vò tôi. "

La Vy Vy đè nén cơn giận dữ, nghiêng răng dựa vào cửa xe của bên mình, giống như là bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuống xe.

Thẩm Mộ Thành càng thấy buồn cười hơn, tâm tình không tệ chút nào. Anh ta nhếch môi, đôi mắt đảo hoa cong lại.

Sự thật là, mặc dù anh ta còn chưa qua hết một năm thực tập, nhưng kỹ thuật lái xe so với phần đa những tay lái lão luyện cũng nhiều kinh nghiệm như nhau. Bởi vì sở thích của anh ta chính là đua xe.

Chiếc xe "bình an" đi đến nhà Tống Ninh Viễn.

Nhà Tống Ninh Viễn ở khu mới, La Vy Vy mở cửa xuống xe, nói một câu "cảm ơn", sau đó đi vào tiểu khu lấy chìa khóa.

Bởi vì Tống Ninh Viễn đã báo trước cho đi bảo mẫu ở trong nhà, vậy nên cô gõ cửa một cái thì đã đưa chìa khóa cho cô rồi.

"Cảm ơn dì. " La Vy Vy lễ phép nói cảm ơn.

Cô nhanh chóng rời khỏi tiểu khu, dự định đi con đường nhỏ đến trường, kết quả còn chưa kịp đi ra khỏi cổng tiểu khu thì xe của Thẩm Mộ Thành đã

điên cuồng ấn còi xe rồi.

Tiếng còi vang lên hân tâng mây cao, vang vọng ra cửa bảo vệ: "Đừng ấn nữa! Không nhìn thấy biển cấm bấm còi hả? "

La Vy Vy nhanh chân chạy qua, cong lưng hỏi Thảm Mộ Thành đang ngồi ở ghế lái: "Anh còn chưa đi hả? "

"Đi cái gì? Tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, lên xe. "

Nghe thấy câu này, La Vy Vy có hơi đau đầu.

Vừa này cô đi xe này là vì đang vội, trong lòng không nghĩ nhiều tới như vậy. Thậm chí ngay cả việc Thảm Mộ Thành "nhiệt tình" như vậy cô cũng không nghĩ tới, càng không nghĩ tới Thảm Mộ Thành lại còn muốn "tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên". Cô rất không muốn bị người khác nhìn thấy bản thân mình quay về trường lấy cái gì, hơn nữa, cô không muốn ở quá gần với Thảm Mộ Thành này.

Có lẽ là lão đại giả không muốn ở cùng một chỗ với lão đại thật, tránh phải tự thẹn kém người.

Con người La Vy Vy xoay một vòng, nghĩ lý do từ chối.

"Không cần đâu! Bây giờ đường hơi đông, tôi đi bộ sẽ nhanh hơn một chút. "

Thị trấn nhỏ này, có khi đi đường quả thực là so với ngồi xe vẫn nhanh hơn.

Với câu trả lời nửa thật nửa giả này, Thảm Mộ Thành thẳng thừng gạt đầu: "Được, vậy tôi đi đây. "

"Được, bye bye! Hôm nay cảm ơn anh ha! Hôm khác mời anh ăn cơm." Cô vẫy tay, coi như là tiễn được ông nội Thảm Mộ Thành này đi rồi.

Phù...

Thấy chiếc xe thể thao đã đi xa, La Vy Vy thở phào nhẹ nhõm. Cô nắm chặt chìa khóa trong lòng bàn tay, đi về phía con đường nhỏ.

Mặt trời vừa chói vừa gắt, La Vy Vy đi thẳng đến cổng Thất trung, cảm thấy bản thân mình như bị đen đi hẳn một bậc vậy.

"Bác à, cháu có quên đồ ở đây, giờ phải vào lấy, cháu vào một lúc là ra liền à. " Cô vừa bám vào cửa sổ thủy tinh của phòng bảo vệ gọi, vừa cảm quyền sở ghi tên lớp, tên người treo ở bên cạnh lên.

Mười phút sau, La Vy Vy ôm một chồng sách ra ngoài.

Không sai, thứ cô "quên mang" không phải thứ gì khác, mà chính là bài tập.

"Ham học đấy nhá bạn học La. " Giọng nói đầy sự trêu chọc vang lên.

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: La Vy Vy, anh nhất định sẽ theo đuổi được!

Trong cuộc đời máu chó của La Vy Vy có rất nhiều lần tự đào hố chôn mình, nhưng bây giờ, khi lão đại chính thức của Thất trung, Thảm Mộ Thành cười híp mắt khen cô "ham học", cô lại muốn chôn bản thân mình đi cho rồi.

Thảm Mộ Thành sao lại ở chỗ này, còn có chiếc xe thể thao ở phía sau anh ta nữa.

Thái dương La Vy Vy giật liên hồi, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì biểu cảm bình tĩnh.

Ham học thì sao? Ham học là chuyện tốt mà.

Mặc dù điều này với La Vy Vy có chút không thích hợp cho lắm. Dù sao thì nói thế nào La Vy Vy cô cũng là lão đại năm nhất mà.

Người xưa có câu: muốn làm lão đại, học hành phải không tốt. (Đừng nghe La Vy Vy nói lung tung, Hy vọng mọi người học tập thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước: lời tác giả.)

"Trùng hợp thật. " Cô miễn cưỡng cười trừ, nội tâm đã hỏi thăm một trăm linh tám đời tổ tông nhà Thảm Mộ Thành rồi.

Thẩm Mộ Thành đi lên phía trước, đưa tay kéo lấy cặp sách ở trong lòng cô, đối diện với ánh mắt của cô, nói: "Không trùng hợp, là tôi cố ý đợi cô. "

La Vy Vy cắn mặt ra: "Anh đợi tôi làm gì? "

Thẩm Mộ Thành hất mặt nói: "Không phải cô nói hôm khác mời tôi ăn cơm sao? Tôi đặc biệt tới để hỏi xem hôm khác là hôm nào? "

"Hờ hờ." Hôm khác chính là kiếp sau đây.

La Vy Vy cười còn khó coi hơn cả khóc: "Tôi đã nói cả rồi, anh có thể đi luôn được rồi đây. Sách thì đưa cho tôi. "

Thẩm Mộ Thành nghiêng người một cái, tránh bàn tay muốn lấy lại sách của La Vy Vy, cười nói: "Cả một chồng sách nặng thế này, cô muốn tự mình mang về nhà sao? "

La Vy Vy không biết bài tập là cái gì, vậy nên dứt khoát đem tất cả sách ôm ra ngoài. Có điều cô vốn dự định xe bus của trường về, ít nhất phải đi qua hai trạm, nhưng bây giờ...

La Vy Vy có hơi do dự, như sau mấy giây phân vân, cô vẫn thỏa hiệp rồi.

Cô hít sâu một hơi, trong lòng nghĩ sao Thẩm Mộ Thành thích lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui như vậy, nhưng lại có người ghét nhĩ, thật là hiếm thấy.

Vì không thể hiện được một mặt "ham học hỏi" của bản thân mình mà đã bị phát hiện ra hoàn cảnh khó khăn rồi nên La Vy Vy không muốn nói nhiều thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi lên ghế lái phụ, còn không quên cài dây an toàn vào.

Những người tài xế thâm niên lái xe còn không thất dây an toàn, huống hồ gì là tay lái non còn chưa có tốt nghiệp Thẩm Mộ Thành này.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của La Vy Vy, Thẩm Mộ Thành lại buồn cười.

Thật ra lúc bình thường anh ta không phải là một người thích cười như vậy, nhưng không biết tại sao, La Vy Vy làm cái gì anh ta cũng đều cảm thấy buồn cười. Hoặc có thể nói, là thú vị.

Thẩm Mộ Thành đặt sách từ ghế lái phụ ra phía sau, kéo cần tay, khởi động xe.

"Nhà cô ở đâu? "

"Đừng đến nhà tôi nữa, đi thẳng đi. " La Vy Vy nói được một nửa thì dừng lại, thay đổi lời nói: "Chính là cái chỗ khi vừa tới ấy, anh đi đến đó trước rồi tôi lại chỉ đường tiếp. "

"Ừ. " Thẩm Mộ Thành đồng ý một tiếng, quay đầu xe lại.

Suốt cả đoạn đường La Vy Vy đều duy trì sự trầm mặc, để Thẩm Mộ Thành tránh nhắc đến chuyện học tập. Nhưng vẫn là có tránh cũng không được, một tay Thẩm Mộ Thành cầm vô lăng, tay còn lại vất lên cửa sổ xe, cười nói: "Nhìn không ra cô thế mà lại là một học sinh ngoan nha. "

Những đứa trẻ ở độ tuổi này của bọn họ thừa nhận mình là "học sinh ngoan" thì chính là tương đương với việc thừa nhận bản thân "gàn bướng", và "ngu ngốc". Bọn họ thừa được khen là "học tập tốt" cũng không tình nguyện bị gọi là "học sinh ngoan". Mà La Vy Vy hiển nhiên không được coi là loại "học tập tốt" kia rồi.

Vì vậy từ này được bọn họ xem như là từ để trào phúng học sinh vô cùng hư hỏng. Khi lão đại năm nhất của Thất trung, La Vy Vy bị gọi như vậy, cô có một chút tức giận, quai hàm bạnh ra.

"Tôi mới không phải là học sinh ngoan. "

"Được, cô không phải. Vậy cô giải thích cho tôi biết, tại sao cô còn đến trường ôm bài tập làm gì? "

La Vy Vy phản bác: "Anh từng nhìn thấy học sinh ngoan nào quên mang bài tập chưa hả? "

Thẩm Mộ Thành gật đầu: "Nhìn thấy rồi, tôi thường quên mang bài tập. "

"Anh... " La Vy Vy nghe xong liền cười: "Học sinh ngoan. "

Thẩm Mộ Thành đưa tay đang vất lên cửa sổ xe xoa xoa mũi, nói: "Thật ra tôi học cũng không tệ. "

La Vy Vy: "Được rồi. "

Cô tin rằng, nếu anh ta học tốt thì sao lại phải đi khoe khoang với cô làm gì.

Nhưng những lời này La Vy Vy vẫn giữ ở trong lòng.

Hai mươi phút sau, xe thể thao dừng lại ở cửa vào ngõ Cầu Từ.

"Là chỗ này sao? "

"Ừ."

Thẩm Mộ Thành xác nhận lại một lần mới kéo phanh tay, để xe dừng lại. Anh ta xuống xe, mở cửa sau xe, giúp La Vy Vy ôm sách ra.

Nhưng khi anh ta đưa chồng sách đến trước mặt La Vy Vy, ánh mắt La Vy Vy nhìn anh ta lại có chút kỳ quái.

"Không phải cửa xe hỏng rồi sao? " La Vy Vy nhận lấy sách, mang theo khẩu khí chất vấn hỏi Thẩm Mộ Thành.

Thẩm Mộ Thành mặt không đỏ, tim không đập mà gật đầu: "Đúng vậy, khi cô tự mình đi đến trường, tôi đã tìm một cửa hàng sửa chữa xong rồi. "

La Vy Vy nhướn mày, cười hỏi: "Nhanh như vậy? "

"Ừ. " Thẩm Mộ Thành tiếp tục mặt không đỏ, tim không đập đĩnh chính: "Là lỗi nhỏ thôi, sửa rất nhanh. "

La Vy Vy hất cằm, mặt không cảm xúc nhìn thẳng vào Thẩm Mộ Thành: "Bạn học Thẩm. "

Thấy dáng vẻ này của La Vy Vy, một tay lão luyện về tình trường có tiếng Thẩm Mộ Thành lại căng thẳng, xoa xoa tay: "Có tôi. "

La Vy Vy: "Tôi không quan tâm cửa xe của anh là hỏng thật hay hỏng giả, nói chung hôm nay tôi rất cảm ơn anh. Nhưng cũng hy vọng anh đừng nghĩ nhiều, cũng đừng có suy nghĩ nhiều hơn thế. "

Thẩm Mộ Thành nhướn mày.

Anh ta còn chưa có bắt đầu theo đuổi người ta, liền bị cô gái này từ chối, lại còn là những lời mát mặt đến như vậy.

"Cảm ơn anh, tạm biệt! " La Vy Vy lại lễ độ cảm ơn lần nữa, nhưng lần này xa cách đi rất nhiều.

Nói cảm ơn xong, cô ôm chồng sách của mình đi, đầu cũng không ngoảnh lại, quay về nhà. Cô không hề nhìn thấy khoảnh khắc trầm mặc sau đó của Thẩm Mộ Thành. Anh ta nhếch môi, mang theo dáng vẻ thế tại bất đắc ý*.

*Thế tại bất đắc ý: khao khát đạt được thứ mình muốn.

Thú vị đấy.

La Vy Vy, anh nhất định sẽ theo đuổi được.

"Tần Thiên Thiên." La Vy Vy vừa đi vào cửa liền tìm Tần Thiên Thiên.

Sở dĩ cô không để Thẩm Mộ Thành lái xe đến nhà Phàm Nhất Hàng, ngoại trừ việc không muốn để anh ta biết nhà mình và nhà họ Phàm có "giao dịch hỗn loạn" ra, còn vui vì Tần Thiên Thiên.

Nếu cô muốn thuận lợi bổ sung thêm được học phí Taekwondo từ chỗ Tần Lạc Viễn, thì cô phải đưa Tần Thiên Thiên theo, tránh để Tần Lạc Viễn lại học đông hỏi tây, Tần Thiên Thiên lại tìm cô gây sự.

"Cái gì? " Tần Thiên Thiên từ trong nhà vệ sinh đi ra, một tay cầm điện thoại, một tay cầm túi chườm đá.

Sau khi sự việc buổi sáng qua đi, thái độ Tần Thiên Thiên đối với cô dường như đã biến thành một người khác, dáng vẻ lãnh đạm vô cùng.

Nhưng so với Tần Thiên Thiên cả ngày "chị ơi" như trước đây, La Vy Vy vẫn thích cô ta của hiện tại hơn.

Ít nhất còn chân thực...

La Vy Vy nhìn túi chườm đá trong tay Tần Thiên Thiên, là cái cô cầm về từ nhà họ Phàm.

Tần Thiên Thiên chú ý đến ánh mắt của cô. Cô ta cầm túi chườm đá dịch ra sau một chút, muốn giấu ở sau lưng.

La Vy Vy nhếch môi: "Cô dùng thì cứ dùng đi, tôi không có nhỏ mọn như vậy. "

Tần Thiên Thiên háng giọng, "ờ" một tiếng, hỏi: "Cô tìm tôi làm gì? "

Theo tình thường, bố mẹ không có ở nhà, La Vy Vy có thể ra ngoài diện đến tối rồi về.

La Vy Vy khom lưng đem chồng sách trong ngực đặt xuống bàn trà, tay phải đấm lưng: "Bài tập cuối tuần này là gì? "

Câu nói vừa nói ra, Tàn Thiên Thiên liền ngậy người: "Cô nói cái gì? "

La Vy Vy có chút không quen, cô gãi đầu, lặp lại lần nữa: "Tôi nói, bài tập cuối tuần này là gì? Phàm Nhất Hàng kêu chúng ta đến nhà cậu ta làm bài tập. "

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Cậu ta thích cái gì?

"Đến nhà Phàm Nhất Hàng làm bài tập. "

Cùng với lúc Tàn Thiên Thiên kinh ngạc vui mừng khi được biết tin này thì cô ta cũng có chút nghi hoặc. Cô ta ngước mắt, chất vấn La Vy Vy: "Vừa nãy cô đi ra ngoài là đi chơi với cậu ấy? "

Cô ta rõ ràng đã nói rõ ràng hết với La Vy Vy rồi, kết quả cô ta vẫn là...

Trông thấy sắc mặt Tàn Thiên Thiên ngày càng trở nên khó coi, La Vy Vy không biết làm sao. Cô nhún vai giải thích: "Đại tỷ à, cô đừng tự mình suy nghĩ linh tinh được không vậy? Rốt cuộc là có đi không? "

Tàn Thiên Thiên quan sát kỹ sắc mặt của cô, mấy giây sau đó mới bước lên phía trước, giúp cô chọn ra mấy quyển sách: "Quyển này, quyển này, còn có một bài nghe viết tiếng Anh nữa, cô mang vở và sách tiếng Anh đi là được rồi. "

"Ồ. " La Vy Vy ôm sách lên: "Vậy thì cô cầm cặp sách đi đi. "

"Đợi... Cô đợi tôi chút. " Tàn Thiên Thiên nói, rồi vội vàng chạy vào trong phòng

La Vy Vy vốn dĩ ôm sách đợi, nhưng năm phút lần thứ nhất trôi qua, lại tới năm phút lần thứ hai trôi qua, thẳng cho đến năm phút lần thứ ba qua đi mà Tàn Thiên Thiên vẫn chưa ra.

Cô định đi vào phòng giục người, Tàn Thiên Thiên vừa đúng lúc từ trong phòng đi ra.

Tàn Thiên thay áo khoác, đeo một cái khẩu trang màu đen, dùng nó để che đi dấu bàn tay ở trên mặt, lưng đeo ba lô giống với cô.

Thay áo khoác, đeo khẩu trang cũng rất bình thường thôi, La Vy Vy nghiêm túc quan sát một lúc, phát hiện ra Tàn Thiên Thiên không chỉ thay áo khoác ngoài, mà ngay cả kiểu tóc cũng đổi luôn. Cô ta buộc bím tóc công chúa, lúc đi tới gần còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người.

Bây giờ La Vy Vy hoàn toàn tin rằng Tàn Thiên Thiên thật sự thích Phàm Nhất Hàng rồi.

Cô không nói gì nhiều, cầm cặp sách đeo lên vai, đi ra cửa.

"Ê, La Vy Vy! " Tàn Thiên Thiên đuổi theo.

La Vy Vy chậm bước chân lại: "Cái gì? "

"Cô biết Phàm Nhất Hàng thích hoặc không thích cái gì không? Cô là bạn cùng bàn với cậu ấy, ít nhiều cũng nên hiểu rõ một chút chứ? " Tàn Thiên Thiên không bằng La Vy Vy. Con người cô ta từ trong ra ngoài đều ưa thể diện, da mặt mong, vậy nên sau khi hỏi ra câu này, mặt cô ta liền đỏ lên, ngại ngùng xoa mũi.

La Vy Vy vừa định nói không biết thì đột nhiên nhớ ra sự việc xảy ra hôm nay.

Cô dừng lại một chút rồi nói: "Thích cái gì thì tôi thật sự không biết, nếu bắt tôi phải nói thì có lẽ cậu ta chỉ thích mỗi việc học. Nhưng không thích cái gì thì tôi lại biết một chút. "

"Là cái gì? " Tàn Thiên Thiên mở to mắt, nghiêm túc nhìn hỏi.

"Cậu ta không thích người khác động vào đồ của cậu ta. Vì vậy lát nữa đến nhà cậu ta rồi, nhớ rằng có thể không chạm vào đồ của cậu ta thì đừng chạm vào. Con người cậu ta ấy, thật sự rất nhỏ mọn! Cũng không biết cô thích cậu ta ở cái gì nữa.... "

Nói đến đây, La Vy Vy lại nhớ tới lúc Phàm Nhất Hàng áp sát mình. Cô nhắm mắt lại, trong lòng có chút phiền muộn.

Lúc đó, ngoài suy nghĩ là Phàm Nhất Hàng muốn đánh cô ra, cô còn cảm thấy một khả năng là Phàm Nhất Hàng muốn hôn cô.... Vì vậy nên lúc đó cô mới phải nhắm mắt? Thật sự cũng đủ mất mặt lắm rồi...

Cũng may hôm nay Phàm Nhất Hàng không hề nhắc đến sự việc tối hôm qua.

Tần Thiên Thiên trông thấy biểu cảm ghét bỏ của La Vy Vy, nhếch môi cười: "Các loại củ cải, cải xanh đều yêu hết, hơn nữa, thật ra trong lớp có rất nhiều nữ sinh đều yêu thầm cậu ấy. Không đúng, không chỉ lớp chúng ta, nữ sinh lớp khác cũng.... "

La Vy Vy một tay kéo cặp sách đang khoác trên vai, một tay đút vào túi, nghe thấy những lời nói dông dài của Tần Thiên Thiên ở bên cạnh, cô đột nhiên nhận ra rằng: Quan hệ của cô và Tần Tjeen Thiên dường như là bởi vì Phàm Nhất Hàng mà đang phát triển theo phương hướng tốt hơn rồi sao?

La Vy Vy không thích cảm giác "gần" như vậy với Tần Thiên Thiên, nhưng cô cũng không ghét, chính là con chút kỳ quặc.

Cô chọc chọc cổ, "ừ ừ a a" ứng phó với lời của Tần Thiên Thiên.

.....

Khi hai người đi đến nhà họ Phàm mới là chiều sớm, mặt trời đang ở thời điểm mãnh liệt nhất. Nhưng đám người "hắc y nhân" kia vẫn đứng ở chỗ đó như cũ, giống như một bức tượng vậy, dù có một con sấm ập đến cũng là đáng vẻ bất động.

Những người ở xung quanh đều đã tản đi hết rồi, có lẽ cũng nhìn chán đám "tượng hắc y nhân" này rồi.

"Đây, đây là.... " Tần Thiên Thiên hoảng sợ, mồ to mắt, cùng lúc đó, đáy mắt cũng giấu đi vài tia lấp lánh.

Cô ta không giống với La Vy Vy, cô ta không bị dọa sợ, chỉ là bị kinh ngạc thôi.

"Bảo vệ mà khách nhà cậu ta đưa đi theo. " La Vy Vy giải thích một cách ngắn gọn, đơn giản nhất, dẫn đầu đi lên phía trước.

Tiến vào trong sân, Phương Hải Phàm đang đi ra ngoài, Phàm Nhất Hàng đang đứng ở bên cạnh, không mặn không nhạt tạm biệt: "Vây ông đi từ từ. "

"Được rồi, dừng tiến nữa, lần sau rảnh tôi lại đến thăm cậu* và cố chủ tịch. " Phương Hải Phàm nói, hướng về phía Phàm Nhất Hàng, cúi người đứng tiêu chuẩn chín mươi độ.

*Ở đây Phương Hải Phàm dùng kính ngữ với Phàm Nhất Hàng.

Tần Thiên Thiên đem một màn này thu vào trong đáy mắt, đôi mắt vốn đã lấp lánh nay lại càng long lanh hơn.

Ngược lại là La Vy Vy, khi thấy một màn này, lòng mày cô đều cả nhú lại.

Phàm Nhất Hàng này là tên nhóc phân chó gì vậy? Còn khiến người lớn hơn mình mấy tuổi cúi người với cậu ta, không sợ giảm thọ hả?

Phàm Nhất Hàng gật đầu lại với Phương Hải Phàm một cái. Khi cậu ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt hiện rõ mấy chữ "nhìn cậu rất ngứa mắt" của La Vy Vy.

Ánh mắt này cậu đã thấy La Vy Vy dùng để nhìn mình quá nhiều rồi. Ban đầu cậu còn nghĩ La Vy Vy là "vì yêu mà sinh hận", đến sau này chuyện "thư tình" được làm rõ rồi, cậu mới biết La Vy Vy thật sự là "trông cậu rất không vừa mắt".

Nhưng bây giờ thì cậu lại làm gì khiến cô ấy không vừa mắt hay sao? Không phải lần trước lúc gặp mặt chia tay vẫn còn tốt đẹp hay sao?

Mang theo một bụng nghi ngờ, Phàm Nhất Hàng tiến lên phía trước, chào hỏi với La Vy Vy: "Cậu tới rồi. "

"Ừ. " Câu trả lời của La Vy Vy không nóng không lạnh.

Phương Hải Phàm ở bên cạnh tạm biệt với La Vy Vy: "Tạm biệt cô La nhé, lần sau tới nhất định sẽ cẩn thận thăm hỏi hơn. "

Người có thể làm bạn với tiểu thiếu gia đều là người lợi hại nha!

La Vy Vy: ".... Vâng. "

Nói thật lòng, cô không qua hiểu vì sao Phương Hải Phàm lại muốn cẩn thận thăm hỏi cô.

Phương Hải Phàm lịch sự đáp lại, cười với Tần Thiên Thiên đang đứng bên cạnh La Vy Vy: "Xin chào. "

Vừa nãy Tần Thiên Thiên đã đoán được người đàn ông đeo kính dây vàng này chắc là khách của nhà họ Phàm rồi. Nhìn đám người ngoài kia, có lẽ cũng chẳng phải nhân vật nào bé gì, vậy nên cô ta vội cúi người lại: "Xin chào, cháu tên là Thiên Thiên, là em gái của Vy Vy. "

"Oa.. Thì ra là vậy! Khó trách tên lại giống nhau như vậy, MTK người Vy Vy, một người Thiên Thiên. Bố mẹ các cháu thật sự rất có phúc nha! Sinh ra

hai người con gái xinh đẹp đến như vậy! "

La Vy Vy và Tần Thiên Thiên cùng lúc lúng túng cười.

Hờ, chờ chờ.

Phuong Hải Phàm lại muốn lấy danh thiếp trong túi áo âu phục ra, Phàm Nhất Hàng liền ngăn ông ta lại: "không phải bận sao, còn chưa đi? "

"Ồ ờ, đúng." Phuong Hải Phàm nhớ ra ông ta có chuyện gấp cần phải đi ngay. Ông ta không nói nhiều nữa, vẫy tay với La Vy Vy, sau đó mang theo đám người bảo vệ, nhanh chóng rời đi. Chiếc xe Roll Royce kia cuối cùng cũng từ trong ngõ đi ra.

Rốt cuộc thì Phuong Hải Phàm cũng đi rồi, Phàm Nhất Hàng thở phào nhẹ nhõm.

La Vy Vy không thấy bóng dáng Phàm Tăng Minh đâu, cô mở miệng hỏi: "Ông nội cậu đâu? "

"Ồ sau vườn trồng rau rồi. Đi thôi, tôi đưa cậu...các cậu lên tầng. " Ánh mắt Phàm Nhất Hàng nhìn qua Tần Thiên Thiên, lại nhìn La Vy Vy, đáy mắt có thoáng qua chút phức tạp.

Cậu không nghĩ tới La Vy Vy sẽ mang theo Tần Thiên Thiên tới. Rõ ràng trước đó La Vy Vy nói là không muốn cùng Tần Thiên Thiên ở cùng một mái nhà, nên cậu mới đưa ra ý kiến là để cô tới nhà mình làm bài tập.

Kết quả là bây giờ thì...?

Hết chương 71

***Góc PR:** Mình vừa mới lập một blog cá nhân trên facebook, là blog trans những câu chuyện nhỏ trên Weibo, mình cũng có đăng một tẹo trên Wattpad, mong mọi người vào like page ủng hộ mình, link mình để ở phần giới thiệu của tài khoản wattpad của mình. Thanks các tình yêu! ☐

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Không cần nhờ cô bố thí

Tần Thiên Thiên đi sau La Vy Vy, ba người cùng nhau lên tầng.

Cô ta để ý ánh mắt Phàm Nhất Hàng nhìn cô ta, giống như cô là một cái gì đó thừa thãi vậy. Nghĩ đến đây, Tần Thiên Thiên lặng lẽ cắn môi dưới, tay không tự chủ được mà nắm vạt váy.

"Phòng này. " Phàm Nhất Hàng mở cửa phòng ra. Đây vốn dĩ là phòng sách của cậu, nhưng cậu quen ở phòng mình làm bài tập, vì vậy rất ít dùng đến căn phòng này.

Trước khi La Vy Vy chưa tới, cậu đã bảo Phuong Hải Phàm giúp cậu thu dọn lại căn phòng này.

Nhưng cậu không lường trước được là La Vy Vy còn dẫn theo một Tần Thiên Thiên tới nữa, vậy nên trong căn phòng chỉ đặt hai cái ghế. Vốn dĩ một chỗ là của cậu, một chỗ là của La Vy Vy.

Nhưng bây giờ...

"Các cậu ở chỗ này làm bài đi. " Phàm Nhất Hàng chỉ vào bên trong, còn mình đứng ở bên cửa, không có tiếp tục đi vào trong nữa.

Tần Thiên Thiên vô cùng kinh ngạc hỏi: "Cậu không làm bài tập với bọn tôi sao? "

"Tôi đã làm xong hết rồi, tôi đi ra sân sau xem có gì cần giúp không. " Để lại câu này, Phàm Nhất Hàng rời đi, sắc mặt có hơi lạnh nhạt, khiến người ta càng cảm thấy rõ cảm giác xa cách hơn so với bình thường.

Cửa phòng đóng lại, La Vy Vy còn chưa kịp đặt cặp sách xuống thì vạt áo của cô đã bị Tần Thiên Thiên kéo rồi.

"La Vy Vy, buổi sáng sau khi cô đi ra ngoài rốt cuộc đã làm gì, đi đâu hả? Tại sao ngay cả khách của nhà Phàm Nhất Hàng cũng quen biết cô? Còn nữa, Phàm Nhất Hàng đang yên lành, sao tự dưng lại để chúng ta tới nhà cậu ấy làm bài tập, cô với cậu ấy rốt cuộc... "

"Tần Thiên Thiên, cô nói đủ chưa? " La Vy Vy cắt ngang lời cô ta, dùng lực cánh tay rút vạt áo của mình về: "Tôi nhớ là quan hệ của chúng ta không tốt đến mức mà tôi ra ngoài làm gì cũng cần phải nói rõ từng tí một với cô nhỉ? "

"Cô... "

"Nếu cô cứ phải hỏi cho bằng được, vậy thì tôi chỉ có thể nói là trùng hợp. Không cần biết là cô có tin hay không, khách của nhà cậu ta quen tôi là trùng hợp. Phạm Nhất Hàng để tôi tới nhà cậu ta làm bài tập là ngoài ý muốn, còn để mà nói rõ mọi chuyện thì tôi không cần thiết phải giải thích với cô. "

Nói xong, cô xách cặp sách, ngồi xuống vị trí bên phải của bàn, lấy từng quyển vở từ trong cặp sách ra.

"La Vy Vy 1, tôi hỏi cô một câu. " Tần Thiên Thiên đi tới, đặt cặp sách sang chỗ bên trái, nhìn thẳng vào cô, hỏi "Có phải Phạm Nhất Hàng chỉ mời một mình cô tới nhà cậu ấy làm bài tập thôi phải không? "

La Vy Vy vốn dĩ đang sắp xếp sách vở, nghe thấy lời này, mí mắt nhấc lên một cái, không có lên tiếng.

Cô vừa muốn nói thì Tần Thiên Thiên đã mở miệng trước: "Bây giờ tôi đã biết là cô không có ý gì với Phạm Nhất Hàng, cô cũng không có ý định cản trở tôi và cậu ấy ở bên nha, nhưng, tôi không cần cô thương hại. Người mà tôi thích, tôi tự hiểu bằng cách của bản thân mình, không cần dựa vào sự bố thí của cô! "

Câu nói của Tần Thiên Thiên gây chấn động không nhỏ, nghe nó La Vy Vy cứ nghĩ một giây nữa Tần Thiên Thiên sẽ cầm cặp sách bỏ đi cơ.

Kết quả một giây sau Tần Thiên Thiên lại ngồi xuống ghế, vẻ mặt thản nhiên, lấy sách từ trong cặp ra.

La Vy Vy:....

Không phải nói là không cần dựa vào sự bố thí của cô sao? Lúc này không phải là nên có khí phách mà vung tay bỏ đi hay sao?

Đương nhiên những lời này La Vy Vy vẫn giữ trong lòng không nói ra, dù sao thì ở nhà người ta cãi nhau, chuyện này cũng quá mất mặt rồi đấy.

La Vy Vy lắc lắc đầu, cầm lấy một quyển bài tập ngữ văn bắt đầu làm.

Trong tất cả đồng bài tập, chỉ có bài tập ngữ văn là cô sẽ chủ động tự mình làm thôi.

Nhưng lựa chọn làm môn nào trước tiên của Tần Thiên Thiên lại khác với La Vy Vy, cô ta trực tiếp rút ra vở bài tập toán, cầm bút đứng dậy.

"Tôi ra ngoài một lát. "

La Vy Vy dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán ra được Tần Thiên Thiên đi làm gì. Cô nhấc mí mắt, "ờ" một tiếng, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Sau khi Tần Thiên Thiên đi rồi, căn phòng liền trở nên yên tĩnh.

Con gió dịu mát thổi vào rèm cửa sổ màu trắng, La Vy Vy vừa làm xong một câu, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy rèm cửa sổ trắng giống như bóng con quỳ nào đó đang tung bay. Cô chỉ cảm thấy mu bàn tay hơi lạnh, da gà da vịt trên mu bàn tay lập tức nổi hết lên.

Não cô không tự chủ được mà xuất hiện ra cảnh tượng khủng bố mà cô nhìn thấy vào tối hôm đó: ánh sáng của đèn nền chiếu lên khuôn mặt lạnh nhạt của Phạm Nhất Hàng, ngọn lửa cứ theo không khí, đung đưa sang trái lại sang phải, trên bức tường phía sau phản lên bóng mờ quỷ dị.

"Vèo... "

Trời vốn đang nóng, nhưng La Vy Vy lại run cầm cập, cô húp lại một ngụm khí lạnh.

Bên ngoài không một tiếng động, gió dường như cũng bất động luôn rồi.

La Vy Vy đảo mắt nhìn về bốn phía, có chút hối hận vì mình quá hèn mọn, chỉ một lớp Taekwondo nhỏ liền đã tới nhà họ Phạm rồi.

Người ga học Taekwondo là cần phải có tiền, cô thì con mẹ nó học Taekwondo lại cần tính mạng a! Mấy ngày gần đây cô đã thân thiết với Phạm Nhất Hàng hơn rồi, suýt chút nữa là cô quên Phạm Nhất Hàng có rất nhiều sự đáng sợ!

Suýt chút nữa bị Phạm Nhất Hàng mê hoặc rồi!

Cả đầu La Vy Vy đều là mồ hôi lạnh, vô luận cảm thấy có một đôi mắt ở một nơi nào đó đang nhìn cô chằm chằm.

Sắc mặt cô tái nhợt. Cô từ đứng dậy, tứ chi cứng đờ đi ra khỏi phòng. Trước khi rời đi, cô còn không quên cất bài tập vào trong cặp sách mang theo cùng.

Đúng vậy, cô phải đi ngay!

Mạng chó này là quan trọng nhất!

Có lẽ là trong phòng đang mở điều hoà nên La Vy Vy ra khỏi phòng liền cảm thấy một luồng khí nóng. Tứ chi vốn dĩ đang đông cứng đã dần dần ấm áp

trở lại, lúc này cô mới chậm rãi thở phào một hơi. Cô vịn vào lan can, làm động tác hít sâu mấy cái, cảm thấy mình lại sống lại rồi.

Dưới tầng truyền đến tiếng nói chuyện. La Vy Vy nghe một lúc, là giọng của ông nội Phàm.

Vừa định xuống tầng thì khi cô đi qua một căn phòng đóng kín cửa, từ bên trong tỏa ra một mùi hương của tàn nhang.

Bởi vì cửa phòng đang đóng, mùi cũng không nồng, nhưng vì mũi cô nhạy cảm hơn người thường, nên chỉ một lúc liền ngửi thấy mùi này cũng chẳng phải điều lạ đối với cô. Mùi hương khiến cho sống lưng cô ớn lạnh.

Lý trí nói cho cô biết cô phải nhanh chóng rời đi, thế nhưng hai chân lại không chịu nghe theo sự kiểm soát của cô, cứ dừng lại ở trước cửa phòng.

Giống như là bị mê hoặc vậy. Nhưng thật ra là sự tò mò đã thúc đẩy cô xoay người, quan sát cánh cửa màu đỏ sẫm đang đóng chặt kia.

Cuộc trò chuyện ở dưới tầng vẫn không dừng lại, La Vy Vy còn loáng thoáng nghe thấy bọn họ đang nói cái gì mà "x=1 là gần trục đối xứng nhất".

Cô nuốt một ngụm nước bọt, dây thần kinh cả cơ thể đều căng như dây đàn. Mắt thấy bàn tay tội ác của mình đang hướng về cánh cửa...

Trong lòng như có hai con người nhỏ vậy, một người hy vọng chạm vào cánh cửa này đi, một người khác...

"Lạch cạch", cửa mở ra rồi.

Mùi hương hỏa nồng nặc cứ thế ập tới, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Chiếc hộp ma quỷ Pandora một khi được mở ra thì sẽ không có cách nào dừng lại được. La Vy Vy đẩy cánh cửa, tiến vào bên trong.

Trong căn phòng rộng lớn, ánh sáng mờ mờ, trên chiếc bàn vuông màu đỏ cọ gần phía trước nhất có đặt một bát dầu lửa, phía sau là chín cái đĩa. Mà trong bàn vuông có đặt bức ảnh một đôi nam nữ, trên đầu cuat mỗi bức ảnh có dán hoa trắng.

Là ảnh thờ.

Hơn nữa hai người trong di ảnh không được coi là lớn tuổi. Hơn nữa dường như Kạn vì ra đi quá đột ngột, ngay cả di ảnh cũng giống như là phóng to lên từ chứng minh thư.

La Vy Vy sai bước đi tới chỗ hai cái đèn hương bồ, cô dừng lại nhìn hai bức di ảnh, trong đầu chợt xuất hiện ảnh chụp chung trong bức ảnh cô nhìn thấy vào ban ngày. Dung mạo đôi nam nữ đứng hai bên của Phàm Nhất Hàng trong ảnh chụp chung và hai bức di ảnh này là trùng khít với nhau.

La Vy Vy hơi mím môi, trên mặt đều là sự kinh ngạc.

Đây là...bố mẹ của Phàm Nhất Hàng?

Trong không khí đều là mùi hương tàn nhang nồng nặc, nhưng cô không sợ hãi dù chỉ một chút, tận đáy lòng còn xuất hiện một cảm xúc gọi là "tự trách".

Những thứ khiến cô ngày đêm sợ hãi kia, thậm chí còn không có cách nào hiểu rõ được đó, một màn trước mặt này đều được cô làm rõ cả rồi.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Giúp tôi giữ bí mật

Bát đựng dầu cải phát ra ánh sáng màu cam nhạt.

Dung mạo của hai người trong di ảnh và Phàm Nhất Hàng có những nét rất giống nhau. Ngoại trừ quan hệ thân thích ra, cô thật không nghĩ ra hai người này còn có thân phận nào khác nữa.

Nhưng từ trước tới giờ Phàm Nhất Hàng chưa từng nói với cô, bố mẹ của cậu ấy...đã mất rồi.

Vì vậy cảnh tượng hôm đó cô nhìn thấy vốn dĩ không phải là cái gì mà tà đạo cả, mà là linh đường của bố mẹ cậu ấy. Khó trách lại có mùi của tro nhang đèn.

Kinh ngạc qua đi, La Vy Vy nghĩ tới ban ngày bởi vì cô nhìn qua bức ảnh một cái mà Phàm Nhất Hàng nổi giận. Ban ngày cô cũng rất tức giận, không sao lí giải được người này sao lại nhỏ nhen đến như vậy, nhưng bây giờ trong lòng cô đã có thể cảm nhận rõ được sự bùng nổ đột ngột khi đó của Phàm

Nhất Hàng.

Đừng nói là người vốn lạnh lùng như Phàm Nhất Hàng, đổi lại là cô, cô cũng không mong muốn người khác biết được những việc này, cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì... Mà bây giờ cô lại ngộ đả ngộ chàng* biết được việc trong nhà Phàm Nhất Hàng.

*Ngộ đả ngộ chàng: chỉ chuyện không suy nghĩ kỹ càng đã quyết định. Câu thành ngữ này mình không chắc lắm, định để thuần Việt luôn nhưng không hợp với câu văn nên đành dịch vậy.

Hay là cô giả vờ không biết là tốt rồi.

La Vy Vy vừa định quay người, từ cửa vào đã truyền đến tiếng Phàm Nhất Hàng: "Cậu ở đây làm gì? "

La Vy Vy: "...."

Đúng là sợ cái gì thì cái đó liền tới mà.

Cô quay người lại một cách cứng ngắt, chột dạ cúi đầu xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không nên tự tiện đi vào... "

"Không phải cậu cứ trực tiếp như vậy chứ? "

La Vy Vy ngẩng đầu lên, Phàm Nhất Hàng nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Chu động nhận sai, tuyệt đối không đính chính? "

Cô thấy trên mặt Phàm Nhất Hàng không có dấu vết của sự tức giận, cũng có nghĩa là, Phàm Nhất Hàng không phải bởi vì cô tự tiện đi vào đây mà nổi giận?

Vừa nãy tim La Vy Vy như bị treo lên, bây giờ trông thấy phản ứng cắt ngang của Phàm Nhất Hàng, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn nói một câu: "Xin lỗi. "

"Không sao, vẫn đi đến tối cũng muốn nói với cậu những chuyện này. " Phàm Nhất Hàng tiến vào, đứng ở bên cạnh cô. Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào hai bức di ảnh trên bàn vuông.

"Buổi tối? "

Nói những chuyện này?

Cô vẫn cứ nghĩ rằng buổi tối Phàm Nhất Hàng muốn nói về chuyện hiểu lầm "thư khiêu chiến" thành "thư tình".

La Vy Vy xoay người lại, đứng song song với Phàm Nhất Hàng, nhìn di ảnh của bố mẹ cậu ấy.

Vừa nãy cô không có chắc chắn mười phần rằng đây là bố mẹ của Phàm Nhất Hàng, nhưng bây giờ nhìn lên tên ở bài vị đặt bên trên, trong lòng cuối cùng cũng xác định rồi.

Nhìn từ bức ảnh, bố Phàm Nhất Hàng xem ra là người rất nghiêm khắc, nhưng mẹ ruột của cậu ấy lại cười rất dịu dàng, ấm áp. Nhìn một cái liền thấy rất hòa hợp với nhau.

Cô không dám nhắc đến chuyện bố mẹ cậu ấy, cố tình nói sang chủ đề khác: "Không phải Tần Thiên Thiên tìm cậu hỏi đề hay sao? Cô ta đâu?"

"Dưới lầu. "

Có lẽ là cảm thấy câu trả lời như vậy quá ngắn gọn, đơn giản rồi nên Phàm Nhất Hàng lại bổ sung thêm một câu: "Ông nội tôi đang dạy cậu ấy. "

Khi còn đi học, thành tích môn toán của Phàm Tăng Minh là tốt nhất, nghe thấy Tần Thiên Thiên hỏi Phàm Nhất Hàng đề toán, ngay lúc đó ông liền lên tinh thần, kéo Tần Thiên Thiên lại, bắt đầu giải đề, chính là kiểu bắt đầu với tinh thần mạnh liệt, sôi sục.

Có người chủ động làm thay, Phàm Nhất Hàng đương nhiên đồng ý, tìm lúc rảnh rỗi trực tiếp đi lên trên tầng.

Kết quả vừa lên tầng liền nhìn thấy cánh cửa này đang mở.

Tầm mắt Phàm Nhất Hàng rơi xuống lưng La Vy Vy, dừng lại một giây, hỏi: "Lưng cậu đeo cặp làm gì?"

"Tôi... " Lùi La Vy Vy đến bên miệng lại nuốt trở lại. Bởi vì thực tại đã quá xấu hổ rồi, cô cũng không thể luôn miệng nói vì để chạy thoát thân được chứ? Hơn nữa bây giờ cũng đã chứng thực tất cả đều là hiểu lầm cả rồi.

Đón lấy ánh mắt của Phàm Nhất Hàng, La Vy Vy mở to mắt nói bừa: "Bài tập khó quá, làm không được, nên không làm nữa. "

Được rồi, "bài tập khó quá" và "làm không được", hai câu này không phải là nói dối, là nói thật.

Phàm Nhất Hàng không hề nghi ngờ, bài tập của La Vy Vy ngoại trừ "ngữ văn" da, những môn khác hoặc là chép của cậu, hoặc là dứt khoát không

thèm chếp nữa. Cả ngày sống trong lo sợ nhưng vẫn rất vui vẻ, cũng chẳng biết là vui vẻ cái gì nữa.

"Như vậy đi. "Phạm Nhất Hàng đề nghị: "Cậu không biết làm, tôi dạy cậu. Nhưng chuyện này cậu hãy tiếp tục giúp tôi giữ bí mật. "

Không phải là cậu sợ người khác bàn tán sau lưng cậu, từ trước đến giờ cậu không sống vì ánh mắt của người khác bao giờ, nhưng cậu không hy vọng bố mẹ đều đã đi cả rồi mà vẫn biến thành đề tài nói chuyện sau bữa cơm của người khác.

Ban đầu La Vy Vy không nhận ra được "chuyện này" trong lời Phạm Nhất Hàng là chuyện nào, nhưng nhìn ánh mắt roi lên bức di ảnh của Phạm Nhất Hàng thờ cô đã phản ứng lại được rồi.

Thế nhưng....

"Tiếp tục giúp cậu giữ bí mật? " La Vy Vy chớp chớp mắt. Sao cô không biết trước đó mình có giúp cậu ấy giữ bí mật cái gì nhỉ? Nếu cô biết thì cũng là hôm nay mới biết, vừa rồi mới biết tới chuyện bố mẹ cậu ấy đã mất rồi.

Phạm Nhất Hàng quay đầu nhìn cô: "Không phải trước đây cậu nói cậu biết rồi sao? "

"Khi nào? " Khuôn mặt La Vy Vy càng mờ mịt hơn, là cô mất trí rồi sao?

Phạm Nhất Hàng nghĩ lại một chút, mở miệng: "Trước đó có một buổi tối, ở trong ngõ. Cậu tự mình nói, cậu biết bí mật của tôi. "

Bí mật của cậu có hai thứ, một là bố mẹ đã mất, đương nhiên chuyện này không tính là cố tình giữ bí mật gì. Nhưng từ trước đến giờ, cậu chưa từng nhắc qua chuyện này với bất kỳ người cùng tuổi nào, không ai biết điều này cả, vậy nên nó đương nhiên cũng được tính là bí mật. Còn một thứ nữa, ngoại trừ người nhà họ Phạm, những người khác không thể biết được.

Phạm Nhất Hàng rời như vậy, La Vy Vy bỗng nhiên phản ứng được vì sao Phạm Nhất Hàng lại nói để cô tiếp tục giữ bí mật. Bởi vì bí mật mà cô biết, căn bản là không phải là bí mật mà Phạm Nhất Hàng nghĩ, mà là....cô hiểu lầm bí mật của cậu ấy thành tà giáo....

Cái này cũng lúng túng quá rồi, La Vy Vy không còn mặt mũi nào để nói, chỉ đành ngậm thừa nhận: "Đúng đúng. Cậu yên tâm đi, tôi sẽ giúp cậu giữ bí mật! "

Phạm Nhất Hàng "ừm" một tiếng, nói: "Vậy đi thôi. "

La Vy Vy: "Đi đâu? "

"Dạy cậu làm bài tập. " Phạm Nhất Hàng làm ra bộ dạng "cậu giúp tôi giữ bí mật, tôi giúp cậu học hành".

La Vy Vy: ".... Không cần có được không? "

.....

Vừa quay về phòng, đầu La Vy Vy liền ngửa ran, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà là Phạm Nhất Hàng bắt cô lấy vở bài tập toán ra.

Chỉ vờ vờ hai chữ "toán học" nhưng cô đều cảm thấy cả đầu to lên hai lần rồi, càng đừng nhắc đến chuyện làm bài tập toán.

"Cậu tự mình làm trước đi, gặp bài nào không biết thì gọi tôi. " Phạm Nhất Hàng nói. Cậu lấy từ trên kệ sách một quyển sách, La Vy Vy nhìn qua, là "Thuyết tương đối"* bản Trung. Trong lòng cô khinh thường không thôi, giả vờ cái gì chứ? Xem có hiểu gì không hả?

*Thuyết tương đối rộng là một lý thuyết về hấp dẫn do Albert Einstein phát triển từ năm 1907 đến năm 1915. Theo thuyết tương đối rộng, chúng ta quan sát thấy sự hút giữa các khối lượng với nhau là do kết quả của sự uốn cong không gian và thời gian do chúng gây ra.

(Wikipedia)

Kết quả là La Vy Vy vừa cúi đầu xuống, liền phát hiện ra bản thân mình ngay cả câu đầu tiên của bài tập cũng xem không hiểu.

Câu hỏi bài tập toán có khó có dễ. Bình thường là sắp xếp theo phương thức đơn giản trước, khó sau, nhưng cô đọc ba phút cả câu lớn lẫn câu nhỏ cũng đều không hiểu lý thừa rồi hàm số kia có cái gì hay ho nữa.

Ngẩng đầu lên lần nữa, cô thấy Phạm Nhất Hàng đang đánh dấu cái gì đó lên quyển "Thuyết tương đối" kia.

Được rồi, xem không hiểu chỉ có mình cô thôi.

Trong lòng La Vy Vy toàn là cảm giác nhục nhã. Cô không tin tà ma gì hết, nhìn sơ qua câu đầu tiên một cái, kết quả là cho đến khi nhìn đến câu cuối cùng, có lẽ là cô cũng không tìm ra được câu nào mình tự biết làm được cả.

Lẽ nào lại như vậy.....

"Bang... "

La Vy Vy ném bút xuống, tức đến nỗi hai tay ôm ngực: "Không làm nữa! "

Phạm Nhất hàng đặt úp sách xuống, quay đầu hỏi: "Sao vậy? "

"Không biết! " La Vy Vy thờ hồng học nói.

Phạm Nhất Hàng có chút buồn cười, môi cong lại, nhưng rất nhanh lại lạnh nhạt như cũ.

Cậu hăng giọng hỏi: "Chỗ nào không biết? "

La Vy Vy bĩu môi, không biết lấy đâu ra sức mạnh, trực tiếp trả lời: "Chỗ nào cũng không biết!"

"Để tôi xem. "

Phạm Nhất Hàng cũng không biết bản thân mình lấy đâu ra sự nhẫn nại như vậy, kéo bài tập trong tay La Vy Vy gần bên mình một chút, rù mắt nhìn đề.

La Vy Vy nhìn một bên mặt của Phạm Nhất Hàng. Cho dù chỉ là một phần góc nghiêng nhưng cũng hoàn mỹ đến không góc chết.

Sao lại có người có thể....đẹp đến vậy, lại còn có thể đọc hiểu "Thuyết tương đối" được cơ chứ?

Thật là...không thể chấp nhận được!

Hết chương 73

Lưu ý: Đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ nhất, vậy nên mọi người nhớ ủng hộ truyện và cả blog của mình nữa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tôi chính là đồ Ngu

Trong phòng rất yên tĩnh, Phạm Nhất Hàng nhìn đề, La Vy Vy nhìn Phạm Nhất Hàng.

Ước chừng khoảng ba phút sau, Phạm Nhất Hàng ngẩng đầu lên: "Đừng nản lòng, cậu không biết làm cũng bình thường thôi. Đề hôm nay có độ khó quá thực cao hơn trước đây một chút, bởi vì là bài tập của tiết thứ năm rồi. "

Phạm Nhất Hàng tìm ngược lại bài tập tiết đầu tiên. Quyền vờ sạch sẽ đến nỗi một chữ cũng không viết.

Toán học, La Vy Vy ngay cả chép cũng lười.

Phạm Nhất Hàng trầm mặc hai giây, nói: "Trước tiên cậu làm từ bài tập tiết đầu trước đi. "

La Vy Vy nắm tay, mặc cả: "Hay là làm từ tiết bốn được không? Không thì tôi ngồi đến bao giờ mới có thể làm xong bài tập được cơ chứ? "

Phạm Nhất Hàng lắc đầu, nghiêm túc nói: "Làm bài tập không phải để làm cho xong, mà là để kiểm tra lỗ hổng kiến thức để bù vào. La Vy Vy, thái độ học tập này của cậu là sai rồi, khó trách thành tích không tốt. "

Nghe đến mấy chữ "khó trách thành tích không tốt" này, La Vy Vy nổi khùng luôn rồi. Cô đẩy bàn một cái, ghé ngồi tự động dịch ra phía sau, rồi đứng mạnh dạn.

"Đúng! Thành tích của tôi không tốt, tôi chính là đồ ngu! Cậu thông minh, cậu xem hiểu "Thuyết tương đối", cậu lúc nào cũng có thành tích đứng đầu, được chưa hả? "

La Vy Vy tức đến nỗi đầu mày cũng nhàu cả lại, giống như là hai con sâu róm vậy.

Đúng vậy, cô rất tức giận.

Thành tích bản thân không tốt, điều này cô biết, ai cũng đều có thể nói cô, nhưng Phạm Nhất Hàng thì không được!

"Kiểu người trời sinh đã thông minh như cậu, làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của loại người học hành đần độn như tôi! Cậu cứ nghĩ tôi không muốn được người khác khen thành tích tốt hay sao? Tôi cũng không phải là sinh ra đã là học sinh hư hỏng! " La Vy Vy càng nghĩ càng tức, cảm xúc như quả bóng bay bị xì hơi, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều bộc phát ra ngoài hết, một chút cũng không thu lại được.

Phạm Nhất Hàng ngồi trên ghế, nhìn La Vy Vy đã đỏ hết cả viền mắt lên, xem ra là có chút tủi thân rồi, trong nhất thời cậu có hơi luống cuống.

Sao lại....tức giận nữa rồi? Cậu chỉ đang giải thích ý nghĩa sự tồn tại của "bài tập" thôi mà.

Mặc kệ như thế nào, Phạm Nhất Hàng vẫn quyết định xin lỗi trước.

Nói thành tích La Vy Vy không tốt cũng có điểm không đúng lắm. Mặc dù là sự thật, nhưng cậu lại quên không suy xét đến đối phương là một cô gái có lòng tự trọng....

Thôi được rồi, La Vy Vy cũng là con gái, cái này cậu quên mất, nhưng cũng không thể trách cậu được.

"Xin lỗi. " Cậu thành khẩn đứng dậy xin lỗi.

Hừ.

La Vy Vy ngoảnh đầu sang một bên, tâm trí dần dần bình tĩnh trở lại.

Cô là một người cảm xúc hóa, vậy nên bình thường cô vẫn không biết khống chế tính khí của bản thân, nhưng cô thật sự không để những chuyện đó ở trong lòng. Tức giận cũng đã tức giận rồi, đây cũng là lí do tại sao tính khí cô lại không được coi là tốt. Nhưng cô cũng có rất nhiều bạn... Thôi được rồi, là bạn khác giới.

"Không sao. " Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, cô liền nói: "Dù sao thành tích của tôi không tốt cũng là sự thật, lời cậu nói cũng không có sai. "

Phạm Nhất Hàng gật đầu. Đúng vậy, lời cậu nói không phải là nói sai đâu nhỉ?

Đón lấy ánh mắt nhìn tới của La Vy Vy, cậu lảo lắt tức làm động tác gật đầu: ""

Lúc này La Vy Vy mới tiếp tục nói: "Nhưng tôi cũng không phải hoàn toàn là kẻ dằn dặt! Thành tích ngữ văn của tôi rất tốt đấy! Chỉ cần tôi nghiêm túc học hành, vượt qua cậu cũng không phải là không có khả năng! Đúng rồi, lần trước cậu thi đứng hạng mấy? "

Phạm Nhất Hàng lắc đầu: "Tuần sau mới thi. "

"Ồ. " La Vy Vy nghĩ Phạm Nhất Hàng nhiều nhất cũng là thi được trước hạng mười đi. Bởi vì cô thấy có lúc cậu ấy cũng không nghe giảng gì cả, giáo viên ở bên trên giảng, nhưng cậu ta lại tự mình làm đề thi của mình. Với phương thức học này thì điểm thi cũng chẳng phải đặc biệt xuất sắc đâu.

Mà cô, lúc thi nhập học cũng thi được tới hạng mười của lớp đấy nhá!

Đương nhiên, thi nhập học chỉ có hai môn Ngữ văn và tiếng Anh thôi.

La Vy Vy mang theo khí thế hùng dũng như trâu, ngẩng đầu ưỡn ngực quay trở về bàn, nắm chặt bút.

"Vừa nãy cậu nói bắt đầu làm từ tiết thứ mấy? "

Phạm Nhất Hàng: "....Tiết đầu tiên. "

La Vy Vy thật sự là người thay đổi cảm xúc nhanh chóng nhất mà cậu từng gặp. Thấy đáng vẻ nghiêm túc làm bài tập tiết đầu của La Vy Vy, trong lòng cậu không nhận được mà có chút cảm khái.

.....

Dưới tầng, Phạm Tăng Minh dùng bốn cách giải để nói tỉ mỉ, kỹ lưỡng về đề này cho Tàn Thiên Thiên. Đợi đến khi làm xong câu cuối cùng, trong lòng Tàn Thiên Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, miệng cảm kích không thôi nói: "Cảm ơn ông nội! Đề này con đều hiểu hết rồi. "

Phạm Tăng Minh gật đầu một cách tự hào: "Sau này còn có đề nào khó cứ việc hỏi ông, dù sao một lão già đầu như ông cũng chẳng có việc gì phải làm, có rất nhiều thời gian rảnh. "

Môi Tàn Thiên Thiên méo đi một chút, sắc mặt phức tạp mà "vâng" một tiếng

Nhưng cô ta đang đeo khẩu trang, biểu cảm trên khuôn mặt có phức tạp đến đâu thì Phạm Tăng Minh cũng không nhìn thấy được.

Cô ta vừa định từ biệt để lên tầng, Phạm Tăng Minh đã mở miệng hỏi: "Con bị cảm rồi sao? "

Ông chỉ vào khẩu trang cô đang đeo.

Loại chuyện bị bố đánh như vậy, theo lẽ thường Tàn Thiên Thiên khẳng định sẽ ngầm thừa nhận là bản thân bị cảm, nhưng người hỏi là Phạm Tăng Minh, người xem ra là có hảo cảm rất tốt đối với La Vy Vy, trong lòng cô ta liền nghĩ ra cách khác.

Có lẽ, nói ra "sự thật" so với việc nhằm thừa nhận bản thân mình bị cảm thì sẽ mang lại nhiều lợi ích hơn hẳn.

Đầu mày Tần Thiên Thiên hơi nhú lên, viền mắt đỏ lên.

Mặc dù đang đeo khẩu trang, nhưng đôi mắt thì vẫn có thể thấy rõ được.

Trông thấy dáng vẻ Tần Thiên Thiên gần như sắp khóc đến nơi, Phàm Tăng Minh cứ nghĩ bản thân mình hỏi sai câu hỏi rồi. Ông vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi cháu, câu hỏi này của ông khiến cháu..."

Tần Thiên Thiên trực tiếp cởi khẩu trang của mình xuống, để lộ ra dấu tay sưng vù ở một bên má.

Phàm Tăng Minh bị dọa cho sợ hãi: "Đây là..."

"Là bố con đánh. " Tần Thiên Thiên cúi đầu xuống, hai tay gãi khẩu trang ở trong tay, lộ rõ vẻ buồn bã.

Phàm Tăng Minh hiểu rồi.

Thảo nào con bé đột nhiên liền đỏ cả mặt lên, thì ra là bị người lớn đánh, khó trách lại mang theo khẩu trang.

"Bố con cũng thật là... Mặc kệ như thế nào thì cũng đừng động tay chứ. Con trai đánh mấy cái thì không sao, sinh ra con gái bảo bối mà anh ta còn động tay làm gì chứ? Không thể nói nhẹ nhàng được sao?" Phàm Tăng Minh nói. Ông vỗ vai Tần Thiên Thiên: "Yên tâm đi, sau này nếu có gặp bố con, ông sẽ nói anh ta một trận! "

"Đừng..." Tần Thiên Thiên vội vàng kéo vạt áo của Phàm Tăng Minh. Cô ta vừa định mở miệng thì lại lập tức im lặng lại, bày ra dáng vẻ khó nói.

"Sao vậy?" Phàm Tăng Minh nhíu mày: "Có chuyện thì con cứ nói ra đi, lão già này sẽ làm chủ cho con! "

Tần Thiên Thiên cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, quăn quýt nói: "Chuyện bố con đánh con thật ra là không thể trách bố con được, đều là bởi vì...chị. "

Phàm Tăng Minh nhướng mày: "Vy Vy?"

"Vâng..." Tần Thiên Thiên cắn môi: "Chị khi tỉnh dậy có tức giận, buổi sáng con đi gọi chị ấy dậy, chị ấy liền động tay đánh con. Bố con chạy vào trong phòng, nhưng chị lại nói....lại nói.... "

Lời còn chưa nói hết Tần Thiên Thiên đã ôm lấy mặt, thấp giọng khóc nức nở.

"Đừng khóc đừng khóc. " Phàm Tăng Minh đưa tay rút giấy lau đưa cho Tần Thiên Thiên.

Tần Thiên Thiên ngẩng mặt lên, nhận lấy giấy lau, cầm nó lau đi dấu nước mắt ở trên mặt. Sau đó cô ta đeo khẩu trang vào, ánh mắt buồn phiền, nói: "Con không nên nói ở sau lưng chị, nhưng con thật sự rất oan ức, con không có đánh chị ấy, rõ ràng là chị ấy động tay với con..."

"Ừ... Ừ. " Phàm Tăng Minh gật đầu, có chút kinh ngạc, nhưng ông cũng không hoàn toàn tin lời Tần Thiên Thiên nói.

Một là dù sao ông cũng hiểu quá rõ về La Vy Vy hay Tần Thiên Thiên, không biết được tính cách thật sự của hai đứa trẻ này, không có cách nào phán xét đúng sai được. Hơn nữa ở trong mắt ông, La Vy Vy không giống người sẽ làm ra loại chuyện này, chuyện này hoặc là hiểu lầm, hoặc là Tần Thiên Thiên che giấu đi một phần sự thật. Hoặc là La Vy Vy đóng kịch quá tốt, ông không thể nhìn thấu tâm tư của đứa trẻ này được.

Hai là, ông không phải người trẻ tuổi nữa rồi, những năm này ông đã gặp qua rất nhiều chuyện còn phức tạp hơn chuyện này rất nhiều, biết rõ lòng người là khó đoán nhất. Vậy nên ông sẽ không chỉ nghe lời từ một phía liền tin tưởng tất cả lời của Tần Thiên Thiên.

Sau một hồi trầm mặc, Phàm Tăng Minh mở miệng: "Con gọi hai đứa nó xuống ăn chút hoa quả đi, làm bài tập một lúc chắc cũng mệt rồi. "

"Vâng ạ. " Tần Thiên Thiên đứng dậy. Cô ta nhìn ông nội Phàm, nói: "Ông nội Phàm, những lời con nói với ông, ông cứ coi như con chưa từng nói. Con rất thích chị, con không muốn có mâu thuẫn với chị..."

Phàm Tăng Minh cười: "Con yên tâm đi, ông sẽ làm một cái cây rỗng, cái gì cũng sẽ không nói. "

"Vâng. " Tần Thiên Thiên gật đầu, nhắc chân đi lên tầng.

Trong lòng cô ta có chút thấp thỏm không yên. Bởi vì cô ta không biết rõ liên Phàm Tăng Minh có tin lời cô ta nói hay không. Phàm Tăng Minh này xem ra rất thoải mái, nhưng cô nói nhiều như vậy rồi mà ông ta một chút biểu hiện cũng không có.

Nhưng ít nhất là cũng không có biểu hiện là nghi ngờ cô ta, điều này khiến cô ta thở phào một chút

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Dẫn sói vào nhà!

Trong phòng, La Vy Vy ném bút xuống một cách kích động: "Chọn C! Đúng không?"

Phạm Nhất Hàng nhìn đáp án sai bét kia, sững sờ vì không biết nên trả lời "đúng" hay là "không đúng". Cậu sợ sẽ làm tiêu tan tinh thần học tập của La Vy Vy, cuối cùng cậu chọn câu trả lời trung gian: "Câu này rất nhiều người đều chọn C, nhưng đáp án chính xác là A, chủ yếu là bị mê hoặc bởi điểm dễ dàng của câu này. "

Phạm Nhất Hàng tẩy tẩy viết viết, thần kỳ là La Vy Vy lại nghe hiểu rồi.

"Phạm Nhất Hàng, cậu có tiềm năng làm giáo viên đấy! "

Phạm Nhất Hàng nhếch môi, không nhận lấy lời này. Nếu sau này cậu thật sự đi làm giáo viên, vậy cậu mà gặp phải học sinh như La Vy Vy, rất có thể cậu sẽ khuyên đối phương thôi học. Làm gì có chuyện cả một tập đề đơn giản nhất như vậy mà cũng có thể làm sai được chứ? Toàn bộ sự nhần nại trong phần đời còn lại của cậu đều hao tổn hết vào cái đề này rồi.

"Tiếp tục làm đi. " Cậu có chút khổ tâm nói.

Làm chưa được một lúc, ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân. Tàn Thiên Thiên bước vào, thấy bóng lưng Phạm Nhất Hàng và La Vy Vy kề bên nhau, đáy mắt cô ta trầm đi một chút, sau đó sắc mặt cô ta lại như thường mà nói: "Vy Vy, ông nội Phạm bảo tôi gọi cô xuống dưới ăn chút hoa quả. "

"Cái gì? " Ăn hoa quả!

Hai mắt La Vy Vy đều sáng cả lên, không đợi Phạm Nhất Hàng lên tiếng, cô đã ném bút đi rồi xông ra ngoài rồi.

Làm đúng được một câu trong đề toàn dĩ nhiên là khiến người ta cảm thấy tâm tình rất tốt, nhưng làm sao mà so được với việc được ăn ngon cơ chứ?! Hơn nữa còn là ăn thứ không cần dùng đến não nữa!

Phạm Nhất Hàng nhìn La Vy Vy xông ra ngoài cửa như tên bay, cậu chợt cảm thấy không biết làm sao. Sao một giây trước vẫn còn có dáng vẻ tình cảm dạt dào với việc học, một giây sau liền chạy đi rồi?

"Bạn học Phạm, cậu không xuống cùng ăn hay sao? "

Phạm Nhất Hàng lắc đầu, nói một câu "không cần" rồi tiếp tục cầm lấy sách của mình.

"Sách cậu đọc là gì vậy? " Tàn Thiên Thiên đi tới, ngồi lên vị trí mà lúc này La Vy Vy đã ngồi.

"Không gì cả, tùy tiện lục thấy thôi. " Phạm Nhất Hàng "bộp" một tiếng, cậu gấp sách lại, đứng dậy: "Cậu ngồi đây đi, tôi đi đây. "

Tàn Thiên Thiên vội vàng nói: "Không sao, cậu tiếp tục ngồi... "

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói xong, Phạm Nhất Hàng để đứng dậy rồi đi rồi.

Nụ cười trên mặt cô ta cứng lại, ánh mắt rơi xuống quyển sách kia của Phạm Nhất Hàng, hai tay dần dần nắm chặt lại.

La Vy Vy không chủ động can thiệp vào cô và Phạm Nhất Hàng, nhưng sự tồn tại của cô ta đã là sự can thiệp lớn nhất rồi. Vậy nên cô cần phải thu lại những lời mà cô đã nói kia....

Cô không thể ngồi đợi chờ chết được, cô nhất định phải nghĩ ra cách gì đó mới được!

.....

"Ông nội Phạm! " La Vy Vy chạy "tâng tâng tâng"* xuống dưới tầng, hai mắt sáng lấp lánh, dáng vẻ như con sâu ham ăn, hỏi: "Ăn quả gì vậy ạ? "

Phạm Tăng Minh vừa rửa xong hoa quả, thấy dáng vẻ này của La Vy Vy, ông chợt cảm thấy đùa theo này thật sự là khiến cho người khác yêu quý mà. Nhưng lời Tàn Thiên Thiên nói ông cũng không thể quên được.

Cháu trai mình không được người ta yêu quý là một chuyện, nhưng tốt xấu gì cũng là cháu trai ruột của ông, là cháu đích tôn của Phạm gia, không thể không coi là bảo bối được. Mà đã là bảo bối thì người bên cạnh không thể là tâm địa độc ác được, bằng không thì có khác nào dẫn sói vào nhà đâu chứ?

Trong lòng Phạm Tăng Minh nghĩ như vậy, nhưng nụ cười trên mặt cũng không nhạt đi phần nào.

"Đều ở đây hết, con xem xem còn muốn ăn gì nữa không, để ông đi mua! "

Trên bàn trà thủy tinh có đặt mấy đĩa hoa quả rất lớn, đều là hoa quả cuối mùa. La Vy Vy cảm thấy nước miếng của mình đều muốn chảy ra ngoài hết rồi!

"Đủ rồi đủ rồi ạ, những thứ này là đủ rồi ạ, cảm ơn ông nội Phàm! " La Vy Vy vui vẻ ăn hoa quả, miệng loáng thoáng nói lời cảm ơn không rõ.

Phàm Tăng Minh nhìn không được mà mỉm cười.

Đứa trẻ này...bao nhiêu năm rồi chưa ăn hoa quả vậy?

Nghĩ tới La Vy Vy vì để giúp ông và Hằng Hằng hòa hợp mà không ngại chuyện làm bóng chính mình, cán cân trong lòng ông đã nghiêng về La Vy Vy hơn.

Đây phải là một đứa trẻ tốt.

Nhưng nếu như La Vy Vy là đứa trẻ tốt, vậy có thể chứng tỏ rằng Tần Thiên Thiên....

Ông nội Phàm nhức đầu, ông ấn ấn vào thái dương. Mặc kệ ai là đứa trẻ tốt thì tâm tư của một người kia đều có chút thâm sâu, ông vẫn là đang dẫn sói vào nhà!

.....

La Vy Vy ăn xong hoa quả thì lại lên tầng tiếp, lúc này trong phòng chỉ có một mình Tần Thiên Thiên.

Tần Thiên Thiên đang làm bài tập, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nhìn qua, thấy là La Vy Vy, môi cô ta mỉm cười một cái, sau đó lại tiếp tục làm bài tập.

Chỉ là một nụ cười nhưng La Vy Vy lại cảm thấy nổi hết cả da gà. Bởi vì đáng vẻ tươi cười này với Tần Thiên Thiên của ngày trước quá giống nhau rồi! Không phải đã nói sẽ không làm hại lẫn nhau rồi hay sao? Sao lại cười như vậy chứ?!

Thế nhưng La Vy Vy cũng không nói gì, yên lặng đi qua, ngồi xuống ghế.

Vạn nhất là cô nghĩ nhiều thì sao? Chính là cái gọi là thần hồn nát thần tính.

La Vy Vy mở vở bài tập ra, thành thành thật thật chuẩn bị bắt đầu làm bài tập. Nhưng vừa cầm bút lên, Tần Thiên Thiên đã ném một quyển vở bài tập qua.

Ý tứ rất rõ ràng: cầm lấy mà chép.

La Vy Vy hoài nghi nhìn qua.

Trước đây Tần Thiên Thiên sống chết cũng sẽ không đưa bài tập cho cô chép, bởi vì Tần Thiên Thiên chính là kiểu người cực kỳ tính toán chi li. Cô ta cảm thấy cho La Vy Vy chép bài tập của mình là lỗ vốn rồi, nhưng sao hôm nay lại chủ động ném bài tập qua vậy?

"Xong sớm một chút thì về sớm chút. " Tần Thiên Thiên nói, rồi lại tiếp tục làm bài tập của cô ta.

La Vy Vy nhìn quyển vở bài tập Tần Thiên Thiên ném qua, con người xoay chuyển một cái, ừm, cô cảm thấy chuyện này rất không đơn giản, nhưng bài tập được đưa đến cửa rồi, có ngu mới không chép. Vừa nãy cô mới làm được một câu của đề toán mà đã cảm thấy đầu tối đen, mắt hoa lại, tứ chi vô lực rồi, giờ lại ngồi làm tiếp, cô sợ nào cô sẽ chết máy mất.

Sau đó, khi cô vừa định đưa tay lấy bài tập thì Phàm Nhất Hàng để bước vào, trong tay xách một cái ghế, tận tâm tận lực với công việc, hỏi: "La Vy Vy, cậu làm đến đề thứ mấy rồi? "

"....." La Vy Vy lặng lẽ thu đôi tay đang muốn lấy vở bài tập của Tần Thiên Thiên lại.

Tần Thiên Thiên thấy trong tay Phàm Nhất Hàng cầm ghế, cô ta đoán là cậu muốn dạy La Vy Vy làm bài tập. Ánh mắt cô ta tối lại, liếc mắt nghĩ gì đó. Cô ta khom người, đem ghế dịch sang bên cạnh một chút, vừa vặn khiến cậu ấy ngồi vào giữa hai bẹn cô.

Sau đó Phàm Nhất Hàng dường như là không nhìn thấy hành động này của cô ta, cậu cầm ghế đi tới bên phải La Vy Vy, ngồi giữa bức tường và La Vy Vy. La Vy Vy cũng vừa hay để ý thấy hành động của Tần Thiên Thiên, cô cảm thấy một trận lúng túng không thôi.

La Vy Vy chỉ đành coi như không nhìn thấy gì, tay trái chống lên cằm, giả vờ xem đề.

"Đề này có biết làm không? " Thần sắc Phàm Nhất Hàng lạnh nhạt. Cậu dùng đầu bút chỉ vào đề thứ hai, cũng là đề trắc nghiệm, độ khó so với ví dụ đơn giản trong sách không khác nhau là mấy, kiểu đề cũng tương tự.

La Vy Vy gạt đầu rồi lại lắc đầu, sau đó gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "Tôi xem sách trước đã. "

Phạm Nhất Hàng nhăn nải gật đầu.

Cậu cảm thấy sự nhằn nải vì toán học cả một đời này của mình đều dùng hết lên trên người La Vy Vy rồi. Thật sự là thần kỳ mà, rõ ràng trước đó mấy ngày, cậu vẫn còn rất ghét bỏ La Vy Vy, đồng thời La Vy Vy cũng rất ghét bỏ cậu.

Lúc đó cậu vẫn còn cảm thấy La Vy Vy là đang giở trò "lạt mềm buộc chặt" gì đó. Nhưng từ khi biết được mình nhầm lẫn thành bức thư tình kia, cậu mới biết La Vy Vy thật sự không thích cậu.

Vì vậy khi vừa để ý một chút, trong lòng cậu có chút cảm giác tan vỡ khó nói, nhưng cũng chỉ là một chút chút.

La Vy Vy nhìn qua khe hở của sách toán, thấy Tần Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Phạm Nhất Hàng.

"Bạn học Phạm, cậu có thể giúp tôi...nghe viết một chút không? Tuần này có bài tập nghe viết. "

Nghe thấy lời này, Phạm Nhất Hàng do dự nhìn về phía La Vy Vy.

La Vy Vy để ý thấy ánh mắt Phạm Nhất Hàng quăng qua, không rõ dụng ý.

"....?" Nhìn cô làm gì?

Một giây sau, Phạm Nhất Hàng "ừ" một tiếng, cậu đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trông Cậu Cũng Có Chút Đẹp Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.